

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

УИЛЯМ ДИЛЛ МАШИНАТА НА ШАРКИ

ЗАШЕМЕТЯВАЩ
ПОЛИЦЕЙСКИ ЕКШЪН,
КОЙТО ЩЕ ВИ ОСТАВИ
БЕЗ ДЪХ.

УИЛЯМ ДИЙЛ МАШИНАТА НА ШАРКИ

Превод: Иван Коларов

chitanka.info

Детективът Шарки трябва да се пребори с могъщи престъпници, с тъпите си шефове, трябва и да се влюби и след всичко това да остане жив.

Шарки споделя съдбата на много свои събратя по професия, известни от литературата и киното — бият го, стрелят го, мамят го, но той оцелява, при това в много по-трудни условия — престъпниците са по-нагли, шефовете по-тъпи, а жените по-яростни.

ПРОЛОГ

I

СЕВЕРНА ИТАЛИЯ, 1944 ГОДИНА

Нямаше и час, откакто се бе стъмнило, когато Янгър и двамата сержанти приключиха с товаренето на снаряжението върху трите мулета. Бяха готови да поемат на север към Торболе за срещата си с Ла Волте. Очите на младия капитан святкаха възбудено, докато мъжете нанасяха по лицата си вакса за обувки. Бе като футболист миг преди първия сигнал, навит като пружина, пламнал от енергията, с която операцията го бе заредила. Адреналинът във вените му сякаш се чуваше как пулсира. Когато привършиха с магаретата, Янгър още веднъж извади картата, разгърна я върху сандъка с боеприпаси, окачен на едно от животните, и я освети отблизо с прожектора си. За пореден път наблегна на някои подробности от плана и всеки от събраните около него кимна. Местните селяни стояха настрана от групата и мълчаливо пушеха американски цигари.

Когато приключи, Янгър плесна с ръце, прокара няколко пъти пръсти през късо подстриганата си коса и нахлупи кепето си ниско над очите. После хвана Коригън за ръката и го отведе встрани от групата.

— Как е самочувствието, момчето ми? — запита Янгър.

— Без грешка — отвърна Коригън, но гласът му леко потрепери.

— Всичко, казваш, е наред, така ли?

— Да, сър, наистина.

— Стомахът ти май се е свил, а-ха да си върнеш вечерята отгоре ми, а?

Коригън се усмихна:

— Не ми стиска да го направя — каза той.

— Така те искам, момче. Виж сега, това тук е абсолютно фасулска работа, Коригън. Вършил съм я пет-шест пъти поне. Ти самият си тук от два дни вече, нали? Сам виждаш, няма и следа от гърмян шваба наоколо, нали? Не си мисли какво може да пропадне, мисли си колко гладко ще мине всичко.

— Да, разбира се — отговори Коригън. *Няма ли да престанеш с тези речи за повдигане на духа, за Бога?*

— Слушай, готов съм на облог. Басирам се, че от тая работа всички ще излезем с по една Сребърна звезда на гърдите. Работата е там, че аз го познавам този Ла Волте. Всеки шибан пейзаин, грабнал пушката тук в Северна Италия, играе по неговата свирка. Това място наоколо ще стане един втори фронт. Ще бият един здрав шут на швабите и ето ни от другата страна на По преди Коледа.

— Така е, дано стане — опита се да бъде в тон Коригън.

— Знаеш ли защо избрах теб за тази работа, Коригън? А? Защото Пуласки и Девлин ги мързеше да си мръднат задника по целия път от Анцио до тук. Така че, ако нещо сгафим, разчитам на теб и на хиените наоколо, ако изобщо ги има. Какви ги приказвам, вече два дни сме тук и нищо; даже разузнавателен самолет не е бръмнал отгоре. Дявол го взел, гледай 'къв пущинак е. Казвам ти, Господ си е изгубил галошите тук. Няма кой да ни се бърка.

Коригън започваше да се чувства малко по-уверен. Трябвало е да станеш треньор, помисли си той. Така можеш да накараш и цял отбор да се развихри, па ако ще всеки играч да е с по един счупен крак.

— По-добре ли се чувстваш?

— Всичко е наред, капитане. Повярвайте ми — кимна Коригън.

Янгър се засмя, хвърляйки бляскава, типично американска усмивка изпод начерненото си лице:

— Ама за какво съм седнал и аз да те помпя? След два дни сме в Неапол. Ще измъкна по една седмица гарнизон за всеки от нас в Капри и тогава Бъд Янгър ще черпи.

— Няма проблеми — каза Коригън.

Янгър го потупа по рамото:

— Дръж тих ефира, докато не стигнете на мястото. От нас няма да дойде нищо, освен ако не загазим. Когато се пригответе, обади се и ние ще ти отговорим. Няма да има и миля помежду ни, когато пуснат парашутите.

— Ясно.

Янгър се върна при Пуласки и Девлин и каза:

— Така, по седлата.

Насочиха се на север в тъмната нощ.

— Ще се видим след час-два — подвижна весело Янгър и тъмнината го погълна. В следващите две минути Коригън не се помръдна. Изведнъж се почувства самотен. Страхът започваше да го гъделичка. После се обърна към двамата селяни, махна с ръка и всички поеха към езерото. Фредо бе начело, а Сепи крепеше ариергарда — малък, стегнат отряд, в който всеки вървеше почти по петите на другия. След по-малко от час бяха на хълма, който се издигаше над Ди Гарда. Легнаха по корем на върха на стръмното възвишение и Коригън дочу въздишките на езерния вятър и усети хладния му полъх по бузите си. Някъде отдолу, може би на около сто метра под тях, водата се плискаше по бреговете на езерото.

— Garda — прошепна Фредо, сочейки с пръст отсрещния край на хълма.

— Да, sì — отвърна Коригън също шепнешком. Добре би било, помисли си той, ако поне един от тези мургави „талянци“ можеше да казва на английски и нещо друго, освен „цигари“ или „шоколад“. Но какво право имаше да се оплаква? Нали и неговият италиански се състоеше от „фиг-фиг“ за мадамите и една-две ругатни.

Съвсем по армейски. Трима души в тила на германците, без да могат дори да разговарят помежду си.

Коригън извади бинокъла и се вторачи в тъмнината. Тук-там малки диаманти отразена светлина проблясваха по повърхността на голямото езеро. Вълна от страх го заля и после се оттегли някъде в небитието. Той мушна ръка във вътрешния джоб на куртката си, извади картата, начертана върху оризова хартия, и я разтвори на земята под светлината на малкия като химикалка прожектор. Фредо се загледа в нея за момент и закима енергично с глава, откривайки с усмивка изпочупените си зъби, докато сочеше с пръст точката на североизточния бряг на Лаго ди Гарда. Бяха почти в центъра на района, който Янгър им бе определил.

— Уф — въздъхна облекчен Коригън.

— Буопо? — попита Фредо. Коригън кимна:

— Sì, много буопо. А сега, тъъ... факлите, ла плам, сигналните огньове...

— Ааа, sì — отговори партизанинът и пак кимна, докато бъркаше в дебелията зелена торба, за да извади една шашка. Този Фредо вечно кимаше, независимо какво искаше да каже. Шашките за сигналните

огньовете бяха дълги по двайсетина сантиметра с по един малък шип в единия край и фитил — на другия. Фредо и спътникът му Сепи добре знаеха какво да правят. Бяха репетирали цял следобед, веднага след завръщането на капитан Янгър, който бе съобщил за контакта с Ла Волте. Фредо потупа Коригън по рамото и посочи с пръст китката му.

— Осем без десет — каза Коригън.

Фредо се почуди за малко и после пак се ухили.

— Den, den — каза той и закърши десет пръста в лицето на ефрейтора.

— Да, точно така, si, още десет минути. — Коригън посочи с пръст първо към пухестата торба, после надолу по хълма към езерото и Фредо и Сепи изчезнаха безшумно в тъмнината. Коригън напрегна слух и цели две минути не успя да долови никакъв звук. Биваше си ги тия двамата, спор нямаше, пристъпваха като котета по пясъка.

Той отвори покрития с брезент капак на радиостанцията, щракна лостовете за включване и заговори тихо в микрофона.

— Вампир първи, тук Вампир втори. Чуваш ли ме? Приемам.

Радиостанцията се събуди с прашене, твърде силно за нощната тишина, и Коригън бързо намали звука. Пот изби в тънка линия по челото му, размазвайки черната вакса по лицето му. Ръцете му бяха мокри. Трепереха.

— Вампир първи за Вампир втори. Чувам те високо и ясно. Приемам.

— Вампир първи, готови сме. Засега няма проблеми — каза Коригън.

— Прието, Вампир две, и ние потвърждаваме готовност за действие. Някакви признаци за живот?

— Никакви. Имаме още... — той погледна часовника си — седем минути.

— В синхрон сме, прието. Изключвам.

— Изключвам — завърши Коригън и свали слушалките с микрофона. Лежеше по корем, захапал несъзнателно палеца си, и се чудеше какво по дяволите търси там, когато изведнъж чу шум край себе си. Уплаха стегна като токов удар гърдите му и той стисна дръжката на револвера си. Включи и прожектора химикалка. Отсреща Фредо му се ухили в отговор. Коригън въздъхна с облекчение.

— Всичко готово? А? О кей?

— Si.

Изключи прожектора и остана да лежи със затворени очи, наострил слух. За какво по дяволите се притеснявам и аз, помисли си той. Операцията е сравнително проста, а и момчетата я вършат вече за кой ли път. Районът бе изолиран, никакви главни пътища не минаваха наблизо. Откъде можеха да се вземат германци наоколо? Коригън започна да се успокоява.

Първоначално дори не бе звук. Бе някак нисък и монотонен, като далечен тътен, после се усили, превръщайки се в дълбокия, насечен грохот на четирите двигателя, насочили се към тях от юг.

— Давай — прошепна той остро и Фредо и Сепи изчезнаха. Грохотът се усили и експлодира над главата му тъй ниско, че почти усети въздушната вълна от самолета Б-24, когато той мина над хълма.

Един след друг сигналните огньове оживяха с гръм, докато Фредо и Сепи притичаха покрай шашките, строени в две редици от по двайсет метра между Коригън и езерото. Коригън метна каишката на радиостанцията през рамо и хукна надолу по хълма към тях. Самолетът зави рязко и се насочи обратно към него, обгърнат от воя на двигателите си, работещи на пълни обороти. Едва тогава Коригън осъзна, че вятърът съвсем не идваше откъм езерото. Духаше откъм гърба му и пушилката от сигналните огньове се носеше на талази над езерото.

— По дяволите! — изкрещя той. Самолетът бе почти над тях и огласяше цялото езеро с рева на двигателите си. Коригън дочу смътно неравномерната пукотевица на машините, падна на колене, отвори радиостанцията и подивял от възбуда, включи захранването.

— Вампир две, тук Вампир едно, директно за Ангел. Много е високо, много е високо, трябва да се сниши, вятърът...

Твърде късно. Бомбардировачът ехтеше над главата му. Секунда по-късно той чу мекия плясък, с който първият парашут се отвори, после още един, още един...

Едва тогава Коригън започна с болезнен ужас да осъзнава, че дочутата от него пукотевица не идваше от самолетните двигатели. Това бе стрелба. Стрелба откъм позициите на Вампир едно на километър от тях, от другата страна на езерото.

Огънят на залповете прорязваше черното небе, насечен смях на германска картечница ечна рязко от там, после далечен предсмъртен

писък, после кух гръм от взривена граната. Фредо и Сепи, озарени от злия, червен поглед на сигналните огньове, се извърнаха рязко и хукнаха обратно към шашките, за да хвърлят пясък отгоре им.

Първият парашут полюшваше тежкия товар под себе си като сива призрачна птица, докато не падна с плясък в езерото. Сандъкът потъна моментално.

— Вампир едно, Вампир едно, какво става тук, по дяволите? — изкрещя Коригън в микрофона.

— Бандити. Нападнаха ни банди...

Взрив прекъсна връзката. Огнен език плъзна нагоре по черното небе и изчезна. После картечница затрака на не повече от двайсет метра от тях и хукналият Фредо подскочи покосен във въздуха. Гърбът му се изви, от разкъсаното му сако хвъркнаха парчета плат. Падна по очи, прострял ръце напред, завъртя се по гръб и замря, както бе усукал крака. Сепи се обърна и хукна надолу към Фредо.

— Не! — изкрещя Коригън. Твърде късно. Картечницата отново затрака. Куршуми пробोждаха пясъка около Сепи и след миг откъснаха краката му. Той изпищя и падна, полази по земята, изправи се на колене и бе хвърлен обратно назад, за момент подхвърлен като парцалена кукла във въздуха, преди да се струпа в безжизнена купчина на земята, докато пясъкът около него вреше в смъртоносни гейзери.

Някои от сигналните огньове продължаваха да горят зад Коригън, но той не можеше да губи повече време. Нагоре по брега нови взривове разтърсиха нощта, още пламъци зализаха нощното небе. Картечен откос разби радиостанцията на парчета. Коригън се обърна и хукна приведен към безопасността на тъмнината. Свали малкия автомат и даде няколко откоса зад себе си, докато бягаше. Вече почти бе стигнал до върха на хълма, на ръба на трептящата червена орбита на сигналните огньове, когато усети как нещо проби ризата му и огън подпали вътрешностите му.

Олюля се, но не падна, достигна малкия синор и се преметна зад него, докато ново ято куршуми задъвка земята на сантиметри зад него. Болката заля цялото му тяло, срязва дробовете му, преля от гърдите му.

— ААААААХ, ПО ДЯВОЛИТЕ! — изкрещя той и пропълзя обратно до върха на синора, положи автомата на земята и опря приклада до бузата си. Под него сенки на човешки фигури плъзнаха към незагасените огньове. Коригън притисна спусъка. Оръжието

гръмна в ушите му, разтrese го цял, размеси болките в тялото му, но той не спираше да стреля и да крещи. Една от фигурите се завъртя и падна, после още една. Трета се обърна рязко и се затича към тъмнината. Коригън насочи автомата към нея и видя как мъжът, покосен от рояка куршуми, литна за миг над земята в танца на смъртта. Той не спираше да стреля, разкъсваше с метал трите трупа, докато цевта на автомата му се нагорещи така, че повече не можеше да я държи. Изправи се с мъка на крака, извади от джоба на куртката оризовата хартия и я натъпка в устата си, почувства как картата се топи в слюнката му и хукна.

Нямаше представа колко време бяга, знаеше само, че всяка стъпка бе по-трудна от предишната и с всяка крачка болката го срязваше още по-дълбоко. Усещаше, че започва да повръща, плюеше на бегом, но не спря. Спомени го върнаха обратно в момчешките му дни на скаут и около него екна пак равномерно скандиране от кросовете на отряда им: „Бягай вън, мръсен въздух, влизай вътре нов и чист“, и този рефрен го крепеше.

Тъмнината го погълна. Спъна се, олюля се, падна, усети как остри камъни ухапах коленете му, но не им обърна внимание. „Бягай вън, мръсен въздух, влизай вътре, нов и чист“, изправи се на крака и пак хукна. „Бягай вън, мръсен въздух, влизай вътре, нов и чист“, вече тичаше през черна дупка със затворени очи, когато се удари фронтално в някаква стена, усети как челото му се пръска като домат и той отскочи назад, сядайки неволно на земята. Тогава го обзе някаква лудост. Извади автоматичния си пистолет от кобура и заслепен от ярост започна да стреля и стреля по стената, после без никаква причина започна да се кикоти. Седнал на земята, прострелян в хълбока, с разбито чело и с подскачащ в ръката пистолет, изгубен наред непозната страна и сам, абсолютно сам, на косъм от озъбената челюст на смъртта, Коригън се тресеше от смях, докато смехът му се превърна в плач. За пореден път той се изправи на крака, заопипва стената, люшна се към ъгъла ѝ и след завоя почувства ръждив метал под пръстите си. Вдигна резето и влезе вътре, затвори вратата и се облегна на нея.

Тишина. Благословена. Потърси прожекторчето си, но то бе изчезнало. Пръстите му се натъкнаха на хладния метал на неговата запалка „Зипо“. Извади я, щракна кремъка и вдигна пламъка над

главата си. Намираще се в някаква барака, напълно изоставена, ако не се брояха паяците, усърдно изтъкали тънките си мрежи по ъглите. Той отиде до отсрещната стена и седна на земята, облегнат на стената с лице към вратата.

Болката в хълбока му го обливаше на приливи и отливи. Чу се как стене, извади от барабана на пистолета си един патрон и го захапа между зъбите си.

Ти си луд, Коригън, и тъп като шаран, да седиш тук в тъмното, клъвнал на патрон.

Но патронът помогна и накрая, както бе облегнат на стената в отчаяни опити да преодолее болката от огъня в тялото си, той изгуби съзнание.

Когато дойде на себе си, бе целият окъпан в пот, патронът — все още между зъбите му. Погледна часовника си. Десет и пет. Два часа.

Тогава чу и гласовете. Ниски и предпазливи. Бяха най-малко двама души и говореха бързо. Опита се да различи някоя дума. Лъч на прожектор се процеди през цепнатините на бараката. Вече бяха по-близо, до вратата. Чу как резето се вдига от ръждясалата кука.

Коригън изпъна гръб. Вдигна пистолета с две ръце, прицели се във вратата и зачака, стиснал патрона между зъбите си, докато мигаше под солената пот, която се стичаше по очите му. Лъчът на прожектора падна върху лицето му. Стисна спусъка и пистолетът щракна сухо. Празен.

Коригън отпусна рамене. Свали пистолета, изплю патрона и вдигна поглед към тавана. После затвори очи за момент: бе готов.

Лъчът на прожектора слезе надолу и освети пистолета.

— *Americano* — каза единият глас.

— *Si* — бе отговорът.

— *La ferita e molto sanguinosa. E gravemente leso.*

— *Uhhh.*

— *E morto?*

— *Noo.*

— *Buono.*

Buono? Това значеше „добре“. За какво говореха? Нещо за кръв, смърт. Плетеница от думи, които не можеше да разгадае.

Единият от тях се бе доближил съвсем близо и се наведе над него. Тогава и проговори:

— Имаш късмет, amico. Че пистолетът бе празен. Не бих искал да те убивам.

Коригън отвори очи.

Италианецът свали лъча на прожектора и в отразената светлина Коригън видя двамата мъже. Този, който го бе заговорил, бе висок и здрав, с прошарена коса и челюст като от гранит. Другият бе по-млад и по-нисък, но с рамене като на професионален футболист.

— Казвам се Франческо. Capisce? Франческо.

Коригън успя да изстиска бледа усмивка от устните си.

— Здравей, Франческо — промълви той с глас, дрезгав от болка и изтощение.

— Това е Доминик. Той не capisce английски.

— No capisce — каза Доминик и се усмихна неловко.

— Няма нищо. И аз, но капиш италиански.

— E ufficiale?

— Пита, дали си офицер — каза Франческо.

— По дяволите, нищо и никакъв ефрейтор съм.

Франческо се обърна към Доминик.

— No. Sottufficiale.

Доминик сви рамене. После вдигна в ръка един автомат.

— Abbiamo udito colpi e trovato una mitragliatrice.

— Чухме стрелбата и намерихме тази пушка на хълма.

— Изглежда е моята — каза Коригън. — Какви сте вие?

— Селяни.

— Не сте ли партизани?

— Non siamo guerriglieri, ma siamo simpatizzanti — отговори Доминик.

— Той каза, че не сме партизани, но симпатизираме на американците.

— Grazie.

И двамата кимнаха.

— Познавате ли Ла Волте?

Франческо изглеждаше озадачен.

— La volte? Лисицата. Какво е това?

— Остави — каза Коригън. — Твърде уморен съм за такъв дълъг разказ.

— I tri altri sono morti.

— Si — съгласи се Франческо и обръщайки се към Коригън, каза: — Другите трима американци са мъртви. Съжалявам.

— О, Господи.

— Моля се за себе си. За тях е вече късно. Как се казваш?

— Коригън. Джони.

— Вуопо, Джани — каза Франческо и извади дълъг нож от калъфа, прикрепен за вътрешната страна на ботуша му. Усмивката на Коригън мигом се изпари и той стегна мускули, изтръпнал в очакване. — Спокойно — каза Франческо, — само ще срежа ризата. Има много кръв.

Коригън легна по гръб и чу как острието разкъса памучната му риза. Усети Франческо да докосва с пръст хълбока му и на мястото избухна взрив от болки. Реши да си мисли за нещо друго: как майор Халфърд го привиква, дава му една доза кураж и го похвалва, че Бъд Янгър вече го смята за подготвен да участва в следващата операция. „Всъщност, става въпрос за нещо доста просто — бе казал Халфърд. — Пристигаш, осъществяваш свръзката, изчакваш спускането и изчезваш.“ *Дума да няма, майоре, нищо работа. Все едно да паднеш в капан за мечки.* А Янгър, с всичкия си акъл, да си въобразява, че болтовете щели да му дадат Сребърна звезда. Сега щеше да се наложи да се примири и с Пурпурно сърце вместо това. Посмъртно.

И къде бе този прочут Ла Волте, когато започна цялата дандания?

— Хей, Джани — проговори Франческо. — Ти пак имаш късмет. Куршумът е влязъл от едната страна и е излязъл от другата. — Италианецът свирна леко през зъби. — Да не повярва човек, а? Кръвта е много, но можеше и да е по-зле.

Той бръкна в малкия комплект за първа помощ на пояса си и извади от там малка цилиндрична кутийка и бинт.

— Имаш ли... как му казвате, плат за нос?

— Носна кърпа — запита Коригън.

— Si, si.

— В задния джоб, отляво.

Франческо извади кърпата. Разкъса я на две парчета и ги сгъна. После поръси сива прах от кутийката и на предната и задната рана.

— Пеницилин — обясни той. Дватамата с Доминик превързаха мястото.

— Ние сме от град Малкесине. На около три километра оттук. Можеш ли да вървиш?

— Три километра и ирландска джигга съм готов да танцувам, стига да се махна оттук — каза Коригън.

Двамата италианци му помогнаха да се изправи на крака. Болката отново набъбна в тялото му, но той стисна зъби и се опита да не мисли за нея.

— Корав мъж си май ти, amico, а? — усмихна се Франческо.

— Да, да. Най-коравият от всички. Какво да се прави — изохка Коригън. Ще ти кажа какъв съм аз, помисли си той, аз съм един прост, тъп, скапан идиот, нает за осемдесет и два долара седмично плюс бойни, ефрейтор от Клиърфийлд, Пенсилвания; а някога карах камион за пивоварната на зет ми и кой дявол ме накара да ставам войник? — това е все едно да обуеш френски пудел в кубинки, но, все пак, не съм толкова прост, че да ме метнете с вашите приказки, че сте били селяни както сте с ножовете в ботушите си и пеницилин на кръста, но сега няма да споря с никого, така че да не се правим на детективи, а да си размърдаме задниците и да изчезваме оттук, а после, ако е дал Господ някога пак да вдигнем крака на масата и да опитаем малко спагети и вино, може би тогава някой ще ми каже какво стана тук и защо всички отидоха по дяволите така лесно.

Но болките на Коригън бяха твърде остри и той бе твърде уморен, за да мисли повече за това. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че капитан Бъд Янгър и сержант Джо Пуласки, както и другият волнонаемен, Девлин, бяха мъртви, а операцията на майор Халфърд се бе провалила. И в момента четири милиона долара лежаха на дъното на езерото Гарда.

II

ХОНКОНГ, 1959 ГОДИНА

Утринното слънце разтапяше метала по крилете на самолета от Токио, преди той рязко да завие над ъгъла на залива, за да започне дългото спускане към пистата, която се протягаше над пристанището Виктория. В дъното на претъпкания салон туристическа класа на самолета ДЦ-6 красивата азиатска стюардеса вдигна микрофона и започна да рецитира последното протоколно съобщение на безупречен английски:

— Добре дошли в Хонконг. След няколко минути ще се приземим на летище Кай Так, с което и ще завърши нашето пътуване с полет 12 на ПанАм. Хонконг означава „Благоуханно пристанище“. Градът е разделен на няколко района. Пред самолета отляво може да видите полуостров Кау-Луун. Кау-Луун означава „Девет дракона“ и е получил името си преди 800 години от малкия император Пинг, който вярвал, че дракони наистина обитават осемте планински върха, ограждащи пристанището. Неговият министър-председател все пак му напомнил, че драконите са всъщност девет, тъй като древните китайци вярвали, че самият император също е дракон. Модерната част от града е на върха на полуострова и се казва Цимшацуй; там е и пазарът на Хонконг... Остров Хонконг е точно на ляво от нас в момента, а зад него е Южнокитайското море. От далечната страна на острова се намира пристанището Абърдийн...

Мъжът в тъмносивия костюм, настанен на място 19-В престана да слуша стюардесата. Свали тъмните си очила и започна да разтрива с два пръста носа си. Летеше вече близо двацет и един часа. Имаше само три прекъсвания и очите, и вратът му бяха схванати. Макар че в туристическата класа му бе тясно, така той чувстваше, че е в безопасност и е по-незабележим, отколкото ако бе решил да пътува в предния салон, където хората бяха по-шумни и винаги готови да заговорят съседа си. Туристическата класа винаги осигуряваше анонимност.

Той извади паспорта си и провери данните още веднъж. Документът му удостоверяваше самоличността на Хауърд Бърнс от Бриджпорт, Кънектикът. Това бе добро прикритие, което той бе използвал пестеливо. Само Касеро знаеше за него. Получил бе паспорта преди повече от година, но той носеше белезите на активна употреба. Бе казал на Касеро: „Дай ми име, което да е видяло повече път. Не искам нещо ново.“ И както обикновено Чико се бе справил добре.

Мъжът, носещ името Бърнс, бе среден на ръст, слаб, с няколко сребристи кичура в късо подстриганата си черна коса. Бе облечен в непретенциозен делови костюм, носеше тъмни очила и бе проспал по-голямата част от пътя от Токио. Събуден бе само веднъж за закуска. Храната, която му предложиха, бе студена, но той я погълна, без да се оплаква, за да не привлича излишно внимание.

Отърси се от сънливата умора на тежкото пътуване и извади от джоба на сакото си малко хапче, което небрежно глътна без вода. Амфетаминът бе умерено силен, точно колкото да го накара да живне отново. После се облегна спокойно и започна да отмята наум с по една ключова дума всяка подробност от предстоящата си работа: хотел „Пенинсула“ на булевард „Кау-Луун“. Джордж Уан, фирма „Кралски ориенталски килими“, телефон 5-220697. Ферибот до острова. Трети кей на залива Тайфун шелтър. Среща по пладне. Кафяв ролс-ройс.

Елементарно. Никакви уловки. Той се притисна до облегалката за по-сигурно, докато самолетът опря с лек удар пистата и започна да маневрира към терминала. Премина нехайно митническия контрол; целият му багаж бе само един сак, с една риза, чорапи, кат бельо и тоалетни принадлежности. Никакви хапчета, дори и аспирин. Щом се озова в сградата на летището, той влезе в обменното бюро и смени петстотин щатски долара за две хиляди и петстотин хонконгски долара. После излезе навън и взе такси.

Пътят до хотел „Пенинсула“ му отне само петнайсет минути. Управителят — нисък и пълен азиатец с лъскаво копринено кимоно — го записа в книгата и му подаде плик.

— Очакват ви, мистър Бърнс. Мисля, че има пратка за вас. Да наредя ли на портиера да я получи вместо вас?

— Не, ще я взема сам — отговори Бърнс с тих, равен глас.

Управителят натисна бутона на звънеца, портиерът се появи и последва Бърнс през фоайето в хотелския офис, където всред царящия безпорядък жена на средна възраст четеше сутрешния вестник. Бърнс разкъса плика и извади оттам бележка и ключ. Подаде бележката на жената и в замяна получи от нея ново дипломатическо куфарче, което отказа да даде на портиера.

Стаята бе на петия етаж, стара и елегантно обзаведена, с изглед към пристанището. От другата страна на залива остров Хонконг блестеше като бижу на утринното слънце.

— Много хубаво — каза той и отпрати пиколото с малък бакшиш.

Седна на леглото и отключи куфара. Вътре имаше пистолет с източена цев и заглушител, найлонова корда, дълга метър и двайсет и чифт тънки, хирургически ръкавици. В джоба на капака на куфара имаше шест патрона и медицинско пликче с две хапчета. Оттам извади и тънък пакет памучни превръзки.

Отлично, каза си Бърнс. Засега всичко вървеше като по часовник.

Бърнс сложи хирургическите ръкавици, свали патронника и заглушителя на оръжието и го огледа с педантичността на стар майстор; провери цевта и иглата, преди да го сглоби отново и да го простреля на сухо два пъти. Бе почистен и прясно смазан, макар и да не бе нов. Доволен, Бърнс зареди шестте патрона в барабана и върна пистолета на мястото му. После извади найлоновата корда и след като уви всеки край няколко пъти около пръстите си, я изпъна с плъщение няколко пъти. Сгъна на два ката въженцето, върза го на възел по средата и го върна в куфара. Остави едно от хапчетата в джоба си, а другото — обратно в плика, свали ръкавиците направо в куфара, заключи го и го постави в чекмеджето.

Погледна часовника си. Осем и четирийсет. Отвори сака и от кожената си тоалетна чанта извади малък будилник. Нагласи го за 11:15, после се обади на рецепцията.

— Бих желал да ми позвъните в одинайсет и петнайсет тази сутрин — каза той. — Това прави след два часа и половина.

— Да, сър — отговори телефонистката, — одинайсет и петнайсет.

Бърнс разхлаби възела на вратовръзката си, легна на леглото, скръстил ръце на гърдите си, и моментално заспа.

В 11:25 Чан Лун Чай затвори магазинчето си за антични предмети, окачи табела, на която пишеше, че ще се върне след десет минути и потъна в пешта на „Улицата на котката“. Маранята превръщаше претъпкания пазар в танцуващ мираж, но той бързо си пробиваше път в тълпата от китайци, туристи и моряци към телефонната кабина до съседната пресечка.

Пълен англичанин, твърде дебело облечен за лятната горещина, стегнат в раздърпана вратовръзка и плувнал в реки от пот, ревеше в телефонната слушалка, докато жена му, почти толкова окаяна на вид, чакаше пред кабината, превила гръб под куп чанти и пакети.

Без да се притеснява от топлината, Чан стоеше наблизко, проучвайки витрината на близкия магазин за скъпоценни камъни. Бе нисък и жилав мъж на около трийсет и пет години и носеше традиционната мандаринска куртка и панталони в тон с нея. Само очилата му, с тънки златни рамки и матови стъкла, не подхождаха на вида му.

Най-после британецът изскочи от кабината разярен:

— Помисли си само! Казват ми, че в китайската опера не се правели резервации. Чувала ли си някога нещо подобно? Опера без резервации? — Семейството започна да си пробива път през тълпата към „Улицата на стълбата“.

Чан влезе в кабината и погледна часовника си. Бе точно 11:30. Секунди по-късно телефонът звънна. Той отговори бавно със спокоен и премерен глас:

— Фирма „Кралски ориенталски килими“.

— Може ли да говоря с мистър Уан, моля? — гласът на другия край на линията бе остър и дразнещ като шума от горящи фойерверки.

— Кой мистър Уан? — отвърна Чан.

— Джордж Уан.

— Джордж Уан на телефона. Какво обичате?

— Казвам се мистър Джонсън.

— Добре дошли в Хонконг, мистър Джонсън. Получихте ли пакета?

— Отлично. Всичко е наред.

— Радвам се — каза Чан.

— А довечера?

— Всичко е подготвено.

— Добре. Ще съм при вас след три часа. Най-много четири.

— Ще ви очаквам. Може ли да посоча, че колкото по-рано, толкова по-добре. Може да се окаже трудно да се намери това, което търсите.

— Разбирам — отвърна Бърнс. — Ще се опитам да звънна до два и половина.

— Dog jeh — каза Чан. — Което значи „благодаря“. Joy geen — довърши той на родния си език и затвори телефона.

Душът и бърсненето не помогнаха особено. Бърнс продължаваше да се чувства муден: реакциите му бяха притъпени от смяната на часовите пояси и безсънието. След разговора с Чанг той отиде в банята и извади хапчето от джоба си. Подхвърли го в устата си и го глътна с пълна чаша вода. Още не бе излязъл от банята, когато ефектът от хапчето разтърси като светкавица тялото му. Имаше чувството, че собствената му черупка отеснява, че мускулите и костите му се удължават и укрепват. Усещането му за звуците наоколо рязко се изостри — бръмченето на асансьора, глухия шум от далечна прахосмукачка. Цялото му тяло неволно потръпна, докато чакаше асансьора.

Китайчетата си знаят работата, помисли си Бърнс. Но каквато и да бе тази химия, знаеше, че е чиста проба: т.е. чиста дрога.

Преди фериботът да прехвърли и половината от залива на пристанището, той почувства, че отново е готов, с избистрени и светнали очи, изопнат като струна. Излезе от таксито, удобно настанено на борда на кораба. Горещият бриз гъделичкаше кожата му, докато наблюдаваше как бетонният силует на Сентръл дистрикт се приближава все повече и повече. Сградите се издигаха все по-високо над него, като от позицията му на морското равнище изглеждаха стеснени към върховете си, а двата планински върха във всеки край на острова бледнееха на техния фон. Той чуваше как сърцето му гърми в гърдите и познатото трескаво очакване го поглъщаше и възбуждаше така бързо, че усети как пенисът между краката му се раздвижи. Без да мисли, той започна да потрива ръце. Смъртната умора, която го

измъчваше допреди малко, сега бе смачкана, насечена и пометена някъде далеч извън тялото му като парченца от нахъсан лист хартия, хвърлени на вятъра. Той влезе обратно в таксито.

Шофьорът изведе майсторски автомобиля от ферибота и пое надолу по претъпкания с хора кей, надувайки клаксона, без да обръща внимание на двуколките на търговците или на заканителните жестове на пешеходците. Той зави наляво по широкия булевард и после бързо набра скорост към Тайфун шелтър на изток, край Ванчай, квартала на луксозните нощни клубове, крещящи с неоновите си надписи — нови и нови покани към дневните минувачи, далеч от небостъргачите на Сентръл дистрикт. Минута-две след това шофьорът извърна глава към Бърнс, без да откъсва очи от магистралата.

— Тайфун шелтър пред нас, сан. Имате място?

— Знаете ли къде е кей трети?

— Hai — кимна шофьорът.

— „Хай“, това „да“ ли значи? — запита Бърнс.

— Да, hai.

— А как казвате „не“?

— Um.

— „Ъм“, а? Ъм, хай, ъм, хай — повтори няколко пъти Бърнс и започна да се смее, удряйки по коленете си като барабанист в ритъма на думите. *Пълна лудост!*

Таксито излезе от булеварда и закриволичи по завоите към пристанището. Тайфун шелтър бе малък триъгълен залив, защитен откъм сушата с високи бетонни опори. Шофьорът спря колата. Бърнс излезе и хвърли поглед към кейовете. Пристанът бе претъпкан от сампани. Стотиците малки плоскодонни лодки кръстосваха водата на залива, покрити по средата с рогозки от оризова слама, а лодкарите стояха на кърмата и махаха настойчиво към туристите, подвиквайки предлаганите за нужния маршрут цени. Някои от сампаните бяха като плаващи ресторанти — с по една каюта на палубите и шкафове, пълни с бира и разхладителни напитки. Вятърът разнасяше от кея и миризмата на готвена риба и скариди.

Бърнс бе очарован от гледката. Това бе онзи Китай, който си бе представял.

Шофьорът застана до него и посочи пристана, до който водеха бетонните стълби точно под тях. Няколко сампана обикаляха около

него.

— Трети кей — каза шофьорът.

— Отлично. Какво ви дължа?

— Седем долара — отвърна шофьорът.

Бърнс му даде осем с думите „Dor jay“ и шофьорът се усмихна в неловкия си опит да му благодари, поклони се, каза „Dor jeh“ и изчезна.

Бърнс отиде до стената на източния край на пристана и зачака. В 12:05 златистокафяв ролс, излъскан като огледало, спря до кея. Мъжът, който излезе от него, бе висок, но фигурата му издаваше първите признаци на затлъстяване. Носеше бял ленен костюм и шарена риза, разкопчана около врата. Оредяващата му коса бе русолява, носеше буйни мустаци и тъмносини слънчеви очила. Вървеше с бастун от излъскано тиково дърво, чиято дръжка представляваше глава на дракон, изработена от злато. Мъжът пое надолу към трети кей. Ролсът над него изчезна по пътя.

Бърнс изчака да се изнижат цели десет минути, като наблюдаваше пътя към стълбите и целия пристан. Накрая, убеден, че мъжът не е бил проследен, той се върна до стълбището и слезе към пристана.

Високият мъж стоеше на ръба на водата и се пазареше с някаква престаряла и беззъба старица, застанала на кърмата на една от лодките. Малко дете в краката ѝ си играеше с празна бутилка от сода. Мъжът и бабата, изглежда, бяха завързали сериозен спор.

— Gow, gow — викна старицата с измъчен от годините глас.

Високият мъж поклати глава:

— Tie goo-why. Laok.

— Laok. Laok! Nah! Um ho gow gee aw! — изпрати му тя гневен поглед.

Мъжът се разсмя. Бърнс застана зад гърба му и каза:

— Защо спорите с тази стара вещица? Толкова много лодки има наоколо.

Големият мъж подскочи и се извърна бързо, стреснат от думите. Той бе близо до Бърнс и двамата мъже за известно време се визираха един в друг. Накрая сянка от усмивка пробяга по устните на големия мъж и той каза:

— Тя ми казва да престана да я тормозя, след като предлагам толкова малко. Това е част от играта тук, *senhor*. Тя иска девет долара, аз предлагам шест. Накрая ще се договорим за седем и ще ѝ дам два бакшиш.

Мъжът говореше с акцент, който изглежда бе отчасти испански, отчасти немски.

— *Gay doa cheen* — викна пак старицата. — *Um goy?*

— *Chut* — отвърна големият мъж.

Старицата продължи да негодува, мърморейки. Изглеждаше обидена. Не спираше да нарежда и да сочи към детето. Накрая му направи знак да се качва на лодката.

— Ще наемете ли сампан? — запита големият мъж. — Бихме могли да пътуваме заедно.

— Нямам нищо против — каза Бърнс.

Високият мъж протегна длан към него:

— Казвам се Виктор Де Лароза.

— Хауърд Бърнс — стиснаха си ръцете те.

— Тръгнал съм към Тай Так — каза Де Лароза. — Най-добрият плаващ ресторант в града.

— Какво съвпадение — отвърна Бърнс. — Аз също.

— Чудесно. Турист ли сте?

— Да — отговори Бърнс.

— Тогава бих могъл да ви препоръчам някои ястия. — Де Лароза извади от джоба си седем хонконгски долара и ги подаде на жената. Тя ги преброи и му изпрати още един свиреп поглед.

— *Aw tsung nau* — процеди тя.

Де Лароза се засмя:

— Казва, че ме мрази. Когато ѝ дам бакшиша, ще ми каже, че ме обича.

Бърнс се качи на сампана и се насочи към седалката в средата на лодката. Трябваше да се наведе и предпазливо запристъпва напред, търсейки опора в бордовете на малката лодка. Де Лароза го последва, изправен и със самоуверена походка.

— Добре го правите — каза му Бърнс.

— Но! — подвикна старицата и нададе кратък кикот.

— „Добре“, казва тя — обясни Де Лароза. — И аз бях като вас в началото, прекалено предпазлив. А тя е най-старата от всички старици

тук. Jung-yee Pau Shaaukiwan, прабабата на Шайкиуан.

— Шайкиуан е наколното китайското селище тук, от югоизточната страна на острова. Никой не е виждал по-голяма мизерия от тамошната.

Старицата продължаваше да стои на кърмата и придвижваше сампана с тънките си като вейки ръце, като го направляваше майсторски между стотиците други лодки към обширните води на залива. На запад пред тях се виждаше големият триетажен кораб, напомнящ пагода с разперените си над водата стрехи, целия в яркочервено и жълто под силните слънчеви лъчи.

— Това е Тай Так — каза Де Лароза. Зад него бебето започна да удря празната бутилка по дъното на лодката.

— Подходящо място за гледане на дете — каза Бърнс. — Какво ще стане, ако това нещо вземе та се преобърне?

— И тя, и детето вероятно ще се удавят. Той е внук. Тя се грижи за него, докато дъщеря ѝ работи в някой от бардаците в Уест пойнт, стария град. Когато порасне малко, ще го продадат.

— Ще го продадат? — Бърнс бе шокиран. — Да продадат собственото си дете?

— За негово добро ще е. Ще отиде в добро семейство, сигурно британско или американско.

— Господи, какви са тези хора?

— Животът в пристанището е тежък — каза Де Лароза. После добави: — Веднъж почти бях решил сам да купя момченцето.

Бърнс се обърна и леко го изгледа изпод страничния ръб на тъмните си очила. Бърнс никога не гледаше някой право в очите. После върна погледа си към Юнг-Лий.

— Няма нищо, можеш да говориш спокойно. Тя не разбира английски.

— Ти си луд.

— Предполагам, че си прав, донякъде.

— Доста си омекнал и си затлъстял тук...

— Аз съм Виктор, а ти си Хауърд.

— Да. Както и да е, все пак, научил си доста за тези места, а само две години, откакто пристигна.

— А ти изобщо не си се променил — каза Де Лароза.

— Е, като изключим, че леко побелях. Петнайсет години е много време. Не бих те познал. Поне в първия момент. Напълнял, почти плешив. Направил си нещо и тук, около очите.

— Лека хирургическа намеса. Опъват кожата плътно към ушите от двете страни на лицето. И бръчките изчезват. Черепът ми не е подходящ за цялостна пластична операция, но... — той остави изречението си недовършено.

— И акцентът ти си го бива — отбеляза Бърнс. — А какво беше това за купуването на момчето? Да не те е подгонило някакво чувство за вина?

— Не е вина, а самота. И гордост. Аз строя империя, а няма кой да продължи след мен. Добре, Виктор Де Лароза умира, а после?

— Какво после? Какво те е грижа, нали няма да си жив?

— Тук имат една поговорка. Усмивка от дракон носи късмет. Усмивнат ли ти се два дракона, чака те любов. А ако получиш усмивка от три дракона, значи си безсмъртен.

— Брей, че философ си станал тук. И ние си имаме поговорка. Нищо не можеш да отнесеш в гроба.

— Точно така. И аз това исках да ти кажа.

— Тук имаш много време. И драконите, изглежда, са благосклонни към теб.

— Досега само един дракон е бил снизходителен към мен.

Бърнс замълча. Де Лароза извади пура, отрязва върха ѝ и я запали с малка златна запалка. Изпусна няколко кълбета дим, докато върхът ѝ затлея равномерно. После рязко се обърна към Бърнс, предлагайки му пура.

— Не пуша. Истинска хаванска ли е?

Де Лароза кимна.

— Доста приятелчета, в бизнеса имам предвид, ще погребат не един милион там, след като този шибан Батиста взе, че духна ей така, без да се спре. Кастро им затваря казината, а сега се чува, че просто щял да им ги вземе, разбираш ли, *взема* им ги ей така.

— Кастро е една загадка.

— Не го виждам така аз. — Бърнс плю през борда. — Едно крадливо комунистче е той, това е. Трябваше да отидем там и да му подпалим задника с една атомна бомба, това трябваше да направим, ако питах мен. И да започнем отначало.

Внезапният емоционален изблик на Бърнс стресна Де Лароза. После пак така рязко настроението на американеца се промени и той се разсмя.

— Чувал ли си го този: На бал с маски в Хавана се появява хеморoid — нямало маска, бил Кастро с изплезен език! — Бърнс вече се тресеше от смях на мръсния си виц и старицата, заразена от настроението му, се засмя с него. — Виж я само старата вещица — едва успя да каже Бърнс и още по-бурно се закикоти. Де Лароза само изпускаше облаци дим от пурата си. — Както и да е — продължи Бърнс, — парите май сами се лепят по теб, Виктор.

— Можем да започнем пак да се разширяваме — каза големият мъж.

— Как го виждаш да стане?

— Производството на компоненти тук, в Далечния изток, става все по-доходно — Хонконг, Сингапур, Япония. После всичко се сглобява в Щатите. Това има значителни предимства, като стане въпрос за данъци.

— И мислиш да откриваш нещо в Щатите ли?

— За мен успехът е очевиден още отсега. След още година-две това ще видят и мнозина други.

— Е, ти знаеш кога да разчиташ на инстинкта си, Виктор. Това ти го признавам. Петнайсет години и още не си направил нито една грешка. Мислех си, че си се побъркал, да дойдеш тук от Бразилия. Но излезе, че съм грешил. — Той замълча, после добави: — Не ти ли се иска понякога да спреш, да поседнеш, да чуеш как птичките пеят, да пийнеш малко вино?

— Не още. Колкото повече се разрастваш, толкова повече предизвикателства изникват. Може би ще трябва да пуснем акциите на компанията на борсата. Започва да става твърде тежко за сам човек. И уморително.

— Продай всичко тогава.

— Възможно е. Ще сменя средата, ще се пробвам с нещо ново, по-различно. Нещо малко.

— Виж, на мен не ми пука, разбери ме. Искам да кажа, каквото си решиш, това и ще правиш. Това си е твоя работа и с нищо не ме бърка, ама съвсем нищо. А аз, аз си правя каквото винаги съм правил. Но, казах си, за да използваш връзката в Питсбърг, значи трябва да е

нещо сериозно. За три дни съм пристигнал тук, старче. Помисли си какво значи това. Трябваше да уредя паспорти, всичко. Двайсет и един часа висях горе по шибаните самолети. Вече не знам даже кой ден сме от излитане и кацане нагоре-надолу през половината свят. Знаеш ли какво ми се случи? Бях на Уейк Айлънд за четири часа, представяш ли си? Излязох, разгледах паметниците. Никога не ми се бе случвало. В Европа — да, но тук? Както и да е, знам само, че като се върна, там ще бъде един ден преди датата, в която съм тръгнал оттук. А ти, само внимавай. Започнеш ли много да се лакомиш, ще станеш като маймунката, нали знаеш — все бъркала с лапа в буркана, вадила по един фъстък, накрая бръкнала, грабнала всичко в пълна шепа и не могла да си извади ръката, но не може и да пусне фъстъците, знаеш как е. Дум-дум — и толкоз.

— Няма да забравя думите ти.

— Какъв е проблемът тогава? Какво ще върша тук?

Бърнс започваше да се поти. Свали сакото си и го метна на скута си.

— Помниш ли Халфърд, майора във Фиренце?

Бърнс се замисли за момент.

— Смътно.

— Той командваше Стич. Висок мъж. Много твърд, напорист. Много умен.

— Да, да, помня го, разбира се. Как му викаха пейзажите там?

— Gli occhi de sassi. Каменният поглед.

— Точно тъй. Подозрителен мъж. И дума не пое от цялата наша версия. Голям задник.

— Добре си го запомнил. Преди четири дни видях Халфърд на един ресторант като този тук, в Хонконг. В Абърдийн. В момента е полковник.

— Това ли те сплаши? Хей, човече, аз едва те познах, а хем те чаках. И това ли била цялата работа?

— Той ме разпозна, убеден съм.

— Хайде, стига, бе.

— Бяхме на два метра един от друг. Плащах сметката и вече тръгвах да излизам, когато го видях на съседната маса и за момент и двамата замряхме, взирайки се един в друг. Кълна се, че за миг той дори се готвеше да ме заговори. После излязох, много бързо. Но,

докато колата тръгваше, погледнах към ресторанта и... той беше вече излязъл пред входа и гледаше към мен.

— Хм — каза Бърнс.

— Оттогава не съм на себе си. Ужасно е да те преследва страх всеки път, щом излезеш на улицата. Фирмата ми е в Муй Уо, на остров Лантау, на запад оттук. Туристи идват рядко, само за да посетят сребърните мини. И въпреки това се страхувам да излизам навън. Днес на идване, стомахът ми се бе свил на топка. Седях на задната седалка и от прозореца се взирах във всяко лице навън.

— Не трябва да се притесняваш.

— Кошмарно е.

— Досега нищо не си правил на своя глава, нали? Нищо не си опитвал, телефони, опашки и прочие. Нищо, което може да усъмни някого.

— Не, не. Следвах плана. Откакто се свързах с теб, просто чакам.

— Добре. Добре си направил.

— Има една опасност. Той може да е докладвал на някого.

Бърнс мълчеше. Гледаше право пред себе си, докато мозъкът му прехвърляше методично всяка възможност, претегляйки всяко „за“ и „против“. Накрая каза:

— Така. Ще трябва да приемем, че не е пропаял. А и да е, нямаме изход, твърде късно е вече. Значи предполага се, че е бил тук на почивка, така ли? В униформа ли беше?

— Да.

— Тогава десет към едно е тук в отпуска. Не трябва да има проблеми. Може само да се е стреснал малко, да. Рекъл си е: „Хей, не го ли познавам този?“ Но това са петнайсет години. Ти много си се променил. А какъв беше тогава, не помниш ли? Не виждам как ще е разбрал. Няма начин. Ако го е зачесало съмнението, сигурно още се опитва да проумее кое как е — Бърнс се замисли. — Работата е там, че ако е в отпуска, значи шава твърде много насам-натам, гледа да се забавлява. Не е като в казармите. Може би премисля всичко в момента. Може дори да е схванал нещичко от цялата работа. Но прекалено малък е шансът да те е познал. Аз ти го казвам. Тъй че, трябва да действаме. Установяваме къде е отседнал и... — Той щракна с пръсти и се усмихна. Де Лароза се бе втренчил в него и усети как го побиват тръпки. Бърнс продължи: — Хайде, хайде. Отпусни се. Забрави. Сега

ще хапнем добре, после ще си отидеш там... на Муй Пуй, или както там му казваш, и няма да сновеш насам-натам още един ден. До утре всичко ще е свършено. Не трябва да се притесняваш, разбираш ли? Това вече е моя работа. Мой бизнес. Радвам се, че не си се паникьосал. Изникнат ли проблеми аз съм този, който ги разрешава. Това, от което се пазя, са разните аматьори, дето ми се мешат понякога, разбираш ли?

— Да. Благодаря ти.

— Просто го забравяш. Това вече е моя работа. И смятай я за свършена. Впрочем в скоро време може и аз да ти се обадя. Може да се наложи да изтегля малко повече сухо.

— Какво се е случило?

— Нищо особено, знаеш. Някои приятели, бивши приятели може да са се натъкнали на свободната ни практика в Бразилия. Сигурно и мен ме хващат дяволите като теб, но за всеки случай...

— Колко?

— Не знам. Неколкостотин хиляди.

— Няма да имаш никакви проблеми, приятелю.

— Добре. Още нещо. За Халфърд. Искam точно описание и ще ми трябват пари, хонконгски долари.

— Колко?

— Не зная още. Може би едно петдесет хиляди. До колко часа работиш с банката си?

— До шест, няма никакви проблеми. Ще ги вземем направо на гишето. Президентът на банката ми е приятел. Играем голф заедно.

— Миличките. Шест ми върши работа. Сигурно ще трябва да пусна кучетата още преди три. Нека ми донесат парите в хотела. В кутия за обувки, загърната, все едно съм си купил обувки и сега ми ги пращат. Обади ми се в пет. Ще ти дам инструкции. Къде е банката?

— Зад ъгъла срещу хотела. Чайна банк, зад старата сграда на Върховния съд, точно преди да се качиш на ферибота в Кау-Луун.

— Лесна работа. На една крачка.

— Да.

— Това добре, сега Халфърд. Как изглежда той?

— Името му е Чарлз Дейвид Халфърд, полковник от действащата армия — започна Де Лароза и описа подробно офицера.

— Чудесно. А сега, забравяш за всичко това, Виктор, нали? Какво ще обядваме?

— Ами, бих предложил да започнем със супа от перка на акула и след това или шанхайски рак или императорска кокошка...

В 14:30 Бърнс се обади от обществения телефон във фоайето на хотел „Екселсиор“, от другата страна на булеварда, точно срещу Тайфун шелтър. Чан му отговори.

— Фирма „Кралски ориенталски килими“.

— Може ли да говоря с мистър Уан?

— Кой мистър Уан?

— Джордж.

— Джордж Уан на телефона.

— Отново е Джонсън.

— Да, сър. Получихте ли вече информацията?

— Да. Полковник от действащата американска армия, име Чарлз Дейвид Халфърд. Ръст 180 — 185 см, 85 кг, бяла късо подстригана коса, с леко засукани нагоре мустачки. Предполагам, че идва от Токио или Филипините. Едва ли е тук за постоянно. Това е всичко, което имам.

— Ще стигне.

— Ще ми се да вдигам гарата още довечера, ако разбираш какво искам да кажа. Ще можеш ли да се справиш толкова бързо?

— Почти съм сигурен, освен ако няма никакви усложнения. Обаждайте се на всеки кръгъл час. Ако никой не вдига, значи нямам какво да кажа.

— Добре, това ми стига. Уреди ли прехвърлянето на пратката?

— Ъмм, да, но, нали разбирате, рискът с транспорта е голям. Ще се наложи да се доплаща, за... ъъ, опаковката и застрахователна полица.

— Разбира се. Но да не започнеш да ставаш твърде алчен. Ще ти се обадя. Dor jeh.

— Dor jeh.

В 15:30 никой не вдигна телефона. В 16:30 линията бе заета и Бърнс започна да се изнервя. Още един час забавяне щеше да го доближи твърде близо до края на работното време на банката. Той

изчака още една минута и пак опита. Телефонът иззвъня няколко пъти, преди някой да го вдигне.

— Jo sun — изчурулика някакъв висок глас.

— Фирма „Кралски ориенталски килими“ ли е? — запита Бърнс.

— Um ying gok yun — отвърна гласът.

Господи, този пък не говори английски, помисли си Бърнс.

— Джордж Уан? Не познаваш ли Джордж Уан? — попита той, изговаряйки името бавно и отчетливо.

От другия край на линията се дочу някаква неразбория, после гневно изречени китайски думи, преди да се чуе:

— Джордж Уан на телефона. Изчакайте за момент, um goy. — После се чу как китаецът избълва цял поток от гневни думи на родния си език и пак последва някаква препирня. Най-накрая Уан заговори: — Извинявайте. Този мъж си уреждаше бизнеса от кабината. Имах малък проблем с него. Мистър Джонсън, вие сте, нали?

Бърнс замълча. После попита:

— Къде работите? — Гласът му бе рязък, остър и изпълнен с подозрения.

— Фирма „Кралски ориенталски килими“. Джордж Уан съм, повярвайте ми.

— Добре, какво имаш за мен?

— Армейският полковник, Халфърд, е към военното разузнаване. Идва от Корея през Токио и е в отпуск. Трябваше да се обадя на много хора, докато го разбера. Наложил се да прибегна до услугите на един приятел от Япония, в тамошната Якудза и...

— Маршрутът му не ме интересува, ясно ли е? Не ме интересува откъде идва, как е дошъл и т.н. Не разбираш ли, Джордж, че ние с теб сме в един и същи бизнес? Няма нужда да раздуваш цената с подобни подробности. Трябва ми само най-същественото.

— Да. Халфърд се е установил в хотел „Амбасадор“ на улица „Натан“ в Кау-Луун. Всичко е уредено за довечера.

— Подготвил си и прехвърлянето на пратката, така ли?

— Nai, nin.

— Променям леко сигнала. Няма да е една, а две.

— Две?

— Да, две.

— Но, не разбирам, защо...

— Помисли си малко, Джордж, и сам ще разбереш защо. Казах, че искам прехвърляне плюс застраховка, разбра ли?

Този път паузата бе по-дълга.

— Това много ще усложни нещата за нас, мистър Джонсън. Наистина няма да има нужда да...

Бърнс не го остави да довърши:

— Виж какво, като дойдеш на моя територия и имаш да свършиш някаква работа, всичко ще става, както ти решиш. Тук обаче, всичко ще става, както аз поискам. Какво ще става след това си е вече твой проблем. Няма значение колко ще струва.

— Разбирам — отговори Уан. — Ще ми трябва малко време... хм, цената тогава ще е... хм, ще трябва да поискам шейсет хиляди хонконгски долара.

— Доста я вдигаш, но няма да споря. Знаеш откъде да ги вземеш, нали?

— Наі.

— В пет и половина ще са там. Оттук накъде да тръгвам?

— Имате ли с какво да запишете?

— Не записвам никога нищо, Джордж. Ти само ми дай информацията, аз ще ти я преразкажа дума по дума.

— Нарича се „Домът на лилавата азалия“ и е в новата част на Кау-Луун...

Полковник Халфърд бе заспал на балкона пред стаята си. Продължаваше да се чувства отпаднал след дизентерията. Нервите му бяха обтегнати. Чувстваше се прегорял от изтощение. И макар психическото и физическото му състояние да се подобряваше с всеки изминат ден в горещ следобед като този, отнесен и замаян, той лесно задрямваше.

И както обикновено, сънуваше.

Кошмари с кръв и насилие.

Сънищата му никога не се повтаряха, но всички си приличаха. Несвързани сцени, скачени и преплетени в едно, за да избуят и завършат в някакви безсмислени рими.

Парчета от въображение и фантазия, подскачащи напред-назад през времето.

Бе в Италия. В маслинова горичка. Край дълга заседателна маса под дърветата говореше нещо на събраните там американски и италиански офицери, но думите му излизаха като несвързани звуци, подобно на плоча, просвирвана на тройно по-бързи обороти и тази реч бе прекъсвана от зов на тръба, после от камбанен звън, накрая от пръчки, удрящи по чинели. Всички се разбягаха и той също хукна сляпо през гората край маса войници, проснати мъртви на земята; маслиновите дървета останаха назад, качи се на стръмния хълм и оттам погледна надолу, за да види стотици севернокорейци да се хвърлят към него в разразилата се престрелка и избухващите бомби, но докато мъжете наоколо пищяха и падаха на земята, куршумите минаваха през тялото му и го оставяха невредим; корейците го настигнаха на хълма и продължиха да бягат край него, сякаш бе невидим, а той грабна един автомат и се опита да открие огън, но оръжието се оказа безсилно. Той хукна обратно след корейците, върна се на заседателната маса и сега вече всички там — и американци, и италианци, и севернокорейци — започнаха да го обвиняват и да сочат с пръст труповете на загиналите войници, полюшващи се от клоните на дърветата. Той погледна към тях, разбра, че ги познава, но не можеше да назове имената им и когато се опита да заговори, думите, които излязоха от устата му, бяха чужди за него.

Събуди се плувнал в пот. За момент не можеше да си поеме дъх. Стана от креслото и започна да диша дълбоко, като наблюдаваше сампаните и тесните лодки еднодръвки, кръстосващи лениво пристанището. Под него улицата кипеше със звука на цивилизацията и той започна да се отпуска.

Направи усилие да не обръща внимание на съня си, да се съсредоточи върху други неща.

Замисли се за мъжа, когото бе видял на онзи плаващ ресторант преди два дни и се помъчи да си спомни откъде го познава. Сигурен бе, че се бяха виждали някъде и по-рано. Може би в Хонолулу, когато бе базиран в Пърл. Или през времето, прекарано в Токио, преди да се прехвърли в Корея. Но мозъкът му срещаше само стените, отделящи Халфърд от неговото подсъзнание.

Замисли се за това, което го очакваше довечера. Може би не трябваше да приема поканата. Последният път, в Токио, се бе почувствал засрамен. Младото момиче бе положило толкова много

усилия, проявила бе такова разбиране и в крайна сметка го бе успокоила. Но сега не бе уверен дали трябваше да рискува така бързо и да се подложи на нови терзания заради една емоционална нужда, която не можеше да задоволи физически.

На тръгване от Токио за Хонконг, след като прекъсна тримесечната си терапия от два всекидневни сеанса при капитан Фрийдмън, той се чувстваше сякаш някой бе отрязал пъпната му връв, която единствена му даваше живот. Фрийдмън сам бе препоръчал четириседмичния отпуск.

— Смени малко обстановката, опитай някои от нещата, върху които сме работили — бе казал капитанът на скептично настроения Халфърд. — Представи си, че отиваш на лагер, но за първи път сам. Малко страшно, но вълнуващо. Ще се справиш, Чарли. Най-важното е, не се страхувай да *опиташ*. Помни какво е казал епископ Чембърлейн още в седемнайсети век: „По-добре да се износваш, отколкото да ръждясваш.“

Не бе минал и час, откакто бе излетял от Токио и старите страхове пак започнаха да гризат отвътре, но, ако не друго, заради доктора, трябваше да опита. Да, довечера щеше да направи опит. Месеци наред Кам бе работил като верен негов сътрудник в Корея и сега не можеше да рискува да обиди човека, който се бе превърнал в негов приятел.

Отиде в банята, напписка лицето си с вода, наля си един скоч и започна да се облича за вечеря.

Бърнс успя да дремне само час, преди телефонът да го върне в действителността с пронизителния си писък.

— Часът е седем и четирийсет и пет, мистър Бърнс — каза телефонистката на хотела.

— Dor jeh — отвърна той.

— Dor jeh.

Секунда по-късно будилникът също писна. Спря часовника и го постави в тоалетната си чанта. Действието на хапчето бе отминало и той се чувстваше по-зле дори и от сутринта. Устата му имаше отвратителен вкус, очите му горяха в орбитите. Взе си набързо един душ, избърсна се, облече си чиста риза, чисти чорапи, чисто бельо и

хвърли мръсните си дрехи в найлонов плик. Извади дипломатическото си куфарче изпод чекмеджето, провери съдържанието му още веднъж и излезе от хотела. Извървя пътя до по-горната пресечка на улица „Натан“ край хотел „Империял“ и оттам взе едно такси до летището. Остави багажа си в гардероба, потвърди резервацията си за полета до Токио в 23:45 същата вечер и пак взе такси до „Къщата на орлите“ на улица „Мин“. Оттук онази лисица, Джордж Уан, го поемаше в свои ръце. „Къщата на орлите“ се оказа на не повече от десет минути път от летището. Бе безвкусно уреден третокласен нощен бар, който, ако не бе с надписи и на китайски, и на английски, спокойно можеше да мине за някоя от бърлогите в Маями, Норт бийч, или дори Сънсет булевард. Декорът бе в стил ретро, но с изкуствена кожа, фалшива коприна и свещи в стари бутилки от вино. Три от петте момичета бяха от местна порода, а барманът приличаше на бивш моряк от Бруклин. Заведението бе почти празно. Бърнс още сядаше край бара, когато една от азиатките се доближи до него и прокара ръка по врата му.

— От Хонконг ли си? — запита тя.

— Не.

— О, американец. Aw chung-yee may gock yun. Това значи аз обичам американците.

— Тази вечер не става, имам други планове.

— Плановете могат да се променят.

— Може би утре ще намина пак.

Усмивката на момичето изчезна, а след миг и самото то. Бърнс поръча чаша обикновена сода и попита къде е тоалетната.

Помещението бе отвратително мръсно. Прогизнала тоалетна хартия лежеше захвърлена по пода и мивката, а стените изглеждаха покрити с помия. Бърнс влезе в една от двете кабинки и залости вратата. Отвори дипломатическото куфарче, извади хирургическите ръкавици и ги сложи. Отпусна колана си, свали леко панталона и завърза кордата около кръста си в проста панделка, после вдигна панталона и го закопча. Възелът се падаше точно под ципа му. Извади другото хапче и го пусна в джоба на самото си, а памучните превръзки пъхна в джоба на панталона си. После извади пистолета, провери го още веднъж, преди да го мушне в колана зад гърба си.

Закопча палтото, пусна водата от казанчето и се върна на бара.

Чашата сода го чакаше. Той положи хапчето на езика си и го глътна с газираната вода. Ефектът бе почти моментален. Тялото му сякаш вибрираше от освободени електрически заряди. Живот и енергия пак напиреха в краката, ръцете, по върховете на пръстите му. Нови сили се втурнаха и изпълниха излияното му тяло, мозъкът му се къпеше в покачения адреналин. Очите му започнаха да се избистрят. Звуците в стаята се усилиха, станаха по-ясни и по-отчетливи, а заедно с изострянето на всичките му сетива го налегна и чувство на очакване, така мощно, че той пак започна да отмята наум всяко предстоящо свое действие.

Погледна часовника си. Бе 21:20, време за тръгване. Едва когато ставаше от бара, усети за първи път, че бе получил ерекция.

Домът на „Улицата на панделката“ се гушеше встрани от пътя сред стотици ситни азалии. Бе стара едноетажна китайска постройка, обрулена и старинна, с дълбоки белези от далечни години по керемидите на пагодестия покрив, а азалиите, всяко цветче от които бе идеално оформено, кичеха освен стените ѝ и всяко стъпало чак до бордюра.

Фасадата на къщата подвеждаше, защото сградата бе под формата на U и само южният ѝ край се виждаше от „Улицата на панделката“. Масивна стена обграждаше целия район. Висока бе поне два метра и половина и имаше само един вход — махагонова врата, дебела над двацет сантиметра и натежала още повече от дебелиите бронзови панти, впити дълбоко в дървото. Вратата нямаше брава. Можеше да се отваря само отвътре със специален ключ. Отгоре защитната стена бе посипана с натрошени стъкла.

Зад нея се простираше почти тривековна градина, плевена, подрязвана и разкрасявана всеки ден, така че сред безупречните ѝ форми рядко можеше да се види дори и един цвят от азалия на земята. Малко поточе се извиваше през градината с пръснати около него пейки, където влюбените за вечерта можеха да седят и да разговарят, или просто да се докосват. Всяка от вътрешните стаи на къщата имаше вместо стена по един френски прозорец от матово стъкло с лице към градината.

Над вратата висеше лампа, окачена на изкусно инкрустирана бронзова змия, която сякаш се извиваше от стената. Други светлини нямаше. Прозорците на къщата към улицата стояха затъмнени от години.

Нищо не помръдваше, сякаш целият дом бе детайл от пейзаж.

Халфърд остана пред къщата няколко минути, след като таксито си тръгна. Изпуши една цигара и се разходи до ъгъла и обратно. Стари страхове го хапеха гузно и шумът на близката улица „Мин“ го приканваше да стои надалеч от притихналата къща. Но нещо друго го привлече зад стената, нещо, което капитан Фрийдмън му бе казал в началото на техните сеанси, един цитат от Спиноза: *До момента, в който човек още си представя, че не може да направи нещо, докато е убеден, че не трябва да се опитва да го свърши, дотогава за него ще е невъзможно го стори.*

Накрая той тръгна по калдъръмената пътека и удари звънеца.

Вратата отвори почти веднага непозната великолепна китайка, неподвластна на белезите на годините, дребна, но изправена и властна, с побеляла коса, опъната плътно назад, а лицето ѝ бе гладко и нежно като розов цвят. Бе елегантно облечена в официална тога и носеше малка шапчица от ситни, идеално оформени диаманти. Ако бе стресната от изпития на вид Халфърд с потъналите му в черни сенки очи, взиращи се над хлътналите бузи, то нищо не издаваше реакцията ѝ. Тя дълбоко се поклони пред офицера.

— Добре дошли в моя дом — каза тя. — Аз съм мадам Куа. Вие трябва да сте полковник Халфърд. За нас е чест да ни посетите и ви благодарим, че сте така точен.

— След двацет и четири години в армията, мадам, не знам дали бих могъл да закъснея, дори и ако исках.

— Тук времето спира, полковник. В „Дома на лилавата азания“ време няма, има само удоволствие.

Тя го въведе в малка стая в южното крило. Светлините бяха слаби и успокояващи, а стаята бе украсена с антични предмети от времето на няколко китайски династии. Всичко бе в злато, тиково дърво и сребро, а меката мебел, в която човек потъваше дълбоко, бе изцяло от лен и сатен. Отнякъде долиташе музика, смътни звуци като от далечен спомен, а във въздуха се долавяше леко ухание на парфюм. Мадам Куа донесе на Халфърд питие, предложи му опиум, който той

отказа, и го настани с лице към стената, покрита с алена копринена завеса.

— А сега, полковник — започна тя, — позволете ми да ви представя моите млади дами.

Светлините в стаята още повече отслабнаха и угаснаха. Коприненото перде се разтвори безшумно. Зад него имаше голям прозорец, а зад него — тъмнина. В този момент някаква мъглява светлина изгря зад стъклото и в нея се появи млада жена. Косата ѝ бе сплетена на опашка, която се спускаше по едното ѝ рамо и тя гледаше през прозореца с тънките си бадемови очи, в най-тъмнокафявия цвят, който Халфърд бе виждал някога. Носеше златни чехли, поръбени с бяло и бяла мандаринска тога, цепната почти до кръста ѝ. На лявата ѝ ръка, над бицепса, цифрата 1 бе татуирана в светли цветове. Усмиваше се.

— Това е Лия, нашето момиче номер едно — каза мадам Куа. — Тя е на деветнайсет години и е била обучавана от гейши, преди да дойде при мен. Владее всичките Двайсет и едно изкуства на Китайската брачна нощ и говори английски, френски, португалски, японски и три китайски диалекта; може да рецитира над сто любовни поеми, включително и тези, които са забранени от равините в Израел...

Една след друга — светлината къпеше жените на Дома, всяко посвоему красива, овладяла по едно от древните тайнства на любовта и всяка със своя номер, татуиран на ръката. Опасенията на Халфърд се изпариха. Изпаднал бе в транс. Бавно започваше да усеща как в организма му изплуват забравени усещания, стари нужди. Но той изчакваше специално едно момиче, защото братовчедът на Кам Синг му бе казал на излизане от клуба: „Дочакай номер деветнайсет. Тя няма равна на себе си. Ще разбереш защо.“

И сега Халфърд разбра какво се крие в препоръката, защото светлината разкри пред него една млада жена, чиято прелест буквално зашемети полковника. Бе невисока и нежна, с кожа бяла като мляко, а косата ѝ, черна като въглен, се спускаше надолу чак до кръста. Тя гледаше не към него, като останалите, а в пода и Халфърд на момента се почувства пленен.

— Това е Хет — каза мадам Куа. — Тя е особено скъпа на всички ни. Само осемнайсетгодишна е, но дойде при мен далеч от

вътрешността на стария Китай още когато беше на девет. Говори китайски и японски, знае и някои изрази на английски. Наблюдавала е тайните на любовта от всички останали дами и владее до съвършенство древното изкуство на Връвта с дванайсетте възела. Казват, че езикът ѝ е като крилата на пеперуда.

Халфърд бе трогнат от явната уязвимост на красивото създание пред него и от тъгата в големите ѝ очи.

— Да — прошепна той, — тя трябва да е.

Мадам Куа се усмихна:

— Вие правите избора на мъдреците — каза тя. — Боговете ще ви завидят.

— Как ще говоря с нея?

— Няма да е необходимо. Тя ще общува с вас без глас, а вие, полковник, ще успеете да разберете всичко.

Бърнс застана в сенките на алеята, докато наблюдаваше оградения дом на „Улицата на панделката“. Беше се освободил от дипломатическото куфарче в удобен за целта отводнителен канал. Изчака, докато се убеди, че улицата е пуста и после бързо я пресече до махагоновата врата, останала отворена благодарение на малка пръчица, опряна в рамката.

Той вдигна пръчката, прекрачи бързо прага, остави вратата да щракне след него и облегна гръб на стената, докато очите му се адаптират към тъмнината в градината. Наоколо нямаше никой. С бързи стъпки той прехвърли потока и застана в сенките на едно черешово дърво на десетина метра от ъгловата стая на северното крило на къщата. После отново зачака.

Стаята бе малка и удобна. Подът ѝ бе покрит с килим от козина на лама, стените бяха украсени с коприна на червени и жълти райета. В стаята имаше дървена вана за двама души и кушетка за масажи с покривка от гъши пух. До нея имаше малка масичка, цялата в купички с масла, прахове и мехлеми. Лампи нямаше, а само благоуханни свещи.

Хет заведе Халфърд в стаята за ръка и затвори вратата след него.

— Ти почакай — каза тя с тънкия си мелодичен глас.

После прекоси стаята до вратата към градината, но на крачка от самата врата момичето ненадейно спря. Протегна ръка, която като пойна птичка, увиснала над храста на бялата трънка, за части от секундата затрепери, намери резето на вратата и отвори вратата.

Халфърд бе смаян. Едва сега той разбра откъде идваше това усещане за уязвимостта на момичето, защо очите ѝ бяха тъй тъжни, защо мадам Куа бе казала, че тя е особено скъпа за всички тях.

Хет бе сляпа.

— Виж — каза тихо тя. — Градина.

Хет се усмихна и пръстите ѝ затанцуваха по тялото му, меки като паяжини, полюшвани от вятъра.

На десет крачки от вратата Бърнс наблюдаваше как Халфърд бе прегръщан от момичето, как милва лицето ѝ, видя как тя откликна, как пръстите ѝ полазиха по тялото му и ризата му хвъркна като че ли по силата на някаква магия.

Момичето бе великолепно.

Тя отведе Халфърд до ваната и ръцете ѝ слязоха надолу, разкопчаха колана му, развързаха обувките му. Тя коленичи пред него, събу обувките му, свали панталоните му, протегна се нагоре и мушна длани под ластика на слипа му. Върховете на пръстите ѝ флиртуваха с него, едва докосвайки тялото му, почти без да се опират в кожата. Тя го съблече изцяло, наведе се напред, за да го погали с дъха си, като устните ѝ неволно го докосваха от време на време. После започна почти недоловимо да пее в някакъв японски ритъм. Докосна лицето му, обиколи твърдата извивка на челюстта му, треперещите му устни, промуши нежно два пръста в устата му, погалвайки езика му. После нейният език заигра по гърдите на полковника, засмука зърната му. Тя взе ръката му в своята и му помогна да я съблече, насочи дланта му към гърдите си, стомаха си и надолу към кичура, мек като заешка опашка.

От страховете на полковника не бе останал и помен. Той бе хипнотизиран, победен от тази чувственост, каквато никога не бе изпитвал през живота си. Неговата мъжественост бе възстановена.

Бърнс тихо се придвижи през градината и застана до вратата. Чу песента на момичето, шума на плискащата се във ваната топла вода и вълните от тих смях. Извади памучна превръзки от джоба си, положи я на дланта си и наложи гумената ръкавица отгоре ѝ. Направи същото и

с другата си ръка. После свали ципа на панталоните си и извади оттам найлоновата връв, усуква я няколко пъти около всяка ръка и я опъна силно. Възелът се падна точно по средата. Той се облегна на вратата и погледна в стаята.

Бяха излезли от ваната. Халфърд легна по гръб на тесната кушетка, като темето му сочеше към Бърнс, който го наблюдаваше отзад.

Хет намаза ръцете си с някакво топло масло и започна да масажира Халфърд: здравите ѝ пръсти разтриваха всеки мускул по краката и гърдите на мъжа. Тя погали ръцете му и ги положи отстрани на леглото. После се качи на кушетката, възседна коленете му, като продължаваше да го милва, вече с цялото си тяло. Пеперуденият ѝ език заигра по корема му, тя се придвижи надолу и го обгърна с уста.

Халфърд не усещаше нищо от чуждото присъствие в стаята, от грозната сянка, която се промъкваше към него.

Но Хет усещаше всичко. Изостреният ѝ слух усилваше всяко проскърцване на пода, шума от триещата се тъкан на дрехи, новия ритъм на нечие дишане в стаята. Тя се протегна към малката масичка. Пръстите ѝ намериха малката копринена връв с дванайсет възела, всеки на два-три сантиметра от другия. Тя мушна ръката си под таза на Халфърд и започна да пъха връвта в ануса му. Потънал във фантазии и похот, полковникът не усещаше почти нищо. Пулсът му биеше като тежък чук, учестеното му дишане се бе превърнало в един неспирен хрип.

Темпото се засили. По-бързо. По-бързо. По-бързо.

Халфърд изохка и замря. Кръвта му, заредена със светкавици от чувство, рухна като водопад из цялото му тяло. Главата му се надигна от масата. Тялото му се стегна. В този миг Хет издърпа рязко връвта изпод краката му. Халфърд изкрещя и после експлодира.

В същия миг Хет скочи от кушетката на земята и се просна върху краката на Халфърд, като склони пръстите на двете си ръце под тесното легло.

Халфърд бе стегнат в човешко менгеме.

Бърнс бързо усуква найлоновата корда около гърлото му. Ръцете му отскочиха в срещуположни посоки.

Възелът се вряза дълбоко в меката част на врата на Халфърд. Екстазът се превърна в болка. Слепоочията му изригнаха като вулкани,

дъхът му, секнал някъде в гърлото, се бореше отчаяно за път. Езикът му изскочи през устата.

Бърнс опъна още по силно въженцето.

Халфърд започна да се тресе. Спазми разкъсваха тялото му, което блъскаше мощно по раменете на Хет. Тя стисна още по-здраво ръце. Той се опита да изкрещи, но викът му така и си остана погребан в гърлото му. Вдигна поглед нагоре, видя гротескното обърнато лице над себе си. Опита се да изрече една последна дума, сричка, размазана и гърлена, която умря още на устните му:

— Т-т-о-о-о-й...

В този миг гръкляният му се пръсна. Той потрепери и дъхът му се втурна с писък през новия отвор, като през пукнат балон.

Тялото му се отпусна.

Хет също отпусна смъртоносната си хватка. Продължаваше да лежи върху тялото на Халфърд, само ръцете ѝ се люшкаха леко покрай кушетката. По бузите ѝ се стичаха горещи сълзи.

Бърнс отстъпи, разви въжето от едната си ръка и го освободи. Остави го на масата до трупа на Халфърд. Лицето му се къпеше в пот. Дишаше на къси, резки хрипове.

Момичето с мъка се изправи и седна. Плачеше без звук.

Бърнс посегна зад кръста си и извади пистолета от колана си. Момичето не помръдваше. Тя гледаше към него, но без да го вижда. Едва тогава Бърнс разбра, че тя е спяла и си спомни защо Уан бе настоявал, че няма да се наложи да убива двама души. Момичето просто нямаше как да го идентифицира. Той се поколеба за част от секундата, но после, като добре програмирана машина, той застана зад нея и вдигна пистолета на сантиметри от главата ѝ. Тя следеше с немиждащ поглед звука и сякаш погледна през рамо.

— Вратата — каза той с пресипнал глас. Тя пое примамката и на момента се извърна.

Пистолетът подскочи в ръката му, гръмна глухо и главата ѝ отскочи напред. Той сграбчи косата ѝ с другата си ръка и повдигна отново главата ѝ. Тум. После я остави да се свлече върху тялото на Халфърд.

Бърнс остави пистолета до найлоновата корда, излезе бързо от стаята, прекоси градината и се промуши през вратата. Свали

хирургическите ръкавици, уви ги в памучните превръзки и се върна по алеята към отводнителния канал.

Секунда след като вратата тихо се затвори, две фигури изникнаха от сенките на градината и влязоха в стаята.

Бърнс бе първият пътник на борда на самолета. Той си избра място в задната част на залата, намести удобно възглавницата под себе си и закопча колана си. Още преди самолетът за Токио да се издигне над пистата в нощното небе, той бе потънал в дълбок.

III

АТЛАНТА, 1975 ГОДИНА

Лицето бе злобно. Устата, набръчкана от възрастта и изкривена в грозна усмивка, изпълнените с презрение очи лъщяха слабо, гледайки през прозореца на кръчмата. Навън студен есенен вятър гонеше с рев листата по открития площад между двуетажния супермаркет и огледалния небостъргач. Те се пръскаха по тротоара в лудешки танц, следвани по петите от озъбения призрак на вятъра, преди да се загубят някъде в тъмнината.

На няколко преки оттам камбаните на катедралата удариха полунощ, отброявайки последните секунди от празника на Все светии. Подгонени от часовника призраци, джуджета, светци, грешници, черни магьосници и богове на подземния свят в този миг се втурваха през подлуденото от луната небе и птици с огнени очи търсеха обезумели подслон в голите като скелет клони на дърветата. Отекна и последният удар. Площадът утихна. Градът бе вече повит в одеялото на спокойствието. Дяволиите бяха свършили. Все светии бе отминал.

Но не съвсем.

Музите на злото продължаваха играта си, сътворявайки последния си чудовищен трик.

Вратата на кръчмата, наречена „Калибашът на Кери“, се отвори и мъж в прокъсано кожено яке излезе навън в мразовитата нощ, отнасяйки за момент със себе си шума на веселието: смеха, музиката и звъна на леда в чашите. Вратата тихо се затвори и запуши устата на кръчмата. Мъжът бе силен на вид с побеляла коса и празен поглед. Той стоеше с отпуснати рамене и се взираше през площада към двадесететажната сграда, където мигащи светлини препускаха по огледалната ѝ фасада. Постройката бе изумителна; етаж след етаж огледалните прозорци отразяваха цялата околност. Мъжът се извърна и впи поглед в някой от ниските етажи на сградата, осветен от слаба лампа вътре.

Той бе проследил жената до там. Някъде в тази сграда се намираше човекът, когото бе ненавиждал в продължение на трийсет години. Докато гледаше натам, в храстите зад него нещо изшумоля. Някаква фигура се плъзна бързо и тихо край стената, но мъжът с коженото яке не чу нищо. Шумът се изгуби във вятъра около него. Бе като хипнотизиран от извисилата се сграда, от калейдоскопа светлини, отразени по лицето ѝ, от асансьорите с форма на куршум, които се стрелкаха нагоре-надолу по външната стена. Мъж и жена излязоха от кръчмата прегърнати и се насочиха към паркинга.

Фигурата на скрития мъж замръзна на мястото си до стената. Кучият му син, помисли си той, твърде открито е и прекалено опасно. Не е изпитано и подготвено като в Хонконг. Но трябва да стане. Сега.

Двойката изчезна в паркинга. Скрытата фигура се придвижи право към гърба на мъжа в коженото яке. Докато го доближаваше, вдигна лявата си ръка. Държеше пистолет с навит на цевта грозен черен цилиндър на заглушител. Оръжието бе само на няколко сантиметра от тила на мъжа с якето.

— Коригън.

Мъжът с коженото яке се завъртя на пети и вторачи поглед точно в дулото на пистолета, доближен вече на по-малко от педя от очите му. Лицето му придоби някакво странно изражение — изкривена усмивка на прозрение и облекчение.

Той видя оръжието само миг преди върхът му да блесне и преди да чуе късия и любопитен звук, в който заглушителят превърна изстрела, миг преди да почувства огнената болка, разкъсваща главата му.

Пръстите му се вцепениха. После дланите. Устата му се изпълни със злъчни сокове. Свличаше на земята, без сам да го разбира. От отсрещната сграда върху него се изляха лъчи светлина, окъпаха го като древни звезди. После отслабнаха и изчезнаха. Той чу писък, сподавен и изтерзан вик, сякаш изстискан от агонизиращо гърло. После всичко утихна и притъмня, освен рева на безмилостния вятър по празния площад.

Последната мисъл на мъжа с коженото яке бе, че писъкът, който чу, бе всъщност неговият собствен вик.

КНИГА ПЪРВА

В 17:25 Шарки зави с раздрънкания си фолксваген в тясната уличка зад автогарата на две пресечки над Пийчтрий. Бе подранил с пет минути.

Студеният декемврийски вятър помиташе прахоляка по улицата и лепеше боклуците по стените на сградите. Температурата бе паднала с шест градуса от залез-слънце. Парното в колата на Шарки не работеше, а един от прозорците не се затваряше докрай. Започна да духа в шепите си.

В 17:30 излезе от колата и се облегна на вратата, потропвайки с крака. Закопча и горното копче на дебелото си вълнено яке. Разнасяният от вятъра прах го удари в очите и устата и се полепи по брадата му.

— Мамка му — промърмори той и се наведе напред, за да изтърси прахоляка от гъстата растителност по лицето си. Шарки бе нервен. Бръкна във вътрешния джоб на якето си и опипа кафявия плик, напъхан зад колана на дънките му.

От Мери Асото нямаше и следа.

Очите му продължаваха да играят във всички посоки. Ако Асото му погаждаше номер, моментът бе идеален. Бърз изстрел в главата, както си стоеше там като неподвижна мишена, и Асото щеше да забогатее с шестстотин долара. Кое не оставяше на Шарки особено голям избор.

Вдясно от него, някъде в тъмнината до сградата, от срещуположната страна на уличката, Шарки усети, че нещо се раздвижи. После дочу и ниския, дебел кикот.

— Какво става, драги, студеничко ли ти е?

Кучият му син.

— Асо? — подвижна Шарки.

— Че кой друг чакаш, миличък? Носиш ли цената?

— А да не мислиш, че ще стоя тук да ми мръзне задникът? Да влезем в колата и да свършваме, изстинах на този проклет вятър.

— На мен пък ми харесва на чист въздух. Пък и ти, човече, ако вземеш да опитаеш от това съкровище, дето съм ти донесъл, и пет пари няма да даваш за студа.

— Дрън-дрън. Аз влизам вътре на завет, а ти като искаш да ти измръзнат топките, дръж си съкровището вън на студа.

— Колко сме наперени тази вечер!

Шарки влезе на задната седалка на колата и включи осветлението в купето така, че Асото сам да се убеди, че е чисто. После запали тънка пура и задържа свитите си длани над тлеещия ѝ връх.

Асото закрочи по уличката, пхнал ръце в джобовете на скъпото си, дълго до земята, кожено палто. Носеше широкопола шапка тип „Борсалино“, нахлупена ниско над очите му, жълти лачени обувки и млечнобели широки панталони. Приблужи се предпазливо до колата, заобиколи я от далечната страна и се наведе над прозореца, все още с ръце в джобовете. Златната обича, която му бе спечелила и прякора Мери, проблесна на светлината от купето. Най-накрая влезе вътре.

— Да не мислиш, че съм натоварил Джей Едгар Хувър на задната седалка?

— Помина се добрият човек.

— Но призракът му още витае.

— Загаси тези шибани светлини, шиле младо. Това не ти е концертен подиум.

Шарки завъртя ключа и светлината угасна.

— И да знаеш, скъпи, че втори път няма да си цапам палтото в тая кофа за смет.

— Може и да е кофа, но по бива, отколкото да вървиш пеш.

— Завъртиш ли както трябва това съкровище, човече, ще можеш да си докараш и за едни по-тузарски колела от тези.

— Къде е стоката? Изнервям се така, като чакам.

— Ааа, първо зеленото, бебчо. Без зелено всичко е развалено.

— И цент не ти показвам, докато не опитам за проба.

— Ех, че сме хитри! — Мери извади малка найлонова торбичка от джоба си и я вдигна, поклащайки я с пръсти. Белият прах вътре се разклати. — Виждаш ли, скъпи, а? К'во ще кажеш? И още петнайсет от същия сорт. Шестнайсет грамчета, човече, стабилен концентрат, чист като сняг. Билет за сто екскурзии до луната. Цепиш всяко поне на

три дози. Четирийсет и осем кесийки по шейсет прави... чакай да видим...

— Две хиляди осемстотин и осемдесет. Зарежи тези трикове, Асо. Давай. Отвори я. — Той усещаше как напрежението в него нараства, докато плюнчеше средния си пръст, за да го топне в торбичката. После го извади с няколко полепнали по него зрънца и ги опита. Горчивият вкус стегна челюстта му. Здрава дрога.

Някаква кола зави в уличката от далечния и край и бавно се насочи към тях.

— Какви са тия шибани гости? — писна Асото. Очите му се облешиха, изпълнени с гневен страх. — Какво, по дяволите, става тук?

— За Бога, спокойно, Асо, моля те. Просто кола.

— Пали и да местим нанякъде. Тук взе да става задушно.

Колата ги подмина.

— Човече, ама ти наистина си на тръни — каза Шарки.

— Този шибан гостенин спира.

Колата спря, после тръгна назад и спря пред фолксвагена, като му затвори пътя. Масивен мъж излезе и тръгна към мястото на Шарки.

— Аз вдигам гарата, шиле — отрязва Асото. Шарки усещаше как въздуха помежду им пращи от напрежение.

— Спокойно, аз ще се оправя.

— Ти си чист, човече. Аз държа всичко, само да ме духнат и падам.

Високият мъж се показва на прозореца на Шарки с прожектор в ръка. Светлината обгърна купето.

— По дяволите! — изстена Асото.

— Какво, по дяволите... — започна Шарки, после погледът му срещна очите на дебелия мъж от другата страна на прозореца.

Тъли! Исусе Христе, този ли глупак ми изпрати?

Очите на Тъли срещнаха погледа на Шарки.

— Шарки! — измуча той. — Боже мой, не знаех...

— Млък! — провикна се Шарки.

— Мамка ти! — кресна Асото. — Накисваш ме, така ли, шибана свиньо! — Найлоновото пликче изхвърча от ръката му. Белият прах се пръсна в облак в купето на колата. Мери вече излизаше през вратата. Шарки го сграбчи за яката, но негърът се изви, изплъзна се и скочи извън колата миг преди в ръката му да блесне малък пистолет 25-и

калибър със седефена дръжка. Съскаше като змия. Очите му бяха почервенели от ярост.

Шарки блъсна своята врата с рамо и натисна силно с цялото си тяло. Вратата повали Тъли на улицата. Както бе седнал, Шарки се наведе навън от колата в мига, когато Мери даде първия си изстрел. Пистолетът гръмна като фойерверк и куршумът свирна край бузата на Шарки, преди да се удари в рамката на вратата и да отскочи надолу по улицата.

Мери бе вече преполовил пътя до ъгъла, когато Шарки се изправи на крака и бръкна под седалката, за да усети студената дръжка на своя 9-милиметров автоматичен маузер. Извади го и опря двете си ръце напърно на седалката.

— Мери, стой...

Твърде късно. Снажният негр се плъзна зад ъгъла и Шарки видя само как борсалиното му хвъркна от вятъра и падна в канавката. Той прескочи предната седалка, крещейки на Тъли зад себе си:

— Викай помощ, какво зяпаш... кретен такъв. Тръгва надолу по Спринг към Харис.

Тъли още се мъчеше да се изправи на крака, натъжен и объркан, когато Шарки стигна до ъгъла. Спря за секунда и подаде глава. Мери, вече преполовил пътя до следващата пресечка, забави темпото, вдигна своя 25-и калибър, после си даде сметка, че такъв изстрел не е по силите на пистолета и пресече улицата диагонално. Една кола закова на място, докато той бягаше пред бронята ѝ. Шарки хукна след него, спирайки движението. Писък от спирачки екна навсякъде около него.

Господи, помисли си Шарки, и всичко това в пет и половина. Точно в пиковия час. Чиста работа. Няма що.

Уличният наркотърговец стигна до следващия ъгъл и се насочи към улица „Пийчтрий“. Докато бягаше, изпрати назад през рамо неточен изстрел. Куршумът уцели един телефонен стълб на два метра от Шарки. Шарки набираше скорост, скъсяваше разстоянието до Мери, който трудно напредваше в твърдите си обувки.

След още половин пресечка основното кръстовище бе почти задръстено от коли и пешеходци, изчакващи зеления сигнал на светофара. Мери бе изпаднал в паника. Трябваше или да се изгуби в множеството, или да си намери някакъв транспорт, и то бързо. Насочи се към най-гъстата част от тълпата, докато Шарки се приближаваше

все по-близо. Едва тръгнал да пресича „Пийчтрий“, някакъв черен кадилак профуча тъй близо пред него, че го отблъсна назад. Шарки изчака секунда и пак се втурна зад отминала кола. Хвърли се с главата напред през предния капак на черния буик, който му препречи пътя. Плъзна се нагоре по предното стъкло и се задържа на четири крака наскреде широкия капак. Изуменият шофьор наби спирачките, а Шарки седна на ламарината и се прехвърли от другата страна на колата.

Светофарът бе вече дал път на колоната и тя поемаше напред. На отсрещната страна на улицата градски автобус тръгваше по свободната лента пред себе си. Асото разбута с лакти хората, изтича пред автобуса като заби юмрук в решетката му и се изправи пред стъклената врата. Вдигна пистолета си и го насочи през стъклото към главата на шофьора.

— Отваряй бързо — извика той и шофьорът отвори вратата.

През стъклото от страната на шофьора Шарки видя как с подивял поглед търговецът на наркотици размаха пистолета си пред очите на шофьора. В този момент и Мери видя Шарки и изпрати нов изстрел на сантиметри от носа на шофьора. Куршумът разби прозореца и удари асфалта между краката на Шарки, преди да рикошира в радиатора на близката кола.

Шарки се прицели с автоматичното си оръжие към наркотърговеца и Мери се втурна към задната част на автобуса. Шарки размаха портфейла с полицейската си значка пред шофьора. После изтича до вратата, която със съскане се отвори.

— Всички на пода — изкрещя Шарки и скочи в автобуса. Шофьорът се смъкна от седалката си в мига, когато Мери стреля отново. Куршумът издрънча, рикошира от лоста за скоростите и проби предното стъкло на автобуса.

В самия автобус настана хаос. Жени и деца пищяха и се криеха зад предните седалки, чанти и пакети се изсипваха на пода. Възрастна жена седеше, изгубила ума и дума на мястото си, притиснала найлонов плик към гърдите си, вперила неவிждащ поглед напред.

Шарки се облегна на парапета до стъпалата пред първата седалка и Мери даде нов изстрел. Не можеше да си поеме дъх. Всичко бе станало твърде бързо. Сега бе заключен в кутия. Очертаваше се сцена на мексиканска засада в препълнен автобус с един полудял на задната седалка. Асото приклепна зад преградата, отделяща задните стълби от

седалките. Той заблъска вратата, но тя бе автоматично затворена от собствената му тежест върху стъпалата, въпреки че натискаше бутона за аварийно отваряне. Мери зарита отчаяно по вратата, после се обърна и изпрати още един изстрел напред. Нови писъци.

— Хей, ти, куко шибана, чуй ме добре — изкрещя Мери. — Сега ще си взема малко заложници. И ще си гръмна малко дечица тук отзад, ако веднага не отвориш вратата.

Шарки погледна за миг зад парапета и отдръпна бързо глава. Пистолетът на Мери отново изрева и куршумът проби на още място предното стъкло. Всички пътници зад Мери бяха легнали на пода. Време за преговори нямаше. Мери бе готов да пролее кръв и трябваше да бъде спряна бързо. Патроните в пистолета на Шарки бяха с меки върхове. Малък бе шансът да понижат наркотърговеца и да ударят някого зад него. Налагаше се да се рискува.

Шарки се протегна до билетната каса на шофьора и взе няколко монети от там. После коленичи и ги хвърли по седалката на шофьора. Мери се хвана на въдицата и стреля два пъти по седалката. В същия миг Шарки скочи, опря две ръце на преградата, и изпрати единичен изстрел. Куршумът удари Мери по бузата и дясната страна на лицето му зейна. Кръв шурна от главата към гърдите му. Изстрелът го прикова към преградата на седалките зад него.

Старицата, на около половин метър от него, продължаваше да стиска найлоновата си торба, втренчила поглед пред себе си.

Мери изглеждаше изненадан. Потрепери, докато кръвта се стичаше от лицето му. После започна да се изправя и да надига пак пистолета си.

Шарки се прицели няколко сантиметра по-надолу и даде два изстрела. Автоматичният пистолет подскочи в ръцете му. Нови две дупки се появиха на гърдите на Мери, раздалечени на по-малко от два пръста една от друга. Той изстена, обърна се настрани и падна на колене на долното стъпало, събрал ръце между коленете си, с опряно на вратата чело. Шарки прекрачи шофьора, който се бе свил на пода със запушени с длани уши, и натисна най-долния червен бутон. Задната врата се отвори и Мери падна на земята с главата напред.

Шарки отвори и предната врата и изскочи навън.

Две униформени ченгета го чакаха на по-малко от три метра от автобуса, облакътени на предния капак на един шевролет, с насочени

към Шарки пистолети.

— Стой на място!

Шарки вдигна високо полицейската си значка и тръгна към задната част на автобуса.

— Шарки, Централен отдел за наркотици — извика той. — Извикайте линейка.

— Казах, стой на място — провикна се отново ченгето.

Шарки хвърли портфейла си към него. Той отскочи от капака на шевролета и се отвори на значката му.

— Казах, извикайте линейка — викна Шарки, без да спира. Стигна до замрялата фигура на Мери, проснат с лице към земята и застана над него с пистолет, насочен към тила му. Ритна малкия 25-и калибър надалеч от тялото, после пъкна крак под трупа и го обърна.

Наркотърговецът гледаше право нагоре в тъмното небе. От устата му се стичаше кръв. Очите му бяха облещени. Шарки пъкна пистолета в колана си, наведе се и притисна два пръста в гърлото на Мери. Нищо.

Едното от двете ченгета крещеше нещо в радиостанцията си. Другият полицай дойде до Шарки и му подаде портфейла.

— Какво, по дяволите, стана тук?

— Току-що отписах един наркотърговец. По-добре твоят колега да извика и нашия отдел.

Отвсякъде започнаха да надничат хора. От задръстеното движение се надуваха клаксони. В автобуса пътниците се трупаха по прозорците, притиснали лица към студените стъкла. Възрастната жена внезапно отвори уста и нададе писък, после още един и още един, натоварвайки до краен предел дробовете си. Отнякъде блесна фотографска светкавица, заслепявайки Шарки.

— Какво, по дяволите, бе това? — извика той.

— Някой ни направи снимка.

— Никакви снимки, по дяволите. Никакви снимки, чувате ли? — излая Шарки.

— Късно е — каза ченгето до него.

Още шум, още хаос. Наблизо писна сирена.

Шарки се облегна на автобуса. Внезапно се почувства уморен, отвратен, изпразнен, дори започна да му се повдига.

— По дяволите — промълви той.

Наведе се над Мери Асото и заопипва хастара на палтото му. Усети торбичките, после намери и ципа и го отвори. Вътре, в малки джобчета, пришити към хастара, се виждаха петнайсет пликчета с по един грам кокаин.

Пристигна в управлението в 9:45, петнайсет минути преди насрочената среща. Секретарката на Джаспърс, Хелън Хил, компетентен полицаи с осем години стаж зад бюрото, имаше каменно лице и вечно кисел нрав. В управлението бе известна под не особено милото жената дракон.

— Седнете — отрязва тя, като посочи един твърд дъбов стол без дръжки за ръцете. После изгледа невзрачното му облекло за момент и след миг просто забрави за него.

Чакалнята бе обзаведена спартански. За четене нямаше нищо, по стените не бе окачена дори и една картина. Жената дракон стана, наля си чаша кафе от термоса на масата до вратата и пак седна на бюрото. Не предложи на Шарки нито кафе, нито вода, дори не отправи и дума към него. Накрая той стана и сам си наля чаша кафе.

— Не се ли пита в такъв случай? — изръмжа жената дракон.

— Може ли да си наля малко кафе? — отвърна Шарки с усмивка. Той поръси кафето си с половин торбичка захар, разбърка го с пръст, който облиза и пак седна на стола си. За жената дракон той вече не съществуваше. Нарочно сръбна шумно от кафето си и впи очи в нея. Никакво внимание. Минутите бавно се занизаха. Петнайсет минути изглеждаха поне час. Точно в десет часа телефонът на бюрото й звънна.

— Да, сър? Да, тук е. Да, сър. — Тя затвори телефона. — Можете да влезете — каза тя, без да вдига поглед към него.

Той тръсна полупразната чаша по средата на бюрото й.

— Благодаря, че така ведро започнахте деня ми — каза той. Тя го изгледа свирепо, докато той чукаше на вратата.

— Влез — чу се глас отвътре.

Капитан Джаспърс бе висок, кокалест и безчувствен мъж малко над петдесетте. Тънък като рибарска месина белег прорязваше лицето му от лявото му ухо до челюстта му. Черната му коса бе започнала да побелява. Хладни, безизразни очи се криеха зад очилата в златни рамки. Облеклото му бе по-строго и от униформа — тъмносини

костюми, бели ризи, безлични вратовръзки, черни обувки с връзки. Ръчният си часовник „Таймекс“ носеше на сива брезентова каишка. Друг атрибут върху себе си нямаше.

Доколкото бе известно на Шарки, Джаспърс нямаше нито един приятел в управлението. Единственият му довереник бе новият полицейски комисар Езра Пауърс. Джаспърс бе безжалостен офицер, който не зачиташе особено много подчинените си; неумолимо строг педант на тема дисциплина, непоколебим в разжалването или уволняването на полицаите в неговия централен градски район. Преди пет години, когато Шарки получи първото си назначение като уличен патрул в синьо-бял автомобил, партньорът му, Орвил Слайдън, току-що бе понижен от Джаспърс от детектив трети разряд на патрулен полицай с наложено „шест на шест“ (шест седмици с намалена заплата и шест седмици поправително отстраняване от дежурство) за вземане на подкуп. По-късно бе доказано, че Слайдън е невинен, но Джаспърс отказа да го върне на старата длъжност. Аргументът на капитана бе, че никой, който е позволил дори само да бъде заподозрян в такова нарушение, не заслужава да бъде детектив. Тъкмо Слайдън бе дал на Джаспърс и прякора му, Прилепа. „Това не е човек, а вампир“ — бе казал Слайдън и името се бе задържало и досега, макар никой да не го използваше открито пред капитана.

Предшественикът на Джаспърс на този пост бе внимателен и високо уважаван мъж, който се бе издигнал мъчително и бавно в полицейската йерархия. След като бе научил, че е заболял неизлечимо от рак, се бе самоубил. Според една упорита мълга в управлението именно Джаспърс бе човекът, заредил пистолета на бившия си началник.

Кабинетът бе оскъдно обзаведен. Безупречно чисто бюро, само с телефон и кутия листа за писма. На масата зад бюрото се виждаше единствено интеркомът с оперативното управление. Два неудобни стола. Единствената снимка на стената показваше как Дуайт Айзенхауер се ръкува с Джаспърс, който бе с униформата на майор от сухопътните войски. Никой от двамата мъже на снимката не се усмихваше. Не се виждаха пепелници — Джаспърс не одобряваше пушенето и пиенето.

При влизането на Шарки той не вдигна очи, а само посочи с пръст един от столовете и продължи да чете документа в папката пред

себе си. Шарки седна. Още пет минути изтекоха в очакване. Най-после Джаспърс затвори папката и извади от чекмеджето на бюрото някакъв вестник. Вдигна го наизидателно, така че Шарки да може да го прочете. Джаспърс се разтапяше в моменти на подобен драматизъм. Заглавието гласеше:

ВНЕДРЕНО ЧЕНГЕ УБИВА ТЪРГОВЕЦ НА НАРКОТИЦИ В ПРЕТЪПКАН ГРАДСКИ
АВТОБУС

На снимката до публикацията, мръсен и брадясал, Шарки се навеждаше предпазливо над Мери Асото с пистолет в ръка.

— Видях я — каза Шарки.

— Доста екстравагантно излизане от нелегалност — каза Джаспърс. Гласът му бе сух и стържещ като пила.

— Да, имах лош късмет.

— Имахте *много* лош късмет.

— Стана така, че бях...

— Зная какво и как е станало. Всеки грамотен човек в този град вече знае как е станало.

— Написаното във вестника не е съвсем...

— Прочетох и рапорта ви, така, както сте го предали.

— Да, сър, но... лейтенант Голдуол смяташе, че би било по-добре, ако изпуснем част от...

— Знам какво смята Голдуол. Вече приключих с него.

— Мога ли да ви дам и моя разказ за станалото? Сър? — запита Шарки.

— Не. Вече знам всичко, каквото трябва да знам. Зная, че сте отишъл на тази среща с... хмм, как му беше името? А?

— Крийч. Пърси Крийч. Известен като Мери Асото.

— Да, Крийч. Отишъл сте там соло. Без подкрепление. Без разузнаване. С шестстотин долара полицейски пари в джоба. Уговаряте тази сделка с особено опасен наркотърговец и не съобщавате подробностите на никого. Пълен моноспектакъл, да, Шарки. И после започвате преследване в най-гъсто населената част на града. В пиковия

час. Престрелка в автобус, претъпкан с жени и деца. Не виждам какво можете да добавите.

— Всичко вървеше като по вода, докато този идиот, Тъли...

— Тъли не ме интересува — отрязва Джаспър. — Тъли е бил непредвидена случайност. Случайности има непрекъснато. Вие трябва да сте готов, да *предвиждате* подобни проблеми.

Лицето на Шарки започна да почервенява.

— Той е кретен...

Джаспър отново го прекъсна:

— Вие глух ли сте?

— Моля?

— Глух. Попитах дали не сте глух. Казах, че Тъли не ме интересува. Тъли е постъпил погрешно. Интересува ме това, което е станало *след* Тъли. Забравяте всичко. Изпадате в паника, забравяте за всички правила в работата. Нарушавате всяка възможна наредба тук. Про-це-ду-ра, ред, къде ти? А редът трябва да се спазва винаги. — Джаспърс се облегна назад в стола си и впери поглед в Шарки, който изведнъж се почувства като прогимназист, извикан при директора. Бе унижително, а Шарки не бе готов да търпи унижения.

— Вижте, ще мога ли изобщо и аз да кажа нещо? Ще мога ли да ви разкажа какво стана?

— Не ставайте нахален — отсече Джаспър.

— Нахален! По дяволите — Шарки стана и отиде до бюрото. Лицето на Джаспър бе алено от гняв. — Чуйте ме сега, капитане. Три месеца изгубих, докато завъртя тази машина. Три месеца бях под прикритие и три месеца целувах задника на това нещастно копеле, докато го накарам да ми продаде дрога.

— Шарки! — изрева Джаспър.

— Не, първо ще довърша. Това не бе просто една обикновена покупка, и вие го знаете. Крийч бе започнал да ме води нагоре, до своя снабдител, където щяхме да ринем кокаина с лопати. Десетки килограми! Той не можеше да се справи с такава голяма заявка, трябваше да се обърне по-нагоре, към снабдителя си. И точно по неговите следи бях тръгнал. Свързката на Асото. Нямах как. Не можех да уведомя никой. Едно изтичане на информация и...

— Как се осмелявате? — Джаспърс бе вече побеснял. — Какво, за Бога, ви стана? Престрелка в претъпкан с хора автобус.

Господи, това ли било най-важното? Автобусът? Шарки понечи да обясни как точно се бе случило. Че бе поел риска, след като бе видял, че всички зад Мери Асото са залегнали, че е използвал куршуми с меко покритие. Че не е било никакво безотговорно решение, взето на момента; просто е нямал друг избор. Но не каза нищо. Какво щеше да помогне, след като Прилепа го е грижа само за автобуса!

— Пресата е съкрушителна — казваше Прилепа.

— Пресата ли? Боже мой, какво друго можех да сторя, да го целуна по задника и да му помахам за довиждане ли?

— Заслужавате да ви смажа. И то само поради липса на чинопочитание. Заслужавате да ви върна с едно „шест на шест“ там, където ви е мястото, в синьо-бялата лимузина на улицата. Никога няма да се научите, никога. Никакво уважение, към никого.

— Капитане, вижте, всичко стана прекалено бързо. Изведнъж се озовахме в автобуса, пълен с хора, тръгнали да пазаруват за Коледа, а той бе тотално превъртял, заплашваше, че ще убива деца. Попадна ми чисто на мушката и стрелях. Какво повече да направя?

— Стреляли сте три пъти, струва ми се.

— Добре, три пъти го ударих. Не исках да рискувам, че ще намери сили да дръпне спусъка и да изпрати по дяволите някоя старица, тръгнала за вкъщи. Или някое хлапе. Елиминирах го. Как иначе би могло да се действа?

Джаспърс барабанеше с пръсти по бюрото. Изглежда гневно Шарки. Господи, колко презираше тези младоци. Тръгнали на лов за вестникарски заглавия.

— Не искам повече заглавия във вестниците — каза той.

— Това било значи, така ли? На лов за заглавия по вестниците? Всеки е готов да се напикае от страх заради вестниците.

— Вашата недисциплинираност надхвърли всякакви граници, Шарки.

— Капитане, аз търся само малко справедливост. Не повече от тази, която даваме на пияниците под мостовете, това е.

— Ще ви дам да разберете, а вие го наричайте както си искате. В момента вие сте полезен за отдел „Наркотици“ толкова, колкото парализиран център за футболния си отбор.

— Няма... — Шарки започна да казва нещо, но спря. Вгледа се в студените очи. Нещо започна да го сърби по петата. Опита се да разтрие крака си в килима. Сърбежът ставаше нетърпим. Той се опита да не му обръща внимание, но вместо това очите му започнаха да се насълзят. Господи, помисли си той, този кучи син ще си помисли, че ме е разплакал. Шарки седна на стола, свали ципа на обувката си, измъкна крака си от нея и трескаво зачеса стъпалото си. Големият му пръст стърчеше гол през дупка на чорапа.

Джаспър се бе облецил, смаян.

— Какво за Бога... — заекна той.

— Кракът ме засърбя — каза Шарки. — Направо ме подлуди.

Джаспър хвърли вестника в кошчето за боклук. После стана, опря се на бюрото и се наведе напред.

— Сложете си обувката — каза той. — Обуйте се и застанете мирно.

Шарки се обу и се изправи.

— Ето какво ще се случи, Шарки. Считано от осем часа тази сутрин вие вече не сте на служба в отдел „Наркотици“. Считано от осем часа тази сутрин вие сте в Отдела за борба със смутителите на обществения ред.

— В „Смута“?

— В „Смута“. Докладвайте на лейтенант Фриско.

Шарки впи поглед в него за няколко секунди. После се огледа наоколо в стаята, докато се опитваше да озапти яда си.

— Сър, бихте ли ми погледнали характеристиката, ако обичате. Мисля, че толкова поне заслужавам. Осемнайсет месеца на улицата, осемнайсет души в капана, всички с твърд наркотик. Хванал съм за гушата осемнайсет идиоти наркотърговци, по един на месец и четиринайсет от тях са в кафеза. Районният прокурор знае...

— Млъкнете.

— Моля, не ви разбрах?

— Казах да млъкнете.

— Разбира се. Да, сър, ще си държа устата затворена и ще седя в градската библиотека да гледам как някои експозиционист превърта.

— Някой трябва и това да прави. Вие да не мислите, че сте твърде добър за отдела?

— От осемнайсет месеца съм в „Дрога“. Това трябва да е било от някаква полза за тази служба. Дори и на бюро там мога да бъда полезен.

— Имате късмет, че ни ви пращам зад борда. Уволнявал съм много по-добри хора от вас за много по-малки неща. Кметът цяла нощ ме държа на телефона. Комисарят ми се обади в шест и половина сутринта. Що за луд е това, пита всеки. Давам ви шанс и ви оставям леко да се отървете. И не искам да ви виждам пред очите си известно време. Никакви заглавия. Никакви соло изяви. Да не съм чул за вас. Не искам пак да взема вестника и да ви видя парцалите... Боже мой, погледнете се. Кога за последен път сте се бръснали, подстригвали?

— Вие май, хм, повечето наркотърговци на улицата няма да тръгнат да пробутат нещо на човек с костюм от „Брук брадърс“ или обувки „Флоршайм“. Сър.

— Почистете се. Обръснете се, подстрижете се, облечете се в прилични дрехи. Купете си прилични чорапи, за Бога. Фриско търси човек за нещо, което вече е завъртял и вие ще сте този човек. Не зная за какво става дума и не ме интересува. Но вие трябва да разберете едно. Знаете ли какво значи човек да е „по-нисък от тревата“?

— Да. Разбира се. Знам.

— Сър.

— Сър.

— Добре. Защото отсега нататък вашата задача номер едно е да бъдете по-нисък от *най-ниската* трева. Ясно ли е?

Шарки кимна.

— Добре. А сега изчезвайте оттук.

Беше пладне, когато Домино прекоси ветровития площад пред огледалната фасада на небостъргача Мирър Тауърс. Камбаната на катедралата започна да отброява удар след удар. Домино потръпна неволно. Не бе от вятъра. Нито от студа. Бе от нещо друго, може би от отражението на улицата зад нея върху сградата. Или от тържествения камбанен звън.

Тя отново потрепери. Какво казваше някога майка ѝ в такъв случай? *Някой ходи върху гроба ти.*

Тя се отърси от обзелото я мрачно чувство и влезе в сградата. Прекоси обширното светло фойе до частния асансьор в ъгъла. Мъжът от охраната се изправи мирно, но без излишна помпозност. Усмихна се и докосна с два пръста козирката на шапката си.

— Здравей, Еди — каза тя ведро.

— Мис Домино — отвърна той вместо поздрав. — Как сте днес?

— Чудесно — отговори тя, докато стъпваше в асансьорната кабина от стъкло и мед, прикрепена към външната стена на сградата. Еди освободи с ключа си бутона за изкачване и го натисна. После вдигна от стената телефонна слушалка и я включи на предаване:

— Мис Домино е на път за апартамента си — каза той.

Вратите на асансьора се затвориха с въздишка и той се стрелна нагоре по стената на сградата, спирайки чак на двайсетия етаж. От асансьора очертанятията на града се губеха в бляскава мъгла.

Вратите на асансьора се отвориха, откривайки приемна стая също толкова светла, колкото и фойето на партера, с тази разлика, че тук двойният таван се крепеше от една дузина дебели плексигласови колони. Вътрешността на всяка прозрачна колона бе осветена от сноп светлина, в който се къпеше по една уникална играчка. Електронни играчки, механични играчки, пътуващи, ходещи, пеещи, танцуващи, или говорещи с гласчета, скрити в миниатюрните магнитофони в тях. Всяка играчка представляваше точен прототип на някакъв производствен модел в умален размер и безшумно, и тайнствено повтаряше неговите функции в правоъгълните колони, пръснати в

помещението. За Домино тази колекция от кукли, животни, джуджета и други създания се бе превърнала в част от всекидневието. Тя мина покрай тях, без да ги поглежда. Ударите на токетата ѝ отекваха по плочите на пода.

На бюрото в другия край на стаята снажен китаец с изпъкнали очи, скрити зад силно матови очила, работеше по сложната система от бутони и лостове пред себе си. От малкия транзистор до лакътя му се долавяше тиха музика.

Тя събра пръстите си, долепи длани една в друга и се поклони леко.

— Jo sun — каза тя.

Мъжът от охраната, който бе и портиер, стана и повтори същия жест.

— Jo sun, dor jeh — каза той. После натисна бутон под бюрото и в стената наблизо безшумно се плъзнаха разделени двете крила на врата. — Той ви очаква — каза китаецът и жената изчезна.

Погълна я пищна ботаническа градина, гигантски двуетажен терариум, пълен с редки растения и дървета от цял свят: драконови нокти, моминска папрат, азалии-джуджета, китайски ветрила и амазонски лилии, жълт и червен минзухар, пеперудени гардении и двуметрова папрат — всички цъфтящи под огромния слънчев купол. В единия ъгъл вита стълба пробиваше короните на дърветата, водейки към сайванта над тях.

Тя пое по първата пътека, загръщайки леко полите си, докато минаваше край гъстата, влажна растителност и погледна през зеленината към дебелия прозорец на съседния офис. Произведения на майската и китайската скулптора бяха положени под меката светлина върху ориенталски килими.

На отрупаното с антични предмети бюро по средата на офиса седеше висок, масивен мъж, плешив като билярдна топка, с огненочервена брада, която бе започнала да побелява. Носеше малки кръгли очила със златни рамки и големите му ръце почиваха на бюрото пред него. На лявата си ръка имаше пръстен от платина и нефрит, който покриваше цялата долна фаланга на малкия му пръст. Отпред на копирената му мандаринска риза бяха изрисувани в златен и червен брокат три сплетени един в друг дракона. Той се вгледа в жената зад

прозореца за няколко секунди, после се усмихна и натисна бутона, който отваряше вратата между парника и неговия офис.

Тя се спря на две крачки пред бюрото му, погледна го отвисоко, после се извърна леко, повдигна брадичка и изви гръбнак, като го изгледа през рамо предизвикателно.

Невероятна е, помисли си той.

Имаше високи скули и сочни, почти арогантни устни. Гъстата ѝ черна коса бе подравнена на височината на раменете и сега бе разрошена от вятъра навън точно колкото бе допустимо. Вратът ѝ бе дълъг и тънък, а малката падина под гърлото ѝ между извивките на гръдната ѝ кост, бе мека и нежна като цвят. Бе стройна, с дълги крака и тясна талия, а гърдите ѝ бяха стегнати и изваяни. Носеше рокля от „Халстон“, чиято семпла, права кройка ласкаеше всяка извивка на тялото ѝ, а приглушените ѝ розово-сиви тонове наблягаха още повече на цвета на кожата, косата и очите ѝ. Бе млада. Високомерна. Превъзходна. Недосегаема. И отчайващо привлекателна.

— Е? — каза тя и повдигна вежди.

Той се облегна назад в стола си и с жест на възхита каза:

— *Voce e bela.*

Тя повдигна и другата си вежда и полузатвори очи:

— *Muito obrigada.*

— Прости ми — каза той. — Ти си фантастична. *Muito prazer em reve-la.*

Тя изглеждаше объркана и поклати глава:

— Сега вече съвсем те изгубих. Знаеш колко е беден португалският ми.

— Просто исках да кажа: „Радвам се да те видя“.

— И това е всичко, така ли? Просто си доволен да ме видиш? — Тя зае друга поза. Разкопча горното копче на роклята си. После второ. Деколтето ѝ леко се отвори. Той виждаше как гърдите ѝ се издигат в такт с дишането ѝ. Срещал бе жени от много страни, от всички раси, събирал се бе с легендарни красавици, с най-знаменитите курви на света; веднъж бе останал да живее за малко и в една от именитите къщи на Банкок, където се бе любил с по две, понякога и с по три жени наведнъж. Никоя от всичките тези жени не можеше да се сравнява с нейната прелест, с нейната интелигентност или с невероятните ѝ дарби.

Той се засмя на глас.

— Нещо смешно ли?

— Нищо, само се замислих — отговори той.

— Ще ти дам десет долара, ако ми кажеш за какво.

Това го разсмя още повече.

— Каква екстравагантност! Това не струва и цент.

Тя бръкна в портмонето си, извади един цент и го подхвърли в скута му.

— Ето.

— Добре. Мислех си, работил съм упорито цял живот, създавал съм корпорации на всеки от петте континента. Спечелил съм милиони и милиони долари, изградил съм картели. Направил съм всичко това, а, като се замисля сега, бих могъл да съм пак толкова богат, само ако се бях сетил на време да отворя един публичен дом с теб в Хонконг.

Тя отметна назад глава и се разсмя така, че малки сълзи се появиха в ъгълчетата на очите ѝ. Тя мина близо до него, позволявайки първо на уханието си да пофлиртува с него. Той искаше да посегне, да я докосне, но не избърза. Тя го докосна по бузите.

— Виктор, ти си най-очарователният мъж, когото някога съм срещала — каза тя топло.

— Не съм ли и най-щедрият освен това?

— Е — започна тя, — имаше един джентълмен от Кувейт... — Виктор Де Лароза се намръщи. — ... който бе изключително щедър.

— Нима? — той се намръщи още повече.

— Но далеч не бе толкова приятен за компания, както ти.

— Благодаря ти.

— Моля.

— Беше ли те водил той в Париж за уикенда? На пазар?

— Не, никога не се сети да ми предложи.

— А някога да е успял да склони най-знаменитите моделиери на света да отварят салоните си специално и само за теб?

— Не, и това не бе правил.

— А водил ли те е на разходка в китайска лодка еднодръвка?

Тя пак се разсмя. Поклати глава:

— И това не.

Де Лароза се облегна назад и се ухили:

— Както виждаш, всяка благодарност си има граници.

— Само моята благодарност към теб няма — каза тя, протегна се, разкопча двете горни копчета на ризата му, пхна длан вътре и погали гърдите му, като пощипваше леко зърната му между пръстите си. Той затвори очи, повдигна ръка, за да прокара пръсти по облеченото ѝ в сатен бедро, но то бе изчезнало. Тя вече се бе отдалечила от него, неуловима като морско конче. Бе отишла до прозореца и погледна оттам към него.

— А сега правиш играчки — каза тя.

— А ти винаги произнасяш думата *играчки* с особено пренебрежение — каза Де Лароза. — Аз не правя просто *играчки*, аз създаваш шедьоври. Знаеш ли, че веднъж бях направил един миниатюрен ролс-ройс. Бе дълъг една педя, но бе изпълнен като абсолютно копие на оригинала. Колелата се движеха, буталата работеха — целият бензинов двигател, дори радиото свиреше. Повторен до най-микроскопичния детайл. Човекът, за когото го бях направил, седна на пода в същия този офис и запляска с ръце като дете, когато дойде да го вземе. Струваше дванайсет хиляди долара — една четвърт от цената на оригинала. Плати ги в брой.

Тя сви рамене:

— Голяма работа.

Той повтори жеста ѝ:

— Голяма работа. Само това ли можеш да кажеш: „Голяма работа“? За него това бе много голяма работа. Както и за мен. Освен това кой не обича майсторите на играчки? Това занимание внушава от само себе си един неповторим респект. Кой ще търси грешки у човек, който живее, за да прави децата щастливи?

Въпросът увисна във въздуха. Домино не го чу. Тя се загледа в площада, където двајсет етажа по-долу две бездомни деца се биеха настървено. Тя пак потрепери.

— Нещо не е наред ли? — запита Де Лароза.

— Нищо. Просто си спомних нещо. Нищо сериозно.

— Ако бе толкова несериозно, едва ли щеше така: да те отвлече.

— Помниш ли, когато бях тук последния път? На Празника на вси светии?

Страх обгърна с тънки пипала гърдите му.

— Разбира се. Помня всяко твое идване тук.

— Когато си тръгнах, на другия край на площада имаше двама мъже. Видях ги, докато бях вътре в сградата. Единият бе много пиян. Бе... толкова... отпуснат, а другият се опитваше да го вкара в колата...

Де Лароза вече не слушаше. Страхът растеше и пълзеше все по-надълбоко в гърдите му. Той притисна кокалчетата на юмруците си едни в други, докато те побеляха. Боже мой, помисли си той, възможно ли бе да е видяла нещо? Това начало на някакво изнудване ли бе? Очите му се свиха за част от секундата. Стари параноични страхове го обзеха наново, възкръснали ненадейно от миналото като рожби на кошмари, загризали пак сърцето му. Внезапно се почувства студен и самотен.

— ... просто ми стана жал за него. Стори ми се, че някъде го бях виждала. Носеше някакво кожено яке, много стар модел.

— Разказа ли на някого за това? — запита небрежно Де Лароза.

— Какво има за разказване? Как съм видяла да вкарват един пиян в кола?

— Защо тогава те притеснява толкова?

— Откъде да знам. Нещо... като инстинкт е. Но не мога да кажа какво точно. Глупаво ли ти звучи? Сигурно си мислиш, че приказвам като глупачка?

— Мисля — каза де Лароза, — че далеч не си глупава. — Той се отърси от неприятните си чувства. Не бе сега времето да се занимава с този въпрос. — Виж се сама — продължи той. — Когато влезе, бе, хм... как се казва? Асіма... ти искреше. Високо в небето. Сега си толкова тъжна.

Тя се обърна пак към него и се усмихна.

— Няма вече. А ти си прав, аз наистина съм нависоко в небето. Коя бе думата?

— Асіма.

— Асіма. Така съм.

— И защо? Подготвила си ми нещо ново ли?

— Не, става дума за нещо по-егоистично.

— Е? Всеки има правото да е егоист понякога. Какво има?

— Знаех си, че ще ме разбереш. Точно ти винаги щеше да ме разбереш.

— Хмм. За какво говориш?

Тя прекоси обратно стаята и седна на ъгъла на бюрото.

— Виктор... мисля, че съм влюбена.

Той се взря в нея за момент и после попита:

— Мислиш?

— Не съм го решавала или планирала. Просто ме грабна. Изненада ме. Но, разбира се, винаги съм обичала изненадите.

— А никога ли не си се влюбвала досега?

— О, много пъти — каза тя и се засмя. — Но не и напоследък.

— Тогава наистина се радвам за теб. И кой е този щастлив джентълмен? Мъж е, нали?

— О, да, и ми е много скъп.

— Аха, и познавам ли го?

— Разбира се.

Де Лароза извади голяма хаванска пура и започна да сваля целофана ѝ. Трябваше му малко време, за да внесе ред в мислите си. Оказа се, че новината ѝ го бе разстроила. Тя му взе пурата, отрязва върха ѝ и я запали, като я въртеше между пръстите си, за да затлее равномерно. После му я подаде обратно.

— Obrigado — каза той.

— Моля.

Той всмука дълбоко и изпусна бавно дима. Лицето му бе помръкнало.

— Натъжих ли те с нещо? — попита тя.

— Не. Загрижен съм, не натъжен. Знаеш, разбира се, че в понеделник вечер той ще обявява кандидатурата си заедно с откриването на *Пачинко*!

— Да.

— Продължаването на тази романтична връзка точно сега би било много рисковано.

— Романтична връзка? — каза тя. Думите ѝ увиснаха във въздуха, сякаш сама искаше да чуе как са прозвучали. После тя се намръщи.

— Е, наричай го както решиш — поправи се той. — Влюбване до уши може би.

— Банално. Банални думи и банални фрази — намръщи му се тя. Де Лароза се разсмя.

— О, скъпа моя, аз ще съм последният, който ще те обвини в някаква проява на баналност.

— Благодаря — каза тя.

— Просто познавам и двама ви така добре — каза Де Лароза. — С Доналд сме заедно от шестнайсет години, а с теб... от две...

— Почти три.

— Да, почти три.

Погледът му премина през нея и спря някъде в растителността отвъд офиса му. Три години. При първата им среща бе действал по силата на моментния си импулс, или поне така си мислеше тогава. Имаше голям късмет, макар че, като си помислеше, действия от подобен род съвсем не бяха в негов стил. За първи път бе видял Домино пред някакъв оказионен магазин в Бъкхед да оглежда зяпнала на витрината един стол в стил „Морис“. Изумителна жена, макар дрехите ѝ да не бяха съвсем в ред, косата ѝ да бе твърде дълга и въпреки това... Въпреки това.

Бе наредил на Чанг да обърне ролса и да се върне. Още разглеждаше стола.

— Цената на този стол е надута — каза той. — Трябва да можете да го купите два пъти по-евтино.

Тя се усмихна в отговор:

— Не ме бива много по тези работи.

— Тогава нека аз действам като посредник в тази сделка.

Образованието ѝ бе започнало още от същия ден. Сега дори той се виждаше принуден да се възхищава от това, в което се бе превърнала Домино. И в този момент, обръщайки поглед назад, той разбра, че срещата с нея не е била просто моментен импулс. Домино се бе вместила идеално в плановете му.

— Ало — каза тя.

Де Лароза прехвърли поглед върху нея.

— Извинявай — каза той. — Мислех си за оказионния магазин.

— Още ти дължа дванайсет долара за онзи стол „Морис“ — засмя се тя.

— Това е една от най-успешните ми инвестиции.

— И какво бе започнал да казваш?

— Тъ... какво? — почувства се малко неловко той, че е забравил мисълта си.

— Казваше колко добре ни познаваш и двамата.

— А, да. „Обич“ вероятно би била твърде силна дума за случая. Аз се нуждая и от двама ви.

— Естествено. Предполагам, че няма да е вярно, ако кажем, че между всички нас няма обич. Аз обичам Доналд. Обичам и теб.

— Ти обичаш властта, скъпа моя. Това е твоята страст.

— Може би просто липсата ѝ ми е дошла до гуша.

— Работата е там, че след понеделник вечер ти ще се превърнеш в един лукс, който Доналд няма да може да си позволява.

Някаква полуусмивка заигра за кратко по устните ѝ.

— Знаеш ли, доста съм изненадана, че и ти ще застанеш под светлината на прожекторите на своя любим *Пачинко*! — редом със следващия президент на Съединените щати.

Де Лароза отмести поглед от нея. „Пачинко“ бе най-грандиозното негово постижение, увеселителен парк, какъвто светът още не познаваше. Проектирането и построяването му бяха отнели дълги години. Но оповестяването на кандидатурата на Доналд Хочинс при откриването на парка бе неотделима част от неговия план. Дори самата Домино бе част от него. Де Лароза не вършеше нищо без план. Най-после той махна с ръка.

— Ситуацията ще бъде крайно деликатна — каза той. — Надявам се, че ще съумееш да се справиш с нея. Признавам, че ако изобщо някой е способен да го стори, това си ти. Но китайците имат една поговорка: „Петелът не трябва да се пъчи, докато тигърът е наблизо“. Наоколо ще е пълно с тигри, които само чакат той да направи грешка, за да го схрускат. Това ще го унищожи.

— Тогава ще трябва да действам много хитро.

— Както и си доказвала, че можеш.

— Извинявай. Обидих ли те? Не искам да те наранявам.

— Не, разбира се. Зная, че никога не би наранила някого нарочно. Стана просто така, че аз изглежда си отразях... Как бе онази поговорка за пръста?

— „Ядосан на ръката, взе че си отрязва пръста“. Глупава поговорка.

— Да, но вярна. Повече няма да те видя, нали? Това е всъщност новината, която ми донесе.

— Разбира се, че ще се виждаме. Ще бъдем добри приятели.

— Не, делови партньори.

Забележката му я зашемети, сякаш ѝ бе ударил плесница.

— Това ли е била за теб връзката ни през цялото това време? — запита тя. — Надявах се, че е нещо повече от работа. Ти си ми много скъп. Предполагах, че го разбираш.

Той наблюдаваше как дима от цигарата му се къдри към тавана, потъвайки в локвите светлина от вграденото луминесцентно осветление.

— Да — каза той накрая. — Разбирам го. — Тя се протегна и докосна ръката му с върха на пръстите си. — Ти си забележителна — продължи той. — Имаш това, което в Бразилия наричаме *beleza inexplicada*. Качество, което не може да бъде описано.

— Благодаря.

— Той знае ли за теб? Всичко за теб?

— Не. Необходимо ли е да знае?

Той поклати глава отрицателно:

— Но, ако разбере?

— Някой ден ще му обясня всичко.

— Не, не, няма да можеш, любов моя. Това е нещо, което никога няма да можеш да направиш. Но това си е твой проблем. — После добави: — Значи тази среща бе просто за да си поговорим, така ли? Кратък разговор. Явно трябвало е да бъда разочарован точно последния път.

Тя се придвижи съвсем близо до него, толкова близо, че той усещаше топлината ѝ. Наведе се над него и гърдите ѝ докоснаха тялото му. Устните ѝ се разходиха по клепачите му. Усещането го накара да потрепери.

— Не — каза тя. — Ти си ми много скъп. Ти бе много добър с мен и аз зная какво те прави щастлив, Виктор. Искам нашата последна лична среща да те остави по-доволен от всякога. Една незабравима нощ. Довечера в осем часа ще дойдеш в апартамента ми и аз ще ти дам своя подарък за сбогом, *mui bita*?

— Да — отговори той. — Разбирам. — Той въздъхна, опиянен от уханието ѝ, без да откъсва поглед от разтвореното ѝ деколте, от роклята, повдигната от зърната на гърдите ѝ. Пръстите ѝ обиколиха леко врата му и наведоха главата му към нея, така че бузата му се долепи до гърдите ѝ.

— И защо трябва да чакаме до довечера? — запита той с треперещ глас.

— Защото — започна тя със сподавен, приканващ, неподвластен на времето шепот — искам да мислиш за тази вечер през целия ден. Така накрая ще бъде много по-приятно.

Той затвори очи, извърна глава, така че да потъне под деколтето ѝ и след миг смучеше от възбуждащия мед на втвърдените ѝ зърна.

— Ти си шедьовър — прошепна той, — би могла да откраднеш брега от морето.

— Трябвало е да станеш поет, Виктор — каза нежно тя.

— *Ти* си поетът, скъпа моя. — Но дори в този момент забравеният страх плъзна обратно в него и ужасът от това, което трябваше да бъде сторено, засъска като грозна заплаха в ушите му. И той не можеше да си позволи да го пренебрегне.

Отделът за борба със смутителите на обществения ред се намираше дълбоко в червата на сградата на главното полицейско управление. Той нямаше прозорци, бе разхвърлян, неуютен, задушен и твърде малък, за да побира шестнайсетимата мъже, за които се бе превърнал в дом. Отделът бе една забравена дупка, далеч от всякаква активност, без място в йерархията, институция, с която никой не трябваше да се съобразява, координира или спори. Под тавана минаваха боядисани в затворническо сиво тръби. Стаите бяха горещи като пещ през зимата и леденостудени през лятото.

Барни Фриско седеше в килера, който наричаше свой кабинет. Бе нисък, набит лейтенант с вечни сенки под очите и оредяваща кестенява коса, облечен в джинси, маратонки „Адидас“ и с фланелка с надпис Wings Over America под жълтото си шушляково яке. Бюрото му, в пълен безпорядък, приличаше на бойно поле. Щом Шарки влезе в кабинката му, той стана, примижа над рамките на очилата за четене, които бяха кацнали на средата на носа му, и се ухили, показвайки два реда неравни, жълти зъби. Подаде на Шарки косматата си лапа.

— Добре дошъл в „Ада на Фриско“. Ти си Шарки, нали? Един часът, точно навреме. Нямаше да те позная без онази гора по лицето. Грабвай един стол оттам и хвърли тези боклуци на земята. Обядвал ли си?

Шарки кимна в отговор и прехвърли купчината хартия от единия на другите два стола в стаята.

— Господи — каза той, — в какво сте се провинили, че да ви натикат тук?

— Най-мръсната дупка за отдела с най-мръсната работа. Както и да е, никой не го е еня какво става тук. И без това не прекарваме много време в тези катакомби. — Той махна с ръка към всичките шест-седем бюра, сместени незнайно как в съседното помещение, където и четири едва биха се побрали. В ъгъла на една от масите имаше някаква антична кафеварка. Захарта и млякото на прах бяха на купчини до нея, а някаква комунална лъжица лежеше забравена край тях.

Във външния офис имаше двама мъже. Единият от тях, як на вид негър, прехвърлил четирийсетте, с дълбок белег над лявото си око и бели нишки в късата си, щръкнала коса, бе облечен с кафяв кадифен костюм с жилетка. Жилетката бе разкопчана и вратовръзката му бе разхлабена почти до гърдите. Той удостои Шарки с един студен поглед, после се съсредоточи върху очуканата си пишеща машина „Роял“ и започна да чука с два пръста някакъв рапорт. По-възрастният от двамата мъже беше с телосложение на промишлен хладилник и говореше по телефона.

— Това са Ливингстън и Пападополус — каза Фриско. — По-загорелият е Ливингстън.

— Нещо да ми има зъб, или да съм го обидил?

— Не знам такова нещо — каза Фриско. — Прилепа изпрати характеристиката ти тук. Май и на теб са ти тикнали лайняната пръчка в ръцете. А иначе хубава машина си завъртял, докато този идиот Тъли не те прецака. Той изкара и тук известно време. И главата му да отрежеш, по-тъп няма да стане.

— Наредено ми бе да забравя за цялата тази работа.

— Това е май най-умното, което можеш да направиш. А Тъли, Тъли сигурно ще прегърне букета някой ден. Прекалено тъп е, за да остане жив. Жестоко е, знам. Никой не обича да захваща дървото, най-малко, след като толкова време си изпипвал една работа. Все пак тук имам нещо, в което можеш да си пробваш хобота. Досега успяхме да се докопаме само до някакви откъслечни данни. Тук — нещо, там — нещо, но връзките помежду им никъде ги няма. Иначе добре изглежда.

— Не ми стана много ясно за какво точно говориш — каза Шарки.

— Това е от параноята в „Смута“ — каза Фриско.

Шарки се засмя на шегата на полицаия.

— Работата е там, че от време на време все някое от моите момчета ще извади наяве нещо интересно. Не ти говоря за евтини трикове с „Горе ръцете“ и разни глупости от този род, а нещо, от което хващаш действително едри риби. А аз от всичко най-мразя да раздавам подаръци наляво и надясно, разбираш ли? Не искам онези от „Грабежите“ или „Непредумишлените“ или някоя друга кукличка в дантелки да идва и да си краде от моите пъпешки, схващаш ли? Майната им! Моята философия казва тъй: Започне ли се нещо тук, тук

и остава. Но има и още нещо, не искам да ми става навик час по час да чукам на вратата на прокурора, само за да излизам оттам с пръст в уста. Не съберем ли наистина стабилен материал по случая изобщо не се стига дотам. Пускам водата и клозетът е измит. Дори и идеално да тръгне машината, не държим ли гада за пикалото, всичко отива в купа.

Той гълташе от кафето, без да спира да говори. Шарки усети, че се старае да диша вместо него.

— ... това колкото да навлезеш в ситуацията в нашето леговище. А за да знаеш как сам се чувствам в „Смута“, чуй и още нещо. От шестнайсет, почти седемнайсет години съм в „Къщата“. Бил съм пеша под прикритие. Изкарах две години и в синьо-бяла лимузина. Единият от партньорите ми издъхна в ръцете ми, а другият се опита да разбие с колата ни стената на един склад. Той си отиде, а на мен, късметлията, остави едни проклети болки в гръбнака. Бил съм и в „Организираната престъпност“, и в „Грабежи“, за малко обиколих и в „Непредумишлени убийства“, а накрая прекарах и около две минути във „Вътрешния“, преди да се озова тук.

Шарки се засмя. Представяше си Фриско във Вътрешния отдел на полицията как с маратонки и фланелка разследва взаимните оплаквания между колегите си — полицаи.

— Във „Вътрешния“ — продължи Фриско — просто им казах да си заврат целия отдел някъде на по-сигурно място. Всеки ден трябваше да се занимавам с лъжливи доноси. Проклет да съм, ако трябва да окалям наш човек напразно, разбираш, нали?

Шарки кимна. Говореше се, че за да те пратят във Вътрешния отдел, са нужни толкова много грехове, че човек дори до събеседване не би могъл да стигне, ако не е поне извънбрачно дете.

— Както и да е, аз лично не давам и пукната пара за това какво правят хората навън — изръмжа Фриско. — Ако на някой му се прииска да си завре пишката в електрическа кафемелачка, кой съм аз да му преча? Пишката си е негова. Лично аз си имам по-важна работа. Не ме интересува и ако някой търговски пътник довтаса в града, за да похарчи петдесет-сто долара, за да се изчука или да се натряска, защо не? Живей и не пречи на другите да живеят, казвам аз, това е. Но това май не го казва Прилепа, комисарят или останалите, които са те пратили тук. Както казах, тук съм от седемнайсет години, така че не ръмжа прекалено силно. Занимаваме се главно с нарушения на реда и

не особено сериозни неуглавни престъпления: сводничество, малолетни, садистични. А да знаеш колко време и усилия отиват само за един случай от този сорт. Искам да кажа, че никой не е толкова луд, че да плати на някоя пачавра петдесетачка, за да му осмуче лулата, и после да дойде в съда да дава показания срещу нея. Драсва нанякъде и иди го търси.

— И какво правите в такъв случай? — попита Шарки.

— В такъв случай е задължително някое ченге, някой от нас, сам да влезе в бърлогата и да изиграе ролята на клиент. Така че в крайна сметка да стигнем до престъпление — изнудване, грабеж или малолетни. Най-тежките. Но това става сравнително рядко. През повечето време реагираме на оплаквания и гледаме да държим улиците що-годе чисти. Ако изникне нещо по-добро, то е като горчица за картофите. Икаш ли малко от тази кал? Достатъчно силна е, за да вдигне на крака и ранения център-защитник на „Ястребите“.

— Не, благодаря.

— Още нещо. Този идиот, районният прокурор Хенсън, нали се кандидатира за втори мандат и всичките му там баптисти, кришнари, билигреймовци и тем подобни са полудели... За две години този хапльо не направи нищо, освен че вкара зад решетките втори хомо и голопишльовец от парка, но сега вдига много шум, за да може да се изкипри пред Националната комисия. Ако го слушаш, ще си помислиш, че в центъра на града човек не може да се почеше, без да бъде глобен и сложен в пранги.

Шарки пак се разсмя, но Фриско продължи да говори, без да обръща внимание на смеха му.

— Така или иначе Хенсън ни създава работа, разпилява от време на време дамите от улицата, разбива по някой салон за масажи, бърлогите за порнофилми или хотелите, които дават стаи за час. Но, да не ти говоря глупости — думата ми е за това, което сме захванали. Искане ми се да те пусна сам в него, да видиш дали нещо няма да извадиш. Ще ти дам Арч — това е Ливингстън — и Папа, както и всеки, когото успееш да отвлечеш от някой друг отдел. Но те двамата ще са цялата ти редовна армия.

Шарки кимна:

— Чувал съм разни истории и за двамата.

— И какво се чува навън, добро или лошо? — попита Фриско.

— И двете. Зависи кого слушаш. Тези, които аз слушам, казват, че те, двамата, са най-добрите в щата.

На лицето на Фриско грейна усмивка. Очевидно бе доволен.

— Ливингстън, отсреща, е в „Къщата“ от тринайсет години. Предпазлив е, но герои имаме достатъчно горе, нали? От колеж идва, като теб. Пападополус е страхотно ченге. Папа на никой не цепи басмата. Готов е да извади с ръце зад врата и губернатора от тоалетната му, стига да е убеден, че е в правата си. Стрелян е три пъти, вече дори не помни къде са му раните. Това ще ти е машината. А, да, още нещо. Ти сигурно разбираш политиката в „Къщата“. Всички ние тук, в помийната яма, или не сме се научили да разбираме от политика, или не даваме и лайняна клечка за нея. Или може би всички сме се оказали прекалено твърдоглави за горните етажи. Това е, ако не целуваш задниците над теб, ако не играеш по правилцата, свършваш тука долу, в шибаната колония на прокажените. През последните две-три години и аз дочувах по нещо за теб. Отдавна се носеше, че шефът на отдела ти е вдигнал мерника, и то, за да не му седнеш на стола. Някои казват, че си твърдоглав. Други — че си бомба, изтървана на улицата. Аз лично ти давам три, най-много четири години и ще си хващаш пътя.

— Кой път, обаче? Имам още поне осем години. Къде, по дяволите, може да отиде човек, работил толкова време като ченге?

— Не знам, но видиш ли, Шарки, ти си прекалено ръбат камък, за да почнеш да мелиш брашно в системата и си твърде умен, за да се примириш с нея. Тази сутрин едно приятелче от „Вътрешния“ ми се обажда, преди още да съм си глътнал кафето, и ми казва, че Прилепа се готвел да ти духне под опашката и да ти друсне едно „шест по шест“. Даже и вътрешните смятат, че се е изсилил. Ама, чудя се, какво искат те? Може би трябваше да дадеш на онзи пласъор билет до Детройт и да му платиш таксито до летището отгоре на това, така ли? Затуй отидох горе при Джаспърс и му казах, че имам нужда от помощ и тази помощ можеш да си ти, след като съм разбрал, че те изхвърля от наркотиците. Прилепа замълча за момент, после каза: „Добре, но кажи му да стои надалече от мен“. И после добави нещо съвсем чудато. „Кажи му, още, друг път да не си сваля обувките в моя офис.“ Какво, по дяволите, може да значи това?

— Кракът ме засърбя.

— И ти си свали обувката и го почеса, така ли?

— Да.

— Лошо. Никакво чинопочитание. Не само Прилепа, всичките са такива. Всичко там е събрано в идиотския им протокол, разбираш ли? За това ми е думата. Ти си мислиш, че си детектив трети или втори разряд, а ти си червей за тях. Да си свалиш обувката е напълно логично за човек като теб, но за идиот като Прилепа, това е като заявка за некролог. За това казвам, че до две години ще си хванеш пътя. Дотогава ще трябва да обираш парсата и да не се вреш под шамарите, нека важните клечки горе да обират лаврите и тях да снимат по вестниците. Нещо от този род. В противен случай, очаква те тази бърлога. Виж, аз трябва да внимавам. След две години ставам капитан, вероятно ще ме предложат помощник в „Следствено-криминалния“, нещо по-нормално. Още две години след това, вземам си пенсията и казвам „майната ви“. Но ти, ти ще разриташ още много задници, а и твоят добре ще загреят. Винаги така става с умните момчета, които са готови да рискуват от време на време.

— Доста розова картина ми нарисува.

— Истина е. Аз работя с истината. Останало ми е от годините на скаут като малък. В крайна сметка виж колко много време му трябва на човек, за да каже това, което си е наумил — с две думи, радвам се, че си тук, при нас.

— Благодаря, лейтенант.

— Това важи и за Арч оттатък, и Папа. Арч бе първият негър полицаи в щата. Но не тръгна да целува задници, отказа да им ближе подметките. Останалите чернокожи след него все вдигаха оная работа във въздуха, да видят откъде духа вятъра, подлагаха се на когото трябва и се издигнаха. Пак шибаната история за чичо Том, знам, но Арч не се наведе нито веднъж през цялото това време. И като награда, ето го тук, най-доброто ченге, излизало някога на улицата, трака на машината рапорти за разни сводници и чекиджии по библиотеките.

— Какво стана с Папа?

— Папа работеше при един идиот горе на име Шаушауцер, проклет нацист си беше, спор няма. Мъртъв е, мир на праха му и т.н., но си го заслужаваше. Както и да е, Папа сгаци две-три големи риби, но този Шаушауцер му влиза в района и му вдига обектите, че дори и получи повишение в чин заради това. И един ден на Папа му дошло до гуша и в съблекалнята изведнъж заиграл хандбал, само че топката бил

този Шаушауцер. Бим-бам, бим-бам, вързал краката на лейтенанта на възел и обърсал с него праха по стените. Шаушауцер отива в болница, Папа лапва едно „десет по десет“ и облича пак униформата за една година, а след това пристига тук. Това е системата, Шарки. Не можеш да победиш празноглавците, затова или се предаваш, или си хващаш пътя. Лично аз теб те виждам да си хващаш пътя. Както и да е, тук не е земята на славата, но е по-добре, откъдето и да е другаде. Защото знаеш приказката: „Чукаш ли кучките, обираш им и бълхите“.

— Аз го знаех като: „С какъвто се събереш, такъв ставаш“.

— Точно, и аз това казвам. А сега, давай да я подкарваме. Хей, Папа, остави този шибан телефон, имаме работа тук. Арч, размърдай костюмчето насам, няма да чакаме до вдругиден да свършиш с този рапорт. И някой да донесе магнитофона. Тази машина трябва да тръгне все пак.

Мъжът, който пристигна в частния апартамент на хотел „Рийгъл“ в един часа, бе нисък и невзрачен. Дошъл бе небръснат, с несресана посивяла коса, а суровите му сиви очи бяха оградени от тъмни сенки. Облечен бе в широки увиснали панталони, спортно сако, което не им подходеше, а изборът и възелът на вратовръзката му бяха трагични. Носеше евтино пластмасово дипломатическо куфарче в ръка и новия брой на „Ню Йорк Таймс“, закупен на ранния сутрешен полет от Вашингтон. Бе видимо превъзбуден: пространството около него вибрираше от енергията на присъствието му. Смучеше шумно от празната си лула и вървеше напред-назад в малки параболи, докато чакаше някой да отговори на почукването му.

Външността му обаче мамеше. Джулиъс Лоуентол, бивш съветник на двама президенти и жесток противник на трети, бе описан веднъж от един журналист, носител на наградата „Пулицър“, като „човека, събрал в едно външността на водевилен актьор и мозъка на Борджиите“.

Никой не можеше да иска услугите на Лоуентол, той ги предлагаше само по свое усмотрение. Тази сутрин трябваше да се срещне със сенатора Доналд Уолдън Хочинс — Джуниър.

На вратата го посрещна друг политически феномен. Чарлз Роун бе диаметралната противоположност на Лоуентол: висок, снажен, приятен мъж с буен темперамент, неизтощима енергия и слабост към безупречно ушитите костюми с жилетки. Той бе открит ентузиаст за разлика Лоуентол, който бе като лъв в клетка. В качеството си на ръководител на кампанията на Хочинс, Чарли Роун бе преодолял два сериозни свои недостатъка: в миналото той бе професионален състезател по американски футбол, както и съученик на Хочинс от колежа. Преди шестнайсет години, когато Хочинс бе решил да оспорва губернаторския пост на един от най-обиграните политици в щата, назначаването на Чарли за мениджър на неговата кампания бе сметнато за шега. Оттогава насам обаче никой вече не се смееше. Роун се бе превърнал в архитекта на един забележителен успех: превел бе

Хочинс през два мандата в щатския законодателен орган, един мандат като губернатор и най-накрая бе изиграл решителна роля за победата му над титулярния сенатор на щата. Сега именно Роун бе намекнал дискретно на Лоуентол, че Хочинс се нуждае от него.

Апартаментът бе скромно обзаведен — дневна с удобна, но не и крещяща мебелировка, спалня с огромно легло и малка кухня. Само няколко от най-доверените сподвижници на Хочинс знаеха за този апартамент. Сенаторът стоеше близо до прозореца, когато Лоуентол влезе в стаята. Той се усмихна и се запъти с накуцване към него, опирайки се на лъскав и тънък бастун — висок, строен, красив мъж, загорял, с руса коса и проникателни сини очи. Облечен бе непретенциозно в широки панталони и тъмносиня спортна риза. Ръкува се с Лоуентол.

— Как е кракът? — попита Лоуентол.

— Добре е. Само понякога ме стяга, когато времето се разваля.

Лоуентол се усмихна:

— Ще можеш ли да участваш на един крак в надпреварата в случай, че времето се развали?

— Ще може, пък ако трябва и на ръце да тича — каза Роун.

— Радвам се, че се озова — каза Хочинс. — Мислиш ли, че съм луд?

— Разбира се, че така мисля — каза Лоуентол. — Поначало всеки, който се кандидатира за изборна държавна длъжност не е съвсем нормален. А този, който пък решава да се бори точно за този пост, е направо луд за връзване.

— Както и да е, добре дошъл като начало — усмихна се Хочинс. — Едно кафе?

— Със сметана и захар — допълни Лоуентол. — Снощи пренощувах в мотела на летището във Вашингтон и сутринта се измъкнах рано оттам. Мисля, че никой не знае, че в този момент съм тук. А разбере ли веднъж пресата, копоите ще са по петите ми. Бих искал да забавя този момент, колкото може повече.

— Можеш да останеш тук. Никой не знае за този апартамент, освен неколцина от нас. Моят прессекретар, Пийт Холмс, е в момента на официален обяд. След около час ще е тук. Той се справя много успешно с медиите.

— И аз така чувам.

— Е? — попита Роун, потривайки ръце. — Какво мислиш?

— Какво мисля? — повдигна вежди Лоуентол. — Какво мисля за кое?

— Струва ми се, че Чарли имаше предвид, какво мислиш за шансовете ни.

Лоуентол натъпка с тютюн очуканата си лула и я запали, при което почти се изгуби в атомната гъба на дима ѝ. После махна с ръка, за да разсее пушека.

— Мисля, че ако оцелееш до Конвенцията, след като вече си оповестил кандидатурата си, имаш някакъв шанс. Мисля също, че това е едно голямо ако.

— Нямам навика да губя, Джулиъс — каза Хочинс. — Би ли работил с нас?

— Та защо иначе ще идвам чак дотук, сенаторе?

— Чудесно. Това е чудесно! — каза Роун и плесна с ръце. Лоуентол се почувства за момент раздразнен, преди да си спомни, че изблиците на емоции са част от цената, с която човек плаща за младостта си.

— Позволих си волността да поговоря с Боб Фицджералд от Националната комисия вчера — каза Лоуентол. — Надявам се, че не възразявате. Давам си сметка, че бе малко нестандартно да правя нещо на своя глава, преди още да сме разговаряли, но моментът изглеждаше подходящ. Аз действам по инстинкт и живея така вече от доста време. Обикновено нямам време да спирам, за да си задавам въпроси. Просто усещам момента и действам.

— И какво мисли Фицджералд за нас? — попита Хочинс.

— Хм, трябва да се има предвид, че Фиц е стар партийен вълк. Председател е на Националната комисия вече десет години. Неразбиваем е. Той е може би най-добрият партийен политик в тази страна от Тамани насам. Фиц е като тежестта, която накланя везните. Претегля шансовете на всеки и тогава залага на печелившия.

— И? — запитва Хочинс в очакване.

— И той все още залага на Хъмфри.

— Хъмфри! — извика Роун. — Господи, та той вече бе бит веднъж. Нима искат да поднесат на тепсия победата на Форд?

— Според него никой още не е успял да надделее в Ню Хемпшир, Уисконсин и Вирджиния, и тези, които тръгнат отрано, ще

изгорят някъде по пътя. Става дума за страшно много пари и страшно голяма издръжливост. Хюбърт може да си позволи да чака до май, дори може би до юни, и накрая да скочи на подиума в последната минута, след като всички престрелки са отшумели, за да излезе оттам като победител.

— Значи — каза Хочинс — нужен е жилав бегач на дълги разстояния и много пари.

— Точно така — каза Лоуентол.

— И той ни отписва, така ли? — попита Роун.

— Според него Картър ще обере гласовете на Юга. Но той дори и на него не възлага особени надежди. Според него никой от двамата ви няма шанс в национален мащаб. За теб смята, че не ти стига популярност. Освен това си настъпил вече твърде много хора по мазолите. Застрахователните компании, лобистите, ядрената група. Доста задници усетиха твоя шут, сенаторе.

— Не знаеш здравият ми крак тепърва колко силно ще рита — усмихна се Хочинс.

— Но нали точно там са парите? — възрази Лоуентол.

— Имаме пари — каза Роун.

— Става въпрос за много пари. *Много* пари.

— Имаме *много* пари. И сме издръжливи.

— Какво ще правите с Картър? — попита Лоуентол.

— Какво за Картър? — не схвана Хочинс.

— Той ще се кандидатира. Говорих с неговите хора миналата седмица.

— Картър ни е в ръцете — каза Роун. — Той няма чара на Хоч.

— А освен това е и мек по някои ключови въпроси. Познаваме се добре с Джими. И добре се разбираме. Харесва ми. Но ще го преодолеем — каза Хочинс. — Мога да го победея още докато сме тук, в тази стая, преди още да е отворил уста. Гарантирам ви.

Лоуентол кимна:

— Съгласен съм. И аз мисля, че можеш. Но ще се наложи да го направиш навън, на открито, а това означава, че започвате надпреварата твърде рано. Опасно е.

— И той ще трябва да направи същото. Въпросът тук е кой ще обяви първи. А ние обявяваме идния понеделник — каза Роун.

— Идния понеделник! — Лоуентол бе шокиран.

— Щатът ще е наш, преди още Джими да се е измъкнал от леглото — каза Роун. — А после ще ударим Ню Хемпшир като бурята от 88-а година.

— Ако не сте на легло със системи, преди още да се е запролетило — поклати глава Лоуентол.

— Грещиш — каза Хочинс и Лоуентол остана поразен от решимостта в думите му. — Тъй както ме гледаш еднокрак, трябва да знаеш, че мога да бягам по-бързо и да скачам по-нависоко от всеки един от тях, двуногите. Тренирам от твърде отдавна. Нека си мислят, че ще изгорим по пътя. Нека и Фицджералд така си мисли.

Лоуентол захапа лулата си. Пред него се откриваше една непозната страна на Хочинс. Силен. Настървен. Човек, за когото шансът да загуби просто не съществуваше. Можеше и да успее. Може би точно тази треска щеше да му помогне. Лоуентол се опита да изпробва друг подход.

— Вие знаете как работи Националната комисия — започна той. — Те контролират финансите на партиите. Освен това могат да правят и каквото си искат с Конвенцията, с гласовете на делегатите, просто като се заинатяват с някои от процедурите. Могат да удрят направо през ръцете, да гъделичкат, да заплашват, да изнудват, да търсят нечий услуги — изобщо, има стотици начини да откраднат твърди наши гласове. Може да побеждаваш по целия път дотам и да видиш как всичко се обръща в изборната урна.

— Този номер го опитаха с Кенеди и той сам им връчи опарените им задници след това — каза Роун.

— И с Хари Трумън — добави Хочинс. — Той бе издръжлив. Удряше Дюи на всяка крачка. И ние можем да направим същото. С Картър, Юдъл, Франк Чърч, дори с Хъмфри, ако се наложи. Знаем как. Въпросът е: Имаме ли нужда от комисията?

— Академичен въпрос — отсъди Лоуентол. — След като не са ни в ръцете, защо изобщо да се занимаваме с тях? Фиц ще ти се противопоставя през цялото време до самото гласуване. Познавам го. И по-рано сме излизали един срещу друг. Той иска да види пред себе си победител, друго не му трябва тази година. И според него ти нямаш и минимални шансове. Добре, да кажем, обявяваш и влизаш в месомелачката. Трябват ти пари. Добре си трениран в партийните трикове, печелиш подкрепа. Но, както си чужд за горния ешелон, както

играеш по собствените си правила и вече си гласувал срещу няколко партийни законопроекта в Сената — парите ти свършват точно когато са ти най-нужни. Така че от Комисията не чакай нито пари, нито подкрепа. А там, под прожекторите, човек започва да се чувства адски самотен, когато силните партийни ръце се обърнат срещу него. В началото на първичните избори ще хвърлят всеки възможен кандидат срещу тебе. Може дори тихомълком да подкрепят някой безнадежден, за да предизвикат балотаж. Само и само да те накарат да похарчиш повече пари. И Фиц точно това и чака — да останеш без дъх далеч преди финала. Той залага на издръжливостта. От нея зависи всичко.

— Нека веднъж дойде юли и аз лично ще го посрещна в Ню Йорк — каза Хочинс със сдържан апломб, който говореше за нещо повече от увереност. По начина, по който ги изрече, думите му прозвучаха като констатация.

Лоуентол поклати глава и се засмя:

— Е, ако увереността сама можеше да спечели мандат, бих казал, че вече трябваше да си във Вашингтон — каза той. — Но съм длъжен да ти кажа, че не съм съгласен с този план за обявяване в понеделник. По дяволите, почакай поне до Нова година.

— Не можем — каза Роун. — Картър също се готви.

Лоуентол поклати глава.

— Коледа е. Никой не се сеца за политика в момента.

— Ще се сетят — каза Хочинс.

— Господи, не ти липсва решимост! — възкликна Лоуентол.

Хочинс си наля чаша чай и сложи половин лъжичка захар в нея. Докато я разбъркваше бавно, впи кристално сините си очи в Лоуентол.

— Защо прояви интерес към мен, Джулиъс? — запита той.

— Много просто — усмихна се Лоуентол. — Ти си неортодоксален, отхвърлен от системата и това ми харесва. Наблюдавам те от години. Ние вярваме в едни и същи неща. — После добави: — По идеализма — толкова. А сега по същество. Ти имаш стил. Имаш невероятен актив от войната. Но, най-важното е: не ми се вярва Хъмфри да може да победи Форд, а ти с малко късмет може и да успееш. Форд е най-слабият действащ президент, срещу когото демократите някога са се състезавали, но това далеч не значи, че духнеш ли го, ще падне. Той може да измие срама от спомена за Никсън. Вече дори доста добре го прави. Според мен той може да бъде

победен само от неочакван, нестандартен кандидат. А в това отношение никой не те превъзхожда в момента.

Хочинс и Роун се засмяха.

— Освен всичко друго — продължи Лоуентол, — съвсем между другото, от теб може да излезе и един страшно добър президент.

Хочинс се усмихна топло. После се разсмя на глас.

— Дяволите ме взели — каза той. — Това бе един страшно добър отговор.

— Добре — каза Лоуентол. — А сега да положим първата копка. Някакви тайни? Нещо смущаващо, никому досега неизвестно, което може да ни изненада наред пътя? Незаконни деца, лоши приятели, пороци, които може да разсърдят старите бабички в Небраска?

Хочинс се усмихна, за да прикрие удара, който почувства в стомаха си. Лицето на Домино прелетя за миг пред очите му.

— Не, разбира се — каза той небрежно.

— И преди сме го правили — каза Роун. — Ако имаше нещо, досега щяха да го изровят.

— Само че сега ще ровят, както никога досега. Навсякъде — бизнес, военната служба, семейство. В началото и *двете* партии ще забият нос в теб. Не искам в последния момент нещо да ни изненада.

— Какво друго? — запита Хочинс, слагайки край на темата.

— На колко възлиза състоянието ти? Чисто.

Хочинс се замисли за няколко секунди.

— Предполагам, че ще е някъде около един милион, когато завърши одиторският контрол. Но по-голямата част е в ценни книжа. Инвестиционни дялове и акции в тръстове — за да се предпазя от евентуален конфликт на интересите.

— С колко разполагаш като ликвидност?

— По-малко от двеста хиляди.

— Кредитните ни позиции са много силни — каза Роун. — Можем да отпусим кранчетата на няколко банки. Можем да съберем милион като начало.

— Няма да стигне.

— Колко ще стигне? — запита Хочинс.

Лоуентол изтръска пепелта от лулата си.

— Два милиона, най-малко. Може и да надхвърлим тази сума, зависи колко ще се разгорещи борбата. И никакви големи суми от

единични вносители. Това може да ти навреди по-късно. А освен това може да се окаже и незаконно.

Хочинс се загледа в адвоката. Трябваше да внимава с Лоуентол. В думите си можеше и да е абсолютно безпощаден, но честността му бе също добре известна. Това бе една от чертите, донесли му авторитет, и то още от самото начало, когато се бе появил в щаба на Кенеди. Но Хочинс премисляше последната му дума. *Незаконно?* Нещо ставаше незаконно само ако първо се разкрие, а той познаваше Де Лароза достатъчно добре, за да е сигурен, че той никога няма да се остави да бъде спипан. Сега въпросът бе в тези два милиона долара. Готов ли бе неговият финансов министър да отпусне толкова пари? Струваше му се, че знае предварително отговора на този въпрос.

— Ще ги имаме. И без този кучи син, Фицджералд. Не му искам парите. Няма да ги поискам, докато не стигнем до Ню Йорк. А тогава ще го принудя да дойде на крака, мачкайки шапка в ръце, за да ме моли за място в екипа.

Той тръгна накуцвайки към прозореца и погледна надолу към улицата, където малки фигури припкаха към офисите си след краткия обяд. Електоратът. Това бяха нищожества за него, унижавани всекидневно от монотонния си живот, подритвани от ипотеките и банки, тичащи на крачка пред неуспеха си. Презрението му към обикновения човек бе най-дълбоко скритата му тайна, щрих, който можеше да го смаже. И гледайки отвисоко към тях, той се почувства вбесен от факта, че бъдещето му сега бе в техните ръце. Но емоциите бързо отстъпиха място на логиката.

— Значи остава да победим Хъмфри — разкри мисълта си той.

— Хюбърт е свестен човек — каза Лоуентол. — И невероятно добър в кампанийната борба.

— Той проигра своя шанс през 68-а — каза Хочинс и гласът му отекна като плющене на камшик. За Хочинс той бе бита карта — непрокопсаник, като малките хора отдолу, мъж, който се усмихваше при загуба и плачеше пред очите на другите. „Щастливият войн“, нека върви по дяволите. Но той не каза нищо, защото усети уважението, което Лоуентол хранеше към сенатора от Минесота.

Лоуентол се приближи до него.

— Чуй ме, много неща работят в твоя полза. Ти си симпатичен, честен, имаш забележително минало. Герой от войната, оставил един

крак в Корея, но завърнал се с Кръст за храброст и Пурпурно сърце. Започнал си с един нищо и никакъв бизнес и минимален банков кредит, за да ги превърнеш в национална верига. Ти си юрист, войник, бизнесмен. Със семейството ти всичко е наред. Мистър Безупречност. Всичко това е чудесно. Но то може да те изведе само до стартовата линия. Толкоз. Оттам нататък надпреварата става жестока. На мен можеш да разчиташ да доведе някои наистина стари вълци в отбора. Джоу Макгуайър, Енджи Костероне, Джон Дейвис Хармън. Щом аз съм на борда, и те ще дойдат. Можеш да ми оставиш и демографията — ще ти кажа как да спечелиш латиноамериканския вот в Лос Анжелис, чернокожите и пуерториканците в Ню Йорк, ирландците в Бостън, поляците в Чикаго. Профсъюзите, градските управи, щатските законодатели — това е в моя ресор. Но всичко това няма да струва и пукната пара, ако не успеем да сацисаме този народ с първата си поява. Тази кампания трябва да бъде открита от човек, който знае само да побеждава, и после да се води в такъв стил до самия край. За вечерта на оповестяването трябва да се наеме най-голямата зала в щата и да се напълни с деца, с местните знаменитости, с черни, червени, жълти, розови, зелени, католици, протестанти. Трябват ни оркестри, шум. Но не и бупкус. Знаеш ли какво значи това? На еврейски е. Значи празнота, нищо. Тих шум. Тръгнеш ли да се промъкваш по чехли в тази кампания, Фиц ще реши, че вече си я загубил. Гръмнеш ли шумно на старта, с мен, с Макгуайър и с останалите, старецът ще се уплаши до смърт.

Хочинс се усмихна. Обявяването щеше да бъде умопомрачаващо. Това поне той можеше да гарантира.

„Фипс плаза“ бе един от най-елегантните търговски центрове в града, само на няколко минути от офиса на Виктор Де Лароза с триетажен паркинг в сутерена на постройката. В два часа следобед този четвъртък на най-долното ниво имаше само няколко коли. Една от тях бе кафяв ролс-ройс, паркиран с лице към изхода с тихо мърморещ мотор.

Хочинс провря своя буик през рампата и паркира до ролса. Докато излизаше от колата си, задната врата на бронзовокафявата кола се отвори и Хочинс се настани удобно в просторния ѝ интериор. Де

Лароза отпиваше от чашата си еспресо, между пръстите му димеше огромна хаванска пура. Усмихна се, щом сенаторът седна до него, и натисна бутона в облегалката за ръката си. Дебел прозорец безшумно се издигна между шофьора и задната част на купето.

— Bom dia — каза Де Лароза.

Хочинс стисна топло ръката му.

— Чувствам се така, сякаш съм в ЦРУ — каза той. — Да се озъртам по паркингите, само и само да можем да поговорим. Трябваше да дойдеш в хотела, за да те запозная с Лоуентол.

— Всяко нещо с времето си — каза Де Лароза. — Все още ценя високо спокойствието си. Когато се наложи да се показвам повечко на публични места, тогава ще приключа с тези предпазни мерки. И така, кое е тъй спешно?

— Лоуентол е с нас.

— Отлично, отлично! — извика Де Лароза.

— А освен това взема на борда и Макгуайър, Кастероне и Хармън.

— О! Още по-добре. Прекрасна вест. Това май надхвърли и твоите очаквания, нали?

Хочинс присви очи и гласът му прозвуча равно и твърдо.

— Разчитах на това — каза той. — Но Лоуентол е като асо в карти от покер. Без помощ и двойка седмици могат да го победят.

— Интересна аналогия. И кои са тези седмици?

— Фицджералд и Хъмфри.

— Значи Националната комисия е направила избора си.

— Да.

— Това не е изненада за нас, нали, скъпи приятелю?

— Не. И така повече ми харесва — каза Хочинс. — След конвенцията Фицджералд ще се умилква в краката ни. Така бих искал да го видя. Искам ги всички строени в шпалир да ме цункат по задника.

Де Лароза повдигна вежди, докато слушаше как Хочинс излива злобата си.

— Уверен съм, Фицджералд си дава сметка, че подобна възможност съществува — каза той.

— Разбира се. Ще се бият с нас упорито и с всеки възможен мръсен трик. Но това не може да ни спре. Така само победата ще ни се

уследи повече. А, казвам ти, Виктор, аз вече я предвкусвам. Усещам я. — Очите на Хочинс блестяха с почти чувствена наслада, докато говореше.

— Спокойно, приятелю, пести си енергията. До юли има още много време.

Но въодушевлението на Хочинс не можеше да бъде охладено. Достатъчно дълго се бе прикривал пред Лоуентол, за да прикрива отново емоциите си. Сега се отпускате, разтапяйки се сам в предчувствието си за желаната сладка победа.

— Инстинктът не ме лъже, Виктор — каза той. — Лоуентол е твърдо с нас. Въодушевен, ентусиазиран. А е и брилянтен тактик. Точно какъвто ни трябва, за да се опрем на Комисията. Сега вече можем да ги победим, знаейки го. Ще ги сдъвчем и ще ги изплюем тези кучи синове.

Де Лароза не сваляше поглед от сенатора и изпускаше кълбета дим от хаванската си пура. Някъде в безупречния дизайн на неговия ролс скрит вентилатор тихо изсмукваше дима от цигарата.

— Помниш ли един филм с Марлон Брандо, казваше се „Едноооките валета“?

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Ти ми напомняш за едноок бандит. Останалият свят вижда само половината ти лице. Виждат героя, ветеран от войната, топлия съпруг и баща, тръгнал срещу вятърните мелници в неравен бой с политическата машина. Колко души познават и другата половина, скритото лице на валето?

— Защо, какво мислиш, че ще видят там? — запита предпазливо Хочинс.

— Една баракуда. Състезател с невероятен капацитет и невероятен глад, силни нагони. И именно това ме привлече в теб, Доналд. Затова и ще победиш. Няма да е заради Лоуентол или Кастероне, или който и да е друг от екипа. Ще победиш, защото имаш здрави челюсти и хапеш директно за шията. Кое то ще изненада и всички останали.

Хочинс се раздвижи напрегнат на мястото си. Изведнъж се почувства неловко. Никога досега не бяха говорили толкова открито.

— С какъвто се събереш, такъв ставаш, Виктор — каза той накрая.

— О, не, аз не съм баракуда — отвърна Де Лароза. — Баракудата подбира. Тя търси жертва, за да утоли апетита си. Аз съм акула, Доналд. Аз ще схрускам всичко, което ми се изпречи на пътя.

— Прозвуча ми малко като предупреждение — каза Хочинс.

— А не е. Просто искам да си даваш сметка, че и моите апетити са големи. И че аз също хапя по гърлото.

Хочинс остана замислен за известно време, после се засмя.

— Добре!

Де Лароза се засмя с него. Изпусна нов облак дим от пурата си, после попита:

— Какви са усложненията на този етап?

Сега бе ред на Хочинс да повдигне вежди в учудване.

— Усложнения ли? Кой каза, че има някакви усложнения?

— Приятелю, усложнения винаги има.

Хочинс разтри длани, но не каза нищо.

— Бих предположил — каза тогава Де Лароза, — че става дума за пари.

— Добре четеш мисли.

— Не смятам. Просто последното нещо, което човек се сеща да обсъжда, е цената.

Сините очи на Хочинс придобиха още по-хладен блясък. Погледна към Де Лароза право в очите.

— Цената е два милиона долара.

В продължение на минута масивният мъж не каза нищо. Дръпваше дим от пурата си, задържаше го с наслада на езика си, после го изпускаше бавно, за да проследи как ще изчезне към скритите клапи на вентилатора. Накрая запита:

— Това мнението на Лоуентол ли е?

Хочинс кимна в отговор.

— Очакванията му са твърде оптимистични.

— Искаш да кажеш, че ще струва повече?

— Да, повече. Според нашия компютър цената ще е 4,6 милиона. Като, разбира се, тук не се включват всички възможни несгоди, балотажи и т.н. Добави за тях десет процента за всеки случай и се получават над пет милиона.

Хочинс прехапа устни. Погледна през прозореца на колата, оглеждайки напомнящия гробница паркинг. Някаква хонда спря

наблизо и отрудена майка от предградията вдигна плачещото си дете от задната седалка и го повлече след себе си към ескалатора.

— Знам какво си мислиш — каза Де Лароза. — Как е могъл Лоуентол да направи такава голяма грешка. Прав ли съм?

— Мина ми през ума.

— Много просто. Последната кампания, в която той участваше, бе през шейсет и осма. През седемдесет и втора неговият кандидат изгуби още в първичните избори, но тогава ставаше дума за принципи. Не можем да го виним. Искам да кажа, че от последното му участие в пълна кампания от край до край вече са минали осем години. Инфлация. Новите методи. Скачащите цени на рекламите по вестници, телевизия. От много места може да дойде това разминаване. Но той не е счетоводител. Политическият му нюх е неоценим. Само той и приятелите му струват много над един милион. А вероятно и за толкова не би могъл да ги купиш, ако те самите не го искаха.

— Те поначало не се продават — каза Хочинс.

— Тук си позволявам да изкажа известно съмнение. Наивно е, но в крайна сметка е и без значение. Те са с нас и това е важното. — Той замълча, после пророни на глас: — Пет милиона долара. Много пари са.

— Да — каза Хочинс. — Имаме уверенията на няколко силни банки...

Де Лароза вдигна ръка.

— Доналд... *Доналд*, почакай. Казах, че това са много пари. Не съм казал, че са прекалено много. Ти си се облягал на моя финансов съвет вече колко... шестнайсет години, нали? Нима те смущава фактът, че цената ти се вдига?

— Всичко трябва да се направи много внимателно — каза Хочинс. — Знаеш правилата на играта. Ако Фицджералд надуши нещо...

— Моля те — прекъсна го Де Лароза. — Не учи ловеца как да си пълни пушката.

Хочинс спря. После потупа Де Лароза по коляното.

— Извинявай — каза той.

— Парите са мой проблем — започна Де Лароза. — Но си мисля по другия въпрос.

— Той може да почака — каза бързо Хочинс.

— Не, не смятам, че може.

— Може да почака!

— Не.

Мускулите по ъглите на челюстта на Хочинс затрепериха, после се стегнаха и се издуха. Равният, твърд тон пак се завърна в гласа му.

— Става дума за нещо лично, Виктор.

— И за нещо, което е вече опасно. Преди бе само рисковано. Разбирам. Знам какво значи да изпитваш такава нужда...

— Това е лично *моя* работа.

— Но никога досега не съм залагал пет милиона долара за теб, Доналд.

— Значи сега излизат на бял свят условията ти.

— Имало ли ги е изобщо досега?

— Не. Но знаех, че ще трябва да платя нещо за това. Рано или късно, нещо трябваше да се жертва. И защо да не уредим въпроса още сега?

— Ти не разбираш.

— *Разбирам.*

— Освен това се дразниш — каза Де Лароза.

— Дразня се, и още как. Започваш да се месиш в личния ми живот...

— Ти вече нямаш личен живот.

— Половината политици във Вашингтон имат любовници.

— Половината политици във Вашингтон не се кандидатира за президенти на САЩ.

— Господи!

— Доналд, с теб сме приятели. Все пак самият аз те запознах с тази жена. Видях, че имаш нужда. Разбрах го. Но всичко това вече трябва да спре поне до изборите.

— И ти мислиш, че тя ще чака до изборите? По дяволите, та ти я познаваш по-добре от мен, Виктор. Освен това не става ума за секс — самата ѝ представа за мен я пленява.

— Радвам се, че си го разбрал — кимна Де Лароза.

— Би било проява на слабост от моя страна да я помоля да чака зад сцената, докато минат изборите.

— Приятелю, веднъж настанен в Овалния кабинет, ще имаш всичко, което си пожелаеш. Не една и две жени ще са на твое

разположение.

Но аз имам нужда от нея сега — каза си наум Хочинс.

— Не става дума за жени — отговори той на глас. — Говоря ти за нея.

— Влюбен ли си?

— Не е изключено. Не, не вярвам. Не в този драматичен смисъл, който обикновено се влага. Но в някои отношения... по дяволите, не зная. Но не ме насилвай. *Не ме насилвай.*

Де Лароза се намръщи. Навлязъл бе в опасни води и си даваше добре сметка за това. А още бе рано да започне да дърпа конците. И въпреки това въпросът бе от критично значение.

— Трябва ли да смятам, че си готов да рискуваш всичко заради един мек задник? — попита той.

Хочинс изпрати към него изпепеляващ поглед. Зад почервенялото му лице гневът кипеше в очите му.

— Какво си позволяваш? — викна той.

Де Лароза поклати рязко глава и махна с ръка във въздуха.

— Извинявай — каза той бързо. — Това бе глупав въпрос. Прости ми.

И двамата стояха безмълвни. Минутите бавно се нижеха. Накрая Де Лароза каза:

— Добре, нека отложим този разговор засега. Не исках да си разменяме силни думи. Говорих като приятел на приятел. Само ми обещавай, че ще си помислиш. Ще му отделиш малко време. Ще го направиш ли?

Бе раздразнен, че се налага да проявява подобно отношение към Хочинс, но усещаше как и неговото, и собственото му его дрънчат във въздуха като голи саби.

— Разбира се — каза Хочинс, — ще помисля.

Пак мълчание.

Хочинс се чувстваше като в клетка, но бушуващата ярост в гърдите му започна да се успокоява. Може би Де Лароза бе наистина прав. Но въпреки това никога не бе срещал човек като нея. Нейната сексуалност го бе дарила с нова жар и сила, с жизненост, която му бе липсвала в продължение на години. Тя не бе мотивация, тя бе горивото, което създава мотивацията. И все пак, ако тя бе цената, която трябваше да плати за да победи...

— Да се върнем към парите — каза Де Лароза. — Досега отделни дарители са заявили общо около един милион. Тези пари можем да ги имаме още днес. Междувременно ще започна да набавям останалите средства от моите лични сметки. Ако е необходимо, това може да започне веднага. Не се притеснявай, всичко ще бъде направено както трябва. Нищо няма да бъде дадено под формата на заем.

Хочинс вдигна ръка:

— Вярвам ти, Виктор. Убеден съм, че ще направиш всичко по начин, който да е извън всякакво... — Бе на път да каже „подозрение“, но бързо смени думата със „съмнение“. Потъна обратно в меката си седалка. Отпусна рамене и въздъхна. — И аз ти дължа извинение — каза той. После протегна ръка и те стиснаха длани.

— Тепърва ще имаме подобни моменти — каза Де Лароза. — Понякога забравям, че и двамата сме емоционални мъже.

— Да забравим за това — каза Хочинс. — Виж, налага се да се връщам. Тези дни ми е трудно да се отскубна дори за секунда. Изглежда на всички им се иска графикът ми да включва дори и времето, което прекарвам в тоалетната.

— Добре би било да започнеш да свикваш с това — каза Де Лароза. — Дните на личния ти живот са към края си.

— Ще поддържаме връзка — каза Хочинс. — И благодаря ти.

Той излезе от колата и Де Лароза се намести по-удобно в купето. Усмивката от лицето му изчезна. В продължение на няколко минути въобще не се помръдна, потънал дълбоко в мисли. Да, неговият личен живот свършва, помисли си той, а моят, изглежда е също на път. Трийсет години живот под прикритие и сега, след няколко кратки дни, признанието, от което се нуждаеше тъй силно, щеше да дойде. Построил бе империя, сега бе на път да създаде и крал и най-после щеше да получи това, което бе заслужил аплодисменти. Овации! Планът за това как да изплува от самоналожената си изолация бе започнал да се оформя в главата му още когато срещна Хочинс. Изпълнението му бе отнело шестнайсет години. Шестнайсет години. И сега кръвта блъскаше с такта на пулса в слепоочията му. Още четири дни.

Той натисна бутона и свали прозореца, който го разделяше от шофьора. Чанг, който освен шофьор бе и негов бодигард, му подаде

касетата. Още една добавка към папката Gwai-lo. Време бе да обсъди положението с Киршман.

Джералд Киршман лежеше проснат по корем на леглото. Ръцете и краката му бяха вързани за таблите с кадифени връзки. Потта смъдеше в очите му и той с мъка поемаше дъх всеки път, когато лентите на камшика се впираха във вече измъчената му плът. Зарови лице в копринените чаршафи, които сподавяха виковете му. Голият младеж, застанал над него с камшик в ръка, бе жилав и гъвкав; русата му коса се спускаше на потни къдрици над челото му.

Най-после Киршман се обърна с лице към младежа.

— Достатъчно — едва промълви той.

Блондинът, който още нямаше двайсет години, отпусна камшика и се изправи над него. Киршман пое дълбоко дъх няколко пъти и потрепери неволно, преди да се отпусне.

— Развържи ме — каза той.

Младежът го освободи. Гърбът и задникът на Киршман бяха подути, на червени бразди. Той се надигна, седна с мъка на ръба на леглото и сви очи в болезнена гримаса при вида на петната от собствената си сперма по измачканите чаршафи. Бе нисък, пълен мъж, с дебели, но презрителни устни и изпъкнали жабешки очи. Черни косми грозно се къдреха по раменете и гърба му. На нощното шкафче край леглото намери с дебели, треперещи пръсти очилата си и ги сложи с усилие на носа си.

— Сега мога ли да се облека? — попита младежът.

Киршман се загледа в голото му тяло за момент и кимна. Избърса потта от лицето си с хавлиена кърпа, докато гледаше как момчето скочи в червените си бикини и бързо се облече.

— Брей, ама ти наистина си падаш по тая работа — каза блондинът. — Никога не съм си представял, че някой може толкова много да обича да го бият.

— Млъкни — изпъшка Киршман. Той стана и отиде в банята, като влачеше хавлията по земята след себе си.

— Хей — запита младежът. — Ами какво стана с моите мангизи?

— Не си свършил още — каза Киршман. — Ела тук.

Бе легнал на масата за масажи в богато обзаведената си баня и посочи към няколкото шишета с масла и мехлеми, наредени на прикрепена към леглото табла. Момчето намаза раните му внимателно, като не спираше глупаво да бърбори. Киршман извърна лице. По носа му се стичаха сълзи. Бяха сълзи на унижение, не на болка. Блондинът приключи със задачата си и Киршман се изправи на крака.

— Добре — каза той. — А сега си отивай.

— Ами мангизите, мангизите? — запита притеснен младежът, щраквайки с пръсти пред Киршман. Ниският мъж го изгледа продължително и омраза изпълни погледа му. Устните му се извиха грозно.

— Имай късмет още веднъж да ми щракнеш с пръсти й ще ги счупя един по един.

— Хей, по-леко, моля ти се — каза блондинът и отстъпи крачка назад, свивайки юмруци.

— Мангизите ти са на тоалетната масичка оттатък — каза Киршман уморено.

Младежът отиде в другата стая, изпразни съдържанието на кафявия плик и възбудено преброи банкнотите. Очите му светнаха.

— Ей, бива си те, благодаря — каза той. — Ако искаш, довечера мога пак да дойда.

— Повече не искам да ми се мяркаш пред очите — каза Киршман. — А и изобщо ако някой някога ти види лицето около тази сграда, цял живот ще съжаляваш.

Момчето го изгледа за момент и после се ухили.

— К'во ти става, кукличке, да не би да бях груб с теб?

Киршман стоеше на вратата на банята и разглеждаше младежа през дебелия стъкла на очилата си, които изкривяваха още повече и без това изпъкналите му очи. Устните му още трепереха от комбинацията на болка и екстаз.

— Ако това има някакво значение за теб, беше великолепен. Но не повтарям с никой от гостите си.

— Разбира се, скъпи. Няма проблеми. Всеки си е башка луд. — Момчето навлече коженото си яке и излезе.

Киршман с усилие се облече и също напусна апартамента, като слезе с личния си асансьор един етаж надолу до осемнайсетото ниво на Мирър тауърс, където го очакваше гигантският компютър. Имаше само

три входа към обширния електронен комплекс, който заемаше почти целия осемнайсети етаж. Единият бе свързан с частния асансьор от апартамента на Киршман, вторият идваше от апартамента на Де Лароза, а третият се отваряше към външния асансьор, който трябваше да бъде специално програмиран и можеше да спира само ако слизаше от горните два етажа.

Още трима души работеха в компютърния център, но нито един от тях не бе запознат със сложната плетеница от взаимосвързана информация, съхранявана там. И тримата бяха просто техници.

Часът бе малко след 2:30, когато асансьорът на Киршман се отвори и той влезе в главната кръгла зала — мозъчния център на комплекса. Млада жена с бяла униформа нанизваше една ролка с магнитна лента на един от компютрите.

— Нещо особено? — запита Киршман.

— Не бих казала — отвърна тя ведро. — Днес трябва да навършим годишния одиторски контрол. Вече изчислявам общите суми.

— Хубаво — каза Киршман и влезе в личния си кабинет. Отчетът щеше да има нужда от личната намеса на Киршман в последния стадий на изготвянето му, тъй като Де Лароза възнамеряваше да склони директорите на фирмата да вдигнат цените.

Показателен за упоритостта и финансистката дарба на Киршман бе фактът, че още като студент в университета в Пенсилвания, той се бе появил пред вратата на президента на „Тиканко“, един от най-големите конгломерати в света, за да поиска да се срещне с него. Въпреки че му бе заявено, че подобна среща е невъзможна, Киршман прекарваше ден след ден пред офиса на президента от 8:30 сутринта до пет следобед. След двацет и шест последователни работни дни на вярна стража пред офиса той най-после изтощи запасите от търпение на президента на „Тиканко“ и бе въведен в кабинета му.

— Имате на разположение две минути — каза мъжът строго. — Ако не ви стигнат, за да ми обясните какво предлагате, значи и двамата си губим времето.

— Това мога да направя и в едно изречение — отвърна уверено Киршман. — Готов съм да ви покажа абсолютно сигурен начин, чрез който да си спестите данъци в размер на осем милиона и триста

хиляди долара за тази финансова година. Готов ли сте да ме изслушате?

В действителност спестеният данък бе възлязъл на по-малко от седем милиона долара, но вече бе спечелил на Киршман — сирак от гетата на Ийст Сейнт Луис — средствата за обучение плюс щедра сума за битови разходи до края на образователната му одисея. Тя пък включваше още две години в Уортън, три години в Харвард, където получи докторска титла по бизнес финанси, и още две години в Джорджтаун, където завърши международно право. След като приключи с отличие образованието си и в трите университета, Киршман отказа на щедрото предложение на Тиканко за бъдеща съвместна работа и отиде на служба в Националната данъчна администрация, където през следващите три години създаде невъобразимо богат набор от методи за избягване на данъчните закони. Преди да навърши трийсет и три години Киршман получаваше шестцифрени заплати от работата си като консултант за няколко от корпорациите гиганти.

За Киршман светът се превърна в една огромна финансова шахматна дъска и той извличаше някаква макиавелиевска наслада от разработването на все нови и нови начини за заобикаляне на международните търговски споразумения и договори, които бяха неговите закони. През 1968 г. Киршман бе убедил един от своите клиенти, че в рамките на няколко години арабските страни ще използват своя контрол над световните нефтени запаси, за да повлияят сериозно на международните цени на петрола. Въпреки че бе евреин, Киршман бе сключил опасни и несигурни сделки с две арабски държави, които срещу оръжие и боеприпаси за своите армии щяха да снабдяват фирмите, представлявани от Киршман, с нефт на фиксирани и ниски цени в продължение на петнайсет години. Оръжията бяха транспортирани с кораби до Турция и оттам прехвърляни с конвои до Близкия изток. Нефтът бе продаван на една рафинерия в Джакарта, прехвърлян в друга рафинерия в Йокохама и препродаван като излишък на филаделфийска петролна компания. До 1975 г. компанията се бе превърнала в един от най-мощните американски петролни концерни със собствени вериги от бензиностанции от Атлантическия до Тихия океан. В същото време фирмата винаги можеше да си

позволи да подбива цената на най-силния си конкурент с по два или три цента на галон.

Петролната компания бе собственост на Виктор Де Лароза. Той бе изумен от способностите на Киршман, както и от лекотата, с която се бе справил е арабския проект. След този епизод за период от около седем години Киршман се утвърди като неоспоримия финансов архитект на пусналата мощни пипала империя на Де Лароза. Той внимателно плетеше мрежата си от договори, трансфери на капитали, холдинги и корпорации фантоми по цял свят, като всичко това прикриваше собствеността върху над триста компании, контролираше цените в три основни промишлени отрасли и плащаше заплатите на над сто хиляди души, между които и няколко държавни глави. Единствено Киршман и електронният мозък на седемнайсетия етаж се оправяха в сложната корпоративна полигамия, създадена от него, въпреки че още двама души бяха подготвяни да го заместят, ако се наложеше.

В замяна на това Де Лароза си бе гарантирал лоялността на Киршман, осигурявайки му един пашкул от битов разкош и крещяща екстравагантност, каквито Киршман никога не би могъл да си позволи самостоятелно: заплата от двеста хиляди долара годишно, акции в няколко от ключовите корпорации на империята, служебен самолет, вили в Токио, Лондон и на остров Крит. За да се задоволи ненаситният апетит на Киршман в областта на екзотичната кулинария, в най-известните ресторанти по света имаше постоянно открити сметки на негово разположение, както и собствен френски готвач, който импровизираше в кухнята на Киршман върху любимите му пикантерии, когато финансистът не пътуваше по света. Разбира се, имаше и премии; измежду тях една изумителна порнографска колекция, включваща пет безценни тома от библиотеката на крал Фарук, задигнати от същия крадец, който по-рано бе отмъкнал Пикасо от Музея на модерното изкуство в Париж; към премиите се числяха и един Рембранд от Националната галерия във Вашингтон, както и три платна на Ван Гог от частната колекция на гръцки корабен магнат.

Най-после, за да застрахова Киршман от евентуална скандална непредпазливост, Тод Донегън, киноактьор с многообещаваща кариера, опропаствена от сексуалните му отклонения, бе нает за да кръстосва гей сборищата в района и да носи на финансовия гений млади агънца за

сексуалната му кланица, като понякога самият той извършваше желаните услуги, макар че тайно презираше непривлекателния Киршман.

Защитната черупка, осигурена от Де Лароза, си бе свършила работата. Киршман се бе превърнал в патологично затворен човек, когото нормалните социални контакти хвърляха в ужас. Нямаше близки приятели и изглеждаше неудържимо привличан от всичко грозно в живота. Нуждата да напуска пашкула си от време на време той задоволяваше, като играеше всякакви измислени роли. Създаваше връзки със странни лица, експлоатирайки ги изтънко, за да поддържа представата си за превъзходство, прикриваща разстроената му и объркана същност. Един от тези хора бе ветеринарен лекар-алкохолик, който работеше само с благотворителни цели. Киршман го посещаваше често в дните, определени за унищожаване на бездомни градски животни. Финансистът често получаваше оргазъм, наблюдавайки предсмъртните гърчове на уличните котета и палета. Друг подобен негов познат бе детектив от полицията, пораженец по душа, пред когото Киршман се представяше за кореспондент на няколко международни агенции, за да може да го придружава дегизиран, да го води на обяд и да слуша натуралистичните подробности на неговите разкази за някой особено потресаващ случай в полицията.

Киршман едва си бе налял чаша чай, когато червената лампичка на телефона до него започна да мига. Това означаваше, че Де Лароза го търси. Той вдигна слушалката и натисна 0. Де Лароза му отговори незабавно.

— Бихте ли ме навестили на горния етаж, д-р Киршман? — запита той меко.

— Разбира се — отговори Киршман. Той отиде до кръглата зала и отключи частния асансьор до покоите на Де Лароза. Набра някакъв сложен код на скритата клавиатура и кабината се изкачи два етажа нагоре.

Де Лароза седеше на бюрото си замислен над отвореното си куфарче.

Той кимна и подаде на Киршман касетката от срещата си с Хочинс.

— Добавете това към Gwai-lo — каза той.

— Веднага.

— Предполагам, че сте напълно наясно със сегашните закони по отношение на даренията за политически цели, нали?

— Естествено, сър. Пълен преглед на...

— Преглед не е необходим — прекъсна го Де Лароза. — Просто се погрижете всичко, което отсега нататък ще правим по случая Gwai-lo, да бъде непробиваемо и за най-скрупулъзното разследване.

— Винаги съм бил особено внимателен с този обект — отвърна Киршман.

— Искам да прехвърля пет милиона долара в сметките на кампанията. Ще започнем с един милион. Бих искал да е готов за операции още днес, ако е възможно. Останалата част от сумата ще ви предоставям на части през следващите десетина дни в брой и от мои лични сметки. — Той бутна леко куфарчето пред себе си. — Това е първият милион. Някакви проблеми?

— Не, сър. Предлагам да направим всичко под формата на лични дарения. Ще ги държим ниско — не повече от петдесет хиляди на човек — най-добре, между трийсет и петдесет. Можем да ги пуснем с обратна дата, като уредим Джеферсън тръст да заеме милиона, ползвайки отделните декларации като ипотeka. По този начин няма да изглежда, че всички дарения са направени за кратък период от време. После ще подправа счетоводството и...

— Докторе...

— ... ще ги изплащаме с премии върху...

— Д-р Киршман?

Киршман, който бе изпаднал в транс от конструирането на новия си замисъл, млъкна.

— Да?

— Не ме интересува как ще го направите. Предполагам, че знаете най-добре как да се справите. Само ме информирайте за това как върви работата. Искам да зная кои от нашите хора ще използваме, за да мога да се срещна с тях лично.

— Добре.

— Мисля, че това е всичко — каза Де Лароза.

— Мога ли да запитам, сър — каза Киршман, — дали минаваме към окончателната фаза от проекта Gwai-lo?

— Да. Касетката обяснява защо. По-късно днес може да добавя и някои мои бележки по случая.

— В такъв случай — започна Киршман, като дебелиите му устни се усукаха в тлъста усмивка, — бих искал да кажа, че съм във възторг от подобно развитие.

— Е, време беше, не мислите ли?

— Да, сър. Надявах се, че ще бъдат именно тези избори.

Де Лароза се усмихна и се облегна на стола си. Дори и Киршман не знаеше, че той бе планирал този ход в продължение на шестнайсет години. Внезапно го обхвана вълнение. Пръстите му тръпнеха от възбуда.

— Той е готов — каза Де Лароза. — По-готов от това никога няма да бъде.

— Господи — изръмжа Фриско, като изтика с мъка цялата камара на бюрото си в един-единствен пластмасов класьор. Защипани оперативни рапорти, папки, парчета хартия, някакво наядено швейцарско сирене и картонена чашка кафе, на повърхността на което плаваше нещо като пеницилин. — Понякога ми се иска да вдигна по тревога цялата служба по чистотата и да я стоваря тук. Ако някога този град се затресе от чума, само оттук ще е тръгнала.

Той нанизваше магнетофонна лента на служебния сони, който се бе сместил на освободената половина от бюрото му.

— Целият ни материал, Шарки, е около два часа прехванати разговори в продължение на три-четири седмици. Всичко е законно — съдията Алвърс сам вдигна флага. Сега, преди още да сме навлезли в цялата тази работа, искам да чуеш този отрязък, за да ти стане ясно колко надълбоко, изглежда, ще трябва да ровим в тази малка операция. Всеки запис е със заглавие, обявени са и говорещите, така че ще знаеш кой, какво и къде. Останалото няма нужда от коментар.

Той включи магнитофона и нагласи звука. Лентата изсъска за момент и гласът на Ливингстън се разнесе из стаята.

ЛИВИНГСТЪН: Слушате лента РС-1, запис на телефонен разговор на обекта Тифани Парис от нейната квартира. Апартамент 4-А, комплекс „Кортярд“, ул. „Пийчтрий“ 3381, Нортуест, на 22 ноември 1975 г., в 13:10 ч. с търсещи абонати двама мъже, наричани, първия, Нийл, самоличност неустановена и втория, Фреди, самоличност неустановена, наричан още Фреди Кукуто.

Щрак.

ТИФАНИ: Ало?

НИЙЛ: Как е положението?

ТИФАНИ: Не питай. Не съм на себе си. Този екземпляр снощи е направо за зоологическата градина.

НИЙЛ: Хм, е, парите му са толкова зелени, колкото и всички останали. Познай кой чака на телефона?

ТИФАНИ: Нийл, капнала съм. Не ми е до гатанки.

НИЙЛ: Фреди.

ТИФАНИ: Фреди Кукуто?

НИЙЛ: Същият.

ТИФАНИ: Не ми говори. И какво иска?

НИЙЛ: Какво, по дяволите, си мислиш, че може да иска?

ТИФАНИ: О, само не сега. Просто няма да мога. Точно с него. Даже не съм се изкъпала...

НИЙЛ: Хей, знаеш каква е играта. Поиска ли, дава му се, а сега иска. Веднага.

ТИФАНИ: Трябва първо да дойда малко на себе си. Кажи му... Кажи му да се обади след двацет минути.

НИЙЛ: Веднага! След двацет минути ще е изпуснал гумите и ще си е спестил парите.

ТИФАНИ: Господи, Нийл...

НИЙЛ: Казах, сега, бебчо. Веднага. Пригответи се и да започваме.

ТИФАНИ: Добре. Дай ми пет минути. Задръж го за пет минути.

НИЙЛ: Давам ти три.

Щрак.

ЛИВИНГСТЪН: Лента РС-2, същите обекти, 13:13 ч.

Щрак.

ТИФАНИ: Ало.

НИЙЛ: Готова ли си?

ТИФАНИ: Надявам се. Но да знаеш, че далеч няма да е някой от шедьоврите ми.

НИЙЛ: На мен ми трябва мангизи, а не Оскари. Включвам те.

Щрак.

ФРЕДИ: Ааа-а-ло?

ТИФАНИ: (много тихо) Здравей, Фреди.

ФРЕДИ: Здравсти, ъ... к-к-как си?

ТИФАНИ: Бива, а ти?

ФРЕДИ: Добре съм.

ТИФАНИ: Фреди, познай кой е тук при мен сега?

ФРЕДИ: (възбудено) Н-н-не знам. П-п-предавам се.

ТИФАНИ: Моята приятелка, Фреди, фотомоделът.

ФРЕДИ: П-п-пак, онази с-с-sss...

ТИФАНИ: Червенокосата, Фреди, с големите цици.

ФРЕДИ: Дааа.

ТИФАНИ: Сега се готви за снимки в *Пентхауз*.

ФРЕДИ: *П-П-Пентхауз*?

ТИФАНИ: Днес направо е подивяла. Облякла се е в сребърно, бляскаво трико от ламе.

ФРЕДИ: С-с-със ц-ц-ципове ли?

ТИФАНИ: От горе до долу. Чуй ме сега, Фреди, отпусни се. Легни си, отпусни се и само ме слушай. Нали, скъпи? Пуснал ли си си някаква музика?

ФРЕДИ: Б-Б-Берлиоз.

ТИФАНИ: Идеално.

ФРЕДИ: С-с-сваля ли вече ц-ц-циповете?

ТИФАНИ: Не бързай толкова, мили.

Този цип е по дължината на цялото трико.

И сега...

тя започва да го сваля...

да...

съвсем бавно,

надолу...

надолу...

Той се отваря, Фреди.

Вече дори виждам...

Ах, ммм, май виждам крайчеца на...

зрънцата й.

Трикото бавно се отваря надолу.

И то се откопчава на дъното, нали знаеш,

Фреди?

Като се отвори изцяло, ще видиш всичко.

ФРЕДИ: К-к-какво още?

ТИФАНИ: Знаеш ли как съм облечена, Фреди?

Тя ми го донесе. Комбинезон. От черна
много тънка коприна
с дантели по края
точно по средата на циците
и на дупето ми, също. Точно край космите ми.

А, знаеш ли какво имам отдолу, Фреди?

ФРЕДИ: К-к-какво?

ТИФАНИ: Бели жартиери и бели чорапи.

Бели като сняг.

А на нея, ципът ѝ пада надолу вече е под корема ѝ...

започва да се вижда...

започва да се вижда върха на космите ѝ,
яркочервени,

подават се къдрави над ципа...

ФРЕДИ: К-к-кап-к-к-капачките, д-д-да не забравиш...

ТИФАНИ: Почакай само да ти разкажа.

Тя държи в ръка един малък спрей знаеш, с двете тръбички за
всяка ноздра.

Сега сваля капачките

оголва тръбичките...

и... тя...

ги размахва бавно...

точно под носа ми.

Ооох, ох, Божичко, Фреди...

Треперя...

Цялата съм настръхнала... и твърда...

зрънцата ми се като камъчета, Фреди...

твърди като теб.

А пътето ми

имам чувството, че...

ФРЕДИ: К-к-кажи п-п-путка. Х-х-харесва ми к-к-като...

ТИФАНИ: Ох, путката ми

изгаря.

Тупти.

Имам чувството, че цяла се треса.

А... вътре вибрирам

и съм мокра като от баня.
Вече можем, и
тя включва фотоапарата,
идва и ме възсяда.
Чуваш ли, чуваш ли фотоапарата, Фреди?
Щракане на фотоапарат.
ФРЕДИ: Д-да... чувам го...
ТИФАНИ: Тя разтваря краката ми. После
коленичи между тях...
навежда се.
Коляното ѝ е съвсем близко...
Чувствам горещината на тялото ѝ. Само...
само малко да сляза надолу...
само колкото
да се допрем...
Но тя се отдръпва,
коляното ѝ се отдалечава.
Не мога повече...
О, Фреди, тя свлича една от презрамките
на...
на...
ох, ох... на комбинезона ми, Фреди
погалва с дантелата...
зрънцата ми.
Напред-назад.
Господи, колко са твърди.
И долу... все едно...
все едно имам вулкан между краката си...
който трепери,
готов да експлодира
да изхвърли навън гореща лава.
Тя вече смъква комбинезона ми... до долу.
Циците ми са свободни.
И са тъй твърди, че сочат към нея като с пръсти.
Сега тя...
взема ръката ми.
Слага пръстите ми в устата си.

Смуче ги...
Навежда се... а, гърдите ѝ
се трият в моите.
Божичко.
О, Божичко, Фреди.
Тя слага моите пръсти върху цицките ми
кара ме да ги притискам
една към друга,
а другата ми ръка
сваля надолу,
надолу.
О... Фреди... Ръката ми е в нея. Тя е цялата
топла и влажна,
Набъбнала,
подува се още.
Оуух, тя ме докосва
хванала моята ръка в нейната.
Вече не знам кой какво
на кого прави.
Тя още сваля този цип.
Вече продължава цяла вечност.
Да... вече я виждам.
Виждам
върха на путката ѝ.
Тя захвърля трикото.
Господи.
Тръгва нагоре към мен.
Путката ѝ...
О, Божичко, Фреди, путката ѝ вече...
милва цицките ми.
И е толкова мека...
мम्म, мека
като пух, Фреди,
и зърната ми са мокри от нея.
След секунда ще се изпразня, Фреди...
ФРЕДИ: Н-н-не още. *Не!*
ТИФАНИ: Тя сяда ниско над мен.

Зърното ми е...
Божичко, то е вътре в нея.
Тя се клати
напред-назад
и зърното ми...
аз просто
я чукам с цица, Фреди...
Мммм, да.
Да.
О, колко съм твърда, Фреди.
Клиторът ми е твърд... като теб.
И ти си твърд, нали, Фреди, топъл и твърд?
ФРЕДИ: Д-д-дааа.
ТИФАНИ: Тя се обръща на една страна.
Взема ръката ми,
слага пръстите ми вътре в мен,
започва да ги движи...
напред-назад,
напред-назад,
а другата ми ръка слага
в нейната путка.
Милвам я,
а тя се движи
напред-назад,
по-бързо,
по-бързо,
а аз вадя и вкарвам ръка вътре в себе си,
заедно с нея.
О, тя ме притиска точно...
точно на място... разтрива...
подскачаме...
и двете едновременно.
Господи, Фреди, тя е готова.
Вече се движи много бързо
и устата й...
устата й е отворена широко.
Тя

ще
се изпразни, ох...
ох...
ох...
Фреди, не мога да издържам вече.
Не ме карай да
чакам, Фреди.
Тя се изпразва.
ФРЕДИ: Д-д-давай, тъъх тъъх...
ТИФАНИ: Наближавам и аз, Фреди.
Ето ме.
Оххх, Фреди.
Оххх, Фреди.
Оххх,
оххх.
Фреди...
Фреди...
Фреди... Фреди, Фреди, Фреди, Фреди...
Ох, ох, ох, ох, ох, Ох, Ох, Ох... ААААХХХ!

Фреди нададе вик заедно с нея, пронизителен, сподавен писък, прекъснат от хрип в гърлото му и завършил с хленчеща въздишка.

Мълчание.

Лентата носеше само шума от тежкото им дишане и тук-там някоя въздишка.

ТИФАНИ: Божичко, това ми хареса. Това наистина ми хареса. Как беше за теб, Фреди? Хареса ли ти?

Мълчание.

ТИФАНИ: Фреди?

Пак тежко дишане.

ФРЕДИ: (пъшкане) Господи.

ТИФАНИ: Каж ми как беше за теб, Фреди. Мога и пак да го направя, и то не с нея, знаеш, ако ми кажеш как беше.

ФРЕДИ: Ъъъх?

ТИФАНИ: Знаеш ли какво ми се иска? Искан ми се сега да беше тук. Дълбоко вътре в мен. За да ме накараш пак да се почувствам като жена. Можеш ли, Фреди? Можеш ли да го направиш?

ФРЕДИ: Н-н-нека опитам...

ТИФАНИ: Чудесно. Защото нещо пак започва да се надига в мен, Фреди. Този път само за теб.

Фриско изключи магнитофона.

— Е, толкова стига — каза той. — Останалото е забранено.

Шарки седеше, загубил и ума и дума, впил поглед в магнитофона. Бе отвратен, но и странно възбуден от силното представление на жената и от еротиката в телефонния разговор. Чувстваше се неудобно, но прикри чувствата си.

— Ако този Фреди е имал някакви проблеми, с такава терапия не може да не се е оправил — каза Арч Ливингстън. — Я вижте Шарки как си е глътнал езика. Басирам се, че никога досега не си чувал нещо такова, нали?

Шарки поклати глава.

Фриско вече се смееше.

— Мръсен трик от наша страна, Шарки — каза той. — Но това тук е нещо интересно. Право да ти кажа, и на мен ми се иска да хвърля един поглед на този Фреди. Защото ми се струва, че е от този тип, пред който всички останали кукувци ще заприличат на църковен хор. На това тук му викаме телефонна чекия. Обикновено практиката е такава: този Нийл — сводникът — намира извращения клиент, взема му парите и се обаждат на момичето. Движението е строго едностранно — от клиента, през сводника тежкар, до курвата. Тя никога не се свързва с Нийл или с клиент. Сигурно дори не му знае и телефонния номер. Както и ние. Въобще, цялата мрежа е изплетена много предпазливо. В този тип телефонен бизнес — набиращ и чукаш — тези тук са може би най-големите професионалисти.

Фриско превърта лентата напред. Острият ѝ писък изпълни стаята. Спря я на няколко пъти, докато намери точно желанието откъс.

— Как се добрахте до това момиче? — попита накрая Шарки.

— Ако щеш вярвай, но наш човек пропя — усмихна се Ливингстън.

— Някой от кукувците ли?

Фриско поклати глава:

— Де да беше така? Кой от тези нещастници ще каже някога нещо, та да си сложи таралеж в гащите за цял живот после? Къде ти. Една стара наша позната, Мейбъл, Чудовището ѝ викаме. Кръстосва улиците вече над десет години. Една кола чепици е изтрила, сигурно няма улична лампа, под която да не е заставала. През ноември имаше някакъв религиозен конгрес в града. Същата събота, помня, близо хиляда исусовци хукнаха из града да крещят и вият като същински мечки гризли, но с топки, стегнати като в менгемета. Някъде към седем часа вечерта този проклет номератор светва, телефоните задимяват, сякаш не е ноември, а ще кажеш — Четвърти юли, Прилепа звъни, после шефът, а накрая и комисарят. Мисля си, де що има курва по „Пийчтрий“ тази вечер трябва да беше излязла на лов. Преброихме трийсет и две между двете пресечки на Рийгъл и Мирър Тауърс. Така че отиваме, окошарваме близо двайсестина от тях и старата Мейбъл се оказва между тях. Обикновено тя е тихичка като агънце. А и как иначе, като е била в кафеза вече толкова често, че всичко що изкарва, няма да ѝ стигне само за тротоарното право. Но тази нощ, мамка му, някакъв проклет маниак се бе развихрил заедно с исусовците. И Папа я прибира в задната стая, разхожда я малко по конспекта и се оказва, че и на нея от нещо ѝ е дошло до гуша. Започва да говори, че пак сме тръгнали да си го изкарваме на евтините момичета, а се правим на глухи, като стане дума за големите бройки. За известно време Папа нищо повече не може да измъкне от нея, докато не ѝ предлага накрая да си хваща пътя при положение, че ни пусне нещо, за което да се закачим, и тя тогава снася име и адрес. Хоп, ето я и Тифани.

— За последните три седмици трябва да сме събрали — колко, Арч? — деветдесет и един разговора на лента, осемдесет процента бизнес от този род. Само с четири упражнения на седмица, по пет-шест стотачки на клиент, това прани поне сто бона годишно. Данъци — нула. Все още, все още, само нарушение на обществения ред и данъчните закони, но доста голямо нарушение, ей Богу. Казахме си, заслужава си да продължим. Докато преди три дни тя взе, че ни изненада с този откъс, който сега ще ти пусна. Сега мече работата

става дебела, защото започва да мирише на изнудване. И то голямо. А това вече минава към углавните — усмихна се Фриско и облиза устни.

— На всичкото отгоре — каза Ливингстън — от тестето изскочи и джокер.

— Почакай, докато стигнем до него — каза Фриско.

— Националната данъчна администрация не би ли заподскачала от радост, ако научи за тази работа? — запита Шарки.

— Сигурно — намуси се Ливингстън. — Преди да забатачи всичко, както обикновено.

— Всички онези задници там се интересуват само от своето парче от баницата — каза Фриско. — Не дават пет пари за никого и за нищо извън собствения си заден двор, който и без това прелива от лайна. От тях помощ, колкото от счупен крак — скорост.

— В такъв случай, ако натиснем Тифани, ще стигнем до Нийл. Той знае какво става — каза Шарки.

— Много бързаш, повярвай ми — отвърна Фриско. — А първо чуй и този откъс. Нещо дебело се пече тук. Намесим ли се сега, сигурно ще оцапаме всичко и цялата машина — пиши я на боклука. Само подай едно ухо.

Той включи магнитофона.

ЛИВИНГСТЪН: Слушате лента РС-74, запис на телефонен разговор на обекта Тифани Парис, апартамент 4-А, „Кортярд“ ул. „Пийчтрий“ 3381; Нортуест, 15 декември 1975 г., в 15:32 с търсещ абонат, мъж, наричан Нийл; самоличност, неустановена.

Щрак.

ТИФАНИ: Ало?

НИЙЛ: Аз съм.

ТИФАНИ: Слава Богу. Уплаших се, че може да е...

НИЙЛ: Хайде, успокой се. Успокой се.

ТИФАНИ: Как ще се успокоя? Че той дойде направо тук. Нито позвъни, нито нищо, просто изникна на вратата. Можеше да свари кого ли не тук. Майка ми...

НИЙЛ: Казах ти да се успокоиш. Положението е под контрол. Повече няма да ти се случи.

ТИФАНИ: То и преди не бе ми се случвало. Беше като... този ужасен, дребен мъж ме е следил...

НИЙЛ: Точка, Тиф. Забрави го.

Фриско спря лентата за момент.

— За този откъс дотук, смятаме, че някой от клиентите е решил да прескочи Нийл и да действа на своя глава. И тя е умряла от страх, както виждаш.

— А какво беше това, че някой я е следил? Някой от твоите хора ли е бил? — попита Шарки.

— Не. Това още не сме си го обяснили. Но нека да продължаваме. Оттук нататък става интересно.

Фриско пак пусна магнитофона.

НИЙЛ: Чуй ме сега. Говорих с него, лице в лице, добре го насолых. Повече няма да се повтори. Повярвай ми.

ТИФАНИ: Страшно се уплаших. Този, който ме следеше, мъжът с коженото яке, знам, че беше ченге...

НИЙЛ: Не, не е бил ченге. Бил е някакъв сополивец, дето търси откъде да измъкне някой долар. Освен това той просто изчезна, ей така, няма го. Разбираш ли? Кога за последен път го видя?

ТИФАНИ: Той е следил и Домино, Нийл. Тя ми каза...

НИЙЛ: По дяволите!

ТИФАНИ: Все си мисля, че Норман го е пратил. Беше толкова разгневен и така ни заплашваше.

НИЙЛ: Норман *не* го е изпращал. А Домино вече не си спомня нищо. Норман си е пак в Тексас и си играе там с нефтените си кладенци. Забрави го. И този път ти го казвам сериозно.

— Слушай сега — каза Фриско. — Слушай внимателно.

ТИФАНИ: Той ми каза, че ще ми разкраси лицето. Иди че забравяй подобни приказки.

НИЙЛ: Тифани, този кучи син е бил просто психо. От онези, дето се правят на големи мъжаги и само шум вдигат. Знаеш ги, въобразяват си, че имат ташаци, колкото футболни топки. А Норман пък точно с един ритник в задника си кихна петдесетте бона и подви

опашка като бито псе. А онзи, другият, виж, той сигурно просто е искал да докопа нещо безплатно, кой знае?

ТИФАНИ: Домино мисли, че той и нея я е следил.

НИЙЛ: Домино вече дори не си спомня, по дяволите! Тя е печена, а ти... Господи! Това стана още през октомври. Цял живот ли ще се притесняваш?

— Коя е Домино? — запита Шарки.

— Тя е джокерът, за който Ливингстън спомена — каза Фриско.
— През цялото време си мислехме, че само Нийл и Тифани са в комбина. Сега се оказва, че има и втора кобила и обора. Слушай...

ТИФАНИ: Както и да е, аз смятам, че е още рано да започваме пак.

НИЙЛ: Това остави на мен да решавам.

ТИФАНИ: Не може ли Домино сама да вземе тази заявка?

НИЙЛ: Ти Домино я остави на мира. Какво правим ние с Домино не е твоя работа. Тя някога да ти е проглушавала ушите за това, което сама върши? Не, нали?

ТИФАНИ: Защо все така става, че на мен оставяте мръсната работа?

НИЙЛ: (пауза) Я ми кажи откога двайсет и пет бона станаха мръсна работа, а? А ти паднаха в джоба. И сега съм намерил нещо още по-тлъсто, Тиф, може да стигне до сто бона. Не ми казвай, че искаш да се откажеш от своята половина от цели сто бона.

Мълчание.

НИЙЛ: И така, готова ли си за довечера? Не искам да се цупиш на Домино, разбираш ли? Тези двамата довечера, те струват цяло състояние. Търговци на диаманти от Амстердам. Хвърлят хиляда и петстотин само за вечерята. Не искам да ме разочароваш. Те може и да се върнат и тогава ще паднат още по-добри пари.

ТИФАНИ: Ще се оправя.

НИЙЛ: Така те искам. Ще те вземат около осем и половина с лимузина. Приятно прекарване.

ТИФАНИ: Благодаря.

НИЙЛ: Ще ти се обадя по-късно.

Фриско изключи магнитофона.

— И така — започна той, — доколкото схващаме, този Нийл и Тифани са наикиснали някакъв петролен милионер от Тексас, на име Норман, за петдесет бона. Имали са снимки, и кой знае какво още. Но са му измъкнали мангизите и сега, изглежда, се готвят за втори рунд, само че този път искат да приберат сто бона. Жива лакомия, ако питат мен.

— Имаш ли някаква представа кой може да е този баровец? — попита Шарки.

— Вятър и мъгла. Но който и да е, най-добре е, струва ми се, да изчакаме да започнат и да ги спипаме по средата, така че, ако сме късметлии, да хванем цялата група.

— Коя е Домино? — запитва Шарки.

— Нова звезда на хоризонта. През цялото време си мислехме, че системата е само двойна, а сега като гръм от ясно небе изниква и трети човек в играта.

— Мислиш, че и тя е в същия бизнес, така ли? — попита Шарки.

— Защо не? Това, изглежда, е шлагерът на деня.

— Да тръгнем тогава и след нея — каза Шарки. — Имаме ли някаква следа?

— Да. Ливингстън и Папа им бяха опашка същата онази вечер с холандците — каза Фриско. — После проследиха Домино до дома й.

— Де да можехме и ние да си живеем така — измърмори Ливингстън. — Взе ги един кадилак, колкото Боинг 747. Вечеря в „Колибата на Николай“, после танци в „Краз“. Само сметката им оттам трябва да е била над петстотин долара.

Шарки свирна с уста.

— Май сме си сбъркали професиите — каза той и се ухили. Интересно, какво ли ще ми направи за десет долара?

— Хе — каза Папа. За десет долара няма даже да ти се усмихне.

— С твоята заплата не можеш да си позволиш дори да я помиришеш добави Фриско.

— Кой знае, може да работи и на изплащане, долар на място и по един на седмица, с вноски до пенсия — пошегува се Шарки.

— Добре — каза Фриско. — Съгласен съм, че трябва да тръгнем и след тази Домино. Алвърс вече си даде съгласието. Едва му бях

пуснал тази лента с Тифани и Фреди Кукуто и вече бе готов да ми разреши да ѝ подслушвам и църковната изповед.

В главата на Шарки бръмчеше. Осемнайсет месеца бе оцелял на улицата благодарение на инстинктите си и почти нищо друго. Сега всяко нервно окончание му казваше, че тази Домино ще донесе ключа към загадката, макар и да не знаеше защо. Може би защото е трябвало да минат четири седмици, докато и нейното име излезе наяве. Струваше му се, че тя работи под здраво прикритие, а за това трябва да има причина.

— Сега ще ни трябва — каза той почти на себе си — някой първокласен слухар. Някой, който да свърши работата идеално. Апартаментът. Телефонът. Всичко.

— Да, лесно е да се каже — отвърна Фриско. — Цялата ни апаратура е тук, в кочината. Един въшлив магнитофон и малко помощ от телефонната компания за двете жички на апарата ѝ.

— Искам да имаме ушенца навсякъде — каза Шарки.

— Доста ще трябва да се ослушваш — каза Ливингстън.

— Едва ли. Зная човека, който ще ни помогне — продължи Шарки. — И ще му е приятно. Ще бъде нещо като предизвикателство.

— Кой е този гений? — каза Фриско.

— Гризача — отговори Шарки.

— Кой, по дяволите, може да е този Гризач?

— Лари Ейбърмс. Има всякаква възможна техника. Магнитофони, които се включват само при говор. Микрофони колкото нокътя на кутрето ти. С УКВ предаватели. Повярвайте ми, Гризачът може да запише и шума в дупето на пойна птичка.

— И къде ще намерим това момче чудо? — запита Фриско.

— Тук, в „Къщата“. Работи в организираната престъпност.

Фриско облещи очи. После поклати отрицателно глава.

— Забрави за него тогава — каза той. — Това е отделът на Д'Агастино. Тази свиня не дава назаем дори и калта по обувките си.

— По дяволите Д'Агастино — каза Шарки. — С Гризача сме близки далеч преди да станем полицаи. Мога да го изтегля за достатъчно дълго време, че да си свърши работата.

Фриско се замисли за малко, после сви рамене.

— Виж, Шарки, машината е твоя. Ако можеш да вкараш в нея нещо, което ние не можем, действай. Тук всички сме... След толкова

време в това мазе човек се изолира. Ако искаш да краднеш нещо от „Къщата“, аз нямам нищо против. Пък ако се размирише... е, просто ще проветряваме.

Шарки се бе замислил за Гризача. Дребния Лари, който вечно човъркаше нещо в гаража и правеше джунджурии, които само той някога щеше да използва. Той се засмя на глас, докато си спомняше за него.

— Казвам ви, ще я покрием цялата, тази Домино. За час работа и вече ще знаем дори какво мисли. Защото с Гризача ще опашем апартамента ѝ с повече жица, отколкото има и в нюйоркската телефонна централа.

Шарки провираше бавно сивия си „Додж Чарджър“ край мръсните тухлени постройките на квартала, известен като „Ямата“, докато най-накрая паркира пред някаква студена на вид, неизмазана, двуетажна сграда и изключи двигателя.

Ливингстън, който седеше до него на предната седалка, се свлече леко надолу и запали тънка пура.

— Добре дошли в Бидонвила — изръмжа той.

На пръв поглед сградата изглеждаше изоставена. От пукнатините в тротоара стърчаха плевели, влажни петна бяха избили по стените ѝ, а някаква занемарена като самата нея табела с почти неразгадаем надпис провъзгласяваше, че се продава или дава под наем от Б.Сийгъл и син. Постройката нямаше прозорци, макар че тук-там по мръсната ѝ фасада големи квадрати сочеха, че преди време са били зазидани. По средата на сградата се виждате единственият ѝ отвор, очукана, строга и грозна врата с малко прозорче, защитено от стоманена мрежа. Вратата се отваряше с електрическа система и само през нейния отблъскващ портал някой можеше да влезе или да излезе от дома.

— Нещо такова бих очаквал да видя само в Русия. И то в *лошата* част на Русия каза Ливингстън.

В сградата се помещаваше Отделът за борба с организираната престъпност, ръководен от строгия и надут политически опортюнист капитан Д'Агастино. Зад фасадата ѝ цяла плетеница от компютри, микрофилми, фото линии и електроника свързваше постройката със сградата на самото ФБР, като я превръщаше в негов гигантски израстък.

— Д'Агастино явно е превърнал това място в нещо като идиотското ЦРУ — каза Ливингстън. — А и той, и целият отбор елитни говненца не си мърдат пръста за нас на улицата.

— Задник до задник, това са те — отбеляза в изключителен пристъп на разговорливост Папа от задната седалка.

Умълчаха се. Ливингстън впери поглед нагоре в небето, почерняло от тежки, ниски облаци, и изпусна едно кръгче дим, което

затрепери във въздуха като спукана гума преди да се разбие безславено в предното стъкло.

— Корав дъжд ще падне — каза той.

Пак тишина.

Шарки зяпаше безцелно наоколо, като се играеше с волана.

— И все пак — каза Ливингстън, — не мога да се доверя на никой от тези пуяци там.

Мълчание.

— Ти би ли им се доверил, Папа? — попита той.

— Майната им — отсече Папа с отвращение.

Шарки чоплеше някакви боклуци от плетения си пуловер.

Ливингстън най-после се обърна към него.

— А с този Ейбъръмс, казваш, че сте приятелчета, така ли?

— Да — кимна Шарки.

— Ами как така можеш да си толкова гъст с някой от тоя шибан отдел?

Ето го най-после големият въпрос. Шарки знаеше, че ще му го поставят. Проверяха го. И защо не? Той бе новото момче в квартала, а вече го бяха направили капитан на отбора и на всичко отгоре сега започваше да вкарва и свои хора в него.

Ливингстън изпусна още едно нескопосано колелце дим и го загледа как се разпада.

— Чувал съм, че това копеле Д'Агастино дори не говори с нов кандидат за отдела си, ако той не е готов да му изпее греховете и на собствената си майка. Чувал ли си за това, Папа?

— В сравнение с това, което си чул, аз знам два пъти по-големи гнусотии. Тук ако отвориш уста и не замирише, не те пускат и през вратата.

Шарки започваше да се нервира, но преглътна яда си.

— А ти какво знаеш за ситуацията там, Шарки? — попита Ливингстън.

— Не особено много.

— Не особено много, аха. — Пак мълчание. Накрая: — Не искаш ли да ни разкажеш за този Ейбъръмс?

Шарки не отговори веднага. Какво трябваше да им каже? Че той и Гризача, както сам го бе кръстил още като малък, живееха от деца врата срещу врата, израснаха заедно, биеха се заедно, дори крадяха

заедно? Нима трябваше да им разкаже за Ред Ингълс или за онази нощ, когато трансмисията падна? По дяволите! В гимназията Шарки и Гризача се бяха сприятелили с един побелял алкохолик самотник на име Ред Ингълс, който живееше на една пресечка от тях. Ингълс имаше една-единствена дарба тази на автомеханик. Автомеханик, и то какъв! Ингълс събираше от различни авточасти коли така, както майсторът на цигулки превръщаше в шедьовър парчетата нарязана дървесина. Хромираната, а не златната ръка, го наричаше Шарки. Ингълс работеше в задния си двор — пространство, затрупано от стари таратайки, които на пръв поглед бяха готови да се разпаднат, ако затръшнеш вратата по-силно.

Но под оклепаните, пробити предни капаци, грейваха лъскави двигатели с карбуратори от неръждаема стомана, хромирани блокове и блестящи клапани. Ингълс обикновено работеше върху две коли едновременно, разменяше техни части и регулираше двигателите им, докато машините запяваха като идеално настроен инструмент. После даваше на Гризача и на Шарки по пет долара и им заръчваше „да вземат тези мадами и да им продухат цилиндрите, без да ги жалят“. После майсторът се усамотяваше с вечната си бутилка уиски, докато те хвърчаха към реката един до друг в двете коли, изстисквайки всичко от двигателите по черните пътища, докато стрелките пред тях не залепнеха на 150 или 160. Автомобилите се разминаваха на косъм от бедствието, но неизменно им носеха онова прекрасно усещане за недосегаемост, запазено само за младите.

Така и не попитаха какво правеше Ред с тези коли. Нямахше нужда. Нощем се промъкваша до къщата му, лягаха под храстите и гледаха как той се пазари с масивните мъже в шлифери и меки шапки и всички спореха, викаха и ругаеха, като си подаваха бутилката един на друг. Накрая Ред се усмихваше, удряше с длан по капака на въпросния автомобил и добрите стари момчета отброяваха нужната сума. На сутринта колите ги нямаше. Шарки бе убеден, че Ред Ингълс държи стопроцентовия монопол върху продажбите на автомобили за всички незаконни спиртоварни в Северна Джорджия.

Някъде по това време Ингълс им бе направил оферта. Той имаше нужда от трансмисии, изработени от добър, здрав метал. Готов бе да им плаща по седемдесет долара за всяка годна трансмисия от корвет, която те му доставят. Гризача бе на седмото небе от радост.

— Аз свалям трансмисия от „Вет“ за петнайсет минути довери той на Шарки и двамата се впуснаха в новия бизнес. На една дъска за пране сложиха два чифта колела от ролкови кьнки и веднъж седмично вземаха назаем очукания пикап от склада на стареца на Шарки, за да кръстосват с него тъмните улици на лов за жертви. Когато намираха подходящ модел, Гризача се плъзваше под колата и сваляше трансмисията, докато Шарки стоеше на пост на волана на пикапа, готов да издуе клаксона в случай на опасност. Главозамайващите за времето си доходи ги превърнаха в каймака на местното общество. Гризача, малко над метър и шейсет, си падаше доста по мадамите, а Шарки, който вече си бе спечелил репутация в тези среди, бе като некоронован крал сред местните сводници. Една нощ собственикът на един чисто нов „Стингрей“ изскочи изневиделица, докато Гризача работеше под колата му. Твърде късно бе да се бие тревога. Собственикът на колата избърса от багажника някаква прашинка, ритна една от гумите, качи се и полетя с рев на боксуващи гуми в паважа.

От Гризача нямаше и следа. Останал бе под колата, с яке прищипано в трансмисията, и бе излетял като ракета върху дъската си за пране под корема на автомобила. Когато най-после успя да откъсне якето си от трансмисията, дъската изхвърча изпод колата, пръскайки фонтан искри от измъчените колелца на ролковите кьнки. Дъската се сурна с писък по улицата, удари се в бордюра и се разхвърча на трески, докато Гризача, след кратък полет през глава, се приземи в близкия малък рибарник.

Шарки изтича до него. Замаеният, мокър до кости Гризач се изправи с мъка на крака в езерцето. В същия миг с изтерзан писък трансмисията падна от корвета. Двамата изтичаха до пикапа и бързо изчезнаха, подгонени от собственика на колата, който със сълзи в очите размахваше диво ръце след тях.

— За нищо на света не бих се возил пак на дъска за пране — каза Гризача.

— Така е.

— Освен това, жал ми е за човека.

— И на мен.

— Трябва да има по-лесни начини за правене на пари.

— Трябва.

Така зарязаха този бизнес.

А сега как съм можел да съм толкова гъст с Гризача? — помисли си Шарки. Корените и на двамата им бяха дълбоко зазидани в основите. Бяха израснали заедно, разкървявали си бяха един на друг носовете, после бяха си поднасяли неловки извинения, заедно изгубиха девствеността си и заедно станаха ченгета. Корените им бяха по-дълбоки от кръвното родство или семейството.

— Ще ви кажа — промърмори Шарки. — С него сме повече от братя още откак се помним. И хич не ми пука дали е в Организираната престъпност, ФБР, ЦРУ или който ще да е шибан отдел.

Ливингстън продължи да пуфка от пурата си. Папа се изкашля, но не каза нищо. Накрая Ливингстън кимна.

— Е, не си кой знае колко подробен, но това, което казваш, е ясно като бял ден.

След минута Папа попита:

— И откъде е взел този идиотски прякор?

— На еврейски това се казва „нош“ — вечно да гризеш нещо. И той не спира. Яде по всяко време, макар и по малко. Но освен това е поправял водопроводи, бил е дърводелец, правил е радиоапарати, поправял е камери. Няма да е лъжа, ако кажа, че той може да върши всичко. И заедно с това вероятно е най-добрия жичкаджия в тази половина на земното кълбо.

Между две дръпвания от пурата си Ливингстън запита:

— Ходи ли по вода?

— Сигурно — засмя се Шарки. — Поне един от прадедите му го е правил.

— Е, аз само се зачудих. Зачудих се как така е успял да се върже с такъв откровен мръсник като Д'Агастино.

— Както казах, той е най-добрият жичкаджия в страната. Може би Д'Агастино просто се нуждае от него.

— Ако ще и изворната вода да може да подслуша, за да е тук, значи трябва да е бял, християнин, над метър и осемдесет и пет, в костюм на тънко райе и да прилича на борсов агент.

Шарки посочи към вратата на сградата:

— Това да ти прилича на борсов агент? — запита той.

Лари Ейбърмс, Гризача, излезе от постройката. Бе нисък, набит мъж, малко над метър и шейсет висок и почти толкова широк, с

изтрити джинси, синя работна риза, велурено яке и с черна чанта за инструменти, голяма почти колкото него самия. Гъстата му черна коса бе по-дълга от позволената по устав; носеше очила с дебели лещи, а меките му кожени ботуши бяха колкото грозни, толкова и кални.

Ливингстън бе поразен:

— И *той* е в Организираната престъпност?

— Господи — каза Папа. — Да не повярваш.

Ливингстън наблюдаваше ниския мъж, който се приближаваше към колата.

— Изумително — каза той. — Всичко на света, което този шибан Д'Агастино мрази. Той е евреин, ръстът му е прекалено нисък, косата му — прекалено дълга, теглото — наднормено, обувките му са мръсни, усмихва се, облечен е като общ работник и въобще прилича на човек.

Гризача се облегна на вратата на колата.

— Как е, Шарк?

— Някакви проблеми с Д'Агастино?

— Нямам. Казах му, че трябва да прескоча да помогна за нещо на ФБР. Това е вълшебната дума в крепостта тука. Кажеш ли ФБР и всеки е готов да се подмокри.

— Скачай.

Гризача пропълзя на задната седалка и Шарки го запозна с останалите.

— Накъде сме тръгнали? — попита Гризача.

— Там, където зеленият цвят е на почит. Ланкастър Тауърс.

Гризача подсвирна през зъби.

— И кого сме подгонили?

— Една много хубава дама — каза Ливингстън.

— Ех — каза Гризача, — не обичам да накисвам хубави дами.

Ливингстън се обърна настрани, така че да може да вижда Ейбръмс, докато говорят.

— И аз не обичам, но тази, за наш късмет, е курва от най-висша класа, а сводникът ѝ току-що изстиска петдесет бона от един тексаски петролен магнат. Сега май подготвят нов рейд и парите, изглежда, ще са още повече. Затова, ще ни се да ѝ оплетем къщата в жици като коледен подарък и да видим дали няма да изровим нещо.

— Как изглежда това жилище?

— Никой от нас не е влизал там още. Познаваш ли Ланкастър Тауърс?

— Минавал съм оттам с колата, но не съм влизал.

— Добре. Това всъщност са два блока, дванайсететажни, източен и западен. На нивото на третия етаж са свързани с тераса помежду си. Плувен басейн, бар и всичко останало. Паркингът е под земята, на три нива, с портал, който се отваря с магнитна карта. Посетителите паркират пред сградата. И двете сгради имат охрана. Нашият обект е в стая 10-А, с лице към източното крило. От около час ѝ звъним и само телефонният секретар отговаря.

Гризача кимна.

— Може да е там и да е заета с клиент.

— Може, така е — каза Шарки.

— Тогава можем да прослушаем вратата малко по-шумно и ако тя отвори, ще кажем, че проверяваме жиците на кабелната телевизия, или нещо такова — каза Гризача.

— Става — отвърна Ливингстън. — Остава охраната. Не бих искал да тръбим кои сме, но не виждам как ще минем оттам, без да си покажем значките.

Гризача се ухили и отвори куфара с инструментите си. Вътре цареше идеален ред. Кабели, диоди, слушалки, видии, болтове, гайки от всички размери, миниатюрни усилватели, микрофони и магнитофони — всичко бе плътно и внимателно подредено в куфара. В най-горното от съгваемите чекмеджета имаше различни инструменти, а в единия ъгъл се виждаха два шоколада, една кутия бонбонки и някакъв кокосов десерт. Гризача отвори друго чекмедже и оттам извади цял сноп работни удостоверения. Прегледа първите няколко от тях, спря се на едно и се усмихна.

— Ето ни и нас — каза той. — Идваме за проверка на асансьорите. От общинската служба. Да кажем, че, хм, новата градска управа започва ежегодни стрес тестове на асансьорите. Два-три дни работа.

— Какво е това стрес тест? — попита Папа.

— Нямам представа — отговори Гризача, — но добре звучи, нали?

Всички се засмяха.

Папа се загледа в шоколадите.

— Аз имам проблеми с теглото — каза той. — Ти нямаш ли?

— Лепвам по килограм само от едната разходка покрай сладкарницата — каза Гризача.

— Аз дебелея дори от четене на рецепти — сподели Папа.

— Искаш ли половин шоколад? „Бейби Рут“?

— Любимият ми.

Гризача отчупи единия шоколад на две и даде по-голямата половина на Папа. Ливингстън се обърна към Шарки.

— Любов от пръв поглед — каза той. — До края на седмицата ще им правим годеж.

— Ето ни и под водата — каза Шарки, когато първите дъждовни капки полепнаха по предното стъкло.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос? — обърна се Ливингстън към Гризача.

— Стреляй...

— Как по дяволите си успял да се погребеш в Организираната престъпност.

Гризача се засмя:

— ФБР е виновно — каза той. — Работих по радио поддръжката в ЦРУ и един ден Уайър от ФБР тича при нас и моли за някой, който майсторски да прослуша някаква кола. Дадоха ме на заем. Това беше... помниш ли този, мафията, Дегаланте, който се оттегли преди година и после изчезна?

— Естествено — каза Ливингстън. — Депортираха го.

— Не съвсем. Това е версията на ФБР. В действителност федералните си мислеха, че той смята да продължава с бизнеса и искаха да му лепнат нещо, но не знаеха къде точно да надникнат, затова стреляха на посоки. Бяха решили, че ако прослушат колата му, може би ще се докопат до нещо. Голям черен линкълн. Висях в гаража на фирмата, докато докараха колата за техническо обслужване, и я заредих с ушенца от край до край. Още първата лента, която завъртяхме... няма да повярвате — започна да се киска Гризача. — Зетят на това старо копеле му беше духал на задната седалка.

Последва момент на стъписано мълчание, след което всички избухнаха в смях.

— Не се шегувам, хвърчат по магистралата и мъжът на дъщеря му му духа зад гърба на шофьора. Е, Уайър отива с лептата в къщата

на Дегаланте на „Уест Уесли Роуд“ и седат в дневната, започват да опипват почвата и когато Дегаланте им казва, че вече се е оттеглил и че могат да вървят по дяволите, Уайър включва магнитофона. Трийсет секунди по-късно старецът повръща на килима почти в несвяст, а Уайър му разказва как щели да дадат по едно копие от записа на „Ню Йорк Таймс“, на списание „Тайм“ и на „Плейбой“. Месец по-късно Дегаланте си беше в Сицилия с цялото си семейство. Това е.

— И как остана в „Организираната“? — попита Папа.

— Уайър разказа на Д'Агастино и той ме взе като волнонаемен. Дадох ми една лаборатория в мазето. Нито аз го виждам, нито той мен. Така и двамата сме доволни от сделката.

Шарки зави по „Линдбърг Драйв“ и се насочи към улица „Пийчтрий“. Двете високи бели сгради изскочиха изпод дъжда, сякаш бяха остъклени паметни плочи.

— Колко време ще ни трябва? — запита Шарки Гризача.

— Не много. Измиваме набързо апартамента, ако някой ни е изпреварил, решаваме къде да бъдат ушите и ги слагаме. Ще искам първо да видя покрива и евентуално да направим един прослушвателен пост там. Петнайсет, най-много два-сет минути и сме готови.

— Имаш ги — каза Шарки.

— Папа и аз я познаваме — каза Ливингстън. — Какво ще кажете, ако остана в колата, за да я засека, ако дойде. Папа може да е готов в асансьора и да я забави, ако се наложи.

— Става — каза Шарки.

Паркираха колата. Шарки, Папа и Гризача влязоха в сградата. Мъжът от охраната, висок, побелял, с бръчки по лицето и тяло, изгубено в прекалено голямата униформа, седеше в малката си стъклена стаичка и четеше списание. Гризача остави служебната карта пред прозорчето на гишето.

— Казвам се Фрийдмън, от техническата поддръжка на общината. Ще правим стрес тест на асансьорите ви — каза той. — Два-три дни работа, не повече.

Мъжът от охраната погледна към картата и посегна към телефона.

— Момент, да проверя в централния офис — каза той.

— Не получихте ли писмото? — каза бързо Гризача.

— Не съм получавал никакво писмо отвърна мъжът, псе още с ръка на слушалката.

— Е, в централния офис го бяха получили. Вече бяхме при тях.

— Дяволите ги взели промърмори възрастният човек. — Седя тук по цял ден и никой дума не ти казва.

— Както навсякъде. Ние сме вечно последната дупка на кавала.

Мъжът от охраната се отпусна. Намерил бе симпатия в недоволството си от това, че е пренебрегнат.

— Така си е. На работници като нас винаги последни се обаждат. Аз поне след шест месеца излизам в пенсия. Оттам нататък да правят каквото искат, хич не ме интересува. Някаква помощ ще ви трябва ли?

— Вратата към покрива отворена ли е?

— Да.

— Тогава започваме. А, да, Джонсън ще остане тук при асансьорите. Ако се наложи да ги спрем за минута-две, той ще успокоява хората.

— Няма да е зле. И без това достатъчно протестират. Хората просто не могат, без да се оплакват от нещо.

— Задръжете картата, така че нощната смяна да знае, че сме тук. Не щем някой да ни вдигне мерника — смигна Гризача към пистолета на охраната.

— Пистолетите ни и без това не са заредени.

Качиха се на асансьора.

— Още един човек, който цял живот недоволства — каза Папа. После погледна към Гризача. — А от теб е можело да излезе доста добър актьор.

— Той си е доста добър актьор — каза Шарки.

Слязоха на дванайсетия етаж.

— Поддържай връзката — каза Папа, докато вратите на асансьора се затваряха тихо. Шарки и Гризача се качиха на покрива и го огледаха през силния, студен дъжд.

— Ето там — каза Гризача, — в бетонния куб.

Те изтичаха в дъжда до малката стая по средата на покрива и влязоха вътре. Помещението бе малко, чисто и сравнително топло. Неоновы лампи мигаха на тавана, хвърляйки несигурната си светлина върху подредените един до друг мотори. На стената с лице към двигателите имаше панел с контролни уреди.

— Идеално — каза Гризача.

— Какво ще правим тук? — попита Шарки.

— Тук ще ни е прослушвателният пост. Обектът е само на два етажа йод нас, така че ще можем да използваме FM-микрофони — каза той. После отвори куфара си и извади от там нещо, не по-голямо от копче, привързано с единична жица към квадратна кутийка с размер на запалка. От задната страна на копчето излизаше малка игла.

— Това е микрофонът — каза Гризача, — а в кутийката е усилвателят с предавателя. Настройваме усилвателя на определена честота и тя се улавя от този миниатюрен тунер. — Радиоприемникът се побираше в половината от дланта му. — После свързвам този касетофон с тунера. Включва се на запис само при говор, уловен от микрофона. — Касетофончето също бе миниатюрно. — Сам си го направих — каза Гризача. — Съвсем проста схема. Само една верига.

— Човек може да събере целия пост в джоба си — каза Шарки възхитен.

— Всеки микрофон си има отделен тунер и магнитофон. Ако тя влиза от една стая в друга, едната касета спира, а другата се включва. Ще сложим по един микрофон във всяка стая. — Гризача посочи към един бутон на касетофона. — Това е за прослушване на течащия запис. Ще оставя и едни слушалки тук, по удобно е за слушане.

— Невероятно — каза Шарки. — Може ли да лови нещо друго?

— Да, стерео, радио, всичко. Но не и шума от ходенето или други такива. Но не се тревожи. После ще го минем през филтър и ще изчистим шума от фона. Настройваме един филтър само на честотата на човешкия говор, после...

— Гриз?

— Какво?

— Това е извън моята специалност.

— Прав си.

Гризача извади три тунера и три магнитофона и ги подреди в единия ъгъл на стаята зад двигателите.

— Още нещо — каза той на Шарки. — Взел съм и десетина касети, всяка със свой номер, за да не изтриете някой запис. Всяка касета е по деветдесет минути на страна. На всяка лента има сигнал, който се чува трийсет секунди, преди да свърши.

— Ясно.

— Добре, сега да слезем долу и да видим какво става там.

Шарки извади един уоки-токи предавател от калъфа на колана си и каза в микрофона:

— Тук Зебра едно, слизаме от покрива.

Апартамент 10-А бе точно до асансьорите. Шарки натисна звънеца. Никакъв отговор. Позвъни отново и те зачакаха. Пак нищо. Тогава почука силно на вратата.

— Добре — каза Гризача. — Да влизаме.

Той извади от куфара си кутия, в която имаше комплект неръждаеми игли, дълги от два до петнайсет сантиметра. Разгледа внимателно ключалката, избра една от иглите и лесно я провря в отвора, като при това леко я въртеше. За момент иглата спря, Гризача я завъртя на четвърт оборот, после продължи напред и пак спря. Още едно завъртане и резето прецрака. Той се усмихна, изправи се и отвори вратата.

Те влязоха бързо и тихо, затвориха вратата и зачакаха с наострени уши. Никакъв звук.

— Добре — каза Шарки. — Провери я.

Обходиха бързо апартамента, надниквайки във всяка стая. Бе празен. Върнаха се в малкото антре и заедно разгледаха разположението. Дневната бе право срещу тях. От двете ѝ страни имаше по една спалня с баня. Трапезарията бе точно вляво от тях, близо до кухнята. Между дневната и по-голямата спалня отдясно имаше балкон.

Шарки сви език и тихо подсвирна през зъби.

— Едно нещо не може да ѝ се отрече — каза той. — От класа е.

Мебелите в дневната бяха в бежово и слонова кост на фона на бледолилавите стени. Голям бежов диван „Олимпус“ посрещаше гостите от вратата. На няколко крачки от него бяха френските прозорци, които водеха към балкона и заемаха половината от външната стена на стаята. От двете страни на дивана имаше по две масивни кресла „Савой“, а между тях — по една антична бяла кафява масичка. Килимът от лама пред тях бе сив. Из цялата стая имаше растения — край френските прозорци, по ъглите на пода, висящи от тавана, висока фина папрат, бегонии, кученца, кактуси. Стереоуредбата бе поставена в нисък шкаф до стената, а колоните бяха високо до тавана.

Трапезарията бе с огледални стени, копринени столове и голяма маса от матово стъкло и хром.

— По дяволите, само мебелите тук струват повече от цялата ми къща каза Гризача.

— Ти вземи по-малката, аз — по-голямата спалия — каза Шарки. Нямаме много време.

Леглото бе огромно и покрито с одеяло от лама. Стената зад него и таванът бяха в огледала. Останалите мебели бяха от бял плетен камъшит с бледозелени възглавници. Огромна ела изпълваше единия край на стаята, а в отсрещния ъгъл няколко големи саксии висяха от тавана. Шарки провери чекмеджетата в нощните масички. В едното имаше малко шишенце с хапчета, кутия с бял прах, сребърна табакера и три различни по големина вибратора, единият бе с формата на яйце. Шарки вкуси от белия прах, отвори табакерата, помириса цигарите вътре, после провери хапчетата.

— Хей, Шарк, ела насам — извика Гризача от другата стая.

Той постави хапчетата обратно в чекмеджето и го затвори. В другата стая имаше легло за масажи с четири наредени една до друга лампи над него. Двата прозореца бяха от матово стъкло. Две вълнисти папагалчета чуруликаха и се целуваха в голямата клетка от папрат, висеща между кошниците с растения, които първи привличаха вниманието в стаята. До леглото за масажи имаше малка масичка с мраморен плот, отрупана с масла и кремове. В единия край на стаята имаше поне дузина разноцветни възглавници с всякакъв размер, облепени на стената и разхвърляни по пода. Срещу другата стена бълбукаше огромен стъклен аквариум, от който се блещеха тропически риби с изпъкнали напред очи. Рибите ги разгледаха за момент, после изчезнаха бързо между танцуващите водорасли.

— Уолт Дисни Парк, Музеят на световния океан, та чак и тропическата джунгла изглежда са се настанили тук — каза Гризача възхитен. — Ако пусна децата в тази къща, после с часове няма да мога да ги извадя.

— В тоалетното шкафче отатък има първокласна колумбийска трева, хашиш и малко кокаин, който на улицата сигурно струваше цяло състояние.

— Не си ли мислиш понякога, че пак не сме случили с работата си? — запита Гризача.

— Мисля си го, но само когато съм буден — каза Шарки. — Да започваме.

— Растенията са идеални за нашата цел — каза Гризача. Той взе един от микрофонните копчета и плъзна иглата в стеблото на една широколистна калатея в ъгъла на стаята. Микрофончето бе насочено към леглото за масажи. Той прокара тънката жица надолу по стеблото на растението, като я прикрепяше със зелени лепенки. После забучи антената в меката почва отдолу и я посипа с малко пръст. Отвори едно от чекмеджетата в куфара си, извади малка тубичка със зелена боя от разноцветната редица и боядиса микрофона, така че той се сля с растението. Изправи се и се усмихна.

— Така. Тази стая е готова.

— Ами, ако тя започне да полива цветята? — запита Шарки. — Няма ли да повреди апарата?

— Няма. Всичко е със силиконово покритие. Херметично. Да се прехвърлим в другата стая.

Той застана в средата на стаята и щракна няколко пъти с пръсти, за да провери акустиката.

— Не е зле — каза той. — Съвсем не е зле. Цялата тая мебел и растенията ще поглъщат повечето от шумовия фон. Няма да имаме много отразен звук. Но трябва да се пазим от тези тонколони на тавана.

Този път той избра един голям фикус и забучи микрофона в дървесното му стебло, близо до пръстта. Боядиса го в кафяво, като си подсвиркваше тихо. Зарови и усилвателя. Шарки стоеше на балкона, като се взираше към паркинга, но почти не молеше да различи фигурите там.

— Хей, Шарк — каза Гризача, — помниш ли когато вкарах една малка радиостанция в учителската стая и хванахме как старият Детмън чука учителката по физкултура?

— Че как да забравя? Нали така си взех геометрията.

— Точно си спомних как тогава си мислехме: „Брей какви долни типове“. А нея си я биваше, Шарк. Отвсякъде. — Той изглади пръстта върху усилвателя. — Като си мисля сега, не мога да кажа, че обвинявам стария Детмън.

— Може би трябваше да изтъргуваме записа с нея, а? За какво ни е днес геометрията?

— Как се казваше тя?

— Мис Цици Торпедо.

— Не, истинското ѝ име?

— Господ да ме убие, ако мога да си спомня.

Нищо не можеше да се види на паркинга. Шарки се върна в дневната.

— Цици Торпедо — повтори Гризача и се насочи към голямата спалня.

Долу на паркинга син мерцедес 450SL бавно навлезе в комплекса и спря пред източния блок. Радиостанцията на Шарки бръмна.

— Зебра едно, тук Зебра три — каза Ливингстън. — Имаме си компания.

— Побързай, Гриз, тя идва — каза Шарки. После натисна бутона на предавателя. — Зебра три, тук Зебра едно. Трябва ни малко време.

— Имате го — каза Папа.

Портиерът изтича от входа на сградата в дъжда и отвори вратата пред нея. Тя излезе от колата след дългия си, обут в коприна крак. Бе малко по-висока от портиера. След няколко крачки пхна един долар в ръката му.

— Тръгва към фоайето — каза Ливингстън. Гризача, на колене пред растението, боядисваше микрофона. — Предавам я на вас.

Шарки тръгна да излиза от стаята, после се върна до нощната маса. Отвори чекмеджето, извади една от цигарите в табакерата и я пусна в джоба си.

— Да изчезваме, братле — каза той на Гризача, който проверяваше инструментите в куфара си.

— Липсва ми една четка — каза той. — Трябва да е някъде около тези растения.

— По дяволите — каза Шарки.

Папа видя синия мерцедес да спира пред блока и проследи как тя излезе с голяма пазарска чанта от него, даде бакшиш на портиера и тръгна в дъжда. Той натисна няколко копчета на единия асансьор, изпращайки го нагоре, после зачака пред другия. Тя влезе в сградата и се усмихна на охраната. Вървеше с леко повдигната брадичка и гледаше право пред себе си с лазурни очи, преливащи от живот. Бе по-висока, отколкото бе предполагал, и много изправена. Докато вървеше към асансьора, погледна Папа право в очите, но му се стори, че погледът ѝ почти го пробива и стига някъде далеч зад него. Папа

внезапно се почувства неловко, не от напрежение, а защото тя се оказваше най-зашеметяващото създание, което някога бе виждал.

Господи, помисли си той, не е за чудене, че се продава толкова скъпо.

Тя спря и се поколеба за момент пред асансьора, който вече пътуваше нагоре.

— Тръгна преди секунда — каза Папа. — Точно проверяваме този сега.

— Благодаря ви.

Глас благ, като перушина.

Тя застана до него.

Папа усети как врата му започва да се стопля.

— За кой етаж сте?

— Десети, моля.

Той натисна бутона и вратите се затвориха. Папа се отмести леко, така че да прикрие бутоните с тяло и внимателно натисна стопа. Асансьорът меко спря между етажите.

— О, и тук ли повреда? — промълви тя.

Папа натисна бутона на предавателя си.

— Ало... ало, там горе, хм, тук е Джонсън. Имам пътник в асансьора и... взе, че спря, все едно няма хранване.

— Нещо не е наред ли? — запита тя внимателно.

— Не — отвърна Папа. — Спират хранването само за секунда. Не се притеснявайте, млада госпожице. — Радиостанцията му изпраща. Беше гласът на Шарки.

— Да, да... извинявай, Джонсън, наложи се... регулираме ремъка за малко... но вече е готов. Давай, можеш да потегляш.

Папа натисна бутон номер 10 и асансьорът потегли.

— Извинявайте, че ви забавихме.

Тя се усмихна, като го гледаше право в очите.

— Няма нищо, моля ви.

Звучеше почти като шепот. Папа усети някакво вълнение, каквото не бе изпитвал от години.

— Хубаво време — заекна той, без да знае какво друго да каже.

— Да, и аз обичам дъжда — отговори тя засмяна.

Хубаво, да, помисли си Папа, какви ги дрънкам? Навън вилнее тайфун, а пък аз...

Асансьорът намали скоростта, спря и вратите се плъзнаха настрани. Шарки и Гризача стояха отпред. Домино погледна първо към Гризача, после към Шарки. За част от секундата се загледа в него, после устните ѝ леко се отвориха и се извиха в усмивка.

— Здравейте — каза тя, докато минаваше край тях.

Шарки бе вкаменен, залепнал за пода, зашеметен, сякаш е бил бит до безсъзнание. В нея имаше нещо повече от елегантност и красота, имаше нещо друго. Нежност, каквато той не бе очаквал да види, и уязвимост, каквато долови в очите и гласа ѝ. Наложил се Гризача да го дръпне за ръкава, за да го накара да се качи в асансьора. Уханието ѝ още бе там. Той я наблюдаваше, докато вратите се затвориха.

— Така — каза Гризача. — Готови сме. Качваме се на покрива, правим по една проба и после може да прескочим до близкия Тако Бел за едно бързо „бурито“.

— Аз гласувам „за“ — усмихна се Папа.

Но Шарки не чуваше думите им. Бе като статуя, впила поглед в затворената врата. Само за броени секунди Домино бе взела своя нова жертва.

Де Лароза бе седнал на пода на мощната лодка, кръстосал крак връз крак. Забравена хаванска пура висеше незапалена между пръстите му. Той гледаше право напред като човек, потънал в собствените си мисли, докато лодката се носеше към северния край на езерото.

Неочаквано концентрацията му бе нарушена от състезателна моторница, която се стрелна от близкия кей, подскачайки като тънък, объл камък по набраздената от вятъра повърхност на езерото. Той проследи лодката със студен поглед, докато тя го заобиколи отдалеч и се плъзна още по-бързо на юг с писнал като разгневена оса мотор под уверената ръка на свития на кърмата състезател.

Още преди острият северен вятър да превърне следата на моторницата в бяла пяна, Де Лароза бе отново погълнат от мислите си, повтаряйки отново и отново една-единствена дума:

— Govmanah... govmanah... govmanah...

Това бе част от шинтоистката медитация, която бе овладял в Япония. За броени секунди епизодът с лодката бе забравен. Той бе изпаднал в транс, съзнанието му бе пречистено.

Веднъж потънал в идеалната си концентрация, той се зае с поредния си проблем така, както се заемаше с всяка друга задача. Методът му датираше отпреди три десетилетия, когато в Бразилия с цената на петгодишен труд и цяло състояние се бе превърнал във Виктор Де Лароза, създавайки една нова личност за човека, който си бе избрал да бъде. Това бяха трудните, опасни години след войната, когато параноята и страхът бяха постоянни негови спътници. Боеше се най-много от евреите, защото те можеха да станат слепите изпълнители на една жестока и иронична ирония на съдбата. Нацистите бяха дошли в Бразилия в търсене на анонимност, в опит да построят на дело пропадналите си мечти. А след тях дойдоха и еврейските командоси, хладнокръвни професионалисти, които настървено проверяваха всеки документ, следяха всички новодошли и методично елиминираха военнопръстъпниците. И винаги страх ръфаше гърдите му, при мисълта, че те може да се натъкнат случайно

на него. Бе свикнал да се плаши от всяка стъпка зад себе си, да подозира всеки непознат. Страхът от всяка изненада бе червеят, загнездил се в червата му. И за да избягва изненадите, той се научи да ги предвижда, преди да са го споходили. Рефлексите му станаха смъртно точни и остри. Лъжеше, когато бе нужно, подкупваше, когато бе целесъобразно, наемаше убийци, когато се налагаше, за да дойде безмилостен, но все пак оцелял и преуспял в Хонконг, където вече бе Виктор Де Лароза — делови мъж от международен ранг, унищожаваш чуждестранни конкуренти, поглъщащ компании и строящ своята империя.

Методът му не се бе променил от тогава до сега. Първо, прочистваше съзнанието си от всякакво емоционално или личностно влияние — те само отслабваха логиката; второ, захранваше с фактите мозъчния си компютър: трето, разглеждаше всички възможности, алтернативи, опасности. Веднъж завършил този алгоритъм, логиката и разумът сами снасяха решението в мозъка му.

Седнал на кърмата на лодката сега, той анализираше фактите. Беше в безопасност, каквато не бе имал от трийсет години насам. Бяха подмамили Коригън в Атланта и го бяха елиминирали, а заедно с него и последната опасност да бъде разпознат. Партньорът му предстоеше да напусне страната, но Де Лароза вече нямаше усещането, че се нуждае от него. В Йокохама неговите приятели от Якудза очакваха пътника, готови да се погрижат за него. Хочинс вече не бе кандидат, който можеше да се възприема като поредната ексцентрична едnodневка. С Лоуентол и неговите хора на борда той щеше да стане сериозен съперник и в крайна сметка фаворит.

Сега само Домино криеше заплахата. Нещо повече от заплахата, тя носеше опасност. Можеше да свърже Де Лароза с Хочинс и вероятно Коригън с Де Лароза. Без да съзнава, тя можеше да завърже примката, в която да увиснат всички.

Това бяха фактите. А връзките между тях? Хочинс не обичаше момичето, той бе станал роб на нейната сексуалност. Но той ясно бе взел решението си онази сутрин и макар да бе обещал, че ще помисли по въпроса, Де Лароза познаваше всички апетити, които властта подхранва. Като всички издигнали се самостоятелно мъже, Хочинс жестоко бранеше независимостта си. В крайна сметка той щеше да

реши емоционално въпроса с Домино и Де Лароза знаеше, че няма да може да настоява за повече.

Защото той си даваше ясна сметка и за страстното желание на Хочинс да стане президент.

Изводът бе очевиден.

Вече взел решението си, Де Лароза се наведе напред, като закри с длани пурата от вятъра и я запали.

— Чанг — извика той на своя бодигард и китаецът се обърна към него. Освен мощното си телосложение Чанг имаше и дълбок белег, проточил се от челото, през окото, та чак до челюстта му. Окото му бе полузатворено от старата рана, а ирисът му бе побелял. Този белег само добавяше още едно измерение на и без това внушителните му размери. — Трябва да вдигнеш гюрука над тези седалки отзад — каза Де Лароза. — Много е хладно, за да пътувате на открито вече.

Чанг кимна и Де Лароза знаеше, че задачата ще бъде изпълнена до края на деня. Преди близо десет години Де Лароза бе спасил Чанг от затвор в Макао. Сега никоя работа не можеше да бъде обидна или твърде опасна за Чанг. Той бе посветил живота си на Де Лароза.

На двайсет мили северно от марината езерото се стесняваше и течението се усилваше. Около миля по-надолу реката с грохот се изпразваше в езерото. Районът бе пуст и рядко навестяван от пътници. Лодката намали скоростта и леко зави около гористия полуостров. Пред тях се разкри заливът и заедно с него странната форма на китайска яхта, отчасти прикрита от високите борове. Лъскавата ѝ кърма се издигаше високо над водата, като леко се снишаваше към носа. Високите ѝ мачти бяха наполовина скрити от тъмнооранжевите ѝ платна, увити плътно около тях. Кабината бе леко наклонена напред, а на покрива ѝ имаше дървени фигури на увити по корнизите кучета и дракони.

Чанг умело изви лодката до малкия понтон, спуснат от китайския съд и бързо я върза към него. После помогна на Де Лароза да слезе от нея. Едрият мъж бавно събра въжената стълба и за момент остана възхитен от съкровището си. Палубата и каютата блестяха, намазани с тиково масло във всяка извивка и цепнатина. Боята, макар и стара, бе идеално запазена. Той я бе кръстил Psalm-Lo, или „Тримата дяволи“, по легендата за трите дракона.

Де Лароза погледна към Чанг и посочи надолу под палубата.

— Hai — отговори Чанг.

Де Лароза знаеше, че тримата ориенталци, които обслужваха китайската яхта, презираха този Gwai-lo, дявол чуждоземец, който живееше на борда, макар че никога нямаше да кажат нещо такова на глас. Те бяха негови слуги, охрана и бойци вече дълги години. Всеки от тях бе майстор в карате, всеки от тях бе овладял и Тай Чи, Изкуството на мирния войн; всеки от тях изкусно боравеше с уйндзя, малкия стоманен диск с големината на сребърен долар и с дванайсет шипа по края, който в случай че бъдеше хвърлен и завъртян от силна китка, пронизваше черепа и разкъсваше дълбоко мозъка. И всеки от тях с религиозна последователност спазваше ритуалите на своите предци. За тях Gwai-lo бе страхливец, който убиваше без чест.

Де Лароза слезе долу. Кабината бе разделена на три. Под фордека всеки от тримата китайци имаше своя каюта, а зад тях в посока към кърмата бе трюмът. Над трюма имаше две каюти, едната обзаведена модерно, другата — украсена с антики, контрабандно прехвърлени от Кау-Луун, за да се избегнат новите забрани върху изнасянето на исторически ценности от колонията. Дневната представляваше музей: шкафове от тиково и розово дърво с оформени като скулптури дръжки и панти, дивани и столове, облечени с най-фината коприна, която можеше да се намери на „Улицата на перлите“, ръчно украсени мандарински щори от времето на детето император Пинг, преди осемстотин години; изящни статуетки от порцелан, нефрит и кристал.

Едната стена бе заета от махагонов шкаф със стъклени врати, облечен с червено кадифе отвътре, върху което лежаха няколко антични оръжия: самурайска сабя, украсена със скъпоценни камъни, богато инкрустиран боздуган; някакъв странен чук за хвърляне, няколко ками, чиито износени кръвни улеи намекваха за тъмно минало.

Де Лароза стоеше притихнал в затъмнената стая, търсейки... кой бе той сега? Партньорът му бе сменил толкова много имена с годините, че Де Лароза понякога трудно си припомняше как да се обръща към него във всеки момент. Хауърд? Да, Хауърд Бърнс, така се наричаше той сега.

При мен, ако не друго, поне избраното име си остана постоянно, помисли си Де Лароза.

Лодката се движеше меко по водата. Щорите заглушаваха шума от езерото, плиска на водата по корпуса, триенето на рейте по мачтите, скърцането на гредите под краката. Каютата бе тиха.

И въпреки това Де Лароза знаеше, че той е там, усещаше смъртоносното му присъствие и нюхът му улавяше грозния дъх на смъртта, който се излъчваше от всяка пора по кожата на партньора му.

— Хауърд? — каза той, взирайки се в тъмните ъгли на каютата.

Отговор не последва. Но нещо помръдна, някакви сенки се раздвижиха и тогава той видя очите — бляскавите, студени очи на змия, която е нащрек. Бърнс се премести на светлината, която се процеждаше през прозорците и Де Лароза усети, че се намира в компанията на човек, който е пред прага на лудостта. Изпитото му лице отразяваше един живот, преминал в убиване на хора. Тънките му, стегнати пръсти бяха опасани с изпъкнали вени. Един мускул в челюстта му подскачаше в ритъма на пулса му. По лицето си носеше четината на неколкодневна посивяла брада, а ноздрите на орловия му нос се свиваха конвулсивно като на хищник, надушил нова плячка.

В едната си ръка държеше „Уудсмън“ двајсет и втори калибър, чиято дълга и тънка цев бе облечена в грозен заглушител.

Бърнс нищо не каза. Отиде бавно в средата на каютата, а очите му подскачаха трескаво във всички посоки.

Приближи се до Де Лароза с пламнали от гняв очи и вдигна пистолета на два пръста от сърцето му.

— Бум — извика той и ледена ръка стегна сърцето на Де Лароза. Току-що се размина на косъм със смъртта — каза той. — И друг път не ме дръж така. Не си пратил една дума от цяла седмица, дявол те взел.

Де Лароза впери поглед в пистолета.

— Не си прави такива шеги — прошепна той.

— Ти мислиш, че се шегувам? — размахна той пистолета и пак потъна в сенките. — Ти си мислиш, че се *шегувам*? Затворен тук между четири стени с тези твои проклети дяволи с дръпнатите очи? Не обелват дума. Разхождат се като сенки. Половината време не ги чувам, изобщо не зная къде са. Накрая и мен започнаха да ме хващат дяволите. През цялото време си играят смахнатите бавни танци, въртят се на един крак като отбор педераста от някой идиотски балет. Телевизията е бълвоч. Всичко, което хваща това шибано радио, потъва в смущения...

Той внезапно замахна с ръка, стовари пистолета в говорителя на радиото. То изхвърча в ъгъла и се разби в мрака. Секунда след това вратата на люка се отвори и Чанг застана над тях, като изпрати свиреп поглед надолу със стегнати пръсти на ръцете. Бърнс вдигна пистолета си към китаеца.

— Разкарай се. Кажи на това копеле да се разкара...

Де Лароза вдигна ръка към Бърнс и бързо се обърна към Чанг:

— Jaaw hoу! Jaaw hoу — каза той бързо и китаецът изчезна. После се обърна към Бърнс. — Успокой се.

— Не ми казвай да се успокоя — изрева Бърнс. Лицето му бе почервенияло, очите му танцуваха от ъгъл в ъгъл, прескачайки между Де Лароза и вратата на люка. — Те ме подлудяват, тези твои маймуночовеци.

— Когато се движат така, те тренират Тай Чи, или Изкуството на мирния войн.

Бърнс размаха дулото на пистолета.

— Нека продължат да го тренират, нека още веднъж да се опитат да се ебават с мен и само на мирни войни ще ги направя.

— Да ги нападаш, е все едно да се биеш с водата. Когато ги удряш, все едно удряш въздух. Никой не може да им причини болка и никой не може да ги спре, когато са решени на нещо. Те могат да убият човек с един пръст. И имат заповед да те защитават с цената на всичко.

— Аз сам се защитавам. Дватамата с Бетси нямаме нужда от друга защита. Патроните са наикиснати в чесън. Знаеш ли какво значи това? Че с тях в тебе влиза отрова. Умиращ, проклинайки собствената си майка за това, че те е родила.

Де Лароза потръпна несъзнателно.

— Моля те. Всичко е наред. Повярвай ми, бях много, много зает. Не исках да използвам радиостанцията, може да се окаже опасно. Отсега нататък ще идвам всеки ден...

— Отсега нататък! Докога, по дяволите?... — Бърнс отпусна рамене, пусна шумно пистолета на полирания шкаф от розово дърво и гневно разтри кокалчетата на юмрука си в късо подстриганата си коса. — Щеше само един месец да е нужен, за да се подготвиш. Господи, вече съм тук... откога? Осем седмици? Девет? Не се ебавай с мен, чуваш ли? *Не се ебавай с мен!*

— Никой не се ебава с теб, Хауърд. Паспорт, визи, пътуване — всичко това отнема време. Жена ти е в безопасност, прехвърлихме я в Канада, после през океана и в Йокохама. Никой не знае. Дори ФБР ѝ изгуби следите. Всичко бе изпълнено идеално, както ѝ обещахме.

— За мен съвсем не беше идеално. На два пъти си ме молил да свърша нещо за теб, два пъти за колко... за всичките трийсет години, откак се знаем? И двата пъти съм на място — щракна с пръсти той. — Хоп и готово. На часа, нали? Без грешка, нали? Всичко чисто до последния трик. Сега ти трябва да свършиш нещо за мен и се проточва вече цяла година.

Той крачеше из стаята на пръсти, целият напрегнат, нащрек, като боксьор на ринга, който опознава противника си. Нервите му бяха изопнати като струни на цигулка. Де Лароза почти чуваше как вибрират.

— Това не е моя територия, знам. Всъщност дори не зная къде по дяволите се намирам; насред някакво шибано езеро на сто километра от господ знае къде. По цял ден нямам к'во да правя, освен да се ослушвам как тези проклетите маймунаци си правят забавените движения. Това е... Чуй ме, тук се сбъдва най-кошмарният ми сън, това е то за мен. Изведи ме отук. Изведи ме от тук, Виктор.

В очите на Бърнс гореше лудост. Омраза и страх. Де Лароза виждаше всичко. Това не бе хладнокръвният убиец от Хонконг.

— Ти и идиотската ти идея, да видиш шибаната си мутра във всеки вестник по света. Чуй ме, приятел, за онази работа в Хонконг нямах нищо напротив — разбирам, че се бе стреснал, като видя онзи полковник от Италия. Но да засмуча тук Коригън, да му напълня главата с олово и после да ти го довлека обратно, точно в шибания ти заден двор, това си бе чиста лудост. Представи си, че е разказал на някого, а? Представи си, че е написал всичко някъде, за да се застрахова?

— Нямал е причина да прави всичко това. Смяташ, че е *знаел*, че му подготвяме клопка ли? — попита Де Лароза.

— За трийсет години доста затворническа мъдрост събира човек. Просто ти казвам, че можехме да го оставим на мира. Не трябваше да пускаме стръвта и да го примамваме тук само за да можеш да излезеш наяве след всичките тези години. Дявол те взел, ти имаш и кокала, имаш и мръвката. Сега и мършата ли желаеш?

— Нямаш представа какво значи да работиш толкова години, да постигнеш толкова много и отникъде да не виждаш признание.

— Много хубава представа си имам дори, скъпи, за всичко, за което се правиш на толкова горд. Всичко започна със златото. Не ми пука, ако ще и петдесет милиарда да си направил, защото нищо нямаше да стане, ако не бяха онези четири милиона, дето смъкнахме от Чичо Сам. Както и да го въртиш и двамата сме крадци. Мошеникът си е мошеник. Може и да е гениален, но пак си е мошеник. И това няма да го промениш, като си сложиш смахнатата снимка по вестниците.

— Ти просто не можеш да схванеш какво бяха всичките тези години за мен. Години наред да си крия лицето, да оставям другите да обират оваците, да дават интервютата...

— Почакай, и аз самият съм на тъмно вече седем години. Не ми обяснявай какво значи да живееш с лице към стената. Само ти казвам, че не беше нужно да изтегляме Коригън тук. Но и това направих, нали?... Макар и да не бе част от договора ни, като един вид личен подарък, от мен за теб, разбираш ли?

— Хауърд, трийсет години живях със страха от деня, в който Коригън ще излезе от затвора. С мисълта как някой ден ще се обърна в летището и ще се окажа лице в лице с него.

— Нямаше шанс да те познае след всичките тези години.

— В това никога не бих могъл да съм сигурен. А ако ме познаеше и ти би могъл да пострадаш.

— Да, да, да, разбирам накъде биеш. Какво искаш от мен все пак, а? Да не мислиш, че ми бе лесно да изиграя лъжливата си смърт за втори път? Моята старица... още не може да й го побере главата. Но стореното — сторено. Нали? Коригън е „капут“. Сега искам да ме изведеш оттук!

— Много скоро, обещавам ти.

Тънка струйка пот започна да се свлича по челото на Бърнс. Той я избърса с опакото на ръката си.

Де Лароза отиде предпазливо до шкафа и вдигна пистолета за дулото. Бърнс се извърна бързо като лястовица, направи две крачки, и рязко измъкна пистолета от ръката му, като го изви остро към тялото на Де Лароза.

— И не ми докосвай оръжието. Ясно ли ти е? Никой не може да ми докосва оръжието!

— Разбира се, разбира се.

Бърнс прибра пистолета обратно подмишница.

— Само... разбираш ли, този шкаф е отпреди шестстотин години...

— Майната му на шкафа — отрязва го Бърнс. — Пука ми, ако ще и Мойсей да си е държал дрогата в него. Кога ще изляза от този шибан зандан? Далече от китайците?

— Още няколко дни.

— По дяволите!

— Само още няколко дни, Хауърд.

— Прекалено много е!

— Остана само паспортът, Хауърд. Трябва да е чист, без никакви куки. После, никакви проблеми. Всичко това се прави за самия теб.

Бърнс се облегна на стената, дишайки тежко. Обърса устата си с длан и разтри нос с пръсти.

— Твърде стар съм вече за това — каза той.

— Зная, зная.

Бърнс вдигна бързо поглед към него и каза:

— Което не значи, че съм изгубил форма. Не се налага да те вмирисвам на барут, за да те убедя, че още ме бива, нали?

— Нищо такова не съм казал, Хауърд.

— Обичам всичко да става бързо, без разиграване. И сега ме преследват. На теб май това не ти е ясно, а, Виктор?

— Не си прав.

Не, той не разбираше нищо. Виктор държеше всичко в ръцете си. А той, той бе изгубил години, за да си изгради прикритие, после го бе проиграл и сега пак подскачаше от скала на скала, като лисица, подгонена по петите от хрътки. Де Лароза бе стигнал до някакво решение — шанс да избяга от него завинаги. Но колкото повече се приближаваше то, толкова по-ужасяващ ставаше този изход. Вътрешностите му горяха, червата му се бунтуваха лудо.

Бърнс въздъхна и се облегна на стената, като дишаше шумно през устата. В очите му се събраха сълзи.

— Не се бой, приятелю, обещавам ти, вече си почти навън.

— Да, да, надявам се, че си прав. Надявам се.

— Взимал ли си, хм... продължаваш ли още с... хапчетата?

Очите на Бърнс подскочиха като оси и той изгледа свирепо Де Лароза.

— И какво от това? Какво, ако ги взимам? Да, сложих си една доза, взех едно червено, да живна сутринта. Това какво ти влиза в работата?

— Нищо, разбира се...

— Ти си от големите клечки, Виктор. Ти си лапнал по вестниците, аз си гълтам червенушките. Аз глътвам едно, ти правиш един милион. Никаква разлика, никаква.

Той разтри китката с дланта си, после я разтресе, сякаш се бе схванала.

— Сега съм по-добре. Просто ме хванаха дяволите. Но казвам ти, Виктор — той снижи гласа си, пристъпвайки толкова близо до Де Лароза, че чесънът от дъха му почти насълзи очите на бизнесмена, — за всичко са виновни тези азиатци. Ще им кажеш ли да престанат с тези бавни движения, докато съм тук? Това направо ме подлудява. Не съм на себе си, разбираш ли?

— Ще поговоря с тях, Хауърд. Но то е част от тяхната дисциплина. Нещо, което трябва да правят всеки ден. Все пак ще им кажа да го правят в предните каюти, не отзад, ако те разстройва.

— Разстройва ме. Разстройва ме и още как.

Де Лароза кимна.

— Не съм свикнал с това, разбираш ли? Заклучен тук като в клетка. Съвсем не съм свикнал така. По дяволите, какво не бих дал за един ден на хиподрума. Да погледам кобилите, да изгубя малко, да спечеля нещо. Или да хвана мач на „Джетс“, да погледам как Намат стреля от центъра. Разбираш ли, трябва ми действие, а не да седя тук със скръстени ръце.

Де Лароза се отдалечи от него, седна на стол в срещуположния ъгъл на каютата, и запали пурата си, която бе изгаснала. Сега е моментът, помисли си той, но трябваше да внимава с тази ситуация. Като че ли е твърде неспокоен. Може би Бърнс съвсем бе изперкал.

— Ако обичаш? — каза Бърнс.

— Моля?

— Пурата, ако обичаш. Вони ми на изгоряла мърша, Виктор. Господи, и без това е достатъчно тясно тук.

— Извинявай.

— Няма нищо. Просто не понасям лодки. Сега само остава да ми се пригади. Ще си повърна червата, казвам ти.

— Това е само едно езеро.

— Не понасям *лодки*! — гласът му отново се повиши, почти до истерия.

— Разбирам, разбирам.

— Божичко, не обичам, когато съм така — поклати глава Бърнс.
— Искам всичко да е наред, без нерви. Гладко като лед. Извинявай...

— Няма нищо, моля те. Бях се замислил... — той спря за момент, опитвайки се да намери нужните думи.

— Да?

— Изникна една ситуация. Нещо непредвидено. Ако се чувстваш, хм, готов... Би ти създало работа за ден-два. Не, не, няма смисъл. Забрави го.

— Какво да забравя? Нищо не си ми казал, че да го забравям.

— Не става.

— Не искаш ли да ми кажеш първо? Да ме оставиш сам да реша?

— Става въпрос за момичето.

— Кое момиче?

— Казах ти за нея. Домино.

— Онази, която си поделяте с Хочинс. Същата ли?

— Не е точно така. Той не знае нищо за мен и нея.

Бърнс се разсмя гръмко. Седна до Де Лароза и го потупа силно по коляното няколко пъти.

— Бива си те, ей Богу. И двамата чукате една и съща курва, а той няма представа, че и друг му я мушка. Помни ми думата, Виктор, не са ти мили ташаците на теб.

— Не е смешно.

— За мен е. Чувал ли си за Анжел Карильо? Голям дон във Филадельфия, сигурно даже *големият* дон във Фили? Не? Е, значи не четеш достатъчно, защото Анжел се появява по вестниците от време на време. Имаше той един човек, казваше се Дони Дъфилд, ирландски хлапак, но добра ръка. Много бърз. Когато трябваше да се очисти някой, не му трябваше подготовка. Излиза, свършва и после отива някъде да пие една бира. Както и да е, Дони запознава Анжел с тази курва, дето Дони я клати още от гимназията. Страшно парче. И Анжел взема, че си пада по нея: започва да я извежда, купува ѝ боклуци,

бижута и всякакви там идиотщини. Наема ѝ някакъв уютен апартамент. А през цялото време Дони продължава да я мушка между разходките. Продължава и още как! Искам да кажа, Анжел може и да я събаря веднъж, два пъти седмично, а Дони ѝ го топва сутрин, обед и вечер. Знаеш ги тези идиоти, дето го държат изправен по трийсет и шест часа на денонощие. Но Анжел разбира и натиква Дони там долу в хладилника и му казва: „Как тъй се осмеляваш да ми чукаш момичето?“ А Дони казва: „Тя от къде на къде ще е твое момиче? Аз я чукам много преди теб.“ А Анжел казва: „Да, но сега е моя.“ И вади бащиния си скалпел и *фуит!* отрязва му го чисто, като с бръснач, заедно с ташаците. „Добре“ — казва после Анжел. — „Искаше си я, на ти я.“ И му я връща обратно на стария Дони, който сега трябва да пикае през дупка в корема си. Смешно, нали? Какво чувство за хумор — Бърнс се облегна назад в стола си и пак се засмя.

Де Лароза разтри с длани настръхналите си ръце.

— Не виждам аналогията — каза той.

— Не правиш връзката, а?

— Сериозно се съмнявам, че Доналд Хочинс е способен да кастрира някого.

— Ти пак ме разбираш буквално. Не казвам, че ще го направи точно така. Но каква е разликата между него и Анжел Карильо? И двамата са тузари, Виктор. От тях нищо не можеш да вземеш. Анжел поне сам реже. Хочинс нарежда на друг. Може и по друг начин да го прави, но крайният резултат си е пак същият. Както се казва, не се ебавай със Стив Маккуин, щото от неговия пистолет по-голям няма. Ако бях на теб, щях да бия отбой.

— Не е там работата. Не мога да му кажа за нея. Че е проститутка, искам да кажа. Все пак, нали аз ги запознах. Твърде голям е залогът.

— Ами остави го да си троши главата с нея. Нека ти кажа нещо, партньоре, най-добре си е да си зад кулисите. Най-добре е да си невидим, разбираш ли ме?

— Аз само давам съвети.

— И пари — добави Бърнс злобно.

— Да, пари. Този човек ще е следващият ни президент.

— Не те разбирам, Виктор. Какво значи всичко това за теб? Да рискуваш така безразсъдно. Плашеше се, че Коригън ще те разпознае,

е, сега и друг може да го направи. И всичко това за да можеш да звъниш в Белия дом, всеки път когато ти се прииска? Голяма работа!

— Това искам. А ти какво искаш? Да излизаш на улицата като свободен човек, нали? Да сложиш кръст на миналото. Аз вече привърших с този въпрос. Ние с теб играем различни игри.

— Играл съм единствената игра, която умея. Вълкът, знаеш, нрава си не мени.

— Е, в крайна сметка ще получиш това, което искаш.

— Аз все още трябва да разчиствам свидетели, Виктор. Не знам дали някога ще свършат. Така ми бе писано още от преди да те срещна. Започна се още докато бях хлапе. Да не мислиш, че човек някога може да се откачи? По дяволите, излизаш от играта само с краката напред и с рози около лицето. Само някой да ми види мутрата и всяка мушка в тази шибана страна ще се вдигне срещу мен. Да не мислиш, че през всичките тези години в Небраска ми е било лесно да живея като някакъв смачкан търговец на ризи? Едно искам само, да ме прикриеш, докато пак изчезна. И ще отида някъде, където ще се излежавам на слънце, докато получа лунички. Вече съм на петдесет и шест, не ми остава кой знае колко време. Но искам, колкото е, да го използвам. Искан, колкото е останало, да е хубаво, разбираш ли? Няма да е лесно сега да се пазя и от федералните, и от семейството си. И какво ще ми помогнат всичките тези милиони, които си натрупал за мен, ако няма да мога да им се радвам на спокойствие, а?

Де Лароза си играеше с пурата си.

— Има и още нещо — каза той.

— Нима? Как така?

— Тя знае нещо. Видяла те е с Коригън онази нощ. На излизане от офиса ми.

— Видяла ме е как очиствам Коригън?

— Не. Видяла те е след това. Как го слагаш в колата.

— Но ме е видяла, така ли?

— Честно казано, мисля, че не би могла да те разпознае.

— Ха, ха. Дрън-дрън — Бърнс присви очи. Дъхът му изсъска през стиснатите зъби. — Видяла ме е! Видяла ме е!

— Беше тъмно. Може да е...

— Видяла ме е — Бърнс стана и започна да крачи из каютата. Разтри пак китката си и плесна с ръце. — Добре, значи те стигат до

Коригън. Рано или късно ще го открият. Може дори да разберат кой е. Слагат му снимката във вестника и тя разпознава *него*. Води ги на мястото. Пред вратата ти. И тогава започват да я разхождат из томовете със снимките на касапите. Може и да не ме е видяла, но може и да е видяла достатъчно, за да ме разпознае по снимката. — Той се обърна и погледна към Де Лароза. — Схващаш ли? Тя ме свързва с Коригън пред твоята врата и гледай какво става оттук нататък. Помисли ли вече за това?

Де Лароза кимна.

— Не бях, хм... не исках да те притеснявам — каза Де Лароза.

— Не искам да ме притеснява. И затова ме оставяш да се мотая тук, докато всичко ми се струпа отгоре.

— Става въпрос и за двама ни.

— Аз ударих онази нощ. Както и в Хонконг преди това. Аз! — изрева Бърнс. — Мен ще разкъсат, ако дойдат. Ти може и да се простиш с твоите планове, Виктор, но аз заминавам право в газовата камера.

— Е... — започна Де Лароза и не довърши.

— В рекета си имаме една поговорка: „Въжето има само една примка“. И знаеш ли какво значи това, Виктор? Че и аз имам само една шия. Колко пъти си мислиш, че мога да я подлагам на сатъра? Защо чак сега ми казваш за това?

— Току-що разбрах и аз.

— Кога?

— По обяд.

— Господи! Не ти вярвам. Не вярвам и на една шибана твоя дума. Ето я тази курва пред нас, готова да ни провеси и двамата за вратовете по-високо от кулата в Пиза, и ти продължаваш да се мотаеш. Току-що ми казваш, че не си знаел как да се справиш с нея и Хочинс, защото още я чукаш. Исусе Христе!

— Не е така. Говорих с нея. Казах ѝ да излезе от живота на Хочинс. Тя представлява заплаха за бъдещето му.

— Е, базирам се, че тя те е разцелувала от радост.

— Не, не бе доволна. Прав си.

— Как искаш да ти го обясня? В картинки ли? Вътре си, Виктор, отвсякъде. Питай Адам, ако не ми вярваш. Питай Йоан Кръстител. Питай Самсон. Когато поискаш. Тя ще остане с него. Той отлита за

Вашингтон, тя е в следващия самолет. Но не е там въпросът. Знаеш ли какъв е въпросът, Виктор? Може ли тя да ни разкрие? Може ли да забучи пръст в моята мутра заради Коригън? И ако отговорът е „Може би“, „може би“ тук значи „да“.

Де Лароза мълчеше. Ужасно му се искаше да си запали пурата. Навън грохотът на първата светкавица бавно разкъса тишината.

— Чуй само. Ще вали като из ведро — каза Бърнс. После замълча. Соковете на треската бавно започваха да се процеждат. Усещаше първия гъдел на възбудата, първото вълнение от похотта. Дланите го засърбяха. Облиза устни.

Де Лароза се качи по стълбите и отвори вратата на люка, която водеше към палубата, наблюдавайки как буреносните облаци препускат заплашително по небето. Запали пурата си и остави силния студен вятър да разсее дима над езерото.

— Знаеш ли къде живее тя? — запита Бърнс.

— Да. Дори... ще ходя там довечера.

Бърнс поклати глава.

— Не е за вярване.

— Днес е нещо по-особено. Един вид сбогом. Отдавна познавам тази жена — каза Де Лароза. После добави: — Може би твърде отдавна.

Бърнс се ухили, но в озъбената му усмивка нямаше радост.

— Отдавна, но до тук. Разбираш ме, нали?

Де Лароза се обърна и го погледна:

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде, без стари трикове, „какво искам да кажа“. Знаеш какво. Не се прави на глупак, защото знам, че не си.

Блясъкът от светкавица внезапно освети Де Лароза. Секунда по-късно дойде и гръм, изплющял като камшик по близките дървета. Бърнс, изглежда, намираше източник на сила във всичко това. Очите му изгубиха студения си блясък и грейнаха бодро.

— Отиваш точно на място — каза той. — И ще подготвиш терена за мен. И ти си в лодката, Виктор, защото нямаме много време. Разбра ли?

Де Лароза не отговори. Долната му устна започна да трепери. Мислеше си за вечерта, за това как ще се люби с нея. Бърнс бе

абсолютно спокоен, отново се бе превърнал в машина за убиване, смазвана от привкуса на очаквана смърт.

— Ти добре се справи, Виктор — каза той.

Не те разбирам.

— Естествено, че разбираш. Не дойде просто така да ми изредиш всичките тези глупости за паспорта ми и разните ти там врели-некипели. Ти дойде, за да наточиш острието на ножа. Не съм ли прав?

Де Лароза мълчеше. Вперил бе поглед в пурата си.

— Но не ти се сърдя за това, Виктор. Всъщност трябва да ти призная, че в известен смисъл ти си същият като мен. Тихо и кротко си готов да убиеш и собствената си майка, ако това ще ти гарантира малко безопасност. Но добре го изигра. Просто като две и две. Тук си, защото мацето трябва да глътне олово и аз съм този, който може да свърши тази работа. Не съм ли прав, Виктор?

Де Лароза не откъсваше поглед от пода. Накрая бавно кимна с глава.

— Хайде, да те чуя как го казваш на глас, партньоре.

Де Лароза продължаваше да гледа вторачен надолу.

— Хайде да те чуя — каза Бърнс остро. — Високо и ясно.

Де Лароза мълчеше.

— Кажи го.

Де Лароза отвори уста, за да каже нещо. Устните му се раздвижиха, но звук не излезе от устата му. Той се изкашля, опита се да прочисти гърлото си.

— Кажи го!

Гласът бе дрезгав и сякаш идваше отдалеч.

— Убий я — каза Де Лароза.

Бърнс се ухили:

— Виждаш ли колко е лесно, щом се опиташ.

Мравката бе голяма като слон. Пълзеше по тавана и докато я гледаше, Шарки се чудеше какво може да търси една мравка на покрива на дванайсететажна сграда.

Седене и чакане. Скука. Проклятието, наречено следене.

Добре че Ливингстън му бе осигурил „полеви“ по неговите думи комплект — армейско походно легло, одеяло, електрическа тенджерка, няколко пакета супи на прах и кафе. Това помагаше. На улицата отдолу бяха оставили и кола, близо до изхода от паркинга на блока, в случай че се наложи обектът да бъде следен надалече.

Но нямаше какво да се чете. След целия си опит в подобна работа Шарки бе длъжен да се сети да вземе някоя книга. И това щеше да продължи, докато Папа го смени в осем сутринта.

Той лежеше със сгънато под главата си одеяло, със слушалки на ушите и гледаше как мравката изприпка по тавана и тръгна надолу по стената. Касетата в магнитофона за дневната на Домино се завъртя тихо на пода до леглото. Бе включила радиото. Лед Цепелин гръмна в ушите му.

Тя ходеше напред-назад, пееше си на глас и касетофоните за спалнята и стаята за масажи ту включваха, ту изключваха, докато тя влизаше и излизаше от тях. Бе в голямата спалня, когато се обади по телефона.

— Ало, може ли да говоря с мистър Маунд, моля?... Здравейте, Домино е... Добре, а вие?... О, наистина ли? Чудесно... Опасявах се, че може да съм закъсняла... Благодаря ви, много сте мил. За довечера. Надявам се, че не съм ви затруднила особено... Чудесно, след десет минути ще съм при вас. До скоро.

Добре. Значи щеше да може да си вземе някаква книжка или списания. Той си облече пуловера, оправи косата си и слезе до деветия етаж, като първо се увери, че асансьорът, който взе, не бе спрял на десетия. Не искаше да се окаже в същия асансьор с нея. Отиде до резервната кола, син шевролет, и зачака в студения дъждец. След няколко минути вратата се отвори и синият мерцедес излезе.

Проследи я надолу по „Пийчтрий“, като поддържаше трийсетина метра дистанция. Когато тя зави към паркинга на „Маундс“, той подмина магазина, направи обратен завой и бавно се върна, като я изчака да влезе в сградата.

„Маундс“ бе кулинарен магазин, вероятно най-добрият в града. Имаше два входа, главният, към „Пийчтрий“ и страничен, към близкия снейкбар. Той си взе едно кафе и застана на входа, без да сваля очи от нея, като отпиваше от чашата. Тя бе в далечния край на магазина и говореше с Маунд — висок, белокоп и любезен мъж, който, изглежда, добре я познаваше. Той ѝ даде две консервени кутии и тя ги сложи в пазарската си количка.

Ами ако ме познае, замисли си Шарки. Ако ме е запомнила от асансьора?

Той отиде до щанда за плодове, взе малко бяло грозде без семки и пет-шест твърди ябълки, после започна да обикаля магазина, като стоеше през два-три рафта встрани, на прилично разстояние зад нея. Стигна до щанда за книги и както бе с гръб към нея, потърси нещо подходящо за себе си. Избра си някакъв нов дебел роман от Ъруин Шоу и после предпазливо погледна през рамо.

Бе изчезнала.

Насочи се към касата, като надзърташе над върховете на рафтовете. Стигна до края на своя коридор, когато тя ненадейно се появи. Беше се навела да вземе някакви бисквити и сега бяха лице срещу лице, на няколко крачки един от друг. Той остави количката си, върна се обратно, гледайки безцелно по рафтовете, сякаш бе забравил нещо. На връщане тя гледаше в обратна посока и той бързо избути количката си напред към касата.

Някаква възрастна дама стигна до касата едновременно с Шарки. Той се усмихна неохотно и ѝ даде знак да застане пред него.

По дяволите, тя сигурно има покупки за петдесет, долара.

Гледаше как старицата бавно вади пакетите на тезгяха. Щеше да мине цяла вечност, докато плати. Шарки чакаше. По едно време той небрежно се обърна настрани и погледна назад през рамо.

Домино стоеше точно зад него, на не повече от метър.

По дяволите!

Тя му се усмихна, сините ѝ очи се подвиха в ъгълчетата. *Носът му е счупен. Колко интересно.*

— Ние май се преследваме — каза тя приятно.

Направи нещо, глупако, престани само да я зяпаш.

Той се усмихна в отговор.

— Наистина — каза той.

— Наоколо ли живеете?

— Не — каза и в същия миг осъзна, че това е тъп отговор, и добави, — просто обичам да пазарувам от тук.

— И аз. Това е любимият ми магазин. — *Иска ми се да се протегна и просто да го докосна, там между очите.* — Дълго ли още ще работите в блока?

— Ами, хм, да, още два-три дни. — *Браво, Шарки. Защо не вземеш да ѝ дадеш сметките си? Покажи ѝ значката си. Извади пищова и го завърти на показалец, напомни ѝ малко за Джон Уейн. Зарежи този разговор. Внимателно. Иначе всичко ще издрънкаш. От началото до края.*

Интересен мъж, помисли си тя. Стегнат, слаб, почти изпит. С бледозелени очи, много топли. И с това сплескано място на носа си. Ако не беше то, щеше да е направо красавец.

Той бе вперил поглед в количката ѝ.

— Супа от перки на акула? — каза той изненадан.

— Опитвали ли сте? — *Добре, че не е красив. Божичко, какво правиш? Оправдаваш се със счупения му нос ли?*

— Честно казано — каза той, — дори не бях чувал за супа от перки на акула.

Очите му зашариха по нея. Носеше семпла фланелка с надпис „сладолед“ в увиснали, сякаш разтапящи се букви; тесни италиански джинси прегръщаха плътно таза ѝ, връхната ѝ дреха бе кожено яке, което, ако можеше да се съди по вида му, сигурно струваше колкото годишната заплата на Шарки. Нямаше никакво съмнение — тя бе нещо изключително.

— Голям деликатес е — каза тя. — Мистър Маунд по...

Тя спря, разбрала, че той не я чува, а само я гледа, изгубен някъде в погледа си над нея. И това ѝ хареса. Бе открито и честно, и приятно и тя пак го обгърна с очи, възхищавайки се на начина, по който се държи — изправен, отпуснат като атлет.

Тя вдигна поглед към очите му и секунда по-късно той разбра, че е хванат.

Господи, той се изчервява! Не съм виждала някой да го прави, откакто завърших колежа. Тя се вгледа дълбоко в очите му. Старицата на касата бе почти привършила. Направи нещо. След минута-две, няма да е тук.

— Мисля, че трябва да я опитате — каза тя.

— Да опитам... какво?

— Супата от акула.

Тя те сваля, Шарки.

— Е, да, тъ... все някой ден...

— Искам да кажа днес.

— Днес.

— Аха, днес. Към шест часа.

— Шест часа днес?

— Ще я правя за един приятел. До към шест ще е готова.

Тя впи сините си очи в него, а той продължаваше да я гледа втренчено.

— Апартамент 10-А.

— 10-А.

— 10-А в шест часа.

— Ясно. 10-А в шест часа.

Да става каквото ще!

Тя се усмихна:

— Прекрасно.

Той седна на ръба на леглото, хапна малко грозде и се опита да чете, но погледът му все клонеше към касетофона. Най-после оттам се чу щракване и той наложи слушалките на главата си. Натисна бутона за прослушване, чу как тя затваря вратата, проследи стъпките ѝ до кухнята, шумоленето от кесиите, отварянето и затварянето на хладилника, тракането на съдове, чу я как си пее нещо, като допълва забравения текст с тананикане.

Тя отиде в дневната и той чу как прехвърля грамофонните плочи. Сложи една на грамофона и мекият звук на китара разсея празната тишина в стаята. Секунда по-късно лиричният глас на Джони Мичъл запя „Къщата на Хари“.

Песента върна Шарки в спомена за една гимназиална екскурзия и едно момиче в светложълт бански костюм, който едва прикриваше набъбналите му гърди и това момиче... как се казваше? Мери Лу? Мери Джейн? Колко внезапно бе пораснала тази Мери някоя си тогава.

Той чу как във ваната плисва вода и забрави за жълтия бански и Мери. Сега виждаше как Домино съблича фланелката с разтапящия се сладолед, представи си как свлича тесните италиански джинси и я видя гола пред себе си, преди да затвори очи.

Тя изля шампоан във ваната, обърна се, огледа се в цял ръст в огледалото и докато си пееше заедно с Джони Мичъл, бавно съблече фланелката, като я остави сама да падне от раменете ѝ. Обърна се настрани, разглеждайки гърдите си и остана доволна. Те все още бяха стегнати и се извиваха високо и напред. Пъхна пръсти под тях и проследи формата им, помилва зърната им, притисна ги леко и видя как се изправят втвърдени при докосването. Разкопча джинсите си, смъкна ги наполовина и ги остави сами да се свлекат на пода. Бикините ѝ също се бяха свлекли наполовина и тя огледа къдравия кичур над тях, прокара ръка по равния си корем и провирайки кутре под ластика, доволна от меката кожа отдолу, ги свали още надолу и най-после излезе от тях, като помилва с ръце вътрешността на бедрата си и леко разроши с палци гъстото окосмяване над тях.

Ритъмът на музиката се промени и тя запя с Джони Мичъл.

Провери водата с крак, плъзна се в сапунената топлина и потъна в нея — отпусната, с лице нагоре, милваща бедрата си. Палецът ѝ попадна на пъпа ѝ остана на ръба му, докато останалите ѝ пръсти потънаха между краката ѝ тя бавно ги сви нагоре, докато си мислеше за асансьорния техник, за стегнатото му жилаво тяло, за загорялото лице и разбития му нос.

*Градина своя ще намерим нейде
Далеч от град, в добри гори
Със малка хижа край реката
Където ще сме сам-сами,
Защото всичко в този свят е сиво*

Разделят ли се нашите две бразди.

И докато Домино се приготвяше за Виктор, мисълта за асансьорния техник не я оставяше на мира. Отново и отново...

Тя отвори вратата още при първото позвъняване и застана лице в лице с Шарки, леко повдигнала брадичка, с високомерен, почти дяволит поглед в очите. Гъстата ѝ черна коса още не бе изсъхнала и висеше влажна около ушите ѝ. Не носеше никакъв грим. Нямаше нужда от него и тя знаеше това. Бе облечена в алено кимоно, което се спускаше чак до пода, цялото от коприна, извезано с яркожълто по края и с дълги цепки от двете страни, които стигаха почти до кръста. Под тази дреха нямаше нищо — нищо, освен самата нея, червената материя бе заспала върху гърдите ѝ, обгърнала хълбоците ѝ и равния стомах. Очите ѝ блестяха палаво. Шарки усети сладкия дъх на марихуана около себе си.

Тя се усмихна и каза:

— Е, току-що изгубих един бас със себе си.

— Как така?

— Заложих, че няма да дойдете.

— Винаги мога да си тръгна.

Тя отстъпи назад, отвори широко вратата и се облегна на рамката, навела глава на една страна.

— Не, не — каза тя. — Няма да си тръгнете.

Той мина покрай нея и влезе в познатата дневна, огледа се и се престори на изненадан:

— Много е елегантно.

Тя затвори вратата, приближи се съвсем близо до него, вперила поглед в лицето му, и след няколко секунди каза:

— Благодаря.

Беше подготвила масата с опушеното стъкло. Покривки от лен и изящни сребърни прибори, китайски порцелан и високи, тънки винени чаши.

— Ако искате да се измиете, можете ето там — тя посочи към банята. Вратата към стаята за масажи бе затворена. Той влезе в банята

и си изми ръцете. Ъглите на огледалото бяха още замъглени и стаята пазеше топлината от спомена за банята ѝ с лекото ухание на шампоана.

Когато се върна в дневната, тя наливаше бяло вино. Прикани го да седне. От купата със супа се вдигаше пара.

Грамофонът се въртеше и из стаята се носеше нежна балада, изпълнявана почти нехайно от някакъв французин...

— Хубава песен — каза Шарки. — Мисля, че не съм я чувал по-рано.

— Казва се „Мечтите на твоята душа“. Любимата ми песен. На Клод Дьо Ла. Във Франция е много популярен, но тук албумите му трудно се намират. Американците не ценят романтичните певци вече, нали?

— Да, наистина.

Радвам се, че ти хареса.

— Рад...

— Моля?

— Нищо.

Започваш да ставаш нахална. Не бързай.

Той разбърка жълтата мазнина по повърхността на супата. Тя вдигна чашата си:

— Bon appetit — каза тя.

— Мерси.

Чашите звъннаха. Тя опря лакти на масата, както бе с чашата в ръка, и се наведе напред, впила дълбоките си сини очи в него.

— Трябва да ви попитам нещо — каза тя много тихо, почти доверително.

Господи, нима е разбрала? Или нещо подозира?

— Стреляйте — каза той.

— Как се сдобихте с това? — каза тя, като посочи към носа му.

— Кое?

Тя протегна ръка и леко прокара средния си пръст между очите му, спирайки за момент там, където носът му бе леко сплескан.

— Това — каза тя.

— А, това ли?

— Аха — каза тя и добави: — Ако е нещо неромантично, като да кажем, че ви е ударила асансьорна врата или нещо такова, излъжете ме.

— Първото нещо, което преподават в училището за асансьорни техници, е, как да не си пъхаш носа във вратата.

Тя се засмя и смехът ѝ се превърна в усмивка, която остана на лицето ѝ.

— Ами веднъж в гимназията един побойник ме удари с тухла по носа.

Тя замълча и после пак се засмя:

— Наистина ли?

— Наистина.

— И вие какво направихте?

— Той беше горе-долу един метър по-висок от мен, така че отидох и се записах да тренирам бокс и след шест месеца го намерих и му теглих един хубав бой.

Сега вече тя се разсмя още по-силно и поклати глава недоверчиво:

— Наистина ли така стана? Наистина ли го направихте?

— Дума да няма. Приемате ли го?

— О, да. Изобщо не възразявам. Ако е лъжа, нека си остане така.

Това действително бе лъжа, макар че един побойник — Джони Троубридж — наистина го бе ударил с тухла и той наистина бе тренирал бокс, за да го смачка от пердах една година по-късно. Но носът му бе счупен в една затворена улица зад автогарата през първата му година в полицията. Един пияница бе запратил по него капака на една кофа за смет с изненадващо голяма точност.

— Радвам се, че уредихме този въпрос — въздъхна тя.

— Кой?

— За вашия нос.

— Притеснява ли ви той?

Тя поклати глава бавно, като го гледаше внимателно.

— Не. Той ви придава характер.

— Мерси.

— Изяжте си супата, преди да е изстинала.

Горе на покрива лентата се въртеше и записваше разговора им. Той си представи как останалите момчета от машината щяха да го слушат. Знаеше как щеше да реагира Гризача. Но Фриско? Ливингстън? Папа? А Прилепа? Прилепа щеше да получи инфаркт. Както си седеше в офиса, лицето му щеше да почервенеет, после да

посинее, щеше да се хване за сърцето, да изплезе език като риба на сухо и да падне мъртъв на пода. *Може би ще се наложи да изтрия тази лента.*

Той вдигна лъжицата към устните си и опита от супата. Бе невъобразима. Фантастична. Супа не бе подходяща дума за тази субстанция. Това бе амброзия. Той я задържа в устата си за момент, наслаждавайки се на аромата, преди да я погълне.

— Е? — запита тя.

— Невероятно...

— Невероятно добре или невероятно зле.

— Добре? Господи, та тя е... историческа.

„Историческа“! Забележителен избор на думи.

— Аз, разбира се, не съм специалист. Вашият приятел китаец ли е?

— Не, но е живял в Далечния изток няколко години.

Той ли ще е жертвата? Вечерята след два часа ли ще положи примката? Шарки реши да не настоява за повече информация.

— Често ли храните мъже от супермаркетите? — запита той.

— Само от „Маундс“. Никога не бих прибрала сам мъж от кой да е супермаркет.

Той се засмя.

— Всъщност на мен ми дожаля за вас. Изглеждахте толкова изтерзан, скитайки сам между рафтовете, без да знаете какво да си купите. Обикновено мога да разпозная ергените в магазина. Те никога не правят разлика между това, което искат и това, от което се нуждаят. В крайна сметка, резултатът е обикновено трагичен.

Тя се облегна напред и пак погали счупеното място на носа му. Тръпки го побиха. Чувстваше се като ученик. Реагираше като хлапак. Но му харесваше. Този пръст можеш да го оставиш там до края на вечерта, помисли си той. А пръстите ти са като крила на пеперуда.

— Знаете ли какво? — каза тя. — Всъщност не знам как се казвате.

— Вярно е, не знаете.

— Е?

— Шарки.

— Шарки кой? Или еди-кой си Шарки?

— Просто Шарки. Ами вие?

Той протегна ръка и прокара пръст между очите ѝ, докато стигна до върха на носа ѝ.

— Д-Д-Домино. — *Боже мой, наистина ли заекнах?*

— Домино?

— А-ха, просто Домино. Също както Шарки.

Той се усмихна, кимна и дръпна ръката си, а на нея ѝ се искаше да я остави там.

— Справедливо решение на въпроса.

Продължиха в същия дух. Непринуден разговор и шеги. И от време на време се докосваха, или притискаха, сякаш случайно. Флиртуваха леко, покрай разговора, не се задълбочаваха в лични неща.

— Не сте ли играл футбол? — попита тя. — Отстрани човек би казал, че сте бил футболист.

— Мислех да започна, докато учех в колежа, но не бях достатъчно добър.

— Къде ви беше колежът?

В Джорджия.

— И какво учихте?

— Геология.

— Геология? — повтори тя учудена. — Защо точно геология?

— Обичам скалите — каза той.

— Добре, а защо тогава не работите като геолог?

— Е, ами... хм, геологията не бе кой знае колко на мода, когато завърших.

— Толкова време я изучавахте и накрая ей така я зарязахте?

— Заради баща ми. Когато съм се родил, той внесъл пари за една застраховка и когато завърших гимназия, ми връчи чека. Беше му нещо като мечта — синът му да отиде да учи в колеж. Заслужаваше си да го направя.

Ти си добър човек, Шарки, помисли си тя. Може би наивен, но какво лошо има в това?

— Великодушно, наистина — каза тя.

— Харесваше ми моят старец. Винаги бе добър с мен. Така можех отчасти да му се отплатя, а също и да го зарадвам. Какво толкова.

— И аз харесвах моя старец — каза тя несъзнателно, после се зачуди дали трябваше да започва с това.

— Що за човек беше той?

Можеше да съчини някой хубав разказ. Както бе правила неведнъж. Нещо внушително, каквото обикновено им се искаше да чуят. Но не го направи.

— Беше минен инженер. Е, всъщност, беше си нехранимайко. Обичаше кавгите, жените, уискито, компаниите. Мъжкар. Тази дума сякаш е била създадена за него. Мама казваше, че бил с много леки гащи. Преселвахме се все там, където ставаше нещо интересно. Израснах, прескачайки от един град в друг. И всичките бяха или твърде кални, или твърде прашни. Мама казваше също, че най-тъжното нещо при татко е това, че умря толкова безславно. На него по би му допадало да изгори някъде в огъня на славата, нещо от рода на Хъмфри Богарт в някой стар филм. Но умря в един мизерен град. Върна се вкъщи един следобед, взе си една бира и вестника, седна в любимия си стол и умря.

От спомена, изглежда, й дотежа. Тяга премина за кратко по челото ѝ, като сянка на облак в слънчев ден, и отшумя.

— Е — каза Шарки, — поне съм сигурен, че би се гордял с вас. Сега изглежда живееете добре.

Тя бързо приключи с темата.

— Не завися от никого — каза тя с усмивка. — Причината ли? Богата леля.

Шарки се засмя и вдигна чаша.

— Добре тогава, да пием за богатите лели.

Тя се облегна, подпряла в шепа брадичката си, и пак се загледа в него, после поклати глава.

— Просто, не е за вярване... хм... Искам да кажа, геолог да работи като асансьорен техник.

— Не съм асансьорен техник. Инженер съм. Асансьорният техник е старец с изцапани работни дрехи, при който кабината никога не спира на място — винаги е или под, или над равнището на пода.

— Да — каза тя през смях. — Винаги трябва или да се качиш, или да слезеш.

— Освен това — каза Шарки — някога познавах един зъболекар, който си заряза занаята и стана автомеханик.

— Механик?

— Да, в една работилница. Така му харесваше повече.

— А на вас асансьорите ли ви харесват повече?

— Е, едва ли все това ще работя до края на живота си.

Тя почувства някакво топло чувство към него. Сигурност, комфорт. И го желаше, искаше той да увие ръце около нея, да се изтегнат на пода, така както пееше Дьо Ла леко и свободно — и просто да оставят всичко само да се случи. Отдавна не ѝ се бе случвало такова нещо. Беше загубила надежда, че някога пак ще се случи. *Глупави мисли*, каза си тя. *Мисли на халос*. Но чувството бе приятно.

И Шарки не се чувстваше по-различно. Искан те, мислеше си той. Тук. Сега. Но се овладя. Какво би спечелил от нещо еднократно. Без бъдеще. След седмица можеше да се наложи да я вкара в кафеза. И въпреки това не му се тръгваше.

— Виж — каза той, — ще се обадя пак, преди да си тръгнем. Ако нямаш нищо против. Може пак да извадя късмет с бульон от кит или пържола от баракуда.

Този път тя не се усмихна.

— Какво ще кажеш просто за една обикновена пържола? И от тях ям.

— Чудесно — отговори той.

— Ела тогава — каза тя и го докосна по бузата.

И Шарки разбра, че от няколко минути бе забравил какво изобщо търси там, защото вече искаше пак да се върне.

Чанг пристигна с черния кадилак на площада и го обиколи бавно в кръг, наблюдавайки входа на апартамента и разположението на охраната. След това зави обратно по улица „Пийчтрий“, преполови разстоянието до следващото голямо кръстовище и паркира в една глуха пряка. Стоеше неподвижен, втренчил поглед пред себе си, в очакване на нови инструкции.

Де Лароза погледна часовника си. Седем и четирийсет и пет. Три часа, помисли си той. За три часа Домино можеше да направи чудеса.

В главата на Де Лароза все още цареше бъркотия. Денят се бе оказал изтощителен, пълен с важни събития. Но сега мислите му бяха събрани само върху Домино. Искам да си мислиш за тази вечер през целия ден, бе казала тя, така, накрая, ще бъде много по-приятно. И той я послуша. Образът ѝ непрекъснато пробягваше през мисълта му — спомени от минали срещи, когато я бе въвел в един свят, запазен само за боговете и за безумно богатите.

Бърнс бе прав. Той бе сластолюбив — човек, воден от сладостта, така както други се амбицираха от славата.

Сега обаче всичко това бе на път да завърши. Но не преди тази вечер.

Те отидоха пеш до блока и Де Лароза остана в сянката отвън, а Чанг влезе, застана срещу мъжа от нощната смяна, прикривайки с масивната си фигура почти цялата входна врата, и започна да обяснява с мъка, че се е загубил. Мъжът от охраната, объркан от разваления му английски, се съсредоточи върху всяка негова дума, докато Де Лароза се шмугна в сградата и изтича до стълбището. Не искаше да рискува да го видят в асансьора. Изкачи се пеш до десетия етаж, подготвяйки се по стълбите за предстоящите удоволствия.

Gowmanah

спомни си я в Париж, как излагаше на показ своята чувственост, докато омагьоса най-нашумелия местен моделиер

gowmanah

спомни си я в „Куо Вадис“, където дори арогантните сервитьори спряха като заковани, за да я видят как влиза в ресторанта

gowmanah

спомни си я в банята в Токио заедно с четирите гейши, които я бяха наобиколили и я къпеха, милвайки гърдите ѝ, а той стоеше забравен в съседната вана

gowmanah...

Натрупаното напрежение бавно изчезваше. Де Лароза бе готов за това, което Домино щеше да му предложи, каквото и да бе то.

Тя също се бе приготвила за пристигането му. Тази вечер щеше да е нейна, щеше да протече по нейните правила. Тя отвори при първото му позвъняване и Де Лароза отстъпи назад, стъписан, когато тя се появи пред него.

Очите ѝ бяха приели формата на най-финия бадем, очертани с едва доловим молив. Само отражението на някакви сенки подчертаваше високите ѝ скули. Черната ѝ коса бе прибрана на една страна, захваната зад едното ѝ ухо с цвят на азания. Халатът ѝ — от бяла, тънка като тензук материя — бе извезан със злато и сцепен от двете страни почти до хълбоците ѝ. Не носеше нито обувки, нито бижута.

Обвиваше я ухание на цветя. Зад нея стаята се къпеше в светлината на свещите, пръскащи загадъчно лъчи върху прясно набраните нарциси и отрупаната с вино и други деликатеси масичка за кафе. От грамофона долиташе шепот на китайска любовна песен. Домино отстъпи назад в хладния, смътен аромат и той почти видя тялото ѝ под тънкия памучен плат. Кожата ѝ сякаш тлееше в мрака, излъчвайки някаква своя собствена радиация. Шоколадовите върхове на гърдите ѝ вдигаха тензуката нагоре, а между стройните ѝ крака се виждаше големият черен триъгълник.

Тя прилепи длани и се поклони леко с глава.

— Добре дошъл, Чийн Пинг — каза тя. — Добре дошъл в леговището на Третия дракон.

Шарки слушаше. Чу звънеца на вратата, чу как тя отвори, но думите ѝ се изгубиха в ехото на звънците и източната музика от

уредбата. Какво каза тя? Нещо за някакви дракони? Нещо се раздвижи, изшумоля, сякаш, може би, бе свалила палтото му.

— Dor jeh. — Плътен глас. Улегнал. Но какво значеше това? — Вечерята ще се състои само от три ястия — каза тя меко. Тонът ѝ бе мелодичен и плах. Почти... раболепен? — И преди всяко от тях ти трябва да удовлетвориш най-съкровените си желания, така че да се насладиш максимално на храната.

По дяволите! Шарки запали една пура, ухапа я между зъбите си и притисна слушалките с ръце, за да чува по-добре. Нима това бе същата жена, която бе проследил до Маундс? Тази, която се бе шегувала с това, че е асансьорен техник? Тази, която му бе поднесла супа и вино и изглеждаше като хипнотизирана от счупения му нос?

— Нека са само две ястията, Хо Лан Линг. Боя се, че три може да се окажат твърде много.

Той чу смеха ѝ. Е, майната му, каза си той почти на глас, в Пекин знаят как да се забавляват!

Тя отведе Де Лароза към едно от креслата, застана зад него и започна да разтрива слепоочията му. Докосването ѝ бе тъй леко, че той почти не го усещаше. Тя притисна с палци средата на челото му, долепи по три пръста върху всяко слепоочие и започна да изтегля дъга след дъга отвътре навън, докато пръстите ѝ стигнаха до веждите му. Де Лароза беше отпуснал ръцете си върху страничните облегалки на креслото. Върховете на пръстите ѝ го облекчаваха. Главата му олекваше под нейния допир. Той се намести по-удобно в креслото. Музиката изпълни главата му.

Тя наля чаша сухо вино за него и му предложи някакво бяло хапче, положено върху възглавничка от сатен. Той глътна хапчето с виното. Тя стори същото. После отвори дълга и плитка старинна кутия и извади оттам дълга лула. Порцелановата тръба бе дълга повече от педя, а купичката от розово дърво в единия ѝ край бе добре износена и обгорена. Тогава тя взе щипка черна, суха трева и я сви в идеална топка с пръстите си. Хапчето започваше да дава ефект върху него. Усещаше как всичките му вътрешни органи се разтапят, сякаш ръцете ѝ го галеха и отвътре. Стаята се превърна в топло, защитено убежище. Тя коленичи пред него, тананикайки в хармония с музиката, и сложи

топчето в отвора на лулата, след което поднесе запалена клечка към него. Щом то грейна, Домино му подаде лулата. Де Лароза я взе и всмукна дълбоко, усещайки как димът запари по гърлото и дробовите му. Той напълни гърдите си и задържа дима, докато усети, че гърдите му се разкъсват. Тя обърна мундщука към своята уста, всмукна дълбоко, затвори очи и остави главата си да падне назад. После пак му подаде лулата.

Първата вълна на опиума го заля.

Тялото му започна да вибрира. Имаше чувството, че потъва в пух.

Музиката го погълна.

Кожата му бе милвана от невидими пера. Слабините му започнаха да се издуват.

Домино се отпусна върху възглавниците, които бе свила като гнездо на пода до креслото, усещайки как желанията ѝ попадат под гъдела на хапчето ѝ опиума, как химията разгаря жаравата на собствената ѝ сласт. Чувстваше някакво свое присъствие извън себе си, нещо като втора кожа, която блестеше, галеше я и я пазеше. Роклята попадна между краката ѝ, опря върху влагалището ѝ и тя усещаше всеки милиграм от тежестта на плата. Бедрата ѝ започнаха да се стягат и отпускат... стягат и отпускат...

Звънливата музика преля от главата ѝ, потече през гърлото ѝ и напълни гърдите ѝ. Зърната ѝ така набъбнаха, че ѝ се стори, че ще пронижат тензуха, който ги обгръщаше. Музиката продължи да се стича надолу, през стомаха ѝ, дълбоко навътре и най-после във вагината. Тялото ѝ се стегна в лека спазма за миг, после пак. Тя се взираше в Де Лароза с очи, вече замъглени от страст. Устата ѝ бе леко разтворена. Започна да диша бавно и дълбоко. Преброи до седем вдишвайки, задържа въздуха до седем и накрая го изпусна, като пак преброи до седем. Това още повече усили музиката в нея. Тя положи ръце на стомаха си, потърси лениво пъпа си. Намери го, обиколи го и го опипа с пръсти отвътре. Погледна към Де Лароза и издутината между краката му я възбуди още повече. Скръсти ръце на гърдите си и започна да ги прокарва отстрани по тялото си, изследвайки с пръсти белите ями йод мишниците си, докато дланите ѝ леко докосваха крайчеца на зърната ѝ. Надигаше се, за да срещне ръцете си още по-близо, но те ѝ убягваха и продължаваха да рисуват формите ѝ. Зърната

й набъбнаха в очакване още повече — и най-последно — докосване. Възбудата я накара да подскочи като ударена от електрически ток, пръснал искри в гърдите ѝ, стомаха, шията, вагината, ануса. Тя погали врата си, плъзна пръсти под тензуха на роклята, вкуси от облите форми на гърдите си и обходи тъмните кръгове около зърната си. Задържа ги нежно между пръстите си и започна да ги притиска. Де Лароза сега дишаше в ритъм с нея, ерекцията му изпъваше докрай ципа на панталоните.

Тя извади ръка изпод роклята си и я прокара надолу между гърдите до стомаха си, поглади бедрото си, хвана долния ръб на роклята и започна бавно да го придръпва нагоре. Ръката ѝ изчезна под полите на халата, плъзна се по бедрото ѝ, разроши космите ѝ и се върна назад.

Тя започна да се люлее напред-назад, в ритъма на дишането си, като се повдигаше нагоре, за да посрещне ръката си, когато тя се плъзваше по къдравия ѝ кичур. Остави търсещите си пръсти да се спуснат между краката ѝ, затвори очи, изви назад глава и изохка безшумно, останала без въздух, после започна да се люлее и диша още по-бързо, и още по-бързо, и още по-бързо...

Шарки се вслушваше в звуците. Първо в странното ѝ тананикане, после в шума от дишането ѝ. Опита се да си представи мъжа. Плътен глас. Вероятно бе масивен, не дебел, а масивен. Гласът бе улегнал. Мъж над четирийсетте, дори може би над петдесетте. И някаква следа от акцент, или може би дори *липса* на акцент в него. Натурализиран чужденец. Германец?

После си представи Домино. Гола.

Големият мъж я опипваше, целуваше я, може би дори я лижеше отдолу. Ръцете на Големия мъж я милваха, галеха циците ѝ. Той я докосваше сега, ръката му галеше тъмната козина между краката ѝ. Сега тя го обръщаше и заставаха на колене над него, възсядаше го, а той се опитваше да я стигне с ерекцията си.

Само че това вече не бе Големия мъж, а Шарки. Той бе този, който я галеше.

Той свали слушалките и ги хвърли на леглото. Пулсът подскачаше в китките му. Избърса потта от челото си с края на

одеялото. Чувстваше се виновен, засрамен, унижен. И после започна сам да проверява чувствата си. Виновен? За какво?! Че бе допуснал друг да е там, долу? Какво общо имаше той с това? Засрамен? Защото сам в стаята бе получил ерекция от това, че слуша как една красива жена се чука с друг? Че кой би останал безразличен?! И защо трябваше да се чувства унижен? Те нямаха представа, че той ги слуша; те поне със сигурност не се опитваха да го унижат. Той запали още една пура. И се замисли за Домино.

Домино се залюля още по-бързо, като започна с всяко движение да вика ритмично и все по-силно:

— Хай... хай... хай... хай...

Устните ѝ набъбваха и се разтваряха, плъзна пръсти до спусъка си, усещайки как той се втвърдява и надига, също както Де Лароза пред нея. Пръстът ѝ се плъзна навътре, хванат на момента в капана на влажните мускули, които се стегнаха около него, за да го задържат за момент и пак да го пуснат. Тя се люлееше още по-бързо, като усилваше темпото на виковете си:

— Хай... Хай... Хай...

Де Лароза сграбчи страничните облегалки на креслото така силно, че пръстите му побеляха. Пулсът гърмеше в слепоочията му и мускулът под тестисите му агонизираше в неудържими спазми.

Бе хипнотизиран от пръстите ѝ — ровещи, галещи; лекото ѝ като шепот докосване вдигаше нагоре отворените ѝ устни през гората между бедрата ѝ. Виковете ѝ изпомпваха нова кръв нагоре по издутия му пенис. Той се смъкна надолу в креслото. Краката му се схванаха.

Тя вече се люлееше бясно; уханият ѝ мирис измъчваше обонянието му; косата ѝ описваше трескави дъги по лицето ѝ, докато главата ѝ бясно подскачаше напред-назад.

— Хай... хай... хай... хайхайхайхай хай хай. Х-х-х-ааа-айй!

Тя се стегна и изпъна глава назад във възглавниците. Тялото ѝ заподскача в гърчове на оргазма. Де Лароза бе на ръба на лудостта. Той също започна да се тресе в неудържими спазми и в този момент тя се изправи на колене пред него — бавно и заплашително, потрепери, свали ципа на панталоните му, освободи го и с лек животински писък положи глава в скута му. Устата ѝ го обгърна, езикът ѝ го замилова,

влажните мембрани на устата ѝ го обвиха и секунда по-късно той експлодира в нея.

Храната бе приготвена от главния майстор готвач на най-изискания сечуански ресторант в града, който пристигна точно в девет часа, асистиран от две момчета, и тихо застана в кухнята, където разположи ястията си и зачака заповедите ѝ. Домино седеше на далечния край на масата. Тя вече не бе слугата, сега тя управляваше като императрица, пляскайки по веднъж с ръце в началото на всяко ястие и по два пъти в края му, викаше и отпращаше китайските сервитьори, които се движеха безшумно като сенки. Де Лароза седеше на отсрещния край на масата, ядеше бавно, наслаждаваше се на всяка хапка и кимаше одобрително след всяко ястие. Хранеха се в пълна тишина, както повеляваха законите на китайския кралски двор, посвещавайки цялото си внимание на храната.

Зрелището бе впечатляващо. Порциите бяха малки, за да не се допусне преяждане. Домино бе приготвила само едно от ястията — супата от перка на акула, но бе избрала внимателно най-пикантните деликатеси от менюто на хонконгския ресторант „Градината на принцесата“. Това наистина бе вечеря, достойна за император: t'ang-t'su-au-ri-en, салата от пресни корени от лотус, сусамено олио и соен сос; chow fan, топка ориз, приготвен с яйце, скарида, шунка, фъстъци, лук, всичко това добре опържено във фъстъчено масло; hsai-tan, салата от пържен бамбуков филиз и водни кестени, сервирани върху тънки тестени кръгчета; накрая пекинска патица, обработена със зехтин и изпечена до напукване на кожата, сервирана като три различни ястия. Първото представляваше самата кожа, облята в гъста паста от соя, леко украсена с лук и увита в китайска палачинка. После се сервираха и костите, сварени с бульон от зеле и гъби и сервирани заедно с chow fan. Най-накрая самото месо — топло, сочно, пикантно и лютиво, нарязано на тънки ленти. Десертът — нарязан банан, изпържен в някакъв тайнствен сос, после потопен в ледена вода, от която външният му слой замръзва в глазура, докато самият банан пареше отвътре — бе идеалният край.

Когато приключиха с вечерята, а готвачът, заедно със своите помощници бе напуснал апартамента също така безшумно, както и бе

пристигнал, тя сервира абсент, контрабанда от Еквадор. Изпушиха и по една щипка чиста колумбийска трева с цвят на канела. Тя ги стопли и разтопи, повдигайки отново либидото им. Те се гледаха замечтано през масата. Не бяха разменили нито дума, вече повече от два часа.

Най-после тя стана от масата и отиде до стаята за масажи. Де Лароза запали пура и се облегна назад в стола, абсолютно задоволен, в очакване на следващите ѝ изненади.

Мислите му обаче го отнасяха в други посоки — към Хочинс, към кампанията.

Към Бърнс.

При спомена за Бърнс той потрепери и затвори очи, после призова незнайните си богове да пречистят съзнанието му от нахлулите там дяволи.

Gowmanah

мисли за нея, как лежеше на възглавниците пред теб...

Gowmanah

как се милваше и възбуждаше заради теб...

Gowmanah

спомни си как разкри безупречното си тяло...

Gowmanah

бе толкова просто. Съзнанието му отново бе подвластно единствено на Ерос.

Той чу как тя плесна с ръце, обърна се и видя силуета ѝ, очертан на светлината на дузина свещи. Тялото ѝ бе намазано с някакво уханно масло и тлееше на слабата светлина. Той се подчини на командата ѝ и се приближи до нея. Пръстите ѝ, леки като пера, го разсъблякоха и го положиха между възглавниците на пода, размазаха топло масло върху тялото му, разтриваха го от главата до петите, леко милваха гениталиите му, галеха ги и с няколко докосвания на езика го изправиха в очакване. Тя коленичи над него и го помилва с мекия си като паяжина кичур, като остави част от влагата си върху него. Той започна да пулсира и тя се претърколи на една страна до него, взе от малката масичка едно огледало и го постави на корема си.

Бе приготвила четири дълги нишки кокаин върху огледалото, ситно нарязани и подредени, всяка дълга по десетина сантиметра. До кокаина имаше къса стъклена тръбичка, може би не по-дълга от обикновена цигара, и лъжичка от чисто андско злато, донесена от

Кузко, столицата на империята на инките в днешно Перу. Дръжката на лъжичката бе изящно инкрустирана в скулптурата на Вирго, богинята на кокаина от времето на инките, малката ѝ прическа представляваше самата яма на лъжичката.

Той се обърна и легна между краката ѝ, долепяйки гърди до венериния ѝ хълм, взе тръбичката и притиснал едната си ноздра, смръкна силно през другата, като придвижи тръбичката по първата ивица. Кокаинът го удари като чук. Слабините му подскочиха. Острият наркотик опари гърлото му. Той бутна огледалото към нея, плъзна се надолу и зарови глава между краката ѝ.

Тя положи огледалото до себе си, извърна се леко и смръкна втората порция кокаин. Усети как наркотикът се врязва дълбоко в синусите ѝ и го остави да разпени цялото ѝ тяло. Легна обратно на пода, тръпнейки, докато кокаинът развихряше усещанията ѝ, вдъхваше живот във всеки неин орган.

Де Лароза се изправи на лакти, взе обратно огледалото и с помощта на тръбичката напълни лъжичката с бялата прах. Тя повдигна леко крака. Венера се изправи пред него с разтворени влажни устни, които канеха и възбуждаха. Той задържа лъжичката между краката ѝ и я свали надолу, докато почти я докосна. Устните ѝ се разтвориха още повече и той докосна със златната табличка пулсиращия отвор, изтръска лъжичката от една страна, докато миниатюрните кристали се пръснаха леко върху набъбналите ѝ в очакване устни.

Очите ѝ бяха затворени. След миг тя затрепери.

Той премести огледалото, плъзна се между краката ѝ и се изправи над нея, завладян от похотта ѝ. Тя бе неговият еротичен господар, композиторът на неговия оргазъм. Той се чувстваше като бог. Бе Приап, син на Дионисий и Афродита, обречен да прелюбодейства цял живот с вечната си ерекция; той изкрещя в желанието си, докато се надигаше над нея.

Кокаинът бе като лед, първо вцепени мембраните ѝ, после изведнъж ги подпали. Тя изкрещя, чувствайки го как я доближава, и се надигна, за да го посрещне, докато всеки неин мускул пищеше за задоволяване.

— Оххх... Боже мой!

Шарки лежеше на походното легло и пушеше пура, вперил поглед в дима, събран на пластове под тавана, а мислите му непрекъснато скачаха към Домино. Той пусна пурата на пода и сложи пак слушалките само за да чуе отново странното бавно дишане.

Вдишване до седем, задържане до седем, издишване до седем.

И той се оказа при нея, затворил очи, отпусна юздите на фантазията си, освободена на полето на сетивата му.

Лежеше на възглавниците в стаята за масажи. Тя стоеше над него, изправила дългите си крака над главата му.

Гъстата, черна сянка го примамваше, докато тя гледаше надолу към него...

Гледаше надолу между гърдите си и се усмихваше...

Той вдигна ръка, докосна меката кожа зад коленете ѝ, погали я и леко я притисна.

Тя се сниши към него, докато той агонизираше в забавения ход на движението в мисълта си.

Дишай до седем, задръж за седем, издишвай до седем.

Тя се изпъна над него, без още да го докосва. Зърната ѝ го галеха, устните ѝ затанцуваха върху неговите, гъстите ѝ косми подлудяваха ерекцията му. Устните им се слепиха, след миг на търсене езиците им се докоснаха и сляха в един.

Той целуваше врата ѝ, гърлото ѝ, хълмовете на гърдите ѝ, зърната им и усети как тя се намести над него и го обливаше като вълна с всяко ново докосване.

Не можеше да чака повече. Наведе се, вдигна я за хълбоците и двамата погледнаха там, където телата им щяха да се съберат в движение и трепет, докато никой от тях вече не можеше да издържи. Той я задържа над себе си и двамата пак погледнаха надолу към това, което ги очакваше. Той протегна ръце между краката ѝ, разпиля влажния ѝ кичур и тя изстена: „Оххх... Боже мой!“ когато той се надигна и я усети върху себе си. Отворена и чакаща, тя го засмука в себе си...

Де Лароза се надигна високо над нея и рязко се стовари надолу, облада я с вик и тя го усети в себе си, само че очите ѝ бяха затворени и когато фантазията ѝ взе момента в свои ръце, не Де Лароза, а Шарки

навлизаше в нея, защото тя вече не търсеше сладта на властта, а искаше да взема и да дава, искаше двамата да си принадлежат, а не да бъде нечия. Тя чувстваше твърдия му мускулест стомах, стегнатите му гърди, изпънатия му врат, ръцете му я галеха нежно с тънките си пръсти, втвърдяваха я още повече, устата му бе върху нейната, в началото леко, после притисната до болка.

Дишането ѝ се учести.

Вдишване до седем, задържане до седем, издишване до пет.

Тя броеше все по-бързо с учестяването на дъха си. Той дишаше заедно с нея, движеше се в същия ритъм.

Две, две, две.

Две, две, две.

две, две... две, две... две, две...

Едно, едно.

Едно.

Едно!

— Аххх!

Тя извика, после отново и отново. Тялото ѝ се стегна. Вулкани изригнаха с грохот, плюейки огън от нея. Горещата лава я обгърна, затопли я, изпълни главата ѝ, гърлото, гърдите, корема. Вагината ѝ избухна и от устните ѝ се изля порой от звуци, несвързан чуждоземен език, роден в момент на нужда от гърлото ѝ.

Де Лароза потопи отново тръбичката и те си я размениха още веднъж. Тя почувства моменталната си реакция от подновената атака над усещанията си. Бе като самотна звезда, изгубена в космоса, когато вълната я заля отново, и отново, и отново. Планината под тестисите му се изду, той се сгърчи в конвулсия и изригна...

На покрива Шарки чу всичко. Почувства същия необуздан напор, същата планина между краката си, същия вулкан и същия мъчителен взрив в слабините си, когато с тих вик той се изпразни.

Де Лароза остана да лежи край Домино само няколко минути, после стана, взе душ и се облече. Когато се върна в стаята, тя все още лежеше на леглото, макар че вече се бе покрила с халат. Той бързаше

да си тръгне. С оргазма си преди минути Де Лароза бе затворил книгата, наречена Домино.

Той се наведе над леглото. Тя го погледна с мътен поглед и с усмивка на лице.

— Великолепно — каза той. — Ти надхвърли обещанието си. Никога няма да забравя тази вечер. Когато пак се срещнем, ще бъдем само стари приятели. Миналото не съществува.

— Благодаря ти — каза тя меко — за всичко. За това, че ми показва света и неговите богатства. Ти бе добър приятел. Joy geen.

— Сбогом — каза той и я целуна, знаейки, че я вижда за последен път. После затвори вратата. В съзнанието му Домино бе вече мъртва.

Тя продължи да лежи сама още няколко минути, преди сълзите да дойдат, и заплака тихо, не толкова защото той щеше да ѝ липсва, а защото с раздялата нещо завършваше, а всеки край обикновено я натъжаваше.

Шарки вече не слушаше. Той бе свалил слушалките и те лежаха на пода до леглото. Последните двацет и четири часа го бяха съсипали. Бе убил човек, бе направен на пух и прах от Прилепа, преместен бе в Ада на Фриско, тръснали му бяха тази машина, бе подслушал апартамента и не само че се бе оставил да бъде привлечен от заподозряната, но дори се бе наместил гнусно до нея, докато тя се бе любила с друг мъж.

Браво, Шарки. Така далеч няма да стигнеш.

Нервите му бяха обтегнати до скъсване. В мозъка му всичко бръмчеше като усилено с усилвател. Жужащото неоново осветление отгоре, бръмчащите мотори, вятърът, свирещ в процепа на вратата, всичко дразнеше кожата му. Той разчеса ръцете и врата си.

Пръскам се по шевовите, помисли си той. След малко ще ми трябва усмирителна риза.

Той се сети за саморъчно свитата цигара, което бе взел от чекмеджето по-рано. Сложи си якето и излезе в ледения въздух навън. Облегна се на стената на стаята, запали цигарата и пое дълбоко въздух

два пъти, задържайки дима в гърдите си максимално дълго, преди да го изпусне. Дрогата подейства бързо, изглади разкъсаните му нерви. Той затвори очи и остави студеният вятър да обърше лицето му.

Отново се замисли за Домино. Учуди се, че не храни никаква неприязън към нея, че не осъжда чувствеността, която така явно вадеше на показ. Той чувстваше същите нужди и същите желания и за първи път в живота си ги приемаше без чувство за вина.

Желаеше Домино. Точка.

— Какво толкова? — каза той на глас и после се засмя.

Премисли ситуацията. Домино не бе извършила нищо незаконно тази нощ. Никакви пари не бяха взети. Никой дори не бе споменал за пари. Дявол го взел, всъщност думи почти не бе имало. Тя бе забавлявала някакъв свой приятел и как го бе правила си бе изцяло нейна работа.

Освен, разбира се, ако мъжът отдолу не бе набелязаният обект и тази вечер не бе част от капана. Ако се окажеше, че е тъй, лентите щяха да докажат, че те се познават. Интимно. Връзката така щеше да се докаже.

Трябваше да определи самоличността на обекта. Можеше да се обади на Ливингстън и да го прати да проследи гостенина. Но това щеше да отнеме време. Значи трябваше да го направи сам.

Той се върна към мрачния интериор на прослушвателния си пост. Касетофонът, прикрепен към голямата спалня, се въртеше.

Господи, помисли той, не може да са почнали пак!

Поднесе едната слушалка към ухото си. Долу говореха вече две жени.

Той сложи слушалките, притисна ги към ушите си, и се съсредоточи върху гласовете. Единият пееше, другият говореше. И душът работеше.

Телевизорът бе включен, разбира се. Виржиния Гън, от пети канал, даваше прогнозата си за времето. Душът спря. Той чу как Домино се върна в стаята, чу прещракването на дистанционното управление и телевизорът бе изключен.

Тишина.

Касетофонът спря.

Обектът бе изчезнал. Беше излязъл, докато Шарки стоеше на покрива.

— По дяволите!

Той излезе пак на покрива, макар да знаеше, че вече бе късно. Погледна през парапета към паркинга отдолу, но там нямаше никакво движение. Премести се от другата страна на покрива и впери поглед в тъмнината. Вятърът разклати върховете на дърветата под него. А над него буреносните облаци бавно се носеха на изток и студените звезди подигравателно го поглеждаха изпод завесата им.

Върна се в самотната си стая, седна изморен на леглото, изпъна се и преди да е решил какво да предприеме, Шарки потъна в дълбок сън. Този път без да сънува.

Шарки все още спеше, когато Папа дойде да го смени в 7:48 на следващата сутрин.

Той се събуди с подскок, като чу вратата да се отваря. Бръкна под одеялото, което бе използвал за възглавница, извади оттам деветмилиметровия си автоматичен пистолет, отхвърли одеялото и седна на леглото.

Папа спря на вратата, огледа с отегчени очи положението, в което го намираше, и се усмихна:

— Спокойно, Макс — каза той. — Това е само Мориц.

Шарки се отпусна, като остави ръката с пистолета си да падне между краката му.

— Спал съм като заклан — каза той.

— Така и трябва. Тежък ден беше — каза Папа.

— Снощи не бях съвсем на себе си.

— Нещо интересно да е станало долу?

Шарки прибра пистолета в кобура под мишницата си.

— Ставах много работи, но безшумно. Никакъв диалог. Нищо интересно.

— Кой беше проснат по гръб този път?

Шарки вдигна очи към него и на устните му заигра засрамена усмивка.

— Няма да ми повярваш...

— Заспал си и си го изпуснал — каза Папа.

— Как по дяволите се сети?

— И на мен се е случвало — усмихна се Папа. — Петнайсет години са това. Де що може да се сгафи, съм го сгафвал. Арч също. И Фриско. Никой не стреля цял живот само в десетката. Лентите са с теб, нали?

— Остави се, ако има повече от двайсет думи на тях, ще ги изям.

— Каж ми нещо, Шарки.

— Давай.

— Защо висим тук на гюме? Записът става и без нас. Защо да не проверяваме касетите на всеки три-четири часа, колкото да знаем какво става?

— Идеята е, предполагам, че ако решат да спипат новата си жертва там, долу, ще можем да ги хванем на местопрестъплението. Четири часа закъснение ще е нещо като шут в задника за нас.

— Добре — кимна Папа. — Приемам го. А сега си върви вкъщи.

— Да, имам чувството, че съм се родил в тези дрехи.

Шарки се наведе, за да вземе пълните касети. Тогава забеляза, че новите ленти в касетофоните за спалнята и за дневната се бяха превъртели.

— Дявол ме взел — каза той. — Нещо съм проспал тук.

Той ги превъртя назад и ги прослуша. Записът от спалнята ѝ започваше с телевизия — сутрешното шоу. Тя се разхождаше на фона на записа, отваряше и затваряше врати на шкафове, гардероби, очевидно се обличаше. Записът свършваше рязко с изключването на телевизора. Радиото в дневната бе дало ход на другия запис. На силния му фон той пак чу само шумове от движенията ѝ. Бърборенето на диджея от ефира се прекъсваше от музика и съобщения за движението в града. Радиото изключи. Лентата мълчеше, после пак оживя. Тя отваряше вратата, излизаше от апартамента. Записът завърши с прещракването на ключалката.

— Ама че съм идиот — каза Шарки.

— Ранно пиле, рано пее — каза Папа.

— Не мога да повярвам. Тя ни се изниза.

— Ще се върне.

— Да, но сега трябваше да сме по петите ѝ. Знаеш ли...

— Върви си вкъщи. Забрави малко за тази работа. Ще се видим в шест.

— Добре — каза Шарки. Избърса гурелите от очите си и натъпка касетите в джоба си. — В торбата там има малко плодове и една книга.

— Аз си нося — каза Папа и извади от джоба на самото си една износена „Книга на рекордите на Гинес“.

— Това ли четеш винаги като си на пост? — попита Шарки.

— Поне лесно мога да я оставя, ако се наложи да тръгна на някъде — каза Папа.

— Тук си много прав — отбеляза Шарки, докато отиваше към вратата.

— Ей, Шарки? — обади се Папа.

— Да?

— Ключовете от колата?

Шарки му ги подхвърли.

— Дано до шест часа се върна пак при живите — каза той и излезе.

Той спря една преминаваща патрулна кола и слезе при „Маундс“ с надеждата, че тя може да е решила да пазарува рано сутринта. Супермаркетът бе пуст. Той закуси с чаша кафе и се обади на Гризача.

— Имам един по-специален запис за теб, Гриз — каза той.

— Забранен за ученици? — попита сънливо Гризача.

— И още как.

— Къде си?

— В „Маундс“, на „Пийчтрий“. Трябва да се прибера вкъщи, да взема душ и да се преоблека. Без кола съм.

— Даваш ли ми трийсет минути? И аз трябва да мина под душа.

— Тук съм. Виж, в началото на единия запис може да има нещо полезно, може би някакво име. Но всичко е много неясно от грамофона.

— Не се притеснявай — каза Гризача. — Музиката ще я свалим.

— Чудесно — каза Шарки. — Ще се видим, като пристигнеш тук. И не бързай чак толкова много.

Нощта бе почти паднала и влажният, студен вятър отново вещаеше дъжд. Един мъж мина спокойно край портата на паркинга на „Ланкастър Тауърс“. Носеше тъмни очила и син шлифер. Черната му, късо подстригана коса бе скрита под просто кепе. Обикновен на вид човек, излязъл на разходка в ранната вечер.

Лъскав буик спря до колоната на вратата и шофьорът пхна магнитната си карта в цепнатината на апарата. Портата се отвори и буикът влезе. Вратата остана отворена още двамазет секунди и после бавно се затвори. Когато тя прещрака, пешеходецът бе вече зад нея, прикрит в сянката на стената. Той свали тъмните си очила и разгледа

вътрешността на гаража. Бе празен. Бърнс се усмихна сам на себе си. Това бе най-трудната част — да влезе, без да бъде видян.

Отиде бързо до асансьорите на източния блок и натисна бутона за изкачване. Бе с носна кърпа пред лицето си, готов да се престори, че киха, ако има някой в асансьора. Стегната му дясна ръка бе промушена през цепнатия му джоб. В нея стискаше един насочен към пода „Уудсмън“ дваисет и втори калибър. Вратите на асансьора се отвориха. Бе празен. Влезе вътре и натисна бутона за дванайсетия етаж. Имаше късмет. Асансьорът стигна до върха на блока, без да спира по пътя.

Бърнс излезе и се огледа в двете посоки на коридора. Никакви признаци на живот. Отиде с бързи крачки до апартамент 12-С и натисна звънеца. Никакъв отговор. С приготвен шперц той отключи вратата, влезе в апартамента и затвори тихо след себе си. Ослушваше се напрегнато, докато грозната муцуна на мощния пистолет надничаше между цепнатината на шлифера му. Чу само шума от собственото си дишане. Апартаментът бе тъмен и отдавна непроветряван. Той обходи бързо стаите, като проверяваше в гардероби и шкафове, дори под леглата. После се отпусна. Пистолетът бе прибран в кобура.

Внезапно почувства, че трябва на всяка цена да се облекчи и изруга тихо под носа си. Възрастта и напрежението се бяха съюзили в заговор срещу бъбреците му. Влезе в една от тоалетните и се изпика.

Върна се в дневната, извади чифт хирургически ръкавици от джоба си и ги наложи. Придърпа едно кресло близо до големия френски прозорец, който гледаше към западния блок. Повдигна с кибритени клечки две ленти от венецианските щори на прозореца и през цепнатината се откри идеална гледка към апартамента на Домино, два етажа по-ниско в отсрещния блок.

Свали си шлифера и го постели на пода до себе си. В хастара на дрехата имаше допълнително пришити три големи джоба. От единия той извади двойната цев и патронника на къса автоматична пушка, а от другия — силно очукания ѝ приклад. Съедини ги в едно, застопори чукчетата им и едва докосна с пръст двата спусъка. Двете чукчета прещракаха част от секундата по-късно. Той наложи гумената плочка на ръба на приклада и извади два патрона от втория джоб. Свали дулото на пушката, за да отвори патронника, зареди и двете цеви и я затвори с прещракване.

От третия джоб извади малък театрален бинокъл и поставка, направена от две запоени тръби, които прикрепил с болт към цевта на пушката. После оставил оръжието върху шлифера.

Поставил бинокъла на перваза на прозореца и извадил малко найлоново пликче от джоба на ризата си. Под найлона се виждаха две малки червени хапчета. Отиде в кухнята, наля си чаша вода, върна се и я оставил до хапчетата. Възбудата започваше да го обхваща. Огледал с бинокъла прозорците на Домино. Бяха тъмни. Усмихнал се. Имаше много време. Оставил бинокъла обратно на перваза и наведен напред, със събрани колени между лактите си, зачака.

На поста си, горе на покрива, Шарки също чакаше. Бе се върнал в 17:30, чист, освежен, в изпрани джинси, поло, кожено яке и маратонки.

— Няма я още — докладва Папа, потупал го по гърба и излезе. Шарки се настани удобно с книга в ръце и зачете, давайки си сметка, че повтаря и потретва вече познати пасажии, съсредоточен много повече върху касетофоните, отколкото в текста. Накрая оставил книгата настрана. Цял ден бе мислил за Домино. Бе мислил *много* за нея.

Можеше да отиде директно долу, след като тя се върне, и да ѝ разкаже всичко, да ѝ даде шанс да сътрудничи на следствието, като получи в замяна имунитет.

И тя сигурно щеше да му каже, че той май не е с всичкия си.

Или, че може да си навре предложенията на по-удобно място.

Или, че няма никаква представа какви ги говори това ченге пред нея. Кое то можеше и да е вярно. И тогава тя щеше да бие тревога пред Нийл и цялата машина щеше да отиде по дяволите.

Защото до момента Домино си оставаше чиста. С нищо не можеха да я притиснат. Всъщност знаеха само, че тя е свързана с мъж, за когото имаха непотвърдени доказателства, че е сводник и изнудвач.

Забрави тази идея, Шарки.

Касетофонът в спалнята рязко се включи и той грабнал слушалките. Бе телефонът. След третото позвъняване се включи и телефонният ѝ секретар.

— Здравейте, Домино е на телефона. Налага се да отсъствам за малко. Моля, оставете си името, кратко съобщение и телефонния си

номер и ще ви се обадя при първа възможност. Изчакайте сигнала, преди да започнете. Довиждане и приятен ден.

Секунда по-късно се чу и сигналът, последван от:

— Здравей, Пийт е. Виж, налага се да закъснея. Няма страшно. Ще ти се обадя пак след петнайсет минути, двайсет най-много. Чао.

Пийт? Ново име за каталога. Може би това е големият мъж от снощи. Не, помисли си той. Гласът бе различен. Това може да е клиентът ѝ за тази вечер. В такъв случай, след като сега е почти осем без десет, тя наистина закъснява.

Касетофонът в дневната се включи. Тя се прибираще. Затвори вратата, включи радиото и отиде в спалнята. Той чу как леглото изпъшка под тялото ѝ, чу се и гласът на Мария Молдар:

*... до края на тази вечер,
до края на тази нощ...
... В среднощния оазис,
приспи ти своята камила...*

Телефонът отново иззвъня. Тя го вдигна на втория сигнал. Този Пийт не го сдържа на едно място, помисли си той. Но се оказа, че греши.

— Ало... ало...? — Пауза, после още едно гневно: — Ало? — И тя затвори с трясък телефона. Шарки се бе изпънал на леглото и чакаше пристигането на новия ѝ клиент.

Бърнс прегърна нежно телефона в очакване и разтегли устни в грозната си, озъбена усмивка. Изтърси едно от червените хапчета от найлоновото пликче и го погълна с цялата чаша вода. Облече шлифера си, върна чашата обратно в кухнята и премести креслото на първоначалното му място. Седеше с пушка между краката, изчаквайки да набере начална скорост.

Химията бавно започна да нажежава кръвта му и сърцето му заби ускорено. Скротумът му пулсираше. Той затвори очи, люшвайки се в новите усещания, и се остави на унеса на червената магия, докато всяко нервно окончание в тялото му вибрираше от възбуда.

Бе готов, рефлексите му бяха изострени, стомахът му вреше от възбуждане.

Стана, провери ръката си през дупката на джоба на шлифера и взе пушката, като я насочи надолу с цевта. Закопча дрехата и тръгна към вратата, когато внезапно спря.

Господи!

Кибритените клечки.

Той се върна, прибра двете клечки и оправи лентите на венецианските щори.

Започвам да остарявам за тези неща, помисли си той. Е, това поне е последният удар. Само бъди внимателен. Мразеше дори мисълта за това, че може да бъде принуден да се откаже. Чувстваше го като последна среща с жена, след което всичко свършваше. Дрогата препускаше по нервите му като пламъка на горящ фитил. Той раздвижи рамене, затвори очи и отметна назад глава за момент. Получаваше ерекция и това изтръгна въздишка на екстаз от гърдите му.

Така. Господи.

Това се казваше подготовка.

Слезе по стълбите до третия етаж, после премина в другия блок по свързващата тераса. Вятърът прошушна в пластмасовото покритие на плувния басейн и той подскочи, вече почти вдигнал пушката си. Очите му горяха безумно, но се отпусна и продължи. Навлезе в стълбищния блок на западната сграда и наостри слух.

Тишина. Само вятърът хленчеше в шахтата. Бърнс се изкачи по стълбите, тръпнещ в очакване, стигна до десетия етаж и отвори вратата. Коридорът бе празен.

Затвори вратата след себе си и още веднъж прехвърли предстоящите действия в мозъка си. Разкопча полите на шлифера си. Провери още веднъж мястото на апартамента. Номер 10-А бе между вратата и асансьорите. Вдясно.

Идеално. Шест, най-много седем метра, не повече.

Няколко пъти пое въздух дълбоко. Пулсът биеше неистово в слепоочията му.

На етажа имаше четири апартамента. Този срещу нейния, 10-D, в момента се боядисваше за нов наемател. Нямаше никой и в другите два

апартамента в ъгъла на коридора. Бе набрал и техните номера. Тази нощ имаше късмет. Тази нощ определено имаше късмет.

Отиде до асансьорите, натисна бутона за надолу и зачака. Единият от асансьорите пристигна. Той влезе, натисна всички бутони между десетия етаж и партера и излезе. Вратите се затвориха. После натисна бутона за надолу. Другият асансьор пристигна и той повтори същата процедура.

Пъхна палец между двете чукчета на пушката, за да не ударят иглите си при случайно докосване на спусъка и се насочи към вратата на 10-А.

Натисна звънеца и вдигна цевта на пушката между полите на шлифера си.

По радиото звучеше някакъв стар хит, когато на вратата се позвъни.

— Идвам — извика тя. В гласа ѝ звучеше нещо като радост. Човек би казал, че е щастлива. Това част от сценката ли бе?

Шарки чу как тя сваля веригата от вратата и превърта ключа в бравата.

Двата приглушени изстрела дойдоха почти заедно с отварянето на вратата.

Тум тум.

Почти едновременно и не по-силно от удар с юмрук по врата на хладилник.

Чу се вик, не силен, нещо като сподавен животински вой.

Звук на ситен чакъл, хвърлен по стената.

Нещо тежко падна на пода.

Той чу как вратата се затвори.

Пушка. Пушка със заглушител.

Забрави за слушалките. Те се откъснаха от главата му, докато той политаше към вратата. Пистолетът бе в ръката му, преди още да стигне до стълбищния блок. Разби я с първия шут и огледа стълбите надолу. Няколко етажа под него някой бягаше, прескачайки по две, по три стъпала.

— Стой! — изкрещя той. — Полиция, стой!

Той хукна след звука, вземайки по шест стъпала наведнъж, без да пуска перилото, за да не падне. Няколко етажа по-долу видя как някаква сянка пробяга по стената. Не спираше. Някаква врата се отвори и затръшна.

Кой етаж? Кой шибан етаж беше това?

Той стигна до четвъртия, притисна се до стената, отвори вратата, задържа я с крак и се превъртя около нея, скачайки в коридора.

Никой.

Слезе до третия етаж, отвори рязко вратата, скочи с главата напред в коридора, ниско, почти на равнището на коленете си, хванал деветмилиметровия си пистолет с две ръце. Изтича до терасата, прилепи се в сянката на стената и изчака, докато очите му свикнат с тъмнината.

Наостри слух. Вятърът плющеше в найлоновото покритие на плувния басейн. Той се насочи край стената към отсрещната врата. Рефлексите му бяха точни, но мисълта му непрекъснато подскачаше напред-назад. Какво бе станало на десетия етаж? Какво, по дяволите, става тук?

Спомни си за малката радиостанция в джоба си. Бе вече изтичал в източния блок, когато я извади от калъфа на колана си.

— Централа, това е светкавица. Свържете се с Ливингстън, Пападополус и Ейбърмс и им кажете, че Зебра има нужда от тях на базата, незабавно.

Малкият предмет в ръката му пропука:

— Прието.

Той стигна до другата врата, отвори я и изчака секунда, послуша се и тръгна напред.

Никой.

Почака още, целият в слух.

Никой.

Върна се на терасата, огледа я бързо и се върна в западния блок. И двата асансьора бяха на партера. Той тръгна пеш нагоре. Устата му бе пресъхнала и той с мъка си поемаше въздух, когато стигна десетия етаж. Имаше чувството, че сърцето му ще изскочи. Коридорът бе празен. Отиде до апартамент 10-А и натисна звънеца, после започна да удря по вратата. Отстъпи назад и стовари петата си по вратата на сантиметър от дръжката на бравата.

Вратата се отвори и удари нещо.

Той влезе и я затръшна с лакът.

Първото нещо, което видя, бе рояк от малки обгорени дупки по тавана. Боята около тях бе напръскана с кръв. Друг рояк от точки бе наял част от рамката на отсрещната врата и бе навлязъл в дневната.

Малката маса с мраморен плот бе преобърната настрани, а вазата със свежи цветя лежеше на пода.

Тя лежеше до масата. Без лице. Част от рамото ѝ бе също отнесено. Дясната половина на главата ѝ бе унищожена. Цялата бе като някакъв прогизнал, смачкан вързоп, облегнат леко на стената пред вратата. От главата, врата, рамото ѝ се стичаше кръв. Ръцете ѝ бяха свити объркано в скута и.

Шарки стисна зъби и усети как злъчен сок скочи в гърлото му. Преглътна трудно и изрева през стиснатите си зъби.

— Не... не!

— Не.

— *Не!*

— *Бо-о-ожичко... не!*

КНИГА ВТОРА

Това бе друга планета, друг свят — място откъснато от времето и кръстосано с фантазиите на най-лудия полет на мисълта.

Градините — един малък рай, прошарен с алеи, разположен на близо дванайсет декара — зашеметяваха окото с ярките си цветове. Лилави, жълти и розови азалии в разгара на цъфтежа си бяха заобиколени от стотици малки, розови и червени камелии. Лехите с перуники с пастелно сини и лавандулово жълти цветове бяха заобиколили пътеките, а малки дървета, лотоси и тучни зелени ливади покриваха полето над високата пропаст и хълмчетата, покрай които се виеше потокът.

Само една средно висока ограда край алеята, отделяше минувачите от прекия допир с рая наоколо и хвърляше лека сянка върху прелестта на пейзажа. Но присъствието на тази ограда бе напълно оправдано. В далечния ъгъл на градината, далеч от разточителството на сочните цветни петна, скрит в една шестнайсетметрова пропаст, димеше гейзер, грозно раздрал скалите по средата. Гледката шокираше с острия контраст между обстановката там и красотата на градините отгоре. Тук нямаше цветя. От цепнатините на скалите се вдигаше пара. Остър вятър се виеше между нацърбените им отверстия.

В средата на скалната стена, почти скрита от червената глина и големите камъни, между пръснатите листа зееше злокобно отворът на пещера.

Дълбоко в нея жълти очи бляскаха злобно, придружени от някакво съскащо предупреждение — звук, който напомняше за въздух под налягане, изтичащ от гигантска продупчена гума. Съществува, стаено в пещерата, можеше повече да се усети, отколкото да се види. Но присъствието му опъваше нервите.

Другото същество трябваше първо да бъде чуто, преди да може да се види. Разнесе се някакво полуръмжене-полукрясък, който режеше с ледени висулки сърцето. Секунда по-късно то се показва предпазливо зад ъгъла на скалната стена: митично, ужасяващо и

величествено. Фараонът на влечугите. Това бе дракон — златист дракон, и всяка люспа по мазната му кожа заблестя, когато той се изправи на задните си крака в целия си ръст от поне дванайсет метра между огнената му паст и върха на мятащата се зад гръбнака опашка. Под полузатворените клепачи святкаха зелени очи. От всяка лапа се проточваха гладки като слонова кост нокти. Щом отвори изпълнената си с мощни зъби уста, ярък огнен поток лумна нагоре във въздуха.

Драконът се промъкваше като дива котка към жертвата си — бавно, предвкусвайки плячката.

Жълтите очи в пещерата следяха всяко движение на дракона. От тъмнината дойде ново свистене, което отекна хладно в стените на пещерата.

Тогава и скритото там същество се раздвижи. Плъзна се бавно от леговището си и се появи: огромна двуглава змия с жилести мускули, облечени в кървавочервена кожа. Ноздрите ѝ бяха грозно сплескани като на зурла, а раздвоените ѝ езици се стрелваха напред от влажните уста, докато тя се плъзгаше между скалите в търсене на изгодна позиция, някъде из студеното си обкръжение.

Тя се движеше със смразяваща грациозност към своя противник, когото бе фиксирала между черните перли на рогцата си.

После започна да се увива; деветметровото ѝ тяло се събра бързо в плътна спирала. След миг нанесе първия си удар. Злобният чифт глави се стрелна между скалите, хлъзна се надолу с отворена зловещо уста. Стегнатите челюсти изчаткаха, с дълбоко впити зъби във врата на дракона.

Драконът изрева от болка и гняв, изви глава и избълва порция огнен ад към виещата се змия. Нейното тяло се стегна напред и започна да се увива около врата на дракона, докато едната от двете ѝ глави се върна назад и удари отново. Писъкът на дракона се сля със съскането на змията. Двата неземни звяра се вкопчиха в кошмарна прегръдка.

Високо над тях, в изолирана от звука кабина, Де Лароза наблюдаваше тази сцена от ада със светнало от червените пламъци лице. Страховитите отражения от праисторическата битка оставяха мимолетни белези по чертите му. Очите му грееха от радост и той изръкопляска. В този миг той бе оживелият дявол на хомо сапиенса.

— Невероятно, направо изумително! — извика той. — Никое, този път ти наистина си надминал себе си.

Застанал до него пред огромния електронен пулт, авторът и изпълнителят на тази сцена се усмихна. Казваше се Никое Аркуриус, дребен и стегнат, но със силно тяло, с твърди и прорязани от вени бицепси, с черна, но сивееща вече по бакенбардите коса и кафяви очи, грейнали от възбудата на успеха.

Драконът и змията, тропаци, съскащи и бълващи огън, продължаваха да се бият.

— Достатъчно — каза Де Лароза. — Остави кулминацията за понеделник вечер.

Аркуриус се наведе над контролния панел и започна да натиска бутони и да върти потенциометри, докато двата звяра се разделиха. Змията се върна обратно в пещерата си и като оживяла кралска легенда се намести величествено между скалите.

— Това е шедьовър — каза Де Лароза със страхопочитание. Той положи длан на рамото на сътрудника си. Аркуриус се облегна назад в стола, огледа пейзажа и кимна. Това бе истината — той действително бе създал шедьовър.

Аркуриус бе грък. Изоставен от родителите си, той бе израснал на улицата, където и бе изучил и първия си занаят — джебчийството. Едва на тринайсет години бързите му пръсти му бяха спечелили две години заточение в „Да Кривотрос“, далечен затвор на пуст остров, известен като „Кутийките“ поради строените в редици единични килии, където дори и най-дребното отклонение от затворническите порядки водеше до седмици, прекарани в мизерна изолация.

Хвърлен сред закоравели престъпници, Аркуриус си бе спечелил уважението им, като намери ново поприще за ловките си пръсти — дялкаше кукли от дърво в работилницата на затвора. Започнал бе да припечелва и пари за цигари благодарение на неделните си представления в залата за свиждания пред съпругите и децата на затворниците. Ненавършил шестнайсет години, той отново се оказа на улицата, като първо се присъедини към пътуващ цирк, после се опита да свързва двата края като кукловод в Атина, но едва двайсетгодишен, законът отново зачатка със зъби по петите му, докато той бягаше от една страна в друга.

Спасението за Никос Аркуриус дойде, когато той се записа в екипажа на един кораб от Марсилия за Ню Йорк, за да избяга от местните жандарми. В Ню Йорк съдбата най-после му се усмихна. Започнал като чирак, той бързо се издигна, за да се превърне в един от най-обещаващите сценични режисьори в Бродуей, а преди да навърши трийсет години, се прехвърли и в Холивуд. Там, върху огромните здрави сцени на обширните студия, фантазията му процъфтя.

И именно там бе срещнал един посетител от Хонконг. Виктор Де Лароза оцени не само огромния му талант, но и откритостта, с която говореше за предишния си живот.

— Тези пръсти — каза веднъж Никос на Де Лароза — принадлежат на втория най-ловък джебчия в Атина. Най-ловкият никога не е бил хващан.

Де Лароза бързо разбра, че истинският гений на Аркуриус се крие не само в сценичното оформление, но и в режисурата. Той му възложи разработката на нова концепция за детски играчки и заедно те бяха извършили революция в тази област. Гъркът имаше неземната способност да вдъхва живот дори в най-необузданите фантазии на Де Лароза, като проектираше и построяваше забележително реалистични играчки. Малки транзисторни платки, скрити в кукли с почти човешка кожа, караха очите им да мигат, устните им да се отварят и затварят, а чрез малки касетки в тях тези почти живи същества произнасяха и прости изречения. Животните му бяха чудеса на авангардния миниатюризъм. Едно от тях, малък кон, ходеше с четири различни типа походка, като всяка от тях можеше да се избере с едно щракване на пръсти.

Широките умения на Де Лароза в областта на маркетинга бяха превърнали името Аркуриус в нарицателно, а неговите творения, наречени „аркуриони“, бяха станали най-популярните играчки в света, като някои от тях, макар и пуснати в серийно производство, бяха станали обект на колекционерство.

Тогава Де Лароза бе осенен от една идея — толкова вълнуваща и предизвикателна, че той и Аркуриус посветиха пет години на проектирането ѝ и още пет на построяването — всичко това на стойност над десет милиона долара.

Сега резултатът от съвместния им гений се простираше пред тях. Той бе и поводът, който Де Лароза щеше да използва, за да напусне

света на анонимността, в който се бе затворил.

Сега, след като и Коригън бе отстранен — а от тази вечер и Домино, — Де Лароза се чувстваше най-после в пълна безопасност. Медиите малко по малко, за първи път, щяха да започнат да отразяват неговите постижения. Сега той чувстваше, че за първи път може да застане с лице към камерите, без да се бои.

Сега той самият щеше да запознае света с най-великото си постижение.

Пачинко!

Най-предизвикателната, най-възхитителната, най-зашеметяващата лудория на света.

Пачинко!

Върховното развлечение!

В сърцето на стъклената кула Де Лароза бе съборил част от изградените в началото шест етажа, превръщайки освободеното пространство в едно огромно преддверие, започващо от петнайсет метра височина. Над него се извиваше огромен трийсетметров балкон, от който посетителите щяха да могат да наблюдават *Пачинко!* с усещането, че стоят на ръба на пропаст. Зад тях, през остъклените стени, се виждаше цяла Атланта.

А гледката отпред бе зашеметяваща. На огромното пространство, с размери може би на четири футболни игрища, Де Лароза и Аркуриус бяха пресъздали своята версия на Хонконг. Между облите стени на кулата небостъргач бяха построени един ярък, кипящ от живот увеселителен парк и един базар, колкото амбициозно замислен, толкова и удивително изпълнен.

Пътешествието към *Пачинко!* започваше на първия етаж, където една внесена от Китай висока арка отвеждаше към четирите излети под формата на куршум асансьори, които кръстосваха нагоре-надолу по външните стени на сградата. Арката бе охранявана от две триметрови кучета, изплезили червените си езици под бляскавите си, заплашителни очи. Над самата арка блестеше светец надпис: *Пачинко!*, което винаги се изписваше с удивителен знак накрая. На павилиона пред вратата американските долари можеха да се заменят за дубликати на хонконгската валута, с които се заплащаше и за отделните развлечения в комплекса. Единият от асансьорите качваше на горния балкон посетителите, които искаха само да разгледат

отдалеч града на увеселенията — удоволствие, за което се заплащаше само един долар. Останалите четири асансьора стигаха до единайсетия етаж, където бе и входът към *Пачинко!*: две антични каменни колони, внесени от Макао, водеха към едно дълго стълбище, което стигаше до основния етаж, шест нива по-долу. Стълбището бе почти стопроцентов дубликат на оживената „Улица на стълбата“ в Хонконг — малка, тясна алея, преливаща от магазини, павилиони, сергии, ресторантчета и какво ли не още, пресичана на няколко места от други по-големи улици.

Де Лароза разгледа своята версия на града. Плъзнал поглед към вълнуващата плетеница надолу, той си представи цялото това пространство претъпкано с туристи, зяпнали разхождащите се магьосници и акробати, изпълнено с музиката на пътуващ китайски оркестър. Това бе един великолепен базар, където над трийсет магазина развяваха знамена и продаваха всичко — от безбожно скъпи антични предмети и най-редките нефрити на земята до евтини сувенири, костюми, приготвени от каулуунските шивачи, източни килими, пощенски картички, статуетки на Буда, фотоапарати. Тесните сергии предлагаха и приготвяни на място закуски, като пържени ребра или пекинска гъска. Котки се разхождаха лениво по стъпалата.

На основния етаж гъркът бе построил плитко езеро с една умалена версия на плаващия ресторант „Тай Так“ в единия ъгъл. Кухнята бе поверена на Уан Шу, един от най-известните хонконгски майстор готвачи. До пъстрите маси се стигаше с малки сампани, които прехвърляха желаещите от главната улица — една вита пътека, от която можеха да се наблюдават изпълнения по карате и джудо, демонстрации на старинни оръжия, сцени от китайски опери и куклен театър за децата. Имаше още три нощни клуба и два изискани ресторанта; дубликат на храма Ман Мо, известен още като „Дома на хилядата Буда“, една шестнайсетметрова шинтоистка пагода, пушалня на опиум, както и разходки със сампан през лабиринта от тунели под „Улицата на стълбата“, където почти истински аркуриони пресъздаваха най-драматичните моменти от бурната история на Хонконг. Главната улица свършваше в градински парк, поразяващ с изобилието от редки цветя и красиви китайски екскурзоводки, готови да съпроводят посетителите във всяка част от комплекса, запознавайки ги с фрагменти от китайската митология, чието присъствие се усещаше на

всяка крачка. В края на обиколката екскурзоводките разказваха и легендата за Кау-Луун, Деветия дракон и неговия бой с Тун Хай, двуглавата змия на подземния свят. От начало до край Де Лароза бе останал верен на всеки елемент от действителната история, митология и архитектура на Хонконг.

Само след три дни премиерата на този невероятен спектакъл щеше да събере главните американски телевизионни мрежи, репортери на радиостанции, списания и вестници от целия свят, водещи политици, както и именити британски и китайски официални лица. Всички те щяха да бъдат докарани със специални самолети. Посетители и фотографи не се допускаха до увеселителния комплекс преди вечерта на откриването, тъй като Де Лароза знаеше, че ефектът би бил много по-силен, ако около *Пачинко!* се създадеше някакъв ореол на тайнственост. Затова и всичко бе останало като една голяма загадка — гигантска изненада, която щеше да поразии сетивата в понеделник вечерта.

Какъв по-подходящ момент от този можеше да има за оповестяването на президентската кандидатура на Доналд Хочинс?

Джулиъс Лоуентол стоеше само на две крачки от Де Лароза, а очите му светеха като фарове, докато поглъщаше слисан подробностите от пейзажа на *Пачинко!* през прозореца на контролната кабина.

— Е, сър — каза Де Лароза, — какво мислите за нашата играчка?

— Играчка? — повтори Лоуентол, без да вярва нито на очите, нито на ушите си.

Де Лароза се засмя.

— Може би трябваше да кажа „игрална площадка“. Тази вечер вие сте първият външен човек, който вижда всичко това. Забранени са всякакви снимки, а подадената информация е ограничена само до най-общо описание.

Лоуентол сви рамене в почти безпомощен жест.

— Не знам... не знам какво да кажа — започна той, — признавам, че съм загубил и ума, и дума.

— Не го ли одобрявате?

— Боже Господи, разбира се, че го одобрявам. Това е нещо монументално. Грандиозно постижение.

Де Лароза го хвана леко за лакътя и го изведе от кабината към „Улицата на стълбата“.

— Поласкан съм от това, че ми дадохте възможност да го видя предварително — каза Лоуентол.

— Това е най-малкото, което мога да направя — каза Де Лароза. — Още веднъж искам да се извиня, че Доналд отсъства. Но това е едно отдавнашно и важно негово лично политическо решение. Утре ще е тук и двамата ще можете да се хванете на работа.

— Достатъчно дълго съм в политиката, за да познавам тези неща — каза Лоуентол.

— Добре. А освен всичко друго това ни оставя шанса да се опознаем взаимно малко по-добре, нали?

— Разбира се.

Но Лоуентол искрено се съмняваше в това. По време на кариерата си той се бе сближавал с много богати и влиятелни хора, но никога не бе успял да опознае някой от тях добре, защото всички те бяха предпазливи хора. Тайните бяха неотделими от властта и парите — той бе разбрал този факт отдавна. Сега той трябваше да си признае, че измежду всички милионери, насочили се към политиката, Де Лароза бе може би най-прикритият. Досието му съдържаше възможно най-оскъдната информация. Никакви снимки, никакви коментари. Лоуентол знаеше, че той се бе прехвърлил в Америка преди шестнайсет години и преди четири бе натурализиран. Бе управлявал финансите в кампанията на Хочинс от самото ѝ начало и работата му бе безупречна. Почти нищо друго не се знаеше за него. Компаниите и личното му състояние бяха неизвестни, сделките — също. Ако в момента се откриваше възможност за опознаване, то само Де Лароза бе този, който щеше да научи нещо за Лоуентол, и адвокатът добре разбираше това.

Добре, мислеше си той, но какво толкова има да се знае за мен? Той нямаше тайни.

— Поемате доста голям риск с това начинание — каза Лоуентол, докато се насочваха по дългите вити стъпала на базара от „Улицата на стълбата“.

— Предполагам, че сте прав — отвърна Де Лароза.

— И ако пазарът не поеме предизвикателството?

Де Лароза замълча за момент, после каза:

— Никога не се замислям за това, че може и да не успея. Има една китайска поговорка: „Рибата, която се страхува, че ще бъде изядена, става обяд за акулата.“

Лоуентол се усмихна:

— И вие не се страхувате от акулата?

— Не — каза Де Лароза и се усмихна леко. — Не се страхувам от акулата.

Те стигнаха до „Улицата на стълбата“ и започнаха дългата разходка надолу до основния етаж. Де Лароза спираше от време на време да поговори с хората в магазинчетата. По пътя се разминаха с двама акробати, които си подхвърляха запалени факли, сякаш си играеха с безобидни топки.

— Каква е историята на дракона и двуглавата змия? — запита Лоуентол.

— О, това е любимата ми легенда, въпреки че, трябва да призная, много са източните митове, които могат да разпалят въображението. Екскурзоводките в парка ги разказват особено поетично. Главният ми готвач е приготвил за нас само една увертюра към насладите на своята кухня, а докато се храним, аз ще поръчам една млада госпожица да ни разкаже легендата.

В края на „Улицата на стълбата“ възрастен мъж с меки монголоидни черти и снежнобяла коса седеше на един зид и свиреше на цигулка. Той кимна към Де Лароза, когато двамата мъже минаха край него.

— Това е мистър Рейнолдс — каза Де Лароза. — Обиколил е цял Китай с пътуващ оркестър, свирил е първа цигулка във Виенската филхармония, импровизирал е рагтайм с големите джазмени в Ню Орлиънс, а за известно време е бил и преподавател в Бостънската консерватория. Познавам го от много, много години, а нямам представа за възрастта му. За него годините не са от значение. За него всеки ден значи нови преживявания. Той е водачът на китайския ни оркестър.

— Къде го намерихте?

— Той ме намери — каза Де Лароза загадъчно, приключвайки тази тема. — Ето го и ресторанта. От другата страна на езерото. Пълно

копие на „Тай Так“, най-добрия ресторант в Хонконг — поне за мен. Но нека преди това да ви покажа още нещо. Смятам, че това може да възбуди фантазията ви повече от всичко друго досега.

Поеха по една вита пътека към външната стена на сградата. Лоуентол видя огромната фигура — висока над два метра, две блестящи цепнатини за очи, с мустаци спуснати до гърдите, а ноктите, извити като човки на хищни птици.

— Запознайте се с Ман Чу, пълководеца — каза Де Лароза гордо. Гигантът извърна глава и изгледа свирепо двамата мъже под себе си. За момент Лоуентол бе почти готов да протегне длан към заплашителния му юмрук.

— Той е направо като жив — прошепна изумен Лоуентол.

— Аркурионът на аркурионите — каза Де Лароза. — Никое не създава играчки или роботи — той прави същества и хора. Понякога се улавям, че и аз им говоря като на живи хора.

— Какво представлява това? — запита Лоуентол.

— Награда за опасността. Нещо като онези шеметни влакчета на чудесата, но далеч по-изненадващо от тях. Оттам идва и името на парка: *Пачинко*!

Роботът застана пред кука метална топка, достатъчно голяма, за да побере двама души в себе си. В предната част на топката се отвори врата към седалките вътре.

— Заповядайте — каза Де Лароза. Лоуентол влезе в топката и се настани в меката кожена седалка. Де Лароза затвори вратата. Горната половина на топката бе открита, така че пътуващият виждаше ясно всичко наоколо.

— Сега, представете си как Ман Чу изстрелва тази топка в тунела пред вас. Спускате се по пързалка до долния етаж, който е една голяма мнима маса за пинг-понг, или площадка за боулинг, има с буфери, светлини, тунели, огледала. Колата се движи свободно на лагери, скоростта се контролира по електронен път от дежурен оператор. Но щом излезе от пързалката, тя се освобождава. Само скоростта ѝ се контролира, за да не изхвърчи навън. И започва да подскача като топче за тенис от единия буфер в другия със скорост до петдесет километра в час, преди накрая да падне в друга пързалка и да се спусне до първия етаж... където портиерът е готов да подаде ключовете от колата ви.

Над входа на тунела имаше и голям модел на самата маса за *Пачинко!*, електронно изображение, където подскачащата топка взривяваше буферите по ъглите на полето и увеличаваше резултата на цифровия брояч.

Де Лароза помогна на Лоуентол да излезе от топката.

— Заповядайте — каза той.

После поведе адвоката по тясна алея, през пожарната врата, по стълбите към втора врата, която се отвори пред самото игрално поле. Стените бяха в огледала. Неоновите лампи святкаха на пресекулки, а „кеглите“ блестяха в пищни цветове. Именно техните форми заинтригуваха Лоуентол, защото бяха като огромно множество от странни фигури, всяка изобразяваща китайско божество.

Де Лароза тръгна по игралното поле и моментално заприлича на джудже на фона на фигурите на тази гигантска дъска за пинг-понг. Първо посочваше към една, после към друга статуя със защитен буфер около основата, като не спираше да говори.

— Това е Шао-Лсинг, богът на дълголетието. Аз го наричам „Богът, който ни се надсмива“. Този, спокойният, е Лу-Хсинг, богът на заплатите. А онзи там, дебелият? Кой друг, ако не богът на богатството — Тсай-Шен. А тази дама тук е Куан-Уин, богинята на жалостта и състраданието. Четирийсет и две статуи. Достатъчно, за да задоволят и най-големия мазохист сред търсачите на силни усещания. Топката обикаля в един пълен кръг дъската с петдесет километра в час, преди да се изтърколи по пързалката тук. Онази кабина по средата е контролният пулт. Могат да се поемат до три топки едновременно. Но във вечерта на откриването ще ги изстрелваме, разбира се, една по една.

Той се обърна и погледна към Лоуентол. Това наистина бе подходящо изпращане от *Пачинко!*

— Е — каза Де Лароза тържествено, — какво ще кажете за това?

Лоуентол вдигна ръце с дланите нагоре.

— Какво мога да кажа? Тук самата фантазия оживява пред очите на човек. Моите поздравления.

Видимо доволен, Де Лароза го поведе обратно към основния етаж на парка.

— А сега — каза той, — нека се насладим на ястията на всички ястия. Уан Шу ни очаква. След като възбудихме емоциите си, нека

прескочим границите и на гастрономичните си фантазии.

Барни Фриско влезе като хала във фоайето на Ланкастър тауърс Уест, докато Папа подтичваше до него. Мъжът от охраната ги видя и излезе от офиса си с извити във въпросителна вежди.

Папа успя да изстиска някаква полуусмивка на устните си.

— Общинският контрол — каза той, като посочи към Фриско, чието лице приличаше на вулкан, готов да изригне.

— Нещо не е наред ли? — запита охраната с лека паника в гласа си.

— Всичко е наред — отвърна Папа. — Нищо сериозно. Рутинна проверка.

Те се качиха в асансьора. Мъжът от охраната проследи как вратите се затварят, сви рамене и се върна при телевизора си.

— Какви бяха тия идиотщини за общинския контрол? — излая Фриско.

— Той си мисли, че сме асансьорни техници от общината — каза Папа.

— Асансьорни техници? Господи Боже мой, Папа, дано това тук да е нещо сериозно, защото иначе не знам дали ще мога да преживея факта, че ме извадиха по средата на концерта — точно по средата на симфонията. Прокофиев! Най-големият ми син свири първа цигулка тази вечер, разбираш ли какво значи това?

Папа мълчеше.

— Фантастична програма: Брамс, Шуберт и Прокофиев! И аз съм там, на третия ред по средата — Фриско, който бе с фрак, разхлаби папионката си и откопча горното копче на ризата си, когато асансьорът спря.

— Надясно, първата врата вдясно — каза Папа.

Фриско закричи по коридора, като мърмореше тихо:

— Дано да е нещо важно. Защото, ако някой се ебава... — той удари с юмрук вратата на 10-А.

— Кой е? — запита Ливингстън отвътре.

— Червената шапчица, кой, по дяволите, си мислиш, че може да е? Отвори таз проклета врата.

Веригата издрънча и Ливингстън отвори леко вратата. Фриско се втурна напред, без да погледне встрани от себе си. Изправи се лице в лице с Шарки и Гризача. Застана пред тях с ръце на кръста и увиснала от яката му папийонка.

— Така — изръмжа той. — Какво толкова се е случило, че ченгета да ме вадят от залата по средата на концерта, когато десет минути по-късно щях да мога спокойно да се изнижа в паузата? Наложил се да настъпя мазолите на половината висше общество в Атланта...

Ливингстън го потупа по рамото, а Шарки посочи с пръст към вратата зад себе си.

— Какво, по дяволите, си... — каза той и не довърши.

Видя кървавите точки под тавана, петното от кръв на стената, където силният изстрел я бе приковал, струйките, стекли се до долу върху свития труп на земята.

Някакъв изпит мъж, слаб и кокалест като паяк, се бе навел и преглеждаше тялото.

— Не е добре за кръвното налягане да избухваш така, Барни: — каза мъжът тихо.

— Исусе Христе! — едва промълви Фриско. Направи две крачки към трупа и спря. Лицето му се сгърчи. Преглътна трудно, потрепери, погледна първо към Ливингстън, после към Шарки и после пак към трупа.

— Какво, по дяволите... кой... Какво е станало тук?

Шарки се опита да заговори, но гласът му се бе изгубил и той само се опита да се изкашля. Ливингстън започна вместо него:

— Това е тази жена — Домино.

Думите се врязаха в стомаха на Шарки, когато ги чу, казани на глас.

— Домино! — повтори Фриско.

— Да.

Очите на Фриско се разшириха.

— И как стана?

Изпитият мъж, с ръце в окървавени гумени хирургически ръкавици, погледна към него.

— Някой ѝ е видял сметката — каза той с уморен глас.

— Не съм сляп — изрева Фриско. — Искам да знам как е станало.

— Ето как — започна Ливингстън. — Шарки е горе на покрива и следи подслушвателната уредба. Бе излязла рано сутринта и я нямаше през по-голямата част от деня. В седем и четирийсет някой си Пийт се обажда и казва, че ще закъснее, но пак ще позвъни. Тя се прибра в седем и четирийсет и четири. Две минути по-късно телефонът пак звъни. Онзи отсреща обаче затваря, след като тя вдига. В седем и петдесет и осем вече се звъни на вратата, тя отваря и... — той махна с глава към трупа. — Още нещо. Събирала си е куфара, преди да бъде очистена. Оттатък на леглото е. После, след около още петнайсет минути... имаше още едно телефонно обаждане. Оставихме телефонния секретар да се включи. Пак беше Пийт. Прекъснах го по средата, но той затвори веднага щом чу гласа ми.

Слабият мъж свали ръкавиците си, подпря се на коляно и се надигна. Нагоре. И още нагоре. Бе над един и деветдесет и пет, слаб като върлина. Дрехите му висяха като парцали по бостанско плашило. Кожата му бе с цвят на овесена каша, а косата му — или каквото бе останало от нея — напомняше за канела. Скулите на дългото му, продълговато лице опъваха тънка като оризова хартия кожа. Дългите му като игли пръсти изглеждаха крехки като клонките на изсъхнал храст. Арт Харис, един от най-добрите репортери в града, веднъж бе писал в статия, посветена на него: „Макс Грим, лекарят следовател на Фултън каунти, е един тънък вързоп от вейки, който изглежда по-зле от много от обектите на своите дисекции...“ Това описание му бе донесло и прякора, Вейката. На шейсет и седем години той бе събрал четирийсетгодишен стаж в разнищване съдбата на труповете в областта и бе успял да отклони искането за задължително пенсиониране две години по-рано под неясния предлог, че боледува от някакво неизлечимо заболяване и иска да продължи да върши работата, която бе запълнила близо две трети от живота му. Никой не бе взел това оправдание на сериозно, но никой и не го направи на въпрос. И без това бе твърде добър, за да се пенсионира.

Негов партньор бе Джордж Барет, началник на лабораторията по съдебна медицина. Заедно те се превръщаха в най-неразбиваемия тандем на патологията, за който в моргата нямаше тайни. Барет бе най-

много метър и шейсет и бе с поне десет килограма по-тежък от Грим. Носеше очила без рамки и сресваше червената си коса на прав път като прилежен чиновник от началото на века. Бе стриктен баптист, който освен че не докосваше цигари и алкохол, никога не ругаеше и постоянно се обиждаше от тесните връзки на Грим с вечната му малка бутилка, пълна с коняк „Наполеон“. Барет дойде откъм голямата спалня с една от онези антични лекарски кожени чанти, които баща му, провинциален лекар, някога му бе завещал. В нея бе събрал всички тайнствени инструменти на своя тънък занаят.

С мекия си южняшки глас, почти лишен от интонация, той събра всичко, което имаше да казва в едно дълго изречение:

— Нищо особено не открих тук, направих нужните измервания и снимки, а, здравей, Барни, между другото, смятам, че от записа определено можем да предположим — по-точно, дори да заключим — че убиецът изобщо не е прекрачил прага на апартамента.

Фриско бе вече човек, борец се отчаяно с някакво смътно предчувствие. Едри капки пот бяха избили по челото му.

— Къде са всички останали? — запита той.

— Какво искаш да кажеш? — отговори с въпрос Ливингстън.

— Каквото и казвам, дявол го взел. Къде е отдел „Убийства“? Тук виждам медицинското освидетелстване и лабораторията. Къде са всички останали? Как така вече час и пет минути, откакто е станало, няма нито един от „Убийства“?

— Никой не ги е видал — каза Ливингстън.

Фриско облещи очи:

— Никой не ги е видал?

— Никой не ги е видал.

— А... хм, защо никой не е позвънил? Да не би всички телефонни линии между този блок и полицейското управление да са прекъснати, или какво?

Шарки бе забил поглед в пода. Не бе проронил и дума, откакто Фриско бе пристигнал. Все още усещаше, че няма да може да събере мислите си в някакво разбираемо изречение. Ако имаше нещо, което Фриско нямаше да разбере и нямаше да приеме, това бяха личните чувства на Шарки, а той знаеше, че ще му е трудно, дори невъзможно, да сдържи гнева си, ако заговори. Трябваше да действа предпазливо и

именно тази необходимост го накара да замълчи. Фриско се обърна към Ливингстън.

— Арч?

— Да... — започна Ливингстън, но думите изведнъж се изгубиха и от неговите уста. В крайна сметка Папа се намеси в накъсания на пресекулки разговор.

— Искаме да си го довършим сами — каза той.

— Да довършите какво? — попита Фриско.

— Случая.

— Кой случай?

— Искаме ние да разнищим тази история, Барни — каза Ливингстън. — Знаем повече от...

— Чакай! Спри, че май ме хващат дяволите — каза Фриско и гласът му потрепери. Вдигна пръст нагоре: — Всички вие знаете, сигурен съм, онова златно правило, закон номер едно от десетте божии заповеди на Прилепа, че при внезапен, необяснен, подозрителен смъртен случай, че при всякакъв смъртен случай, отдел „Убийства“ е първият, който трябва да се уведоми. Преди дори някой да е отишъл да пусне една вода, по дяволите. Това е библията, момчета.

— Чакай малко — помоли го Ливингстън.

— Не! Не вярвам на ушите си. И дано мощният хор на Прокофиев да ми е повредил нещо ушите, защото, ако наистина казвате това, което ми се струва, че чувам, сигурно не сте с всички си. Вие сте просто опасни, ако биете натам. Опасните сте като кривоглед бръснар, мамка му, ако наистина си мислите нещо такова — лицето на Фриско бе почервенияло от яд.

— Виж, само не го приемай лично — каза Ливингстън.

— Не, наистина го приемам лично. Точно така. Цялата тази глупост я вземам съвсем на лична основа. Цялата тази идиотщина.

— Виж — каза Ливингстън, — всички малко сме излезли от релси в момента.

— А, това добре го виждам. Всички сте превъртели, това е ясно. Ти — ти си Ейбръмс, нали?

Гризака кимна.

— И ти ли си с тях?

Гризака отново кимна.

— Господи, тук всички сте луди като отбор еднокраки танцьори. Казвам ви го в очите, ако изобщо ви интересува.

Гризача се усмихна.

— Нищо смешно няма в това, Ейбръмс — изрева Фриско. — Нямате представа в какъв казан с лайна сте нагазили. Какво мислиш, че ще направи Д'Агастино, като разбере? Да не мислиш, че само на мен ще си го изкара? Ха! Този смахнат ще вдигне такава врява, че чак в Афганистан ще се чуе. Та той крещи повече от евангелист, да го вземат дяволите дано.

— Ще ме изслушаш ли само за мо... — опита се да каже Ливингстън.

— Луди! — прекъсна го лейтенантът. — Л-у-дии — каза той и запуши уши с дланите си.

Ливингстън погледна към Шарки и сви рамене.

— Какво ти казах? — рече той.

— Какво си казал на кого? — попита Фриско, все още с ръце на ушите.

— Казах му, че ще ни вземеш за луди.

— Ама, вие наистина сте луди. Абсолютно ненормални. Всичките. Луди!

— Мислех, че поне ще... — започна Ливингстън, но не довърши.

— Какво си мислеше? Какво? — каза Фриско. Гласът му отново започна да се надига заплашително.

— Мислех, че ще ни изслушаш.

— Какви ми ги сервираш, Арч? Какви са тези сцени с разбити сърца? Господи, точно в този момент всичките сте нагазили до кръста в едно блато, което гъмжи от крокодили. Та чак и аз съм с вас. Не знам даже какво става, а съм вътре до гуша. Хей, момчета, Прилепа така ще разлае кучетата, че вече ги чувам как се облизват. Десет скалпа на шибания му пояс. И ти си вътре, Вейка, както и ти, Джордж. Знаете процедурата.

— Аз работя за областната управа — каза Вейката тихо. — Капитан Джаспърс може да духа супата.

— Чиста работа — каза Фриско. — Ами ти, Джордж?

— Той ми дължи услуга — каза Ливингстън. — Сега си я поисках.

— Джаспърс не ме бърка — отговори Барет. — Помня го още като младши стажант. Едва си връзваше обувките по това време.

— Той още е така — каза Вейката. — А, между другото, Барни, преди да дойдеш, Арч бе най-старшият тук. От мен се иска само да направя на място предварителен оглед на трупа, преди да се премине към аутопсия. Този, който поеме случая, той и ще получи резултатите. Досега, струва ми се, че сержант Ливингстън бе най-старшият измежду нас.

Барет се усмихна.

— И аз следвам същите правила. Длъжен съм да рапортувам на Ливингстън. Ако оттам нататък той наруши процедурата, това си е негов проблем, не мой.

Фриско седна на дивана.

— Да-а-а — каза той. Поклати бавно глава няколко пъти и накрая каза: — Добре, ясно. Всички сме малко изнервени. Разбирам. Но аз ще се оправя, оставете всичко на мен. Ще извикам Прилепа и ще изглежда всичко.

— Дай ни само почивните дни, Барни. Шейсет часа. Какво, по дяволите, са шейсет часа? До понеделник сутринта — каза Ливингстън.

— Това е лудост — каза Фриско, — формена лудост. Казах, за кашата дотук ще мога се оправя. Но вече е време да извикаме някой от отдел „Убийства“, и то бързо.

По ирония на съдбата в този момент Папа избухна. Папа — който по принцип почти не продумваше, а ако отвореше уста, обикновено събираше цялата Конституция заедно с поправките в еднинствена сричка; Папа, който никога не издаваше никаква емоция — сега подскочи като ранен бик.

— Майната им! — изрева той разярен, като викът му накара измъчения Фриско да подскочи. — Майната им на всички! И Прилепа, и „Убийства“, и прокурора, всичките могат да го духат. Седим с Арч заврени в тази кофа с боклук, в „Смута“, вече шест години. Ти си там от още по-рано, Фриско. Всеки в „Къщата“ си мисли, че ставаме само за това да събираме курви и извратени, а акълът ни стига колкото да си избършем кучешко лайно от обувката. А не сме банда кретени, сам го знаеш. Заедно с теб и Арч имаме петдесет години служба. Това тук си е наш случай. Ние го надушихме. Аз разхождах онази проклета Мейбъл

по конспекта чак докато краката ме заболяха и оттам тръгна всичко, това ни докара дотук, ако вече си го забравил. А сега знаете ли какво ни чака заради това? Казанът с лайната, това ни чака. Цялата Къща ще се изсипе отгоре ни с подмятанията и с обидите си. Аз обаче няма да кажа „майната му“ на това, че Шарки е бил горе, когато това тук е станало. Няма да кажа „майната му“ и за това, че ние разровихме всичко и стигнахме дотук. Няма и толкоз! Щото ще слушам само дрънкане как сме били на покрива, докато на момичето тук му натикали мозъка в шепите. Ще ви го кажа направо — омръзна ми вечно аз да съм глупакът на цялото това полицейско управление. Да го духат всичките, Барни. Дай да тръгнем сами след този кучи син, а като го спипаме, да му окачим топките на вратата на Джаспърс. Омръзна ми вечно да ми серат отгоре — Папа отвори френските прозорци и излезе на балкона с лице, розово като на саламандър.

Фриско бе слисан.

— Какво е станало с всички тука? С Папа се знаем от десет години. Работим заедно от шест. Току-що на един дъх го чух да казва повече, отколкото през цялото това време досега. Какво толкова има? Имаме една курва, заподозряна в изнудване, която е била очистена. Голяма работа. За първи път ли някой затваря с олово устата на някоя проститутка?

— Тя бе една хубава дама — каза Гризачът.

— *Хубава дама?* — повтори Фриско.

Шарки бе седял умълчан на дивана през цялото време. Сега трябваше да каже нещо. Но какво? Как изобщо би могъл да обясни, че се е запознал с Домино, и то при тези странни обстоятелства? Или как е усетил нейната уязвимост, как това го е привлякло. Как в резултат на всичко това безумната касапница, взела живота на Домино, му се струваше насочена към самия него.

— Не разбираш ли — каза той най-после, — че се чувствам отговорен за това? Дали има, или няма защо не знам, но се *чувствам* отговорен.

Фриско впери очи в Шарки и гневът му започна да се охлажда.

— Да, мога да те разбера. Но, работата е там, че никой тук не е отговорен. Вършил си точно това, което е трябвало да вършиш. Хайде, нека всеки — *всеки* — да каже: Имаше ли някой представа, че тя може да бъде очистена?

Мълчание.

— Никой ли нямаше представа?

Отговор не последва.

— Никой, разбира се. Никой не е отговорен за това. Никой не е знаел какво ще стане. Сега, ако докторът беше малко попрекалил с чувствата, разбирам. Не може цял живот да газиш проклетия формалдехид и да не ти се отрази по някакъв начин. Но на вас, какво ви става на вас, дявол го взел? Слушайте, каквото и да сторим, дори да приключим по случая до закуска, смятайте, че всички сме в черния списък на Прилепа. Разбере ли, свършени сме. А той ще разбере, тук няма съмнение. Някой може ли да оспори това? Не, не може. А дори и Джаспърс да оглушее, ослепее и онемее за трийсет секунди, насреща ни излиза не някой друг, а Джей Филип Райли. Сигурен съм, помните, че лейтенант Райли е началник на отдел „Убийства“, но може би не знаете, че когато Господ е раздавал акъл на хората, същият този Джей Филип Райли е бил първи на опашката. А може би също не знаете, че ако този Джей Филип Райли избухне, и Прилепа и Д'Агастино пред него ще са като от хора на детско училище. Искам да кажа, че Райли изобщо няма да вземе присърце факта, че една банда шегаджии от „Смута“ са го оставили ей така в девета глуха и са му измъкнали случая. Това, като начало. Вместо край искам само да посоча, че същият този Джей Филип Райли за лош късмет ми е приятел и заедно с това е много добро ченге и в този момент изобщо не съм склонен да си вкарам оная работа в месомелачката само защото Шарки се чувства *отговорен* за станалото.

— Отлична реч, Барни — каза Барет с тихия си погребален глас.
— Всичко, което тези момчета искат, са два дни — събота и неделя. Освен това, по стечение на обстоятелствата, знам, че Джаспърс сега е в Чикаго и ще държи реч пред конгреса на офицерите от полицията. Връща се чак в понеделник вечерта.

— Това няма никакво значение — отсече Фриско.

— Не мисля така — каза Вейката.

Фриско се отдръпна рязко от него, сякаш докторът бе чулав.

— Вейка, моля те, само ти не се бъркай в тази работа — отсече той.

— Защо? Това, което каза, само потвърждава, че и Шарки, и Ливингстън, и Папа са прави. Каквото и да сторите оттук нататък,

Прилепа и Райли ще са като луди. Така че, какво може да загубите?

— Никога не нарушавам процедурата — това е единственото, което никога не правя. Това е самоубийство.

— Така е, Барни — каза Ливингстън. — И точно заради това си в „Смута“ от близо седем години, защото така държиш на процедурата. По дяволите, откак съм в „Смута“ веднъж дори не сме спазвали тази процедура.

— Не говоря за нещата вътре в отдела — каза Фриско.

Шарки стана и започна да крачи нагоре-надолу из стаята. Шокът бе започнал да се размива в съзнанието му и неговото място бавно се заемаше от гняв, от набъбващата дълбоко в него остра ярост.

— Да, може и да ти е харесало там, долу в Ада — каза той е треперлив глас. Може би си лежал с кучетата толкова дълго, че бълхите са ти харесали.

— За кой по дяволите се мислиш, че да ми приказваш такива работи? — каза Фриско, докато лицето му се наливаше с кръв.

— Просто се сетих за лекцията, която ми прочете, като застъпих при теб вчера — каза Шарки. — Всичко това само за самочувствие ли беше? Как и ти, и Арч, и Папа сте били там, защото не им цепите много-много басмата. Не сте били играели по правилата. Били сте отбор луди глави. Виж, лейтенант, ти ми даде тази машина в ръцете и сега и Арч, и Папа, и Гризача са готови да продължим. Само че ти искаш да я сервираш на Райли. Дяволите го взели, може и да си прав. Може би наистина трябва да си хващам пътя, още сега, но преди да си търся нова работа, първо ще хвана този кучи син със собствените си ръце.

— Посмей само и после лично аз ще ти взема значката. Лични отмъщения не ми трябват. Това е глупаво и сам го знаеш.

— Виж, с всяка минута, пропиляна тук в спорове, този кучи син се изнизва все по-надалеч — каза Ливингстън. — Защо не дадеш шанс на Джордж и Вейката да ни кажат какво са открили? Пет-десет минути. Както сам казваш, и без това сме вече при крокодилите.

Раменете на Фриско потънаха надолу. Победен, той махна с ръка към Вейката.

— Казвай, за Бога.

Вейката се усмихна.

— Не се тревожи за Райли. Той има седем кочана долу в хладилника, а двама от тях са накълцани като за салата. Сигурно даже в този момент би ти бил благодарен за услугата.

— Не ме разсмивай — каза Фриско. — Райли е доволен само ако дневният му отчет завършва като сводка за жертвите от Втората световна война.

— Можем ли да започваме? — запита Барет.

— Давай, к'во му е? — каза Фриско. — Просто няма да разберем как ще цъфнем като регулировчици на някое кръстовище в Айдахо с по едно дисциплинарно на гърба.

— Какво си спомняш от курса по балистика? — запита Барет.

— Не се шегувай с мен — каза Фриско. — От толкова отдавна съм в „Смута“, че помня как окошариха Сократ, задето щипел млади момчета по задника. Давай по-просто.

— Добре. Първо, очевидното. Оръжието е било пушка. Калибърът — дванайсет, ако съдим по броя на сачмите в патрона. И двамата мисля сме на мнение, че пушката е била с рязана цев. Защо? Защо скоростта при напускане на дулото е около 350 метра в секунда. На разстояние около метър изстрелът е компактен, като на единичен куршум. Но след това сачмите започват да се разпиляват. Ако целта е сачмите да се разпилеят по-бързо, най-добре е да се отреже цевта. Ефектът на рязаната цев на разстояние от един метър е същият като на обикновена пушка от разстояние десет метра. А сега да хвърлим един поглед към самата сцена на убийството. Мистър Грим?

— Благодаря, мистър Барет.

Слабият мъж извади молив от вътрешния си джоб и нарисува една точка на челото си точно под извивката на косата си.

— Опърлена коса по фронталния лоб на това място. Всъщност косата дори бе обгорена на някои места. Освен това малки обгорели парчета кожа са залепени по мазилката заедно със сачмите, които не са я ударили. Топлината от изстрела при тези пушки се разсейва много бързо. Следователно оръжието е било на разстояние деветдесет сантиметра до метър и двайсет от жертвата в момента на изстрела... Съдейки по раните, сачмите вече са били в сноп с диаметър седемнайсет до двайсет сантиметра. Там, където те удрят стената, снопът вече е с диаметър двайсет и пет сантиметра. Нормална пушка дава подобна разсейка от разстояние осем до десет метра. Затова, бих

казал, че изстрелът е бил даден от самата врата и че пушката е била със силно отрязана цев, може би само на двајсет — двајсет и три сантиметра от ударната игла, докато при обикновените пушки това разстояние е около седемдесет — седемдесет и пет сантиметра. Мистър Барет?

— Благодаря ви, мистър Грим. Що се отнася до оръжието — продължи Барет, ако чуете записа на Шарки, ще забележите, че двата изстрела са дадени почти едновременно. Всъщност те дори се застъпват леко. Но са твърде скоро един след друг, за да могат да бъдат дадени от автоматично оръжие, или след зареждане. Така че, в крайна сметка, имаме рязана, дванайсетмилиметрова двуцевна пушка, и то с много добър заглушител.

— *Лупаба*? — запита Ливингстън, изненадан.

— Какво е това *лупаба*? — каза Шарки.

— Това е сицилианското наименование на този вид пушки. Класическото средство за екзекуции в мафията — каза Барет. — Напълно е възможно.

— Искаш да кажеш, че това тук е работа на мафиот? — каза Фриско.

— Казвам само, че е използван същият тип оръжие. Казвам още, че това не е работа на аматьор. Никой аматьор няма да използва подобна пушка. Поне не със заглушител. Освен това всичко тук е било много добре планирано.

— Има още нещо — каза Вейката. Наведе се и вдигна с пинсети една сачма от найлоновата си торбичка, след което я поднесе към носа на Фриско.

— На какво ти мирише?

— На какво, на барут — каза Фриско.

— Нещо друго?

Фриско затвори очи и смръкна. После набръчка чело.

— Какво е това — чесън?

— Точно така — каза Вейката.

— Само не ми казвай, че пушката е вечеряла спагети — каза Фриско.

— Може и да е така — усмихна се Барет. — Това е още една мафиотска традиция. Така наречените капореджими, лейтенантите от мафията, понякога накусват патроните си в чесън. От това раните се

инфектират, а болките стават много по-жестоки. Обикновено до чесън мафиотите прибегват при вендети или за официални екзекуции. Но не съм чувал никога в чесън да се киснат и сачмени патрони. Странно е.

— Значи не смяташ, че това може да е някаква официална акция на мафията? — каза Фриско.

— Съмнявам се.

— Защо?

— Може да е било просто въпрос на навик — каза Шарки.

— Това ми изглежда по-вероятно — каза Барет. — Навик. Или дори отличителен белег.

— Значи това може да е бил някой бивш, стар *капореджими* — каза Ливингстън.

Барет кимна в отговор.

— И каква полза от всичко това? — започна Фриско. — Стеснихте кръга на заподозрените до няколко хиляди професионални екзекутори, пръснати из цялата страна. Голяма работа!

— Плюс част от описанието им, Барни, не забравяй и това — каза Вейката. — Още няколко черти. Изстрелът е бил даден отдолу нагоре. Вижда се от начина, по който сачмите са ударили по стената. Жертвата е приблизително 176 сантиметра на ръст. Приемайки на базата на останалите следи, че убиецът е стоял на вратата, можем да прокараме хипотетичната линия от центъра на сачмения сноп през главата на жертвата до мястото, където е бил той. Спокойно можем да приемем, че не е стрелял от хълбок. Ако бе така, при втория изстрел, цевта щеше го удари по собствената му брадичка. Така че той е стрелял или с приклада на рамо, или под мишницата. От всичко това можем да стигнем до една добра хипотеза за ръста на убиеца. Мистър Барет?

Барет бе вече начертал схемата на лист хартия и чукаше цифрите на малък джобен калкулатор.

— Не повече от един и осемдесет. По-вероятно един и седемдесет и пет до един и седемдесет и осем. От разположението на двата изстрела още бих казал, че става въпрос за вертикална двуцевка, а не за хоризонтална от типа на ловджийските пушки.

— Доста често срещан модел, нали? — каза Фриско.

— Да — каза Барет. — Лично аз не бих губил време в търсене на оръжието. Важното е, че то се вписва в цялостния му облик.

— Колкото повече ви слушам, толкова повече се убеждавам, че най-добре ще е да извикаме Райли и неговия отбор тук, и то бързо — каза Фриско. — Нека от „Убийства“ и от „Организираната престъпност“ да си берат грижите — проблемът е техен.

— Ако Д'Агастино влезе в играта, този тук с рязаната пушка може да е спокоен — каза Гризача. — Преди още да са започнали, те двамата с Райли ще се издушат. Този Д'Агастино знае как да си крие доказателствата за себе си, така че само „Организираната престъпност“ да се прославя.

— Няма страшно. Някой ден Райли ще му вземе мярката. Ти просто не си виждал какво прави този щурав ирландец, като полудее.

Барни, Фил Райли си е на мястото, защото го заслужава. Д'Агастино е политик. Твоят опит какво казва — кое взема предимство в официалната йерархия, политиката или талантът? Райли ще трябва да се бори седмици с бюрокрацията и голям късмет ще извади, ако изобщо този случай остане в неговия отдел — Вейката извади тънка бутилка от вътрешния си джоб и отбеляза успешния си анализ с глътка коняк.

— Нека сега обобщим всичко, което знаем за убиеца — каза Барет. — Мисля, че имаме работа с някой от старата гвардия, човек с установен маниер и отдавнашни навици. Крайно предпазлив, внимателно изпипва плана си, достатъчно опитен, за да е самоуверен. Бих казал, че от доста години би трябвало да е в занаята. Младите избягват да си създават навици. Те променят техниката си непрекъснато, за да не бъдат открити по нея. По-старите са твърде консервативни. Те спазват традициите. Боят се от промените. Придържат се към това, което знаят, че е ефикасно. Така че тук имаме определено някой от старите вълци. Прехвърлил четирийсет и пет, може дори и над петдесетте. Един и седемдесет и пет до един и осемдесет. Твърде възможно е да е привърженик на близкия бой, да обича да убива от близко разстояние, като това може да стига дори до степен на психическо отклонение. Мафиот и дори може би ексекUTOR от високите етажи на йерархията в мафията заради използването на чесън. В наши дни използването на чесън може да е само нещо като ритуал, нещо, свързано с късмета или традицията.

— Благодаря ви, мистър Барет — каза Вейката.

— Аз ви благодаря, мистър Грим — каза Барет.

Папа се намеси в разговора им от балкона.

— Знаете ли какво си мисля аз?

— Един Господ знае — каза Фриско.

— Нашият човек трябва да е държал апартамента под око. Няма как иначе. Не може да е чакал на стълбището дял ден докато тя се върне. Не може да е бил навън, твърде лесно биха го забелязали. Обаждането по телефона е било сигурно за да се убеди, че тя си е вкъщи. Трябва да е бил някъде, откъдето да види, че лампите светват. Гледал е насам. Сигурно оттам някъде — посочи той към източния блок.

Всички погледнаха към отсрещната сграда, по която блестеше безразборно подредената мозайка на светналите прозорци. Шарки внезапно потрепери. Космите на ръката му настръхнаха и той я разтри, като се опитваше да не привлича внимание. Може би убиецът бе прекарал цял ден там горе и е гледал, докато Шарки слушаше от гнездото си на покрива. Гняв започва да измества скръбта, която изпитваше за Домино, червеите на яда започнаха да пробуждат инстинкта му за отмъщение. Той си спомни как предния ден, когато бяха поставяли микрофоните в апартамента, Домино се бе върнала.

— Папа е прав — каза той. — Непременно трябва да е наблюдавал апартамента. Всичко стана твърде бързо, за да е било просто късмет или съвпадение. А и този апартамент не се вижда от улицата. Вчера Арч ни предупреди с Гризача, когато тя се прибра, докато зареждахме ушите. Не можехме да я видим как идва оттук.

— Не се вижда добре и от плувния басейн — каза Папа. — Остава северната страна на блока, запълнена изцяло от частни наематели, дърветата долу и... там, отсреща.

Всички бяха излезли на балкона и гледаха към източния блок.

— Той и сега може да е там и да ни гледа — каза Вейката.

— Шегуваш ли се? — каза Фриско. — Досега сигурно вече е преполовил пътя до Детройт.

— Напълно логично е да е наблюдавал — съгласи се Барет. — Може би от празен апартамент?

— Твърде рисковано е — каза Фриско. — Седи си там и някой изведнъж идва да огледа апартамента, евентуално да го наеме. Хоп, и е сгашен. Твърде хитър е за такъв ход.

— Може да е бил в жилището на някой, който е извън града — предположи Шарки.

— Това ми прилича на стрелба на посоки — каза Фриско.

— А не е — каза Вейката. — Това се казва дедукция. И само така ще може да се разбие този възел, независимо кой ще се заеме с него. Ти или Райли, или Д'Агастино, който и да е.

— На този етап няма достатъчно физически доказателства, съгласен съм — каза Барет.

— Мисля, че е време да си поприказваме с мъжа от охраната — каза Шарки.

— Вижте — започна Фриско, — ако *наистина* ще вземаме този случай в свои ръце, дори и от пресата не трябва да се научава, че тя е мъртва. Не можем да известим дори най-близките и роднини. Какво по дяволите ще кажеш на охраната долу?

Шарки се усмихна за първи път от убийството на Домино.

— Ще го забаламосам — каза той. — Как мислиш съм оцелял осемнайсет месеца на улицата?

Мъжът от охраната в малката си будка гледаше някакъв стар филм с Рандолф Скот по телевизията, когато Шарки се появи на вратата. Той се усмихна и каза:

— Здравей.

Охраната кимна в отговор.

— Всичко наред ли е горе? — попита мъжът.

— Да, няма проблеми — каза Шарки. После запали тънка пура. — Биваше си го старият Ранди, нали?

— Не могат да правят вече такива филми — каза мъжът от охраната, без да вдига очи от екрана.

Шарки пусна дим към тавана и реши, че е време да си опита късмета.

— Колко време си работил като ченге? — запита той.

Мъжът вдигна очи изненадан.

— Откъде разбра? — каза той.

Шарки извади портфейла си и го отвори на полицейската си значка.

— Да пукна дано — каза мъжът от охраната. — Знаеш ли, от самото начало си казвах, че има нещо гнило в тия приказки за асансьорите, ама нейсе. — Той се наведе към Шарки и запита много тихо: — А, какво става там горе, по дяволите?

— Мога ли да разчитам на теб? Това, което ще ти кажа, е строго поверително.

— Моля те, деветнайсет години съм бил в Колидж парк. И още щях да преследвам някое проклето тийнейджърче там, ако за малко не ми отнесоха крака веднъж. Трябваше да се пенсионирам преждевременно.

— Лоша работа — каза Шарки. — Как се казваш?

— Джери. Джери Санфорд.

— Това остава само между нас, нали?

— Да кажеш нещо на Джери Санфорд, е все едно да говориш на собствения си гроб.

— Добре. С момчетата горе сме от специалния отдел за борба с тежки грабежи. Три седмици вече се гоним с някакъв тип, ловък като коте, който е вдигнал половината ценности от луксозните апартаменти и тузарските къщи по „Пийчтрий“. Бива си го, направо ни взема здравето. Винаги знае идеално какво да вземе, къде да удари и къде не. Знае кои хора са извън града. Отваря двойна ключалка „Ла Гард“ полесно, отколкото ние с теб ще отворим бобена консерва. Досега през цялото време ни се изплъзва на крачка. Почти сме сигурни, че рано или късно ще удари и тук.

— Охраната е добра — каза Санфорд.

— И той удря не по-зле.

— Наистина?

— Повярвай ми, това момче е от класа. Върти ни трикове, за които никой не е чувал.

— Брей, виж ти. Как казваш ти беше името?

— Шарки.

— Виж, Шарки, „Охрана Реймънд“ наистина е здрава.

— Добре, чуй ме сега. Знаем, че добре си изпипва работата, преди да удари. Проверява наемателите. Може дори да е намерил някакъв достъп до данъчните им декларации. Обикновено се насочва към апартаменти или къщи, когато хората са извън града за известно

време — по служба или на почивка. Имахме случай, когато дори отива сам на място, разпитва за живущите. Но всичко много хитро.

— Ние не казваме нищо на никого за хората тук.

— Но този е хитър, както ти казах. Може да се направи на доставчик или на търговски пътник, нещо такова.

— Живущите тук предварително се отказаха от такива посещения.

— Може да е носил нещо, което те сами да са си поръчали.

— Никой не минава през тази врата, без да проверим кого посещава и без разрешението на живущия там.

— По колко време си на пост? Каква ти е смяната?

— В момента карам от два до десет. „Гробаря“ застъпва от десет до шест сутринта и сутрешният е от шест до два. Всеки шест седмици се въртим. Вече давам само вечерни от един месец насам.

— А как са другите двама?

— Номер едно, казвам ти. „Охрана Реймънд“ е най-добрата.

— И никой не се е въртял наоколо, никакви телефонни обаждания, така ли?

— Да, така е.

— Някой подозрителен да е слухтял наоколо?

— Ако имаше нещо такова, най-напред за това щях да кажа. Идваха няколко души да оглеждат апартаменти, да питат за свободни места. И двата блока са сто процента заети. Имаме четирима души в списъка с резерви. Двата празни апартамента в момента се ремонтират. Но и двата са вече дадени под наем.

— Кой са те?

— Ами, да видим... 10-В в западния блок и 4-С в източния.

— 10-В в западния?

— Да. Там слагат нови мокети. Една стара дама го нае. Вдовица. Доста заможна. Другият е за едно младо семейство. Мъжът е лекар.

— Нещо временно освободено? Знаеш, хора още са по почивки, пътуващи и прочие.

— Имаме. Но чакай да видя в списъка. Семейство Клифордс, в 9-С в западното крило, са във Флорида за празниците. Ходят там всяка година. Той е пенсионер. И мисис Джаковиц. В момента е в Хавай с дъщеря си. Всяка година по това време ходят там. Дъщеря ѝ е туроператор. Мистър Джаковиц се помина преди около две години.

— И в кой апартамент е тя?

— Тя се пада в 12-С в източния блок.

— Накъде гледа това?

— На запад. А и В са на източната страна на сградата. С и D са на западната. По четири апартамента на етаж.

— И Джаковиц е на дванайсетия етаж в източния блок с лице към западния, така ли?

— Така.

— А семейство Клифордс?

— В 9-С в източния.

— И двата апартамента гледат към другия блок, така ли?

— Да.

— И никой не е разпитвал за тях, никой не е търсил наемателите, нищо от род?

Мъжът поклати глава отрицателно.

— Добре, Джери, благодаря ти. Ще прескачаме напред-назад още няколко дни тук.

— Ако искаш да поставиш засада в празните стаи, нямам нищо против. Имам ключ за тях.

— Благодаря ти, можем и да ти се обадим за това. — Шарки тръгна да излиза от будката и без да иска, разклати с ръка висок филодендрон, чийто листа бяха започнали да изсъхват по края. — Много го поливаш — каза той на Станфорд. — Познава се, по кафявите ръбове на листата.

— Това е мой патент. Вече успях да удавя едно от цветята на Джаковиц горе и още две саксии тук.

— Ти ходиш в апартамента на Джаковиц?

— Да, тя ме помоли да ѝ поливам цветята. Не обичам да го правя, не ми се удава, но...

— Разбирам. Кога за последен път си ходил горе, значи?

— В Джаковиц? Чакай, да видя... В неделя. Да, поливам ги всяка неделя.

Шарки бе вече на вратата, когато Санфорд изведнъж щракна с пръсти.

— Хей, сетих се нещо. Имаше едно обаждане. Като рече за цветята, се сетих. Беше... хм... завчера. Мъжки глас от някакъв цветарски магазин беше. Сега ще си спомня...

— Какво искаше?

— Предлагаше някаква нова услуга. „Цветландия“, така им се казваше фирмата. Нагоре по улицата. Поливали и наторявали всякакви цветя по домовете.

— Ти каза ли му нещо?

Санфорд захапа долната си устна.

— Ами, нали ти казах, както не обичам да поливам цветята горе, казах му да изпрати малко литература.

— На кого, на кого да я изпрати?

— На всички в блоковете. Мислех си, да не забрави, ако му кажа да изпрати само на мен.

— Спомена ли му, че Клифордс и Джаковиц отсъстват?

— Ами, хм, казах му, че имам проблеми с едни цветя горе. Мислех, че ще ме посъветва нещо.

— Но, каза ли му, че са извън града?

— Не му го казах така ясно, но споменах, че може и да му станат клиенти. Да им изпрати брошурите, но ще мине известно време, докато се върнат.

— И му даде имената и адресите им?

— Да, на четири-пет души, които доста пътуват, не само на тях.

— Но спомена все пак, че точно Клифордс и Джаковиц са извън града в момента?

— Ако се досети за това по думите ми, че може да се забавят, докато го потърсят, ако имат желание...

— Разбирам.

— Май сгафих, а?

— Не е задължително.

— По-добре веднага да им се обадя, а?

— Не — каза бързо Шарки. — На твое място не бих правил така. Просто бих ги предупредил в удобно време.

— Да, не се сетих за това.

— Ние ще се оправим.

— Разбира се.

— И всичко си остава между нас.

— Хей, Шарки, благодаря ти за това. Оценявам го.

— Няма проблеми, Джери.

Четирийсет минути в апартамента на семейство Клифордс не донесоха нищо, освен натъртени колене. Барет бе фанатик. Проверяваше навсякъде. Под леглата, в шкафове, зад тенджери и тигани, в боклука в кофите, по первазите на прозорците, под легла и столове.

Четирийсет минути по-късно той каза „Достатъчно“ и всички се отправиха към апартамента на Джаковиц на дванайсетия етаж. Барет предупреди Шарки и Гризача да останат навън, докато мине с прахосмукачката платчето пред прага и килима в антрето и свали праха от дръжката на вратата. Внимателно прокара четката си от камилски косъм по месинга на дръжката, вдигна очи и се ухили.

— Какво пък — каза той, — чиста е, сякаш току-що е била измита.

— Е, и? — каза Гризача.

— Колко от твоите познати си лъскат дръжката на вратата всеки път като влизат или излизат?

Шарки се приближи до Барет.

— Приключи ли тук? — запита той.

— Да.

— Защо тогава не се отместиш встрани, докато ние с Гризача превъртим ключалката и огледаме вътре за всеки случай?

— Прав си — каза Барет и се отдалечи на три метра от тях в коридора.

Гризача коленичи пред бравата и отключи вратата по-лесно, отколкото човек би отворил кутия кока-кола. Шарки извади автоматичния си пистолет, притисна го до гърдите си с дулото нагоре и натисна бравата. Гризача извади своя къс револвер трийсет и осми калибър и се облегна на стената от другата страна на вратата, стиснал пистолета си с две ръце.

— Готови — прошепна Шарки и Гризача кимна. Шарки блъсна вратата напред, скочи в антрето и се притисна плътно до стената в тъмното помещение. Миг по-късно Гризача влезе след него и затвори вратата след себе си с ритник. Изчакаха няколко секунди, докато изостреният им слух долавяше само учестеното им дишане.

— Винаги умирам от страх, като го правя това — каза Гризача най-после.

Шарки светна лампата. Апартаментът бе празен. Повикаха и Барет. Той си сложи чифт гумени хирургически ръкавици и се хвана на работа. Придвижваше се през апартамента бавно и методично. По дръжката от вътрешната страна на вратата също нямаше отпечатыци. Изсмука килима, като събираше праха от всяко петно в отделна торбичка, върху която малък план на стаята сочеше откъде точно идва сметта в нея. Легна на четири крака върху килима и с малък прожектор огледа килима. После каза на Шарки да изключи светлините.

— Ела тук, до мен — каза му той. Лъчът на светлината от прожектора кръстосваше бавно килима напред-назад. — Виждаш ли нещо? — попита той.

— Имаш предвид следите по пода ли?

— Аха.

По килима имаше четири силно вдлъбнати точки. Тогава Барет видя как още нещо блесна под лъчите на прожектора под стола. Той взе пинсетите си и го вдигна оттам. Беше малко продълговато червено хапче.

— Не ти ли се струва познато? — попита Барет.

— Прилича ми на червено дяволче — каза Шарки.

— Възможно е, напълно е възможно. Но може и да е нещо за ангина. Може би жената, която живее тук, го е изтървала — той пусна хапчето в малко пликче, после насочи вниманието си към стола. — Някой е преместил този стол пред прозореца — каза Барет. — А, виж тук, на перваза на прозореца, тези кръгове. Още са влажни. Изглежда, някой си е оставил чашата с вода тук. — Барет огледа перваза под лупата си. По ъглите на водните кръгове имаше леко размит червен цвят. — Кога за последен път някой е влизал тук? — запитва Барет.

— Миналата неделя — каза Шарки.

— Хм.

Барет огледа дневната също до най-малки подробности, после мина и кухнята, и спалнята.

— Така — каза той накрая. — Ето какво имаме. Някой премества стола. Изпуска хапче на пода. Това може да е било преди седмица, може да е било вчера, а може и миналия месец. Но водните кръгове по перваза са отскоро. Не повече от няколко часа. Още са влажни. Има вода и по мивката в кухнята, а една от чашите е влажна. Всичко това е станало преди три, най-много четири часа. Иначе досега щяха да

изсъхнат. Червеният цвят в следите по перваза би могъл да е от хапчето, което намерихме на пода. Взех проби. В лабораторията ще го потвърдят. В апартамента няма отпечатащи, по-точно няма пресни отпечатащи. Всичко е латентно. Както и би трябвало да бъде. Има и една следа от масло на килима пред прозореца. По миризмата прилича на машинно масло, но ще го проверя допълнително. Би могло да е от пушка, ако някой я остави на пода. Телефонът е чист. Има само стари отпечатащи и размазани петна. Бих предположил, че е бил ползван от човек с ръкавици. А и работи, между другото. — Барет отиде до прозореца и раздели с два пръста лентите от венецианските щори. — Пряка видимост към апартамента.

Той се спря и за известно време само гледаше втренчено, без да каже нищо. После заключи:

— Мисля, че тук е влизал някой. Някой е бил тук през последните няколко часа — той кимна сам на себе си, все още втренчен в пространството пред себе си.

— Сетих се за нещо — каза той.

Той все четката и черната си пудра и първо влезе в тоалетната за гости, като намаза дръжката на тоалетното казанче. После отиде в другата тоалетна и повтори операцията.

Кръгчетата и извивките отначало изглеждаха размазани.

После, когато Барет отстрани пудрата, те сякаш подскочиха към него.

— Проклет да остана — каза Барет ухилен. — Право в десетката. Намерихме си пресен отпечатък — той погледна към Шарки и Гризача и им смигна. — Запомнете, никой не обича да пикае с ръкавици.

От масата до перилата на ресторанта „Тай Так“ Лоуентол видя как една красива китайка, облечена в червени копринени дрехи в мандарински стил, подскочи леко от сампана върху верандата на плаващия ресторант. Тя бе като тънко цвете, е почти идеално тяло и с черна коса, събрана в широка опашка и спусната по едното е рамо.

Уан Шу, майстор готвачът на ресторанта, ѝ направи знак да се приближи до масата. Той бе почти жива пародия на типичния китаец, такъв, какъвто го рисуват по детските книжки — дебел, на вид като Буда, с тънки провиснали мустаци и вечно усмихнат.

— Това Хайда — каза той, когато момичето се приближи до Лоуентол и Де Лароза. — Идва Уанчай. Три седмици тука. Добре?

— Изборът ви е прекрасен, р'eng-уи — каза Де Лароза.

Уан Шу цял грейна в усмивка.

— Питие пред вечеря? — запита той.

Де Лароза кимна и се обърна към Лоуентол:

— Какво бихте искали да пиете?

— Дали ще е неуместно, ако в подобно обкръжение поискам един скок?

— Едва ли. Забравяте, че Хонконг е колония на Обединеното кралство. Там вероятно се пие повече уиски, отколкото където и да е другаде по света.

Лоуентол се усмихна и Де Лароза даде поръчката си на Уан Шу на китайски. Той се втурна обратно, щракайки с пръсти, докато даваше команди на сервитьорите.

— Къде живеете в Уанчай? — обърна се Де Лароза към Хай да.

— На пътя Яфе, близо до О'Брайън. Живея с майка си, която е шивачка на Жао Пун в Кау-Луун.

— Познавам го добре — кимна Де Лароза. — Един от най-големите шивачи в града. Шил ми е много костюми. На колко сте години?

— На деветнайсет — отговори тя с висок, мелодичен глас. — Една година учих история в университет. Надявам се да работя тук

също една година и да спестя пари, за да завърша образованието си.

— И какво ще правите, като завършите история? — запита Лоуентол.

— Надявам се да стана учителка, може би в британското селище в Цуен Уан.

— Много амбициозно — каза Де Лароза. — В такъв случай предполагам, че добре знаете легендата за Кау-Луун и Тун Хай?

— Наі. Баща ми много пъти ми е разказвал тази легенда, преди да умре. Тя бе нещо много скъпо и за двамата ни.

— Мистър Лоуентол тук не знае легендата. Бихте ли ни оказали тази чест?

— Разбира се, nín. Това ще е чест за мен.

— Бихте ли желали да пиете нещо преди това?

— Um, dor jeh. Вече изпих няколко коли за днес. Ако не внимавам, ще стана като Цай-Шен.

— Кой е Цай-Шен? — запита Лоуентол.

— Богът на богатствата и щастието. Той е ей то-о-олкова дебел — каза тя, като събра ръце пред себе си в голям кръг.

— Не личи да ви се отразяват чак толкова зле — каза Де Лароза.

— Мога ли да започвам, тогава?

— Моля — каза Де Лароза.

Тя се поклони, притисна длани като за молитва и започна да рецитира митичната история с глас, който напомняше камбанка, като внасяше елементи на пантомима в разказа си, придвижвайки се бавно на място — всеки неин жест бе изящен като грациозен балет. Лоуентол не можеше да отлепи поглед от нея.

— В земята на моите бащи най-чудатото и най-старото от всички същества е драконът, защото той събира в себе си и земята и водата. Драконът е владетел на дъждовете, той изпраща пъстрите шарки по лицата на цветята. Той носи и добрата реколта ориз.

Но ако драконът се обиди от лошите и безчестни дела на императорите, той много се разгневява. Тогава не изпраща дъждове. Настава време, когато земята прилича на набръчканото лице на пророка. Посевите умират в земята, реките стават като прашни пътеки. Жътвата се превръща във време на мъка и плач. И затова всяка година министрите и знатните люде в империята отдават чест на Чанг-Юан, Дракона на десетте пръста, и това става по време на огромно

празненство, наречено „Пирът при вратата на дракона“, когато всички украсяват чиниите, от които ядат, дрехите, които носят, дори столовете, на които седят, с образа на Чанг-Юан. По времето на Фу Хси, за когото легендите разказват, че бил първият от всички велики китайски императори, от Жълтата река се появил дракон и отишъл при императора. Бил изпратен от Ю-Хуанг-Шанг-Ти, Августейшия император на Джейд и бог на всички богове, за да служи на Фу Хси и да го дари с мъдростта на боговете. На гърба на дракона имало тайнствена карта, от която била взета цялата китайска писменост. И по времето на Фу Хси на земята имало мир и благоденствие. Оттогава насам Дракона на десетте пръста е кралският символ на всички императори. Неговият враг бил Тун Хай, двуглавата кървавочервена змия от света на мрака, защото преданията говорят, че именно змията разкъсвала душите на мъртвите и ги хвърляла в океана. Само Чанг-Юан можел да ги спаси и да ги отведе да почиват в мир в кралството на император Джейд. И така, това станало по времето на момчето император Пинг, преди осемстотин години. Младият крал обичал Чанг-Юан и вярвал, че когато императорът умре, душата му се вселява в тяло на дракон. Той още вярвал, че в осемте планински върхове около Хонконг живеели осем дракона, във всеки от които се била вселила душата на един от прадедите на Пинг. Неговият премиер-министър му казал, че когато той умре, ще се появи още един дракон от западната страна на Хонконг и той ще се нарича Кау-Луун, което означава „Девети дракон“ и душата на Пинг ще заживее в това могъщо тяло и ще защитава пристанището и душите на мъртвите от Тун Хай. Когато Пинг починал, драконът Кау-Луун се появил на западния връх и душата му била вече душата на Пинг и Кау-Луун тръгнал из острова да търси Тун Хай. В областта, известна сега като Градините на тигъра, той намерил змията на изгубените души в една пещера. Тун Хай излязла от пещерата и нападнала Кау-Луун и те се били двацет и три дни и нощи, докато земята се опърлила от огнения дъх на Кау-Луун, била цялата разорана от битката им, а хълмовете се срутили в морето. Върховете треперели. Силно земетресение разлюляло острова и хората избягали в сампаните си и зачакали, докато битката свърши. Накрая Тун Хай се плъзнала в морето и никой повече не я видял. Оттогава насам Кау-Луун покровителства Хонконг и много хора още живеят на

сампани, така че да са в безопасност, ако Тун Хай се завърне някога и земята пак затрепери от великата битка.

Хайда притвори очи и се поклони. Разказът ѝ бе завършил.

— Благодаря ви — каза тя.

Лоуентол се облегна назад в стола си, вперил поглед в младата китайка, омагьосан от разказа ѝ и от артистичното ѝ изпълнение.

— Не — каза той, — аз съм този, който трябва да ви благодари. Вашият разказ много ме развълнува. Разказвате легендата е много чувство.

— Това е така, само защото баща ми я бе разказвал с много чувство, тъй като той вярваше в нея, също както вярваше в това, че като умре, ще се качи на гърба на дракона, за да бъде отведен в царството на Августейшия император Джейд.

— А вие вярвате ли в легендата? — запита Лоуентол.

По устните ѝ заигра усмивка.

— Наі. Разбира се. Вярвам в нея, защото това е една от легендите, които звучат с гласа на истината. — Тя докосна блузата около шията си и извади оттам тънка златна верижка със златен медальон, окачен на нея. Върху него бе гравирана малката фигура на дракон, кръвожадно озъбен, навел глава между петопръстите си лапи. — Винаги я нося на врата си — каза тя, — дори когато спя. Тя ме пази от Тун Хай.

Де Лароза ѝ благодари, тя се поклони и изчезна.

— Трябва да си призная, че сте успели да направите всичко това много истинско — каза Лоуентол. — Чудя се дали източните народи нямат много по-интригуващи и драматични богове от нас, на Запад.

— От вас, на Запад — каза Де Лароза с усмивка. — Аз съм будист. Но както и да е. Нека поговорим за кампанията. Не е нужно да споменавам, че съм изключително радостен от решението ви да се присъедините към нас.

— До момента, изглежда, доста добре се справяте и без мен.

— До момента сме играли само на собствен терен.

Уан Шу пристигна с първото от многото ястия, което приличаше на малки пилешки крилца в някакъв бистър сос.

— Изглежда великолепно — каза Лоуентол. — Какво е всъщност?

— Не бих казал, че това е, както ние казваме — chia-ch'ang-pien-fan — или ежедневната китайска кухня. Изяжда се всичко, заедно с костите. Това са крилца от лястовици.

Лоуентол застина на първата си хапка и изглежда за момент се запита дали да продължи, или да остави храната си.

— Моля ви, не се отказвайте — каза Де Лароза. — Хайда спомена пира на вратата на дракона. Уан Шу ни е приготвил вечеря като онази, която са сервирали тогава. Ще има някои редки деликатеси, като тези крилца от лястовици. Както и пъдпъдък, слонски бут, чревца от есетра, меча лапа, еленска опашка и част от традиционната кухня. Вечерята за всичките двеста гости в понеделник ще струва десет хиляди долара.

— Но това прави по петстотин долара на човек?

— Точно така. Банкетите датират от времето император Ци Цу от династията Сунг, преди около седемстотин години. Тогава те са продължавали дни наред. Нарочно изпуснах някои от най-екзотичните ястия, като езици от фазани, маймунски мозък или устни от горила.

— Устни от горила?

— Един от най-редките китайски деликатеси. Но не бих искал да обезсърчавам никой от гостите си.

— Слонският бут и еленската опашка може да се окажат достатъчни за тази цел.

Де Лароза се наведе напред и смигна.

— Ще им кажем чак след като са ги опитали.

Лястовичите крилца всъщност бяха изключително вкусни и Лоуентол ги изяде с истинска наслада. Накрая той се облегна назад и запита:

— Кажете ми, какво ви заведе от Бразилия в Хонконг? Виждам, че сте ме проучвали.

Лоуентол сви рамене:

— Всъщност няма много материал за проучване.

— Да, винаги съм избягвал да съм в центъра на общественото внимание. Това е една от немалкото ми чудатости.

— Скъмността едва ли ще ви подхожда — каза Лоуентол, като посочи с глава към спектакъла, наречен *Пачинко*!

— Да, предстои да променя имиджа си — усмихна се Де Лароза и усмивката му бавно прерасна в сърдечен смях. — Съдбата ме насочи

към Хонконг. Бях на почивка на Изток и посетих завода на един джентълмен, на име Луу, който произвеждаше радиоапарати — това, което правех и аз на времето. Мистър Луу бе закъсал. Фирмата му изпитваше остра нужда от капитал и един британски концерн се готвеше да я изкупи. Но британците се оказаха глупави. Те искаха да го погълнат и да го смелят. Силата на Луу бе в способността му да произвежда евтини компоненти. В монтажа им и в маркетинга беше слаб. Така че направих с него съвместно предприятие. Той произвеждаше частите, аз ги монтирах и ги продавах. Оказахме се високо конкурентоспособни и предприятието преуспя. Ако бях погълнал Луу, както се готвеха да сторят британците, щях да се лиша от предимствата му. Човек винаги работи по-добре за себе си, отколкото за останалите.

— И как се оказахте в бизнеса с играчките?

— Пак с пръста на съдбата, който този път се намеси под формата на природно бедствие. Луу имаше малък страничен бизнес за евтини играчки, предназначени за по-бедните туристи. Тайфунът през 1961 г. повреди сериозно завода ни за електронни компоненти, но фирмата за играчки остана почти невредима. Докато траеше ремонтът, реших да се концентрираме върху играчките. Не след дълго, вече... как бе поговорката?

— Опашката въртеше кучето, а не кучето — опашката.

— Да. Китайците сигурно биха се изразили по-поетично, но американците в случая са по-точни. Това стана скоро след като срещнах Никое Аркуриус. Сега опашката върти много кучета.

— А в кой момент Хочинс излезе на сцената?

— Бях вече решил да се местя в САЩ. Тук е пазарът, както и мястото, където се монтират и продават стоките. Моята фирма първа се реши на подобен ход. По това време Доналд бе в щатския... Конгрес?

— Щатския законодателен орган... — поправи го Лоуентол.

— Така. Готвеше се да се кандидатира за губернатор. Беше се обявил в подкрепа на един закон, който правеше щата му привлекателен за нашия бизнес. Сприятелихме се и му предложих своя опит в бизнеса в полза на неговата кампания.

— Изглеждате доста обигран в американската политика за един... — Лоуентол се поколеба как да довърши изречението си.

— Чужденец ли? — каза Де Лароза. — Не се обиждам от тази дума, въпреки че вече съм американски гражданин. Цял живот съм изучавал политиката. Това не е хоби, а призвание. И не само американската политика, а и британската, френската, китайската, германската.

— И какво ви привлече у Хочинс?

Де Лароза помисли малко, преди да отговори.

— Аристотел някога е писал, че законът това е здравият разум, изчистен от всякакви страсти. Хоч е както човек на закона, така и на страстта. Не можах да устоя на подобна комбинация. Наред с това той е и много честен. Дори остър на моменти.

— Доста добър отговор.

— А вие как бихте отговорили на същия въпрос?

Лоуентол започна да върти чашата с вино в ръцете си, като описваше малки кръгове по масата.

— Много неща ме привлякоха в него. Той е роден, за да побеждава. Това може би най-напред. Такъв човек ни е адски нужен. Сам се е издигнал в живота. Юрист и бизнесмен. И е твърд. Всеки, който може да оцелее четири години в корейски затвор с отнесен от бомба крак, трябва да е твърд. За момента не изглежда да дължи успеха си на някой друг. Някой веднъж бе казал: „Капитализмът дава на всички ни големия шанс, остава само да съумеем да го уловим с две ръце и да го запазим за себе си“. Струва ми се, че човекът на улицата има нужда отново да повярва в това.

— Интересна мисъл. Чия е?

— На Ал Капоне — каза Лоуентол и двамата се засмяха. Искам да съм сто процента сигурен в някои неща за него — продължи Лоуентол.

— Всичко, с което мога да ви бъда полезен — каза Де Лароза.

— Чист ли е той, Виктор? Искам да кажа съвсем чист ли е?

Образът на Домино блесна за миг пред Де Лароза и после изчезна. Опасност, която, както се надяваше той, вече не съществуваше.

— Може ли някой да е чак *толкова* чист, мистър Лоуентол? Ришельо веднъж казал на един от своите епископи: „Дай ми шест изречения, написани и от най-невинния човек и в тях ще намеря

достатъчно доказателства, за да го обеся“. Уверявам ви, Доналд би излязъл с чест дори от подобно изпитание.

— Отлично. Ще може ли жена му да се представи добре в кампанията?

Де Лароза кимна утвърдително.

— Също както и в Белия дом.

Лоуентол кимна, но изражението на лицето му все още издаваше някакво съмнение.

— Какво още? — запита Де Лароза.

— Притеснявам ме това тъй ранно откриване на кампанията. Зная, че много внимателно сте планирали стратегията му, но това просто противоречи на кампанийната логика — да се излиза на състезателната писта толкова от рано. Най-малкото, цената на усилията по една толкова дълга кампания ще бъде зашеметяваща.

— Цената в случая не е фактор. Можем да си го позволим.

— Едно ранно начало ще го направи мишена на критики и нападки за много по-дълго време.

Де Лароза повдигна вежди:

— В този момент той е почти непознат в национален мащаб. Дори не е известен като потенциален кандидат. Това ще е тайното ни оръжие. Затова и ще открием кампанията тук, в понеделник вечерта. Вече имаме подкрепата на някои политически фигури. Осигурена ни е огромна трибуна от медиите. Хоч ще има шанса да стане толкова популярен, колкото и паркът, а и ще влезе във всеки дом заедно с кадрите от това място.

— С това съм съгласен. Но една непрестанна обиколка из страната в продължение на десет месеца? Страшно ми се вижда.

— Помислете само. В понеделник той обявява кандидатурата си. Във вторник вие обявявате, че сте с нас. В сряда той ще е в Далас за откриването на новия търговски център там.

Лоуентол се усмихна:

— Вече виждам как Фиц пада на посинелия си от страх ирландски задник.

— И хвърля в паника конкуренцията. Кой ще поеме предизвикателството сега? Кой ще се мери с неговото начало? Старата гвардия не може да си позволи да е в центъра на вниманието

прекалено дълго. Техните позиции са вече известни. Ще станат скучни и ще загинат.

— Проблемът с Фицджералд все пак остава.

— И за него сме подготвили изненада. Как според вас ще реагира този Фицджералд, като разбере, че не се нуждаем от парите му?

— Няма да повярва.

— Още по-добре. Когато се убеди, че е така, ще е вече твърде късно. — Де Лароза се наведе напред и сниши гласа си. — Планът е вече готов. Тотално компютъризиран. Всеки щат, всяка област, всеки град — с демографските му особености. Статистика от изборните му резултати за последните сто години. Представяне на партийните лидери досега. Пълни досиета на потенциалните кандидати. Отсега можем да кажем колко ще струва едно барбекю в Топека, Канзас, идната година. Градските зали с цените им. Ключови дати в местния политически календар. Всичко, което ви потрѣбва, ще е пред вас с натискането на един бутон.

Лоуентол изглеждаше впечатлен.

— Е, в такъв случай... — започна той и спря.

— А сега нека се обърнем към вас, сър. Китайците имат една поговорка: „Мъдростта се появява, когато нещата започнат да се назовават с истинските им имена“.

— С други думи, нека говорим открито.

— Точно така.

Ето го, задава се, помисли си Лоуентол. Сега е негов ред.

— Какво искате да получите от всичко това? — запита Де Лароза.

Ще му отбия атаките, помисли си Лоуентол. С красиви думи.

— Аз съм идеалист — каза Лоуентол. — Идеалистите никога не искат нещо за себе си.

— Хм. Винаги съм си мислил, че добрият идеалист, освен че постига идеалите си, го прави така, че хората да решат, че той им прави услуга с успеха си.

Лоуентол се засмя. После вдигна чашата си за поздрав към Де Лароза:

— Точен извод.

— Щяхме да говорим открито.

Добре, каза си Лоуентол, какво толкова мога да загубя.

— Искам да бъда главен прокурор.

Де Лароза се намести в стола си и плесна с ръце.

— Е, сър, това се казва начало на една мъдрост. Къде е проблемът?

— Не виждам никакви проблеми засега. Знам, че от мен ще излезе отличен главен прокурор.

— По това спор няма. А, както виждам, нямате и конкуренти. Така че, ще помислите ли отново по нашия план да обявим кандидатурата тук в понеделник? Размислете. Ще поговорим отново утре на закуска. Доналд ще се върне в късния следобед, надявам се с получената от сенатора Търстън подкрепа и, сигурен съм, това ще е първото нещо, което ще иска да научи.

Лоуентол кимна и вдигна отново чаша.

— За предстоящия размисъл — каза той с усмивка.

— Не, сър. За победата.

На шестнайсетия етаж на Мирър тауърс холдинг компанията на Де Лароза „Интернако“ държеше постоянно нает апартамент за гости — красиво обзаведено жилище с копринени пердета на прозорците, които гледаха към града. За апартамента имаше два ключа. Единият се даваше на госта, другият се държеше от охраната. След като отпрати Лоуентол обратно в хотела му с частната си лимузина, Де Лароза взе асансьора до апартамента. Остана пред вратата, наострил слух в продължение на няколко минути, и после тихо пъкна ключа на охраната в бравата и отвори вратата.

Хауърд Бърнс стоеше пред прозорците с поглед зареян из студената мъгла, раздухвана от вятъра на града, омагьосан от гледката на светлините, напомняща за мъгливата прелест на калейдоскоп. Той чу как в бравата бе вкаран ключ и как вратата се отвори. Чашата вино звънна в ъгъла на стаята и като монета в ръката на фокусник на нейно място се появи „Уудсмън“ дващсет и втори калибър.

— Аз съм! — изкрещя Де Лароза, опрян на вратата.

Бърнс го изглежда с омраза и с треперещи ръце, докато показалецът му потръпваше на стоманения обръч пред спусъка. Остана така дълго време, а после бавно сгъна лакът и насочи оръжието си към тавана. Ръката му трепереше.

— За малко да отлетиш — кимна той към ръката си. — Да ми се провираш така откъм гърба, без да почукаш, без нищо, какво ти става? Да не си полудял?

— Мислех, че си заспал. Мислех, че след...

— Заспал? Кого се опитваш да преметнеш? Заспал. Като дрогиран съм, още летя някъде там високо в небето. Няма и час-два, откак отнесох главата на онази госпожичка. Как тъй ще мога да заспя?

— Извинявай. Не... не знаех...

— Хайде, нищо няма. Нали вечно някой ти е вършил черната работа. За да не си оцапаш чистите ръчички. По дяволите, гледай, разлял съм си виното заради теб. *Няма да влизаеш така откъм гърба ми!*

— Добре, добре.

Бърнс отиде до бара и си наля още една чаша червено вино „Бертолучи“, пусна и едно кубче лед в него.

— Видях този цирк долу — каза той. — Хвърлих един поглед, като идвах насам.

Де Лароза влезе в стаята и затвори вратата след себе Избърса потта от челото си с опакото на ръката си.

— Заслужава си да се поизпоттиш, след като вършиш такива идиотщини — каза Бърнс. — Трийсет години да се пазиш и сега изведнъж, ей така да влезеш в капана и сам да щракнеш вратата. Какво искаш, аз да ти сложа примката на врата ли?

— Вече няма никаква опасност. Чакам този момент от 45-а насам. Всички рискове са вече отстранени.

— Глупости.

— Чуй ме, Хауърд...

— *Глупости.* Очистих полковника в Хонконг, изникна Коригън. Очистих Коригън, дамата се появи. Сега и нея я няма. Кой е следващият, а? Кой е наред да изскочи от кутията? Все ще има някой някъде, който, като ти зърне лицето, да започне бавно-бавно да си припомня по нещо? Сега, ти ме чуй, партньоре. Живея така вече седем години. Ново име, нова работа, нов град. Трябваше да се откажа от всичко и да се преместя в Небраска. В *Небраска*, чуваш ли, за Бога? Там даже не приемат всички телевизионни канали, ако не ти е известно. Две години търсих, докато си намеря вратичка. И в цялата тази ситуация, докато федералните едва не ме хранеха с лъжичката в

устата, всяка минута очаквах да се обърна и да видя някой зад себе си, някой от миналия си живот.

— За мен годините са трийсет — каза Де Лароза, — а не девет. И никой няма да ме познае. Вече дори не приличам на онзи мъж.

— Аз бих те познал на секундата, мой човек. Нито фалшивият ти акцент, нито червената ти брада, нито тлъстините ти могат да ме измамат — Бърнс отпи от виното си и после добави: — А сгафиш ли ти, с теб отивам и аз, това разбираш ли го добре?

— Няма никакъв шанс да открият връзката помежду ни.

— Нима? Ами онези китайци на лодката? Горилата, която ме взе с колата тази вечер? Охраната долу, когато влизах?

— Те нямат представа кой си.

— Но не са слепи, нали? Една снимка и „бум“! Вътре съм. А те ще ме намерят, в това можеш да си сигурен, без значение дали ще съм в Йокохама, Сингапур или чак на шибания Южен полюс, ако щеш. Стигне ли се дотам, ритам камбаната.

— Виж, ти сам си живял живота си и аз нищо не мога да направя. Аз живях друг живот. Какво вършиш си е твоя работа, какво правя аз — моя.

Бърнс обърна гръб на Де Лароза и пак се вторачи през прозореца.

— Тази Домино — започна той, — която опърлих сега, тя бе проститутка, нали?

— Проститутка, и то от най-висока класа.

— И нямаше ли сводник?

— Е, предполагам, нещо като...

— Значи е имала сводник, така. И този тип не е знаел нищо за Хочинс, така ли?

— Да. Никой не знаеше.

— Но той знае за теб! Знае, че си я познавал и може да ви свърже веднага. Само името ти им трябва и вече можеш да очакваш почукването на вратата.

— Няма да стане. Преди мен ще трябва да ги прати при мнозина други.

— Мамка му. Не знам да се смее ли, или да плача — каза Бърнс и погледна през рамо към Де Лароза. — Отдавна съм в този занаят, партньоре. По едно време дори имах няколко десетки пружини на свое разположение. Знаеш ли какво е „пружина“, Де Лароза? Стрелец.

Чистач. Винаги навит като пружина и готов само при дума да действа. Много верни хора. Но станеше ли нужда някой от тях да замълчи, изходът винаги е бил само един.

— Все някога трябва да спрем да убиваме.

— И аз точно това казвам. Един си отива, на негово място идва друг, после трети. Край няма. Чистим сводника, идва някой друг. Защо не зарежеш тази идея с политиката? Защо не останеш в сянка? Твоето си е твое. Цялата тази власт. Парите. Приятелчетата там, горе. Така всичко ще провалиш. Ще ни убиеш и двамата.

— Що за мелодрама чувам от твоите уста, приятелю? Това е смехотворно.

— Не, чуваш опитът да говори — опит, какъвто ти нямаш и това ми изправя косите от страх.

— Хауърд, ти си в безопасност. Повярвай ми.

— Не, ти ми повярвай, защото отдавна я върша тази работа. Знам как действа системата. Трябва да ударим сводника. Твои хора трябва да го очистят, не мога все аз да действам, щото, както е тръгнало, ще трябва да затрия половината китайски народ. Но сводникът трябва да изчезне. Може и да не ти харесва, но, съжалявам. В случая и аз трябва да си пазя кожата.

— Готов си да го направиш отново? — каза Де Лароза, шокиран и смаян от думите на Бърнс.

Бърнс се усмихна. Наля си още една чаша вино и пак пусна в нея парче лед.

— На теб ти се струва адски трудно, май, а? Странна работа — той затвори очи, потопен в спомена за стаята, за това как главата ѝ, осветена от лампата зад нея, беше идеална мишена. — Бях забравил колко е хубаво — каза той. Ръцете на Де Лароза се вцепениха. Бърнс продължи: — Така, отблизо, пак бях Доминик Скарди, а не някакво име, което дори не мога да запомня. На теб сигурно ти капе мед на сърцето, когато си мислиш за всичките хора под твой контрол, за парите, за властта си. Е, и при мен е така, драги. Защото и аз имам власт и я държа ей тук, в ръката си, в този проклет *показалец* я пазя. Аз произнасям присъдата. Да, ще живее. Не, заминава. Ти си мислиш, че това не е власт ли? Ела да го видиш в погледа им, момент преди да умрат. Ще ти кажа нещо, партньоре. Като се върнах тук, трябваше да си сменя бельото. Да. Изпразних се в гащите. Винаги го правя. А

вземеш ли едно малко хапче, става още по-добре. Действа в две посоки. Държи те нащрек, рефлексът ти е като на пружина. Но с него и изпразването е много по-хубаво.

Той бръкна в джоба си, за да вземе другото червено дяволче. Пръстите му обходиха ъглите на хастара. Нямаше го. Къде можеше да е? И двете бяха там по-рано, в апартамента. Опита се да си спомни кога точно бе видял хапчето за последен път.

— Нещо не е наред ли? — запита Де Лароза. — Не мина ли всичко чисто тази вечер?

— „Не мина ли чисто“?! Имало ли е някога случай нещо в работата ми да не е наред?

— Не, честно мога да призная, че такъв случай няма.

— Но ти ми се струваш кахърен. Нещо май те разстройва всеки път, като приключим някоя акция, а?

— Не.

— Кого се опитваш да преметнеш, Виктор? Не си направен ти за коравия занаят. Както и да е, то и без това не е твоя работа, нали? Ти прави парите, аз ще разчиствам терена.

Де Лароза се обърна към вратата:

— Мисля, че е време да се връщам долу.

— Не искаш ли да ти разкажа за случката?

— Не бих казал.

— Бум, бум, ей така. Първият изстрел й отнесе лицето. Разбра го секунда преди да стане. Вторият я засече, докато падаше. На метър, метър и двацет...

Господи, колко го мразя, помисли си Де Лароза. Той бе презрян нарий, машина за убиване, потънал в смърт и пропит с мирис на мърша.

— ... бързо и точно. Не съм от тези, които измъчват хората, Вик. Не е в мой стил. Но в мига, преди да го натисна, тогава ми бе най-добре. В момента, когато ги виждаш как увисват някъде между рая и ада. Да не мислиш, че това не е власт?

— Предполагам, че е — каза Де Лароза.

Устните на Бърнс се опънаха в усмивка и оголиха жълтите му зъби. Внезапно в очите му пламна омраза.

— Знаеш ли, Вик, старче, като се връщах насам с този твой приятел, китаеца, си мислех как през всичките тези години все съм

слушал каква голяма клечка си бил. Мозък — като море. Дърпаш конците, въртиш си игрите по целия свят. И почти ме бе накарал да повярвам в тези глупости, знаеш ли? Но, ако не бях аз, ти щеше да си едно нищо. Просто поредният глупак, който целува някъде нечий задник заради едното повишение и пет долара по-голяма заплата. И когато започваше да избелваш очи от страх, когато ти трябваше някой, който да натисне спусъка, винаги идваше да скимтиш при мен. Когато яйцето опираше в задника, кой вършеше мръсната работа? Аз. Не забравяй това.

— Никога не съм...

— Не ми отговаряй, приятелю. Просто имай си го като едно наум. А, и още нещо, момчето ми. На мястото имаше ченге.

— Ченге?

— Спокойно. Без паника. Бе някъде в блока. Не знам точно къде. Слезе отгоре, ей така, отникъде. Не разбрах точно как стана. Изстрелите не биха могли да се чуят на повече от пет метра. Но тоя долетя по стълбите над мен като прилеп от пещера.

— Сигурен ли си, че не бе охраната?

— Може и да е бил, но той каза нещо друго. Каза: „Полиция“. „Стой, полиция!“ Така каза. И не бе с униформа. Още не мога да разбера как стана. Но викаше и тичаше подире ми и трябваше да се изнеса по терасата. Бях заредил отново, когато този кучи син пак излезе. По едно време беше на три метра от мен. Младо момче с кожено яке и е някакво деветмилиметрово украшение в ръка. Само да се бе обърнал настрани, там пред мен, и бум, отнасяше го право в червата. Но той бързаше за някъде. Измъкнах се, без да ме забележи. Никой нищо не чу, никой нищо не видя, само тази свиня шибана.

Червеи запълзяха дълбоко в корема на Де Лароза. Параноята на Бърнс се прехвърли върху него, полази го и го задуши като под одеяло.

— *Пачинко!* се открива в понеделник вечер. Във вторник отлитат за Ванкувър с моя самолет. Същата нощ заминаваш за Йокохама. Не се притеснявай за сводника. Аз ще се погрижа за него.

— Заложи ли, както ти бях казал, на онзи кон?

— Десет хиляди на Далас.

— А маржът?

— Седем точки.

— Добре. Това вино започва да ме замайва. И недей да висиш на ключалката друг път.

— Няма — каза Де Лароза. Излезе от апартамента и веднага трябваше да се облегне на стената в коридора. Затвори очи. Дишаше тежко като човек, бягал отдавна по стръмен път.

Навън бе настанал часът на нощните птици и машината на Шарки се готвеше да пробие своите тунели в сърцето на мрака. Там, където се залагаше на черно тото, където незаконният хазарт цъфтеше — сред биячи, проститутки, наркотърговци и убийци — трябваше да се открият онези, които с морковче или с тояга да бъдат склонени да разкрият част от тайните си.

Времето. Времето работеше срещу Шарки и хората му. Часът бе подходящ, но първият ден вече преваляше. Защото, макар Фриско да бе вече с тях (в началото неохотно, а след откриването на отпечатъците ентусиазирано), всички разбираха, че преследването щеше да приключи със сбирката в понеделник сутринта. Повече време никой не можеше да изкопчи от него.

— И запомнете — каза им един стар, мъдър полицаи, — никога не се доверявайте на типовете от улицата, които пеят колегите си. От тях трябва да се бяга като от прокажен. Дайте им една дума поверителна информация и след двайсет минути вече ще са я продали. Виж, ако са сгачени с пълни ръце, ако са на тясно, или имат нужда от помощ, тогава може и да им се доверите — за около трийсет секунди.

Въпросното старо и мъдро ченге бе Фриско, който работеше на принципа, че независимо от опита на хората си, никога не е излишно добрият съвет да се повтори.

Планът бе съставен в апартамента на Домино: Действай бързо, изрови каквото можеш, дори и ненужни на пръв поглед неща, и в седем сутринта — сбирка в ресторант „Маджестик грил“, за да се съберат парчетата от мозайката.

— И не си пилейте времето — каза Фриско. — Надушите ли следа, ако тръгне да се забатачва, зарежете я, насочете се другаде. Времето, времето ни е кът и не можем да го губим по празни капани. Да видим какво може да донесе една нощ ровене. Ако на сутринта никой не донесе нещо, най-добре ще е, смятам, да зарежем цялата тази работа.

Барет и Грим се насочиха всеки към своята лаборатория. До десет часа вечерта Вейката бе събрал остатъците от жертвата в найлонов чувал и ги бе пренесъл с товарния асансьор в собствената си каравана и с нея — до моргата, където жадно се хвана на работа, за да разнищи съдбата на жената орган по орган.

Барет, сам в лабораторията си под светлината на една-единствена лампа, потъна в микроскопичния свят на материалните следи, започвайки от малкото червено хапче.

Гризаха се върна в „Организираната престъпност“, за да изпрати по свои, неведоми пътища двата отпечатъка до ФБР във Вашингтон и да прецеди през филтри гласовете от записите на Шарки.

Фриско назначи набързо за свой заместник едно ченге на име Джони Купър и тръгна да издирва Тифани Парис с надеждата да повдигне завесата около Домино.

Апартаментът бе запечатан. Шарки щеше да се върне по-късно, за да го провери. За момента той щеше да тръгне с Ливингстън с надеждата да събере повече информация. Времето бе удобно за тази цел.

Папа, който предпочиташе да работи сам, тръгна тихо на лов.

Същото направиха и Шарки, и Ливингстън, кръстосвайки леговищата на нощния живот в търсене на слабите екземпляри сред хищните им обитатели.

Дискомузиката гърмеше, когато Папа влезе в „Нефертити“ — най-съмнителното нощно заведение, поне през последната седмица. Две следи вече се бяха провалили. Сега той търсеше Лио Уинтър — млад, но изпечен мошеник, чиято очарователна усмивка бе заслепила не един съдебен състав. Имаше обаче един сериозен проблем: Папа нямаше под ръка нищо за Лио. В момента играчът бе чист. Щеше да се наложи да блъфира, а Папа сам знаеше, че не е от най-добрите играчи на покер в света.

Главният портиер, с величествена осанка и млечнобял фрак, стоеше като джудже до вътрешния вход на клуба пред огромния образ на египетската кралица, която гледеше загадъчно към коридора с бляскавите си, изумрудени очи. Той огледа Папа скептично, регистрирайки черните обувки с връзки, измачкания му костюм,

избелялата синя риза и възмутителната вратовръзка, която не си подходдаше на нищо от облеклото му. Бащинската усмивка обаче въобще не слезе от устните му.

— Съжалявам, сър, но вътре е пълно — каза той. — Може да минат трийсет, четирийсет минути, преди да се освободи място на бара. Бихте могли да опитате в едно малко заведение нагоре по улицата...

— Аз съм с резервация — прекъсна го Папа и показва значката си. Портiererът бе видимо опечален:

— Ще има ли някакви неприятности?

— Не знам. Вие очаквате ли да има? — каза Папа и влезе в клуба.

Интериорът крещеше с безвкусицата си. Декорът бе в египетски стил, като музиката бълваше от две огромни тонколони, скрити в по един саркофаг в двата края на залата. Лъскави палми се издигаха над някои от масите, свещниците се отразяваха в огледални кълбета, а дискоджокерът работеше по микспулта с темперамента на концертиращ пианист, настанен между лапите на огромен сфинкс в единия ъгъл на помещението. Снопове светлина бягаха из клуба, докато дансингът, осветен откъм пода, сякаш пулсираше в ритъма на музиката.

Заведението бе претъпкано, но Лио Уинтър не бе трудно да се забележи. Бе на дансинга и танцуваше небрежно с една блондинка, чийто готически бюст, покрит с прозрачна памучна тъкан, отскачаше пъргаво с всеки такт на ритмичната музика.

Уинтър, който приличаше на обърната пирамида — почти без кръст, с мощни рамене и огромни ръце — носеше жълт спортен костюм, с брокат по яката, и риза, разкопчана до средата на гърдите, по които подскачаше златна верига с медальон колкото котешка главичка. Когато едната песен преля в друга, Уинтър и жената се върнаха на масата си край дансинга. Неспокойните му очи бързо обиколиха залата, пробягаха по Папа, после се върнаха и се задържаха за момент върху него. Мощният полицаи посочи с глава към вратата, обърна се и излезе.

Застана до колата си на паркинга, извън пищното осветление край входа, с ръце в джобовете, на завет от студения нощен вятър, който бе прогонил дъжда. След няколко минути Уинтър се появи и се

приблужи до него, докато вятърът рошеше ситно къдравата му коса. Бе наметнал сакото си с една ръка.

— Здравсти, каубой — обърна се той към Папа.

— Как е положението, Лио? — отвърна папа.

— Точно в момента задникът ми замръзва от студ. Дълго ли ще стоим тук?

— От теб зависи.

— О-хо. Що за беля съм забъркал, без дори сам да зная?

Папа поклати глава:

— Информация.

Държанието на Лио на секундата се промени. Тялото му се стегна и сякаш порасна със сантиметър. Застана с рамо към Папа, като държеше под око целия паркинг.

— Ще научиш нещо, което ще трябва минута след това да забравиш — каза Папа. — Но преди това ще ти задам някой въпрос. После ще видим. — Лио продължаваше да се взира в тъмнината. — Първо, познаваш ли една професионалистка от висша класа на име Домино?

Лио се замисли върху въпроса и после запита:

— Въдица ли мяташ с това, или може да се спазарим?

— Голям проблем ме гони по петите, Лио. Времето ми изтича, а още не съм започнал. Можем ли да поговорим за Домино или не?

Лио разтри рамото си със свободната си ръка и каза:

— Виждал съм я тук-там.

— Знаеш ли й сводника?

— Питаш ме дали го познавам, или дали сме гъсти приятелчета?

— Питам само дали го познаваш. Толкова.

— Познавам го. Не сме близки.

— Знам само Нийл. Трябва ми останалата част от името му и адреса.

Лио погледна надолу към обувката си и почука леко автомобилната гума с върха ѝ.

— Този Нийл, нещо да не е закъсал?

— Може би.

— Зле ли?

— Ако е сгазил, значи е зле.

— Ти, Папа, си станал като енциклопедия, много неща казваш.

— След като не сте гъсти приятелчета, какво значение има?

— Да, тук предполагам си прав. Добре, казва се Данцлер. Живее на „Пийчтрий“, Кортярд.

Адресът се стори познат на Папа. Мозъкът му започна да прехвърля спомени, докато продължаваше да говори:

— Това апартаментите ли са?

— Данцлер живее в самостоятелна половина от къща.

— Ами, Тифани? Какво знаеш за нея?

— Ти май наистина си тръгнал за риба, а, Папа? И както те усещам, засега си съвсем празен.

— Ако не бях, какво щях да търся тук?

— Печелиш.

— И така?

— Тифани е момичето на Данцлер. Живее в апартамент, някъде из комплекса там, но го използва главно за работа. Щракне ли Данцлер с пръст, тя пристига в апартамента и вдига краката.

Сега Папа се сети защо адресът на Данцлер бе вдигнал по тревога неговата база данни по случая. Живееше в същия комплекс, както и Тифани:

— Искаш да кажеш, че той сводничи със собствената си приятелка?

— Точно така. Много мило, нали?

— Добре, дай ми резюмето на този хубавец.

— Данцлер е боклук. Богаташко чадло. Баща му се затрупа с недвижими имоти преди около десет години, докато накрая влезе под душа и си изпразни един 45-и калибър в мозъка. Какво наследи Данцлер от него ли? — Не особено ясно тузарско потекло и блага уста. Мамин син, знаеш ги. Възползва се от връзките си в разните му там клубове, смъкна няколко бързи сделки, но после се забърка с щатските власти по някакъв предприемачески проект и изчезна от сцената за известно време. Когато се върна, вече влачеше и тази Тифани, а нея си я бива, не е от тези пачаври, дето висят по улицата, разбираш ли?

— И сводничеше за нея, така ли?

— Нещо повече. Освен че сводничеше и живееше с нея, а тя правеше по три-четири стотачки на вечер с неговите тлъсти приятелчета от града или пък с някои външни гости. Но това не ѝ бе много по вкуса. По това време, преди около две години, Данцлер

извади тази Домино на бял свят. А тя бе като усъвършенстван, ама супер вариант на Тифани. От всичко имаше в повече и бе умна освен това. В началото нещо се срамуваше и Тифани се вкисваше, но не щеш ли, на тази Домино изведнъж сякаш крила ѝ поникнаха, превърна се в истински ангел и се сприятелиха с Тифани, тъй че не можеш да ги отлепиш. Домино нямаше нищо общо с останалите жени от улицата — не искаше да е като тях от самото начало и удържа на своето. И изведнъж, започват да я виждат всеки ден, облечена като от корица на списание. Повярвай ми, Папа, тази дама, като влезе в стаята, часовниците спират. Много внимателно си подбираще хората и бе хитра. Като не хареса сделката, си стяга чантата и вдига гарата. Не един тежкар е оставяла да се чеше сам по ухото.

— Но Данцлер и за нея сводничеше, нали?

— Да. Той има връзки. Той води дивеча.

— А Домино е независима, така ли?

— Разбираш как е. Отбира. Не можеш я прекара. Дори започна да подучва и Тифани. Даже, както дочух, Тифани имала вече друг мъж, нещо по-постоянно, и тази Домино я прикрива през цялото време. Ами, така е, кой ще може да издържи толкова време с това мамино дете?

— Значи Домино създава доста проблеми на Данцлер, така ли?

— Хайде, Папа. С двете мацки под ръка Данцлер трябва да прави по петнайсет-шестнайсет стотачки чисто на седмица, само за себе си, без данъци. На това проблем ли му казваш? — Лио спря за момент, после добави: — А пък аз си мислех, че ще ми кажеш нещо, което да трябва да забравя.

— Добре, слушай. Преди около четири часа някой видя сметката на Домино.

— А!

— На самата врата на апартамента ѝ. И така, както аз го виждам, бил е професионалист.

Лио изглежда сериозно Папа и някаква сянка пробягна по лицето му.

— Искаш да ми кажеш, че е бил наемник, който е действал по договор, така ли?

— Ще ти кажа само, че някой е следил апартамента ѝ в продължение на няколко часа и после я е прострял с рязана пушка.

Това прилича ли ти на аматьорска работа?

Лио свирна тихо през зъби, после поклати глава.

— Лоша вест.

— Ако се наложи да бъркам по-надълбоко, Лио, ще трябва да дойда и да понастъпя някои от твоите красавици тук.

— Да съм ти казал, че не можеш да го направиш?

— Само да сме наясно.

— Ти ми донасяш опасна вест, Папа.

— Как така?

— Да кажем, че е било нещо на местна почва. И не е било съгласувано с мен. Тогава трябва да съм много ядосан на някои хора. Защото, ако бе работа на някоя от местните пушки, щях да искам да знам предварително, че нещо такова се готви. А ако наоколо имаше и някое младо шиле на свободна практика, пак щях да науча навреме. Не казвам, че щях да имам нещо общо с цялата тази работа. Казвам само, че и тук има нещо като взаимно уважение в бранша и в този смисъл това би трябвало да стигне до мен и аз да мога да кажа „не“, или „не ме засяга“.

— Искаш да кажеш, че чистачът идва откън ли?

— Казвам само, че ако чистачът не е външен, тук ще се разхвърчат лайна. Ще разхвърчат не, ами ще настане буря, пред която ураганът Алис ще е като детска кихавица.

— Можеш ли да ми спуснеш едно предположение защо е трябвало да я чистят?

— Папа, до тази дама аз съм се приближавал на три метра, не по-близо. Преди около два месеца спечелих добре на покер, а Данцлер ухапа дръжката. Дължеше ми пет стотачки. Предложих му да ги зачеркна срещу една нощ с Домино, но тя отказа. Не той, а тя. Знам ли, може да си е вирнала носа там, където не трябва.

— Чул ли си Данцлер и Тифани да цедят някакви туристи напоследък?

Лио се засмя.

— Господ ми е свидетел, че добре искаш да си изтъргуваш вестта.

— Лио, от колко време се знаем?

— Отдавна.

— Някога да съм те измамил?

— Не, признавам, не си го правил.

— Значи, като ти казвам, че нямам време, значи наистина нямам време. Да свършим сега с моята работа, после ще поговорим за твоята. Каж ми какво знаеш за това изнудване.

— Преди няколко седмица Данцлер изниква с ново ферари. Откупи моя район на тротоара за известно време и изобщо се настани в града за по-постоянно. Питам го: „Какво си направил, банка ли си ударил, или какво?“ А той казва: „С Тифани взехме, че намерихме една тлъста пуйка в туба от бензин.“ Питам го: „Домино пусна ли се в акцията?“ А той клати глава: „Де да беше се съгласила. Ако можех да я склоня да го направи, вече щях да съм излязъл в пенсия.“ Цифрата, която чух, бе петдесет бона. Като го гледах как харчи, склонен съм да вярвам на слуховете.

— Значи, Домино не е била в тази игра.

— Не знам как да ти го кажа, Папа, но тя бе много специална дама. Честно казано, струва ми се, че не би си изцапала ръцете с подобни маневри.

— По дяволите, Лио, за курва ли говорим или за Майка Тереза?

— Питаш ме, казвам ти. Ако трябваше да залагам по този въпрос, щях да си сложа парите под графата, че не е знаела нищо за операцията, а ако е научила отнякъде, сигурно е казала „чао“ на Лио още същия час.

— Възможно ли е да е разбрала и да е подплашила Данцлер?

— Виждам накъде биеш. Но по-добре знай, че този Данцлер има кураж колкото улично псе. На него му дай да фалшифицира някой чек, да сводничи, да шмекерува на конни надбягвания, това е неговият стил. Иначе, не му стиска върху мравка да стъпи — нито пък да помоли някой да го направи вместо него. Въпреки това, дори и да си го бе наумил, щеше да ми се обади, защото в противен случай щях да го проводя с шутове по задника чак до Алабама само защото си го е помислил. Не, можеш да зачеркнеш Данцлер. Може и да може да ти каже защо според него са я очистили, но той няма пръст в тая работа. Така мисля аз.

— Значи пак оставам с празни ръце.

— Не, оставаш с външен наемник в ръцете, за което не ти завиждам. Но, ако искаш да научиш нещо от Данцлер, ще трябва да изровиш нещо, с което да го притиснеш.

— Добре — кимна Папа. — Искам ти да го направиш, искам да си наостриш ушите и чуеш ли нещо, ама каквото и да е за тази операция, да ми се обадиш. Също, ако чуеш някой извън моя отдел да разпитва за Домино или Данцлер, бий ми тревога.

— Теб май не те интересува дали тук няма да прикача някоя пневмония.

— Като ходиш гол, така е.

— Прав си, но имам и друг проблем.

— Слушам те.

— Преди две седмици се ожених. Може и да си чул.

— Ясно, загазил си, спор няма, но по този проблем, боя се, че нищо не мога да направя.

Лио се засмя:

— Не става дума за нея, а за брат й. Минал на червен светофар, сгацили го и открили два листа марихуана в колата. Било е само за него. Хлапакът не продава на никого.

— Две дози за лично ползване?

— Пуши я много, така е. На двайсет години е. На тази възраст знаеш как е. Нищо не се върши с мярка.

— Трябва да си поговориш по мъжки с момчето.

— Вече го направих. Работата е там, че са го обвинили, че търгува.

— Всичко над една доза, според закона, е за продан.

— Виж, момчето е чисто. Пък и аз, нали съм женен от няма и месец, искам да направя на жената нещо като закъснел сватбен подарък, разбираш ли?

— Малкият за първи път ли е вътре?

— Хванаха го с една малка шайка тук преди година. Десетина хлапаци продаваха евтини цигари, които докарали без данък от Северна Каролина. Я са успели да направят по двайсет долара, я — не.

— Не внимава този твой зет.

— Не е много умен.

— Добре. Имам едно приятелче в отдел „Наркотици“. Ще поговоря с него.

— Каквото можеш да направиш.

— Може да се съгласят на условна присъда. Шест месеца пробно навън, знаеш какво става, ако нагази лука пак, и две стотачки глоба.

— Става. Една условна присъда може да му се отрази добре. С глобата аз ще се оправя.

— Добре, Лио, значи сме квит. Обаждай се. И в следващите два дни се ослушвай по моята работа.

— Няма проблеми.

— И забрави, че си чувал нещо за Домино от мен или от когото и да е.

Лио вдигна вежди:

— Коя е пък тази Домино?

Остър, мразовит вятър дойде на мястото на дъжда, помитайки боклуците по канавките, докато Ливингстън кръстосваше тъмните улици. До него Шарки се бе вторачил в мрака през предното стъкло на колата, нападнат от демоните на своя кошмар — всичките десетки възможности, които, ако бе използвал, щяха да предотвратят смъртта на Домино. За краткото време, през което я бе видял, бяха говорили, бе слушал как тя се люби с друг; през тези няколко часа тя бе заела едно особено място в душата му, където никой дотогава не се бе настанявал. Знаеше, че всичко това е лудост. Но това бе факт, от който не можеше да избяга и това го измъчваше.

— Добре, де — каза Ливингстън след неколкominутно мълчание, — какво толкова те яде отвътре?

Въпросът рязко върна Шарки към действителността.

— Всичко — каза той. — Цялата ситуация.

— Опитай се да мислиш за друго, приятелю.

— Да, трябва.

Обиколиха още един квартал в мълчание.

— Заседнала е като топка в корема ми, сякаш съм ял нещо лошо — каза Шарки. — Може и да съм пропуснал нещо.

— Инстинктът ти говори, така ли?

— Да, може би е така.

— Наистина те е шашнала май, а? — каза Ливингстън. — Сигурно си се питал, като какво ще е тази жена, която се купува за петстотин долара.

Шарки усети как настръхва. *Не е така*, искаше му се да каже, но като се сети как предната нощ я бе слушал да се люби и как се бе

почувствал тогава, изведнъж му стана студено и той се сви в якето си.

— Да — каза той накрая. — Бях като шашнат.

— Отдавна съм в „Смута“, Шарк. Твърде отдавна. Виждал съм невероятни мадами от бранша. Изпращал съм някои и в моргата. И аз съм бил като шашнат. На всеки се е случвало по нещо такова. Искам да кажа, че нямаше да е естествено, ако човек не се замислеше за нещо такова като мъж.

— Не е само това.

— Ами какво? Говориш за дълг или някакви глупости от този род? Чуй ме, ти си ченге, не си Бог. И ти правиш грешки, както всеки друг жив човек. Работата е там, че при нас една чаша кафе, двеминутна дрямка или просто едно неточно предположение може да свърши трагично за някого. Или свикваш с това, или си хващаш пътя. От време на време ще ти се случи да направиш грешка, за която цял живот да си спомняш, но няма как, никой не е застрахован. Преди две години един мой приятел, Тибетс, си изгуби ключовия свидетел по делото. Държаха момчето под въоръжена охрана в къщата му на Хайланд Авеню и изведнъж нещо му става — страх като при потоп. Отива за малко до клозета и се обесва под душа. Тибетс е на пет крачки от него и гледа мача. Никога не успя да го преживее, започна да пие и след два месеца си пръсна черепа. И на кого помогна с това? Свидетелят вече го нямаше. Делото отиде по дяволите. Загубихме и едно добро ченге. За какво? Всички сме хора, скъпи. Забравиш ли това, ще загазиш.

— Ти ми напомняй за всеки случай.

— Добре. Но засега просто я забрави. Тя е мъртва. Амин. Сега ни трябва да решим къде да отидем, а не къде сме били. Нещо от мен?

— Каквото и да си намислил, готов съм.

— Тези мафиоти са обикновено луди по хазарта. Семейна черта. Мисля си дали този не си е намерил малко местни занимания. Черните салони не са толкова много в града и ако залага здраво, може и да го надушим.

— Отлично. Работата е там, че аз не знам и петдесет цента къде да заложа, ако се наложи.

— Познавам няколко букмейкъри. Първо ще проверя тихо при Уит Рамзи от отдела по хазарта, да разбере дали не е изникнал някой нов. Може и да им поизпразним джобовете.

— Да почваме тогава — каза Шарки. — Спри до онази телефонна кабина. Ти говори с Уит, аз ще се обадя на Барет да видим дали нещо не е излязло от лабораторията.

— Става.

Шарки трябваше да чака две минути, докато отговори нощният дежурен и още толкова, докато Джордж Барет се обади по телефона.

— Не съм събрал много, Шарки, но за хапчето, ти се оказа прав. Червено дяволче, и то от добрите. Седемдесет процента твърдо гориво и трийсет процента нитроглицерин.

Шарки свирна през зъби:

— Господи, това си е чист динамит!

— Напълно съм съгласен с теб по този въпрос. Нормален човек просто би обезумял от подобна доза. А този, който ги ползва, явно настоятелно кандидатства за мозъчен кръвоизлив.

— Друго, Джордж?

— Мога да добавя, че обикновено водят до силно пристрастяване. Не по-малко от две-три на ден.

— И само кипват лайната, така ли? Без медицинско предназначение.

— Не те разбрах.

— Не може да се очаква за такива хапчета човек да има рецепта, нали?

— Само ако докторът ти е маниакален убиец. Не, в аптека това няма да може да се намери. Чист наркотик. Точка.

— Джордж, печелиш. Нещо друго имаш ли?

— Не, сър. Едва съм започнал.

— Пак ще се чуем.

Шарки се върна в колата. След минута и Ливингстън бе при него.

— Излезе ли нещо?

— Да. Чувал ли си за червените дяволчета?

— За витаене из облаците.

— Точно. Само че с тях можеш да се изстреляш и в космоса. Нашият стрелец вероятно ги е използвал. А в такъв случай, според Барет, почти със сигурност е бил пристрастен.

— Тежко ни се пише, ако трябва да проверим всеки търговец в града, който се занимава с тази стока.

— Не съвсем. Не съм виждал червени дяволчета на улицата от повече от година насам. Прекалено са скъпи. Вървят по пет долара парчето.

— Господи, та това ти е тревата за цяла седмица.

— Пращат те на друго небе, преди да паднеш обратно. Работата е там, че вероятно са били специално поръчани. Това стеснява полето. Нещо при тебе излезе ли?

— Получих три имена. Рамзи казва, че ако не залага при тези тримата и работи на едро, значи работи по телефона някъде другаде. Единият от тези тримата го познавам. Израснахме заедно. С него няма да имам проблеми, затова нека започнем с другите двама, а старият Цип да го оставим за накрая.

— Цип?

— На гърба си има белег поне две педи дълъг. Като малък живях в опасен квартал.

— Добре, но нека завъртя още един телефон, преди да тръгнем.

Бен Колтър се бе прехранвал две години в държавния университет на щата Джорджия, свирейки „Тъжната моя любима“, „Едно преди път“ и други подобни класически творби за пийналите търговски пътници и застаряващите разведени дами в червено-черния плюшен салон на пиано бара „При Мона“. Бе успял да намрази тази работа с цялата си душа, след като всеки ден, шест дни в седмицата, над капака на пианото срещаше само два типа лица срещу себе си — пияни и отчаяни. В деня, когато получи дипломата си, той се закле, че никога повече няма да седне на пианото, дори и усамотен в собствения си дом. Светът бе казал сбогом на един от своите пианисти.

Раздялата на Бен с пианото все пак се оказа краткотрайна. След като служи шест месеца в канцеларията на полицейското управление и две години и три месеца като патрул, Колтър бе повишен в детектив трета степен и зачислен в отдел „Наркотици“ при капитан Върнън Огълсби. Огълсби бе добър полицаи, но имаше една слабост. Не можеше да устоява на интригата. Тази му любов към драматичните ситуации в обстановка на секретност бе оставила отдела с по-малко от

половината му щатен състав, тъй като всички други бяха внедрени под прикритие някъде навън. Въпреки това Огълсби само търсеше нов повод отново да прати някой от своите хора с фалшив паспорт да играе нова роля и колкото по-крещяща бе тя, толкова по-добре.

Колтър бе като дар Божии за Огълсби. Неговото пристигане в „Наркотиците“ извика на бял свят една от най-лудите идеи на капитана. Не бе писано на младия полицаи да се прости с музикалното си минало. Сега той трябваше да събере трио, а капитанът щеше да уреди групата да свири в „Арборетум“, един от най-популярните централни барове, докато Колтър навлезе в каналите на наркотрафика за по-висшите слоеве между по-ритмичните суинг композиции.

Четири седмици по-късно, един ужасен Бен Колтър се качи на сцената като водач на Ред Колтър Трио в компанията на един набързо набеден за барабанист тийнейджър, който се мислеше за велик, и един китарист, който, както собственикът на бара веднъж отбеляза, би произвел по-добри звуци, скубейки плевели в градината, вместо струните на китарата.

Въпреки това триото успя да пожъне скромен успех, а Бен Колтър, за свое успокоение, най-после намери и една от страничните радости в живота на музиканта: плътта. Дамите в бара бяха млади, с освободени нрави и сред най-красивите в града. Рядко минаваше нощ без латентният нагон на някоя от представителките на нежния пол да не я положи по гръб пред Колтър. Винаги опитваха по малко колумбийска трева, а понякога смъркваша и поделена порция кокаин. Бен извиняваше тези си криввания от правия път като част от занаята, докато една нощ изпита и първия истински шок от амилнитрата, като по-късно описа последвалия оргазъм като изригването на Везувий, съчетано със земетресението в Сан Франсиско.

Пак в рамките на новия си занаят Колтър стана и експерт по модните тенденции в нашумелите пози и използваните наркотици — пушене с наргиле, китайски хапчета, смъркане на кокаин — изобщо във всичко, което се практикуваше, за да се стимулират креватните усещания, а еднократната изневяра да се направи по-привлекателна и не тъй неловка. Наред с това той попълваше с все нови и нови имена един впечатляващо дълъг списък от наркотърговци за висшите слоеве в града — тези, които намираха клиентите си в препълнения бар „Арборетум“ и доставяха своите „космически цигари“ или „бонбони

на мечтите“ в част от онези мерцедеси, корвети и кадилаци, които пълнеха паркинга всяка нощ.

Точно тази петъчна вечер Колтър се чувстваше голям късметлия. Млада дама в тясно черно трико, с цип, спуснат почти до пъпа и прациящ под напора на изумителни природни дадености, бе седнала точно под подиума на оркестъра и от близо час бе впила поглед в Колтър, без дори да премигне.

Колтър бе вече възбуден. Бе и окуражен от компанията ѝ — някакъв устат тип над трийсет и пет, който очевидно си мислеше, че е още на студентски купон. Габаритите му говореха, че е играл или защитник, или нападател в отбор по американски футбол, макар че това, което някога е било мускули, отдавна да бе омекнало в тлъстини. Вече час той прославяше добродетелите на „Орлите“ от университета Обърн, като в същото време обръщаше бутилките будвайзер една след друга, поглъщайки съдържанието им с по едно дълго и ужасяващо груктене, докато накрая бирата си каза своето. Орелът от Обърн се надигна от стола с лице лилаво като одеждите на епископ и несигурно се запъти към мъжката тоалетна.

Сега е моментът за удара, помисли си Колтър и внезапно сложи точка на поредната си импровизация върху „Вземи влака“, оставяйки двамата си колеги безнадеждно объркани по средата на следващия акорд. Колтър едва бе скочил от подиума, когато един от сервитьорите му подаде бележка.

— Човекът каза, че било спешно — каза сервитьорът.

На бележката пише: „Шарки, Т 9291423“.

„Т“ означава просто, че трябва да говорят от телефонна кабина, а повикването бе наистина спешно.

Колтър се усмихна на дамата с трикото, смигна ѝ и излезе бързо от бара към уличните телефони.

Шарки отговори при първото позвъняване.

— Шарки?

— Да, ти ли си, Бен?

— Че кой друг, човече. Как я караш?

— Имал съм и по-добри дни.

— Чух как те е подредил Прилепа, задето си видял сметката на Мери Асото. Тъпакът си е тъпак. Лично аз, Шарк, си мисля, че с теб изгубихме най-добрия си човек на улицата.

— Благодаря ти, Бен. Ти как я караш?

Бен обаче вече не слушаше. Момичето с трикото се бе навело и говореше нещо на своята приятелка на масата.

Сега ще дойде насам, помисли си Колтър. Знам, че ще тръгне насам. Трябва да избягам от телефона.

— Какво казваш? Тук е адски шумно.

— Ти как си?

— А, добре, бивам. Старата песен.

Тя се изправи. Погледна към него. Капка пот изскочи на челото на Колтър точно между веждите му.

— Бен, трябва ми малко помощ.

— Казвай, имаш я.

Тя идваше.

— Кога за последен път си видял червени дяволчета на улицата?

— Червени дяволчета — повтори Бен и после се заобръща трескаво във всички посоки, уплашен, че някой може да го е чул. — По дяволите! Никой вече не купува червени дяволчета. Кой ще ти даде пет камъка за парче, когато има святна дрога и за по два?

Тя вече се бе понесла с пълен напред към него, като яхта с издути платна. Трябваше да свършва с телефона. Потта вече се стичаше по носа му.

— Търся човек, който да е купил сериозно количество дяволчета от твоята територия през последните две-три седмици.

— Две-три седмици — повтори Колтър, наблюдавайки как трикото се приближава.

Някой от седящите по масите протегна ръка и я хвана за лакътя. Тя каза нещо кратко и ясно и клиентът я остави на мира.

— Червени дяволчета, така ли? — каза Бен. — Имам трима или четирима под тази графа в списъка. Дай ми час. Ще се опитам да разбера кога за последно са вървели, без да се издам.

— Благодаря ти. Аз ли да ти се обадя?

— Ползвай пощенската кутия на отдела. Дай им телефона си... за единайсет часа. Ще го взема оттам.

— Отлично, Бен. И благодаря.

— Винаги, Шарк. Чао.

Той окачи слушалката. Тя бе на метър от него, с очи, сякаш посипани със звезден прах.

— Готов ли е планът до края на вечерта? — каза тя. Гласът бе идеален.

— Току-що си изчистих всички ангажименти до след празниците — отвърна Колтър.

— Не съм ли аз късметлийката?

Орелът от Обърн излезе от мъжката тоалетна с насълзени очи, като бършеше вратовръзката си с тоалетна хартия. Вълната от шум и топлина го удари като морски прилив. Бузите му се издуха, той се завъртя на пети и избяга обратно към клозета.

— Колкото се отнася до твоя късмет, май ще ти трябва такси до вкъщи.

— На него ще му потрябва — каза тя. — Не на мен.

— Сега ще извикам една кола.

Гризача се наведе внимателно над вълшебния си електронен пулт — грижливо подредена колекция от магнитофони, филтри, потенциометри, стрелки и всякаква електроника — който приличаше на малка радиостанция. Бе във вихъра си — натискаше бутони, въртеше скали приведен под меките си слушалки, докато сваляше на пластове гласовете от записите на Шарки.

Изведнъж вдигна стреснат поглед към вратата, където неочаквано се бе появил сержант Андерсън. Гризача изпитваше съжаление към Андерсън — човек, пребит от живота, с грозно побеляла коса и увиснали рамене под бремето на нещастен брак. Андерсън винаги изникваше, за да предложи помощ, когато тя не бе нужна или съвет, когато никой не го бе поискал. Дежурната стая се бе превърнала в негов дом. Оставаше там нощ след нощ, докато вече не издържаше на умората или свършваше запасите си от оправдания защо не се е прибрал навреме вкъщи.

Гризача смъкна слушалките от ушите си.

— Да ти помогна ли? — каза Андерсън.

— Не. Но, благодаря ти.

— Кафе, или нещо за пиене?

— Много си любезен, но не искам.

— Какво правиш, все пак?

— Помагам малко на „Смута“. С едно подслушване.

Лентата още се въртеше и някаква какофония от звуци се появи от говорителя. Тиха музика, смесена със страстни викове.

— Какво, за Бога, е това? — запита Андерсън.

Гризака се захили.

— Прилича на китайска оргия.

— Е, аз съм тук, ако нещо ти потрябва.

— А, виж, Джери. Чакам рапорт по една заявка за отпечатък от „Бюрото“. Ако чуеш телексът да звъни, би ли ми се обадил?

— С удоволствие — каза Андерсън и се усмихна, благодарен, че ще може да свърши нещо. — Но ще пратят ли резултатите преди утре сутринта?

— Сложих гриф *спешно* и ми отговориха, че са го приели. За мен ще го изтеглят още тази вечер, ако има какво да се тегли, разбира се.

— Добре — каза Андерсън.

Любопитството на сержанта бе погъделичкано, но преди той да се опита да се задълбочи по темата, Гризака каза:

— Ако ще ходиш навън за нещо, можеш да се отбиеш в моргата на Грейди. Вейката там има още една лента за мен.

Докторът се бе обадил преди няколко минути, за да докладва, че е приключил с аутопсията на Домино. Но бе добавил също, че не е открил нещо особено.

— Ей сега ще прескоча. Искам да взема малко въздух — каза Андерсън и излезе.

Гризака пак наложи слушалките и веднага се потопи в своя свят на електронни фантазии. Все някъде в тази китайска оргия, мислеше си той, трябва да има дума или две, които ще значат нещо за някого. Трябва само да се разграничат и да се изчисти шума от фона. Той пак се надвеси нетърпеливо над пулта.

Шарки потропваше на място в телефонната кабина край търговския център на ъгъла на „Пийчтрий“ и „Батъл“, когато телефонът иззвъня. Той се хвърли към слушалката.

— Шарки, ти ли си? — попита Бен Колтър.

— Аз съм.

— Извадих късмет.

— Отлично. Давай.

— Има един търговец тук, казва се Джералд Лофтън, от редовните посетители на заведението. Вече имам достатъчно материал, за да го погребам, ако искам, но не мога още да го притисна. Тепърва ще тече от него. Както и да е, точно след като ти се обади, Лофтън се появи, пийнахме и прехвърлих разговора върху дрогата. Казах му, че един приятел от Чикаго се интересува от червените дяволчета; питах го знае ли нещо за тях и очите на Лофтън грейнаха като факела на Статуята на свободата. Каза ми, че били като динамит, но доста скъпи. Каза ми, че някакъв негов приятел, току-що бил пласирал... имаш ли следа?

— Имам.

— Петдесет хапчета. По десет долара парчето!

— Десет долара!

— Казвам му: „Този клиент сигурно бачка началник-смяна в монетния двор“, а Лофтън ми казва, че не знаел кой бил купувачът, но по време на разговора спомена името на свръзката.

— Е?

— Изтъргувал ги е един от местните шмекери, казват му Обущаря.

— Обущаря?

— Точно така. Този, Обущаря, трябва да се държи под око. Като дават заплатите, обикаля работническите кръчми край Инман Парк. Понякога прави по някой удар с червени дяволчета, а дори и с хероин.

— И е продал хапчетата в Инман Парк?

— Не, има си и подбрана клиентела.

— Как изглежда?

— Няма да имаш проблеми. Висок, слаб като върлина, с дълга побеляла коса, почти като светлоруса, но всъщност е побеляла. Облича се като каубой. И никога не държи стока у себе си. Обикновено плаща на някой тийнейджър или метис да му носят дрогата. Прави сделката, отива в някоя уличка, оставя стоката в някаква кесия и клиентът я получава от носача. В този момент Обущаря вече е в съседния квартал.

— Чиста работа.

— Тази вечер можеш и да го спипаш. Дават заплати.

— Добре.

— Но какво става при теб? Мислех, че са те изхвърлили от наркоотряда?

— Така е. Но това е нещо друго. Всъщност ще ми направиш услуга, ако забравиш за този разговор.

— Нямах проблеми. Още нещо за Обущаря. На два пъти е минавал метър в щата Ню Йорк. Последния път за някаква дребна кражба е карал с 32 месеца условна. Готов е и майка си да очисти, само и само да не влезе в кафеза. Но Огълсби не иска още да го ковам в стената. Надява се да ни отведе нагоре.

— Благодаря ти, Бен.

— Винаги, Шарк. Всички в отдела сме ти задължени. Лош късмет извади. Всеки от нас щеше да постъпи като теб, ако бяхме на твоє място. Сега можем само да сме доволни, че Прилепа си пусна отровата върху теб, а не върху нас.

— Така е. До скоро, Бен.

Шарки се върна в колата.

— Бележим точка — каза той на Ливингстън. — Познаваш ли някакъв дребен търговец, тип кънтри музика, по прякор Обущаря?

— Не.

— Висок. Върлинест. Коса като на албинос. Облича се като за родео.

— Такъв и вързани трябва да можем да го намерим.

— Току-що е пласирал петдесет червени дяволчета по десет долара парчето.

— Мамка му!

— Да.

— Е, първи него ли ще поемем, или ще посетим моя приятел, Ципа?

Ливингстън не бе научил нищо от другите двама свои хора. Сега очевидно губеше вяра в себе си. Шарки реши, че заслужава да изпробва и последната си възможност.

— Започваме от твоя човек. Моят ще чака до зори.

— Готово.

Ливингстън включи червената полицейска лампа на колата и запраши по „Пийчтрий“ до улица „Спринг“, където зави към центъра на града все още с газ до ламарините. Шарки небрежно се препаса с предпазния си колан, докато гумите на колата пищяха между движението край Омни — комплекса от високи сгради, между които имаше и един хотел и голяма спортна зала. Ливингстън зави по улица

„Хънтър“ и после отново. След шестата пресечка спря край тротоара. На следващата пресечка се виждаше ниска, ръбата постройка, долепена като сиамски близнак за един триетажен гараж. Над сградата мигаше надпис, който я обявяваше за боулинг зала „Лъки страйк“.

— Ще слезем тук — каза Ливингстън. Улицата бе пълна с весели чернокожи мъже, облечени в кожени палта и шапки борсалино, със смеещи се дами под ръка. Шарки и Ливингстън тръгнаха към залата за боулинг.

— Хайде да действаме по моя план, а? — каза Ливингстън. — Тук съм израснал. Моя територия е. Знам всяка плочка по тротоара.

— Както кажеш.

— Разположението вътре е следното: голям, дълъг коридор с пистите за боулинг в далечния край. Дванайсет писти. Като влезеш, вдясно предлагат нещо за вечеря, а вляво има сергия за разни дреболии и каса за дарения. Никой не би се сетил, че този негодник на сергията е собственикът на цялата сграда. По-грозен е и от кривогледо кенгуру и два пъти по-подъл. От теб ще искам да му отвлечеш вниманието достатъчно дълго, за да мога да мина зад него и да го стресна. Под тезгяха има бутони. Ако нещо се сплаши, може да стовари цяла армия отгоре ни. Влез вътре, мини напред, докато застанеш точно пред шибиания му павилион, после тръгни право към него и го заговори. Купи един шоколад или каквото и да е. Ако започне да се изнервя, не му цепи басмата. Подпри го с деветмилиметровия под носа, иначе няма да те вземе на сериозно. Когато аз се промъкна, дай ми малко място и прави точно каквото ти казвам. Става ли?

— Бомба.

— Добре. Дай да опитаме и да видим какво ще излезе.

Шарки тръгна напред в залата и спря зад столовете пред средната писта. Висок чернокож тийнейджър го изгледа с досада и продължи играта си. Шарки продължи напред, като държеше под око павилиона отляво, но без да поглежда право към него. Когато се изравни със сергията, се обърна рязко и тръгна право към нея.

Мъжът зад тезгяха бе с размерите на заводско хале, а ръцете му висяха като цели одрани телета от двете му страни. Дебелите му устни бяха увити около края на пура, угаснала още преди часове. От едното му ухо блестеше обица. Носеше вълнено кепе, нахлупено до веждите му и черна фланелка с мощен юмрук, нарисуван на гърдите.

Погледна Шарки сякаш бе хлебарка върху тезгяха му.

— Всички писти са предплатени — каза той, когато Шарки се облегна на сергията.

— Имаш ли някакъв кокосов шоколад? — каза Шарки. Ливингстън влезе от някаква странична врата и тихо се доближи до открития павилион.

Негърът се надвеси към далечния край на сергията. Погледът му обаче не бе толкова отегчен, колкото се опитваше да го докара. Едната му ръка се спусна до чекмеджето под плота с бонбоните.

— Нямам. Такива измишльотини търси в магазина отсреща.

Ливингстън бе вече зад него.

— Спокойно, Чери — каза той. Лицето на собственика за миг изгуби всякакво изражение, после той се усмихна и златен зъб блесна в средата на устата му.

— Че, как иначе, как иначе — каза той, без да се обръща. — Как е самочувствието, сержанте?

— Отлично, скъпи. Нещо ново тук?

— Нищо, нищичко. Висим си, както и по-рано.

— Добре. Това е приятелят ми, Шарки. Кажи му здрасти.

Чери не спираше да се усмихва.

— Здравей, братко — каза той.

Ливингстън отиде до страничния шкаф на тезгяха, вдигна подвижната част от плота и влезе в павилиона. Прокара пъргавите си пръсти по едната, после по другата страна на тялото на Чери и извади къс пистолет, 25-ти калибър.

— Имам разрешение, сержанте.

— Не се и съмнявам — Ливингстън отвори чекмеджето, прекара пръсти по долната страна на плота и се усмихна. Чери също се усмихна.

— Ето как ще се погодим, Чери — започна Ливингстън, — това чекмедже ще стои затворено, докато аз се кача горе за малко или в противен случай от шибаната ти сергия няма да останат и две здрави трески.

— Не го прави, сержанте.

— Значи, разбрахме се, тъй ли?

— Тъй — каза Чери и се отдръпна от чекмеджето с длани на тезгяха.

— Стой така. Ние с Шарки ще отидем до машината за кола да си побъбрим.

Отидоха до машината и Ливингстън пусна две монети по двайсет и пет цента. После подаде едната кутия на Шарки.

— Виждаш ли онази врата, по средата на първа писта?

Шарки погледна натам. Над вратата светеше червен знак за изход.

— Да.

— Аз влизам там. Ти стой тук и гледай Чери да не наруши договора. Ако започне да шава, халосай го веднъж по главата, но удряй здраво, защото кратуната му е по-твърда и от тези топки за боулинг тук.

— Ясно.

Ако някой друг започне да досажда, размахай им желязото пред носа. После чакай да се върна.

Шарки кимна и се върна до павилиона, откъдето проследи как Арч Ливингстън отиде до вратата с червения знак. Вървеше леко, с отпуснати ръце, като уверен боксьор към ринга.

Шарки се усмихна към Чери.

— Само ти и аз, приятелю — каза той.

— Точно тъй, братко. Само двамата.

Ливингстън изчезна през вратата.

Отвъд вратата Ливингстън се оказа на втория етаж на паркинга. Входът бе на долния етаж откъм страничната улица. По средата на сградата бе клетката на шумния автомобилен асансьор, а около него бяха разположени местата за паркиране. Повечето бяха заети. Отнякъде наблизко лиричният глас на Стиви Уондър жалеше съдбата на „Живеещите за града“.

Ливингстън тръгна бавно край редицата от коли, като държеше пистолета си 38-ми калибър ниско до бедрото си. Музиката се усиляваше. Спря зад един бледозелен линкълн. Негър с висока бяла шапка и дълго, сребристо кожено палто седеше на предната седалка с отворена врата, тактувайки на коляно в ритъма на музиката. Един 32-ри калибър, специална изработка, лежеше на таблото на колата на една ръка разстояние.

Ливингстън обиколи колата и застана точно зад часовия. Едва тогава разпозна един опасен младок на име Елрой Флауърс.

— Дръж ръце на коленете си и...

Полицаят не можа да довърши. Ловък като хрътка, Флауърс се протегна към пистолета, като изпъна крака през отворената врата на колата. Там му беше грешката. Ливингстън тръшна с все сила вратата, притискайки глезените на негъра, като в същото време стовари дръжката на пистолета си върху главата му. Меката шапка пое донякъде силата на удара, но не достатъчно. В полунесвяст, часовият изскимтя и почти ослепял от болка, не успя да докопа оръжието си, а само го събори на пода на колата.

Ливингстън сграбчи в шепата яката на Флауърс, изтегли го от колата, завъртя го и го простря на предния капак. Хвана негъра за врата и силно удари главата му в предното стъкло на линкълна. Прозорецът се пукна, а очите на Флауърс изгубиха всякакво изражение. Той изпусна нещо като въздишка и се струпа на пода на гаража. Ливингстън го изтегли за яката до асансьора за автомобили и го пусна там по очи върху металната скара. Натисна бутона за третия етаж и отскочи от клетката, като в същото време изтича към аварийната стълба и запрескача през две стъпалата, докато стигна до горния етаж.

Асансьорът потрепери, изхленчи и се заиздига нагоре. На третия етаж друг чернокож се бе облегал на решетката на светлобежов ролс-ройс. Бе по-мощен и по-опасен от Флауърс — човек, колкото жилищна сграда, едва побрала се в тъмносиния костюм. Четеше бюлетин от конни надбягвания, сгъна го под мишница, когато асансьорът тръгна, и се запъти спокойно към клетката. Зад него Ливингстън излезе от аварийния изход, долепи се до багажника на една от паркираните коли, стиснал пистолета с две ръце и го насочи точно в средата на широкия гръб на негъра.

Големият мъж погледна надолу към бавно издигащия се асансьор и видя пространия на пода Флауърс.

— Хм? — измуча той и плъзна ръка под самото си.

— Без глупости, грозен — изкрещя Ливингстън. — Заредил съм го с меки куршуми.

Огромният мъж се извърна, но не извади ръката си.

— Извади я оттам бавно, съвсем бавно, глупако. Едно рязко движение и в корема ти ще цъфне дупка, колкото за цял ролс.

Мъжът продължаваше да гледа вторачен. Ръката му не помръдваше. В очите му започна да се появява съмнение, докато преценяваше опасността.

— Не си играй със смъртта, човече. Не съм тръгнал на разходка и от такова разстояние не пропускам.

Задният прозорец на ролса се спусна тихо и някакъв глас, полугранитен и полукопринен, каза оттам:

— Добре, Парен чук, успокой го. Аз ще поговоря с него.

Задната врата на ролса се отвори. Големият се отпусна и извади празна длан изпод самото си.

Ливингстън хвърли поглед към ролса. Беше нещо като пищно обзаведен кабинет. Седалките бяха тапицирани в бледомораво кадифе със златни копчета. Подът бе покрит с дълбок до глезена килим. В гърба на предната седалка имаше вградени два бели телефона, бар и хладилник. На бара бе оставена бутилка шампанско „Тейтингер“.

Мъжът, който седеше в ъгъла и арогантно отпиваше от шампанското, напълно подхождаше на обстановката. Бе по-нисък от Ливингстън и изглеждаше по-млад, но охолният живот бе започнал да оставя отпечатъка си върху него. Гъстата му къдрава черна коса покриваше главата му като полукълбо, а мустациите му бяха плътни и подстригани точно под ъглите на устата му. Носеше тъмносиньо сако от свинска кожа, ръждиви на цвят габардинени панталони и риза на цветя, разкопчана около врата, така че яката ѝ покриваше самото почти до раменете му. Около гърлото му лъщяха златни вериги, на пръстите му блестяха диаманти, а под ръкавелите му се подаваше златен „Ролекс“. Лъснатите му с огледален блясък обувки бяха светлокафяви с пет пръста висока махагонова подметка. От предното джобче на самото му небрежно висеше бяла кърпичка. Той се взря в Ливингстън през матовите си очила със златни рамки, после погледна към пистолета, който сочеше право в гърдите му.

— Свали си ютията, черен!

Ливингстън огледа задната седалка, отпусна пистолета си и се засмя.

— Дявол ме взел, само за това, дето си направил на този беден ролс, мога да ти издействам от десет до дваисет години в кафеза,

знаеш ли?

— Влизай бързо, по дяволите. Ще ми избяга топлото.

Ливингстън влезе в колата и затвори вратата.

— От много време не сме се виждали, Цип.

— И още как. Последния път, когато те видях, се бе докарал с шибаната си униформа и седеше в патрулна кола. Голяма клечка!

— Последния път, когато аз те видях — каза Ливингстън, — беше в съда във Фултън и се извиняваше, задето си смъквал радиоапаратите от колите.

— Толкова отдавна ли беше? Шибаното време наистина лети. Би ли ми казал що за изпълнения от Дивия запад са това, да влизаш тъй тук, да ми трепеш хората и да размахваш това оръдие нагоре-надолу? Точно ти не беше по излишните фойерверки. Дошъл си да ми слагаш пранги, или какво?

— Реших само да се отбия.

— Майната ти. Какво правиш, когато си на работа тогава?! Убиваш по двама-трима за „добър ден“ или какво?

— Флауърс се опита да си извади оръжието. Да не мислиш, че ще оставя някоя тъпа чернилка като него да ми духне кандилото?

— Че е тъпа чернилка, спор няма. Трудно се намират добри помощници тези дни — той погледна през прозореца. Парният чук стоеше до колата, без да сваля очи от вратата. — Виж, Парен чук е друга работа. Да се ебаваш с него, значи да си поръчаш некролог.

— Идва от ринга, нали?

— Полутежка категория. Страхотен боксьор. Никога не е бил свалян в нокаут. Но бе твърде бавен. От близко разстояние раздаваше смърт с всеки удар, но бързоногите момченца го разбиваха отдалеч. Иначе знаеха, че един точен негов удар — и с тях е свършено. По дяволите, всеки, свален от него, си мислеше, че е бил сгазен от товарния влак. Какво искаш?

— Казах ти, човече. Реших да се отбия да те видя.

— Аха. Откога знаеш за този мой пътуващ салон за залагания?

— Около три години.

— Ее-е, не се ебавай с мен. Израснахме на една улица, човече, не помниш ли?

— Виж какво, братко, докато си държиш ръцете чисти, не виждам защо трябва да те пускам на кучетата. Не си в мафията. Играй

чисто, без фалшификации, така че никой да не размахва железа и не чакай от мен да хукна да ти пращам някой идиот от „Хазартния“ само за да си пише някоя и друга точка в повече. Предпочитам да знам какво правиш, Цип, отколкото някой непознат да цъфне и да разлае кучетата из града.

Ципа размисли, после се усмихна.

— Какво ще кажеш за малко вино, за старите времена?

— Не, благодаря ти. От това ме боли стомах.

— Стомах? Човече, за това давам по петдесет долара за бутилката. Чисто е като сълза.

— Както и да е, казвам пас. Партньорът ми е долу, държи Чери на мира. По-добре да се връщам, преди да са се разшавали.

— Добре, давай. Какво по дяволите искаш от мен?

— Трябва ми малко информация.

Ципа подскочи като опарен. Първо изглеждаше учуден, после избухна гневно.

— Майната ти!

— Чуй ме, проклетнико...

— Майната ти, черна мършо. Какво си тръгнал да ми поднасяш? Идваш тук, мислиш си... по дяволите, хей, човече, Ципа не е шибана кука, не пее. Човече, забравяш откъде сам си дошъл.

— Изобщо не си се променил. Пак отваряш първо миризливата си уста и чак след това мислиш.

— За това пък ти си се променил, грознико. По дяволите, дай на негър парче ламарина в портфейла и едно плъокало на кръста и само гледай как ще си въобрази, че е шибаният баща на Исус!

Единият от телефоните звънна и Ципа грабна слушалката.

— Обедна почивка. Обадете се след десет минути — отсече той и затръшна слушалката.

— Виж какво, не ме интересуват проклетите ти залагания. Вече ти казах. Имам проблем и мисля, че можеш да ми помогнеш. Освен всичко това типът, когото търся, е бял.

— Майната му — каза Ципа. — Нямам вземане-даване с този цвят. Не знаеш ли? Достатъчно чернилки, червиви с пари, има вече в Атланта.

Ливингстън погледна към пода.

— Казваш ми, че не въртиш бизнес с бели, аз пък ти казвам, че говоря с един черен лъжец. Взимаш анонимни залагания от половината бели игрални домове на тузарите в града, Цип, не можеш да ме излъжеш.

— Анонимни ли? Човече, това вече е друга работа. Не виждам никой от тези пуяци. Пощальонът ми носи парите с квитанцията. После си прибира нашата загуба. Аз само броя парите и пиша залаганията. Никой от тях не познавам лично.

Ципа си наля още една чаша шампанско, като сумтеше през това време.

Ливингстън огледа задната седалка, хвърли поглед през прозореца и накрая запали една пура.

— Ще говорим ли, или ще ти пращам твърдата глава в „Къщата“, та две бели котета да си поиграят на индианци и каубои с дебелия ти задник?

— Казах ти вече. Ципа не пее. Не ме интересува, че сме били като братя на улицата преди петнайсет години.

— Не съм тук заради улицата — каза Ливингстън. — Дошъл съм, защото имаш информация, която ми трябва. И нямам време да се ебавам.

Ципа погледна Ливингстън презрително.

— Знаеш ли нещо? — започна той. — От малък си беше проклет. Никой не искаше да е с теб на улицата. Вечно се биеше. Виж се сега. С костюм за два долара, смачкани обувки, в главата си като разплетен кош. И искаш да ставам кука. Не ти вярвам, човече.

— Чуй ме добре, Цип, добре слушай. Не ме интересуват шибаните ти клиенти. Говоря ти за убийство.

Ципа изглежда се стресна.

— Точно така — продължи Ливингстън. — Убийство. Сега дръж си чекмеджето затворено, докато свърша. Говоря ти за белокож. Професионален наемник, схващаш ли? Снощи този чистач видя сметката на една много красива дама. Шибан убиец на жени. А ти си тръгнал да ми говориш как си пазиш хората.

Ципа мълчеше, впил поглед в чашата си.

— Този кучи син трябва да е дошъл в града преди около две седмици. Ако залага, значи залага на едро. Конне, спортове, всичко де що е в националните листи. Ако не знаеш за някой такъв, добре, но,

ако знаеш, Цип, и аз трябва да науча, защото работата на този проклетник наистина става дебела.

— От къде на къде си толкова сигурен, че играе?

— Не съм. Действам по инстинкт. Друго засега нямам.

В колата бе тихо. Ципа се изкашля. В този момент телефонът иззвъня.

— Хайде, говори — каза Ливингстън. — Знам, че вземаш залагания. Какво се правиш на срамежлив?

Ципа вдигна слушалката.

— Ало... Да, Ципа е. Какво имаш?... Да, на Далас и седем... Е, твой си е късметът, глупако. Ти си избрал този марж, не аз... Виж какво, негоднико, не съм залагал аз. Ако не ти харесва, следващия път си пъхни парите в шибаната обувка, ако щеш. Сега, искаш ли да играеш или не?... Е, майната ти и на теб — завърши той и тръшна телефона.

Отново мълчание.

Накрая Ципа проговори:

— Има само една възможност. Само една. Това ще е твоят човек. Само това.

— Кой ти каза?

— Аз ти казвам. Залага тлъсто в един гей бар на Чешир Бридж роуд.

— В гей бар?

— Да. Този твой стрелец хомо ли е?

— Кой работи там?

— По дяволите, казах ти вече, никога нямам вземане-даване лично с играчите. А това място е, хм... това си остава между нас, нали?

— Хайде, Цип!

— Това място се казва „Матадорът“. Има един бикоборец на плаката отпред, на вид като педераст.

— Знам го.

— Преди около пет седмици моят колега там — той работи на дребно, само на местни игри — ми звъни и пита искам ли да взема анонимен за мача „Оукланд“ — „Маями“. Този проклетник взе марж за пет бона и всичко изгуби. Следващата седмица пак цъфна. Залага идиотът десет бона на някакъв баскетболен мач и губи половината. И

оттогава не е спрял. По пет, по десет бона на седмица. Сега му държа около пет бона.

— Кога е заложил последно?

— Вчера.

— Вчера?

— Добре ме чу, вчера. Залага на плейофите. „Далас“ срещу „Минесота“ с разликата. Десет хилядарки.

— Цип, трябва да разбере кой е този играч.

— Няма начин.

— Само името му, човече.

— Няма никакъв *шибан* начин да стане. Казах ти вече, по дяволите. Дори аз не знам кой е. За мен е важен резултатът, а той си дава парите на неговия човек.

— Кой е той?

— Хайде, спри, мамка му. Ще го притиснеш и той ще разбере, че аз съм го натопил.

— Ще те прикривам. Не се притеснявай. Не ме интересуват проклетите му залагания. Искам играча.

— *Длъжен* си да ме пазиш, Ливингстън. Чуй ме. Притиснеш ли този нещастник, той ще умре на място.

— Ще го направя както трябва, човече. Кой е той?

— Барманът. Казва се Арнолд.

Ливингстън въздъхна.

— Исусе Христе — каза той. — Това бе по-трудно и от бране на памук с пръстите на краката.

— А ти не се ебавай с мен, чуваш ли? И втори път не искам от мен да пея. Това ми бе за цял живот.

Ливингстън тръгна да излиза от колата.

— По дяволите — каза той. — Очите ми и без това се уморяват от тази натруфена курва — колата ти, де.

Очите на Ципа пламнаха.

— Натруфена курва. *Натруфена курва!* Чуй ме, шибана, проста чернилко, тази кола струва петдесет бона. Петдесет хиляди шибани долара. И не е от онези детройтски играчки. По дяволите, че аз дори не си чеша ташаците, когато съм в тази кола. Чуваш ли ме, Ливингстън?

Но полицаят вече слизаше по стълбите към аварийната врата.

— Натруфена курва, друг път — изръмжа Ципа, после се обърна към вратата. — Парен чук!

— Да, шефе.

— Закарай този идиот да му зашият главата и после му тегли шута.

В четири часа сутринта Фриско реши да приключи работния си ден. Отиде с колата до вкъщи, мърморейки под носа си, защото не бе намерил нищо за шест часа упорита работа. Гърбът го болеше, очите му горяха и той прескочи обичайния си рейд около хладилника и се насочи направо към спалнята. Влезе в банята, затвори вратата, за да не събуди Силвия със светлината, и наплиска лицето си със студена вода, преди да седне на клозетната чиния, за да си свали обувките. Въздъхна с облекчение, когато ги пусна на пода, върна се в спалнята и седна на ръба на леглото, схванат и твърде изтощен дори да се съблече.

Жена му се обърна сънливо в леглото и каза:

— Барни, ти ли си?

— Не, Робърт Редфорд.

— О, колко хубаво.

— Ако е уморен колкото мен, хич не си въобразявай нещо.

— Колко е часът?

— Четири минава. Умирам. Краката ме болят, сякаш сега финиширам на Бостънския маратон.

— Щеше да бъдеш горд с Еди. Много добре се представи.

— По дяволите, съвсем забравих. Обясни ли му? Неудобно ли му стана, че си тръгнах по средата?

— Той знае. От сцената никой не видя — бяха много заети.

Лейтенантът смъкна дрехите си на голяма купчина на пода, после падна в леглото.

— Господи, Сил, сигурно има и по-лесен начин човек да свързва двата края.

— Тхъ.

— Край няма. Един прибираш, двама изникват.

Тя се повдигна на лакът и започна да разтрива слепоочията му с два пръста.

— Това го повтаряш, откакто сме женени.

Но Фриско вече не я чуваше. Дишането му вече бе приело ритъма на съня. Силвия стана, покри го със завивките и влезе в банята.

Секунда по-късно телефонът иззвъня.

Преди тя да успее да стигне до него, с трениран дълги години жест Фриско вдигна слушалката, без да отваря очи:

— Барни?

— Тхъ.

— Фриско... ти ли си?

— Да.

— Макс Грим е на телефона. Буден ли си?

— Почти... Свърши ли с аутопсията?

— А, на момичето ли? Отдавна привърших. Имам нещо друго за теб. Чуваш ли ме?

— Да, да.

— Помниш ли, че ти казах, че Райли има няколко кочана тук, в хладилника?

— Помня.

— Току-що свърших аутопсията на единия от тях.

— По дяволите, колко е часът?

— Знам ли? Отдавна не съм проверявал. Намерили трупа на градското бунце вчера следобед. Голяма какофония. Лицето разбито, ръцете ги няма.

— Ръцете ги няма?

— Да. Отрязани са китките. Няма дрехи, нито документи.

— Вейка, достатъчно трупове ми се струпаха вече.

— Чуй ме, както ти казах, лице няма, не може да бъде идентифициран.

— Тхъ.

— Но не това го е убило. Пробит е през дясното око. Единичен куршум, дум-дум, 22-ри калибър. Сплескал се е и е останал на срещуположната черепна стена.

— Е, и?

— Куршумът е бил нахиснат в чесън.

В почти същия момент, когато Вейката разказваше резултата от новата аутопсия, Андерсън донесе телекса на Лари Ейбърмс, който

седеше полузаспал на масата, вторачен в лентата, която бе разлишвал часове наред.

Съобщението го разбуди.

— Ето ти телекса от ФБР, който чакаш — каза Андерсън. — Изглежда задънена улица.

— Какво искаш да кажеш?

— Прочети го.

В Бюрото бяха идентифицирали двата отпечатъка. Принадлежаха на петдесет и девет годишен мъж от Линкълн, Небраска, на име Хауърд Бърнс. Но Гризача не продължи да чете нататък. Очите му скочиха на дъното на листа и той премигна в недоумение.

Според досиетата на ФБР, Хауърд Бърнс бе изгорял при автомобилна катастрофа в покрайнините на Омаха преди два месеца.

Луксозната бяла яхта дори не потрепваше върху гладката повърхност на морето. Тя се гушеше в утробата на топлата мъгла, която бе плъзнала от Гълфстрийм след полунощ и бе тъй гъста, че върхът на мачтата не можеше да се види от палубата. Хочинс навлече чифт изтъркани кадифени панталони и жълто шлиферно яке и излезе на кърмата, където седна и започна да разтрива прасеца на сакатия си крак. Понякога, под бремето на напрежение или тревоги, той почти чувстваше тежестта на липсващото си стъпало, болката бавно се качваше до коляното му, а протезата се превръщаше в оловна верига. Тези несгоди обаче той понасяше, без да се оплаква.

Бе пуснал котва в малко скалисто заливче от вътрешната страна на острова — безименно парче суша от пясък и водорасли, което той си спомняше от детските години, когато бе работил с баща си по плитчините край Джорджия и Южна Каролина. Вече рядко се сещаше за онова време. Годиците бяха заличили всичко това; спомените за непосилния труд и тежката самота — каквото бе всекидневието на ловеца на скариди — бяха отстъпили място на други преживявания. Сега той изпитваше единствено обич към морето, което се бе превърнало в негов приятел, заемащ му малките си острови по крайбрежието от Брънсуик до Чарлстън, за да потърси там малко усамотение.

Седеше на кърмата и разтриваше крака си, сякаш събираше сили от изкуственото стъпало, което непрекъснато му напомняше за униженията от поражението, за слабостта на онази хорска маса, която понасяше безропотно загубите, мечтаеше на дребно и не бе готова да плати цената дори и на малките си мечти. Тоталното му презрение към всички, които просто се примиряваха със съдбата, се бе родило в Корея. Всяко нещо искаше жертви и колкото по-големи бяха те, толкова по-ценна бе победата след това.

В затворническия лагер, където той бе лежал почти година с разкъсан крак, докато го ампутират, Хочинс бе овладял изкуството да оцелява. Нужна бе висока цел, нещо повече от всекидневната борба за

спасяване на кожата. Неговата цел, всепоглъщащата му мания да стане президент на Съединените щати, се бе родила между пристъпи от нечовешки болки и морфинови халюцинации, но тя си бе останала главната в живота му. Бе изобретил своеобразна гимнастика за мозъка си. Стараеше се да мисли като президент, да действа като президент, да възприема маниерите на един бъдещ президент.

Когато го бяха изписали от болницата и изпратили в лагера, той бе шокиран от средата, която намери там — разпусната, деморализирана и мръсна сган, която не зачиташе старшия си офицер, полковник на име Сакс — човек, превърнал се в слаба и празна черупка, измъчван от страхове и слабост, бавно унищожаван от собствените си кошмари. Хочинс виждаше как Сакс насърчава слабите да се пречупват пред севернокорейците, да им сътрудничат, да подписват признания и да правят всичко, само и само да останат живи. Той мразеше Сакс не заради слабостта му, а защото създаваше атмосфера, която в крайна сметка щеше да отрови и самия него.

Ако Хочинс искаше да оцелее, трябваше да елиминира Сакс. Затова той се превърна във вечния, тих вътрешен глас, който дълбаеше съвестта на полковника и унищожаваше последните остатъци от самоуважението му. Това бе грозна, подмолна и безжалостна кампания, така внимателно оркестрирана, че когато Сакс в крайна сметка се обеси, той не си даваше сметка, че е бил докаран дотам от човека, който щеше да поеме командването след него.

През следващите две години, през които бе начело на лагера, Хочинс създаде нови правила за живот и сам си изгради тесен котериен кръг сред най-твърдите от оцелелите войници. Възстанови военната дисциплина, изискваше от всички нужната лична хигиена и стегнат режим, който да поддържа духа им висок. На два пъти тайно бе наредил екзекуцията на хора, които бяха готови да подпишат самопризнания, че са участвали във военни престъпления. Той бе както страховит началник, така и вдъхновяващ пример за останалите затворници. Те оцеляха, защото му трябваша живи и в крайна сметка той преодоля унижението си с достойнство и излезе от лагера като герой.

Вече на свобода, той бе убеден, че един ден ще стане президент, независимо от жертвите, които трябваше да направи. Тази му страст бе ловко уловена, насърчавана, подхранвана и укрепвана от Де Лароза. И

сега всичко се превръщаше в реалност. Нищо не можеше да го спре. В съзнанието си Хочинс бе обречен на успех от самата съдба.

Сега седеше в мъглата, подготвяйки се за тежките десет месеца, които го чакаха, за изтощението, което предстоеше да превъзмогне, и за новите жертви, които трябваше да направи.

Вече бе платил прескъпо с решението си да приключи връзката с Домино. Де Лароза бе прав. Тя представляваше постоянна опасност, и то глупава, сама по себе си. Освен това тя бе изпълнила предназначението си. Домино бе събудила нови страсти у Хочинс, възбудила бе латентни нужди, доскоро сподавяни от амбицията. Тя бе възпламенила похотта му и с невероятната си чувственост бе вляла в него нова жизненост. Това, че приключваше с нея, бе само една от многото жертви, които той знаеше, че трябва да направи.

Решението да прекрати връзката си с нея той взе бързо, щом се оказа изправен пред проблема. Хочинс се бе обучил да взема решения бързо. Той просто подреждаше плюсовете и минусите в съзнанието си — трик, който бе научил от Виктор. Емоциите нямаха нищо общо с крайния резултат.

Това вече бе минало. Време бе да се гледа напред.

Той започна да мисли за новата си политическа машина. Ядрото ѝ бе вече налице, макар да осъзнаваше, че неговата сила крие опасност. Де Лароза, Роун, Лоуентол — всеки от тях бе хитър и изпитан стратег, но всеки искаше да задоволи и собствените си нужди. Нямахме да е лесно да се балансира между егото на всеки от тях, а машината да се поддържа добре смазана и в пълен ход.

Той не чу как тя отвори люка на кабината зад него.

— Речта си по встъпване в длъжност ли съчиняваш?

Той се обърна, стреснат, без да обръща внимание на думите, които може би и не бе чул. Наместо това той впери поглед в нея, както бе застанала пред вратата, сгушена в зеленото яке, с вълшебни черти, оградени от разрошена черна коса, сънени зелени очи, дълги, съвършено оформени крака, голи под дебелия пояс.

— Господи, не се среща често жена като теб — каза той. — Не знам дали изобщо може да има друга.

Тя се засмя.

— Започваш да си променяш решението ли?

Лицето му се натъжи и той извърна поглед встрани към мъглата, като поклати отрицателно глава.

— Нека не драматизираме излишно — каза тя. — Не е нужно. Имаме още един-два много ценни часа, преди слънцето да изгрее.

Без да се замисля, той започна да милва крака ѝ. Тя седна до него, положи глава до врата му и леко разроши косата му с пръсти.

— Имаш ли нещо против?

— Какво говориш?!

— Чу ли какво казах? Не е нужно да го правим с тъга. Тя е за текстовете на песни.

— Няма нищо. Просто малко омекнах, като те видях там. Как казват французите? „С всяка раздяла нещо в нас умира“.

Тя въздъхна:

— На път си да се разчувстваш. Отсега виждам.

— Да, майка ми често казваше, че съм твърде емоционален. „Доналд, бяха думите ѝ, не приемай всичко така драматично“.

Тя се сгуши в него. Той я прегърна.

— Е, поне заради мен не се отдавай на чувствата си. Запази ги за данъкоплатците.

Хочинс се засмя.

— И това си забелязала, значи, а?

— Как иначе. Когато гласът ти започне да трепери, а очите ти се възпламенят, мога само да ти се възхищавам. Ти ще спечелиш, Хоч. Ти си пряк и честен, а това се харесва на хората.

— Какво искаш да кажеш с това „пряк и честен“? Звучи надут.

— А не е. Там ти е... чарът. Ти караш направо, без заобиколки. Вземи това дори — повечето мъже, ако ме доведат тук, биха ме наливали с вино, щедра вечеря, след това бихме се любили цяла нощ, за да изнесат на сутринта прощалната си реч, две минути преди да акостираме. С теб започнахме преди още да сме излезли от пристанището. И точно това ми харесва у теб. Единственият проблем е, че откакто тръгнахме, се държиш като малко момче, което е направило голяма беля.

— Ами...

— Не говоря за чувство на вина. Това не е твоя черта.

— Да. Глождеше ме това, че когато човек затваря вратата след себе си, не е честно да се връща, за да гледа пак през прозореца.

— А аз? Мислиш ли как се чувствам аз в този момент?

Той я притегли към себе си, ръката му обиколи якето, докато намери голотата под него. Спомни си как някога във Виржиния тя бе събудила в него усещания, които той смяташе, че е загубил завинаги. Ръката му я погали нагоре, докато намери извивката на гърдата ѝ и тя се обърна леко, за да я намести в дланта му.

Отвъд залива корабен рог нададе мрачния си рев в мъглата, който завърши с грозно изкривяване.

— Това е влекачът на Джери Стилмън — каза Хочинс. — Този рог има рак на гърлото още откак кръстосвах тези места като дете.

— Знаеш ли какво, Хоч? Знаех си, че си добър в леглото още в първия момент, когато те видях.

— О?

Думите ѝ го изненадаха. Лишените ѝ от предразсъдъци разсъждения винаги го сварваха неподготвен. Той се засмя и каза:

— Значи още на първата ни среща си мислеше как ще си легнем? Там, на онзи коктейл?

Тя си спомни въпросната нощ. Бе виждала снимката му по вестниците, помнеше го от телевизията и се бе питала що за мъж е той, така, както всяка жена се пита, когато си мисли за известни мъже. Виктор ги бе запознал.

— Искаш ли да те представя на следващия президент? — бе казал той.

— Президент на какво?

— На Съединените щати.

Е, кой би могъл да устои на подобна покана? Разбира се, че искаше да се запознае с него. Вечерята се даваше за събиране на средства за спасяването на историческия театър „Фокс“.

— Той е самотен човек — ѝ бе казал Де Лароза небрежно.

— Личи ли му?

— Само за тези, които го познават. Останалите виждат само това, което той иска да видят.

— Несполучлив брак?

— Типичен. Ожени се за съвсем младо момиче от малък провинциален град, което не успя да се обиграе с годините. Сега се чувства неловко на политическата сцена.

— Това е самоубийство — каза тя. — По-добре да свиква, докато е време.

— Закъсняла е.

Тя бе пленена от чара му, от онази негова човечност, която телевизията не успяваше да улови адекватно. Той вдъхваше респект, но бе чаровен, излъчваше дружелюбност, но спазваше и дистанция. Тя го наблюдаваше от другия край на стаята. На няколко пъти го бе уловила, че се заглежда в нея.

Като се замислеше сега, разбираше, че не точно той самият я бе привлякъл тъй силно. Познавала бе внушителни, чаровни, дружелюбни и галантни мъже и преди това, но не и такива, които щяха да се кандидатира за президент. Това бе нещо като предизвикателство и за нея, спор не можеше да има. Да, действително, това също я бе привлякло.

Как точно бе казал Виктор? „Властта те влече“. Не, помисли си тя, оказва се, че не ме влече тъй силно. От самото начало тя знаеше, че ще бъде лишена от облагите, които властта носи. От самото начало тя бе тайна любовница. Нищо не би могло да се промени. А се бе привързала. Може би дори влюбила? Не, това бе било самоизмама.

Затова и тя се чувстваше облекчена, че всичко приключва.

— Хей — каза той, връщайки я към реалността.

— Хей...

— Казах, наистина ли мислеше как ще си легнем още на онзи коктейл?

— А ти?

— Какво аз?

— Не си ли помисли как да ме свалиш?

— Хм, не, но...

— Но сега си на друго мнение.

— Вече имам известна представа за това какво бих изпуснал.

— Хоч, без да се познаваме, ако в този миг ме видиш в някой ресторант, какво ще е първото нещо, което ще ти мине през ум?

— Печелиш.

— Мерси. Сега ще ме разбереш. Гледах от другия край на стаята и си казах: „Той ще е страшен в леглото.“

— Защо реши така?

— Усетих глада ти. Не по мен, или по някоя друга жена в стаята. Но ти имаше нужда от това. А силният и гладен мъж е страшно добър между чаршафите.

Той се обърна и я погледна. Якето се бе отворило и високите й гърди се виждаха.

— Разочаровах ли те?

— Не, разбира се. Бе интересно. Като да събудиш заспал тигър. Е, в началото бе малко свенлив, но... — тя се усмихна и остави изречението си да потъне недовършено в мъглата, но след миг добави: — Истината е, че бе невероятно добър любовник.

Отново замълчаха. Тя пак се раздвижи и той усети топлината на тялото й.

— Откога сме любовници? — запита той.

— Този четвъртък станаха седем месеца.

— Отбелязваш си на календара ли?

— Не забравям лесно хубавите неща. Това го научих от баща си. Ако не очакваш нищо от този свят, всичко хубаво, което те настигне, ще е приятна изненада. А наистина хубавите неща така стават още по-хубави.

— Бащи ти е бил мъдър човек.

— Не мисля. През целия си живот нито веднъж не удържа на думата си. Но приказваше красиво и ме научи да ценя мечтателството.

— Интересно. Що за човек беше той?

— Не искам да говоря за това.

— Не ти ли идва наум, че се познаваме от седем месеца, а не знам нищо за това, което правиш, когато не си с мен? Не знам дори истинското ти име.

— Домино не ти ли харесва?

— Е, всъщност, винаги ми се е струвало малко мелодраматично.

— Не „мелодраматично“, а заинтригуващо. „Интрига“ ми харесва. Хубава дума.

— Добре, заинтригуващо.

— Така. Тогава това име ти е достатъчно.

— Хм... чувствам се...

Тя почувства неловкостта в гласа му и сложи показалец върху устните му.

— Ш-ш-шт — каза тя. — Искам да се любим. Веднага. Защото това се харесва и на двама ни, а точно в момента много ме привличаш и адски ми се иска го направим точно тук, на това място.

Тя издаде някакъв гърлен звук и прокара ръка по крака му от вътрешната страна на бедрото му. Той се обърна към нея и я целуна, а тя вдигна ръка и леко стисна с два пръста устните му, те се разтвориха, езиците им се докоснаха, зафлиртуваха, а тя се притисна към него леко, колкото да усеща плътта ѝ. Вдигна крак над скута му, отдели устата си от неговата и положи глава на гърдите му. После захапа ципа на якето му и бавно го свали надолу до кръста. Повдигна глава, целуна го, този път гърдите и на двамата бяха голи и те впиха устни, докато той усети докосването на твърдите ѝ зърна.

Бе тотално пленен от нея, мисълта, че ще я обладае го замайваше. Усети как ръката ѝ го докосва и почувства как на мига реагира. Погали лицето и шията ѝ, постепенно разширявайки кръга, който ръката му описваше, докато докосна зърното ѝ. Тогава разбра, че оргазмът в нея вече напираше и в този миг Хочинс най-после осъзна изцяло каква щеше да е цената на манията му да бъде президент на САЩ.

Ресторантът „Маджестик грил“ бе неугледно и непопулярно заведение, което си бе извоювало съдбата на традиционно място за срещи с това, че неподвластно на промените наоколо, от 1934 г. насам не се бе променило с нищо — невъзмутимо на своя уличен ъгъл в центъра на града. Обущарницата до него се бе превърнала в магазин за списания, който бе станал фризьорски салон, после магазин за натурални храни, който пък сега бе малка зала за боулинг; киното по-нагоре на същата улица бе западнало от нивото на немите филми до порнографската продукция; а ако „Маджестик“ бе паметник на стила в строителството от началото на 30-те години, то хотелът на отсрещния ъгъл бе шестетажен паметник на безвкусицата в архитектурата. В същото време от години в него не бе имало празно легло. „Маджестик“ обаче не се променяше. Бе устоял на времето и модата, запазвайки клиентелата си, която също устояваше на демографските цикли и класовата психика. Премръзналият безделник над чаша кафе бе обслужван със същата лаконична прямота, както и директора на местния колеж.

В кухнята бекон и наденици съскаха на историческата скара, като пикантните им миризми се смесваха с аромата на печеното кафе. Интериорът бе непретенциозен: добре износена комбинация от хромиран метал, пластмаса, бледорезедави стени и тъмнозелени столове. През годините, когато да се вечеря на ресторант бе модно, към задната част бе прикрепена още една малка столова и именно там сега на една ъглова маса седеше Папа, хипнотизиран от менюто, от което след малко щеше да си поръча закуска, която можеше да засити цяла бригада морски пехотинци. Шарки и Ливингстън също пристигнаха, а след няколко минути се появи и Фриско, блед като призрак, с измачкани кадифени панталони, островърхо рибарско кепе и обрулено сако, напомнящо за музеен експонат.

Той огледа изнемощялата си банда — всички с очи, оградени в черно от безсънието, небръснати и прегърбени под тежестта на дългата нощ.

— Исусе Христе — каза той. — Сякаш току-що са ви изхвърлили от Аушвиц.

— Мерси за комплимента, Пепеляшке — отвърна Ливингстън.

— Къде е Ейбръмс? Да не е от тези, дето вечно закъсняват?

— Идва — каза Шарки. — Изчакваше важно телефонно обаждане.

Някаква пародия на сервитюрка с бицепси като на борец изникна край масата.

— Готови ли сме тук? — каза тя. Думите ѝ прозвучаха повече като настояване, отколкото като въпрос.

— По едно кафе за всички, докато решим какво да хапнем — каза Шарки и тя се люшна плавно към кафеварката, влачейки пантофите си по земята.

Фриско се облегна на стола и погледна към тримата детективи.

— Вижте, силно се надявам вие, момчета, да сте свършили повече от мен. Поне пет часа се мъчих да открия някаква следа от този Нийл, и какво? Останах с пръст в устата и с пришки по краката.

Папа извади някакъв омазнен тефтер от джоба си, плю на палеца си и го отгърна.

— Казва се Данцлер — обяви той.

— Какво? — не дочу Фриско.

— Данцлер. Д-а-н-ц-л-е-р. Живее в половин самостоятелна къща в Кортярд, където, спомняте си, живее и Тифани. Тя е момиче на Данцлер. Но освен това и му работи, главно в апартамента си. Има си и друг таен приятел и от време на време взема на заем апартамента на Домино. Данцлер е богаташко детенце, но вече без гръб и непрокопсало. Сводничи и играе. Извън града е, ще се върне идната седмица.

Фриско изгледа Папа с известно възмущение.

— Това ми звучи като порнографски филм, от онези, с над 60 серии — каза той. — От къде събра всичко това?

— Имам по някое ухо тук-там.

— И всичко това само от едно ухо ли идва?

— Охраната на Кортярд също помогна малко.

— Май по-добре да си бях останал в леглото — каза Фриско, внезапно налегнат от комплекс за малоценност.

— На човек му излиза късметът от време на време — каза Папа.

— Това време не бе снощи за мен — каза Фриско. — Нещо друго имаш ли?

— Данцлер се развява с ново ферари, фука се как изстискал някакъв каубой. Домино не е била в играта. Изобщо не е знаела.

— Това пък как успя да разбереш? — учуди се Фриско.

— От ухото.

— Кой, по дяволите, е този слухар тогава? — каза Фриско. — Да бяхме го взели при нас на заплата.

— Още нещо — каза Папа. — На Данцлер не му стиска нито да убие някой, нито да наеме убиец. Така че, зачеркнете го. Както и Тифани.

— Това от същото ухо ли е? — запита Шарки.

Папа кимна утвърдително.

— Сигурен ли си в него, Папа? — попита Фриско.

— Да. Проговори ли, залагам на него.

— Значи Данцлер, Тифани и обектът в Тексас остават само като теоретично възможни — каза Ливингстън.

Фриско поклати глава недоволно.

— Лошо. С тях щеше да ни е най-лесно.

В този момент пристигна и Гризача — бодър, усмихнат и енергичен. Фриско го изглежда кисело.

— Сякаш току-що си се върнал от почивка в Хавай — каза той.

— Мисля, че ви нося нещо интересно — каза той.

— Добре, всеки по реда си. Папа току-що изкара едно шест плюс. Сега е ред на Шарки.

Шарки обясни набързо как Обуцаря бе направил удара с червените дяволчета и как Арнолд, барманът в „Матадор“, бе взел големите анонимни залагания. Преди да успее да завърши, сервитьорката се върна с кафето и настоя за поръчките им. Гризача започна да протестира защо не бяха избрали заведение, където да предлагат поне шоколадови палачинки в менюто.

— Това е ресторант, не сладкарница — отговори Фриско.

След като сервитьорката си отиде, Шарки продължи:

— До Обуцаря не стигнахме. Снощи изобщо не се показва. Но и двете следи, според нас с Арч, говорят, че стрелецът може да е още в града.

— Може и да е съвпадение, Шарк — каза Гризача.

— Ако бе само едно, да — каза Ливингстън. — Но тук информацията ни идва от два абсолютно различни източника и пасва като по калъп.

— Да — каза Фриско. — И аз не си падам много по съвпаденията. Напомнят ми за обстоятелства в подкрепа на обвинението. Има ли дим, има и огън, тъй смятам аз.

— С Арч довечера ще притиснем Обущаря — каза Шарки. — Но някой трябва да се заеме с Арнолд, да разбере кой прави тези големи залагания.

— Не можете ли да надушите следите на Обущаря, преди вечерта да го ударите в леговището му? — запита Фриско.

— Рисковано е. Ако пипнем по-твърдо, можем да провалим алибито на Бен — каза Шарки.

— Добре, аз ще се погрижа за Арнолд, да видим какво ще излезе — каза Фриско. — Но нямаме *време*. Засега сме само на „може би“ и „вероятно“, а това, което ни трябва, го нямаме. Нямаме лице, нямаме име, нямаме мотив, изобщо нямаме и лайняна клечка.

— Мой ред ли е вече? — запита Гризача.

— Божичко, ти си съвсем като прогимназистче, дето си мисли, че знае всичко на този свят — каза Фриско.

— Давай, Гриз — каза Шарки. — Слушаме те.

— Така, като начало имам положителен рапорт за отпечатъците.

Фриско за малко не глътна кафето си заедно с чашката. Шарки, Ливингстън и Папа зяпнаха с пълни уста като скулптурни фигури.

— Знаеш кой е убиецът? — каза Шарки.

Гризача кимна:

— Хауърд Бърнс, 59-годишен, бивш собственик на малка транспортна фирма — няколко камиона за къси превози в Линкълн, Небраска.

— *Камиони*? — каза Фриско. — Тази мафиотска пружина се занимава с товарни превози?

— Какво беше това за „бившия“ собственик? — запита Шарки.

Гризача се усмихна.

— Според Бюрото, Хауърд Бърнс е загинал при автомобилна катастрофа на 20 октомври.

Отново последва мълчание, този път нарушено от Фриско.

— Невъзможно.

— Точно така. Разбира се, че е невъзможно — каза Гризача. — Говорих отново с Джордж Барет. Отпечатъците са пресни. Няма съмнение.

— Що за катастрофа е било това?

— Само с неговата кола в покрайнините на Омаха. Излиза от пътя, удря се в едно дърво и експлодира. Жената на Бърнс го е идентифицирала по останалите челюсти и зъболекарския му картон.

— О-хо — каза Фриско и лицето му започна да се разтяга в усмивка.

— Чиста работа — каза Ливингстън.

— И това, ако не е съвпадение, не знам — каза Папа.

— Мисля си за датата на катастрофата — каза Ливингстън.

— Да, горе-долу две седмици, преди да изникне тук, за да си потърси червените дяволчета и някой сигурен букмейкър — каза Шарки.

— Има още — каза Гризача.

— Наистина трябваше да си остана в леглото — каза Фриско.

— Погледнете телекса на Бюрото за Бърнс. Не забелязвате ли нещо странно? — запита Гризачът.

Всички го разгледаха и прочетоха информацията за съмнително поминалия се Хауърд Бърнс. Роден в Нюарк, отгледан във Филаделфия, работил като шофьор на камион, после в корабостроителница през Втората световна война, след войната пак става шофьор, напуска Филаделфия през 1960 г., пак работа по камионите, докато през 1968 купува малката фирма „Интерстейт ван лайнс“ в Линкълн. Не бе особено подробно, но все пак бе досие.

— Какво странно виждаш тук? — запита Шарки.

— Ами няма криминални деяния. Защо тогава ще му имат дактилоскопията.

Те пак прочетоха телекса.

— Той е прав — каза Фриско. — Откъде ще имат отпечатъците към досието?

Шарки почукваше ритмично по чашката за кафе с лъжичката, насърчавайки така собствените си мисли.

— Това е прикритие — каза Фриско. — Всичко приляга. Като ръкавица. И води до крайния резултат. Единствено това води до него. Този чистач е с мафиотско потекло. В един момент значи е трябвало да

бъде капо. Стара пушка. Какво ще прави такъв тип с тежкотоварни камиони?

— Прикритие е — каза Гризача.

— Така е, мамка му — каза Фриско. — Този чистач, който и да е той, е направил услуга на Федералните и те го прекръстват. Трябва да е бил гъст и с полицията, но Бюрото му е дало това „Хауърд Бърнс“ и цялата биография към него.

— И тогава нещо става, заради което той трябва да изчезне, само че този път го прави тъй, че дори и Бюрото решава, че се е отървало от него завинаги — каза Шарки.

— За да цъфне тук при нас, няма и две седмици след това — добави Ливингстън.

— Добре — каза Фриско. — Сега и от мен нещо. За десерт, мили мои, така че с него всичко да си отиде на мястото. Помните ли как Вейката каза, че Райли имал достатъчно работа върху някакви два кочана в хладилника?

Всички кимнаха.

— Е, единият от тях бил изкопан от градското сметище вчера. И не е случаен. Искам да кажа, че някой доста се бил постарал да го окастри, ама съвсем като кочан — гръмнал го с пушка в лицето и му отрязал ръцете.

— Божичко! — каза Папа.

— Да, истинска картинка. Работата е там, че... този тип е бил убит с куршум 22-ри калибър, нахиснат в чесън. — Фриско се облегна назад, доволен, че и той е успял да даде своя принос. — И, както каза знаменитият мистър Грим, същият този приятел е бил очистен около края на октомври.

Отново настъпи тишина, последвана от взрив от думи, които всеки изливаше, без да слуша другия. Шарки вдигна ръка:

— Чакайте, чакайте. Така сме като пиян църковен хор. Нека да видим какво имаме, всичко на куп. Барни, обобщи ситуацията.

— Добре. Значи, чистач мафиот излиза в нелегалност с помощта на Бюрото. На 20 октомври същият обект курдисва едно дърво върху колата си и изчезва. Жена му го идентифицира и му осигурява алиби. Десет дни след това този Бърнс, или който е там, изниква в Атланта взема мярката на жертва номер две, разкрсява трупа, за да не може да бъде идентифициран и го погребва на сметището.

— Защо това да е жертва номер две? — каза Шарки.

— Някой все пак е изгорял в онази кола в покрайнините на Омаха — сви рамене Фриско.

Шарки свирна през зъби.

— Вярно, това го пропуснах.

— Така, шест-седем седмици след това, същият този Хауърд-който-е-там-Бърнс пак излиза от гората и чисти Домино. Въпросът сега е защо. Защо? Тук сигурно ще се поизпотим.

— Защо да не прехвърлим целия пакет на Бюрото? Ще им кажем, че този Бърнс е инсценирал собствената си смърт, дошъл е тук и вече е очистил двама души — каза Шарки.

Фриско поклати глава.

— Тук съм принуден да наложя вето. Причините са много. На първо място, в Бюрото пет пари не дават за нашите проблеми, освен ако не могат да намажат нещо от тях. За момента това си е местна работа, така че едва ли ще си размърдат задника заради нас. Освен това, ако този кучи син *наистина* е бил в специалната им програма, само с решение на Конгреса ще можем да изкопчим нещо от тях. Ще се изсипят тук тежко-тежко на секундата Райли, Д'Агастино, Прилепа, всеки болт в „Къщата“ ще започне да ни се меси. Щом сме стигнали дотук, ще отидем докрай. Какво толкова? И без това вече си сложихме главата в торбата.

От минута насам Шарки си играеше с една своя идея. Сега реши да я подхвърли на машината.

— Това е малко встрани от фактите, но чуйте все пак. Нека предположим, че този чистач е служил през Втората война. Годиците му го позволяват. Отпечатъците му може би още се пазят.

— Бюрото няма ли да се е погрижило да изчисти и това? — запита Ливингстън.

— Защо им е? — отвърна Шарки. — Не се налага. Самото Бюро е създадо Хауърд Бърнс. А когато бях във военното разузнаване, на няколко пъти откривахме по някой заподозрян във военните досиета. ФБР ги няма всичките.

— Аз казвам, че трябва да опитаме всичко — каза Папа. — Човек не знае къде ще му излезе късметът.

— А ти знаеш и към кого да се обърнеш, нали, Шарки? — запита Фриско.

— Имам две приятелчета във Форт Макферсън, от разузнаването. Няма какво да губим.

Фриско потри ръце. Разочарованието му бе временно заместено от прилив на адреналин. Бе очаквал все нещо да стане, но четиримата се бяха добрали до наистина сериозна следа.

— Добре — каза той. — Още нещо, за което да имате едно наум през деня. Този вторият труп, за който Вейката ми каза — а не забравяйте, че и Райли работи по него, а той няма да се откаже, докато не го разнищи докрай — та, този, вторият, е метър и седемдесет и пет, седемдесет и пет-осемдесет килограма, черна, вече побеляла коса, прехвърлил петдесет и пет. Силен мъж в добро физическо състояние. Имал два стари белега тук, под ребрата — един отпред и един отзад. Вейката смята, че е стара рана от изстрел, може и да е от преди трийсет години.

— Набор на чистача — каза Шарки.

— Горе-долу — каза Фриско. — Страдал е и от някакво белодробно заболяване. От конопени изпарения.

— Коноп ли? — не разбра Ливингстън. — Искаш да кажеш въже?

— Искам да кажа коноп, от който правят въжетата.

— Може ли да е работил в конопена фабрика? — попита Шарки.

— Може. А конопените фабрики са най-често в затвора. Значи може и да става въпрос за някое пиле, пуснато от кафеза.

— Може да проверим по затворите в областта и канцелариите за пуснатите с условни присъди. Ако е бил пуснат условно, трябвало е да се регистрира.

— Вече си го записах — каза Фриско. Той натопи последната си мекица в кафето и я изяде с шумно мляскане. — Е, малкият — обърна се той към Шарки. — Машината си е твоя, ти поставяй задачите.

— Добре. Ние с Арч ще видим какво можем да измъкнем от Форт Мак. Папа, ти можеш да се опиташ да смъкнеш нещо от Обущаря, но по друга линия, без да излагаш на риск Колтър. Гриз, ти продължавай с лентите и виж дали няма да изровиш още нещо за Бърнс. Всички: да не забравяме за обезобразения труп. Може и да се говори нещо за него по улицата.

— А аз ще пробвам местните канцеларии за условно пуснатите — каза Фриско. После се усмихна за първи път, откакто бе влязъл в

ресторанта.

— Какво пък — каза той. — Имаме още четирийсет и осем часа. Не е много, но и още не е понеделник сутрин.

Пътуването до Форт Макферсън им отне трийсет минути. Фортът представляваше обширен, но подреден военен оазис в рамките на града и в него се помещаваше щабът на Трета армия. Сержант Джером Уайнсток ги чакаше пред снежнобялата сграда на командването — висок, изпит мъж в изрядна униформа, превърнал във вечно мръщено ангелската невинност, с която Шарки бе запомнил лицето му. За осемте години, откакто Шарки бе напуснал военното разузнаване, офицерът бе сложил около десет килограма и изгубил голяма част от косата си.

— На теб май ти харесва да играеш на стражари и апаши, а, Шарки? — каза Уайнсток, докато вървяха по дългия, хладен коридор на сградата към офисите на военното разузнаване.

— Има и интересни моменти — отговори Шарки. — А ти защо все се мръщиш, Джери? Представях си те все същия приятен и усмихнат Джери Уайнсток, гордостта на Джърси.

— Издигнах се — изръмжа Уайнсток. — Това е част от новата униформа. Сега вече се усмихвам само като ходя в клозета. — Той погледна към Шарки и смигна: — Е, какъв ти е проблемът? Не съм те виждал от осем години и не щеш ли, в събота призори ме вдигах по тревога.

Шарки му подаде фотокопие на двата отпечатъка.

— Трябва ми лице за тези картинки. Може да са в архива, вероятно към Втората световна.

— Работиш по интуиция, нали? Какво друго може да е. Изобщо не си се променил, дявол те взел. И не можеш да почакаш до понеделник? Веднага ти трябва, та да свариш мошеника по бели гащи.

— В понеделник ще съм погребан.

— С него винаги е едно и също — рипа, не трае — Уайнсток погледна към Ливингстън. — Ще ти стопи лагерите, да знаеш.

— Започвам да се убеждавам, че наистина ще е тъй — каза Ливингстън.

Притеснен новобранец, който сякаш се бе обличал в просъница, ги чакаше в стаята с телексите. Уайнсток му подаде двете снимки.

— Изпрати ги на сержант Скидмор. И ни повикай от кафенето, като получиш отговор.

— Да, сър — каза младежът. — Нужно ли е да слагам гриф „спешно“?

— Уилъби, дълбоко се съмнявам, че някой друг луд също ще тръгне да ползва архива преди девет часа в събота сутрин. Просто ги изпрати. Скидмор ги чака във Форт Дикс.

— Да, сър.

Уайнсток се обърна и излезе от стаята, следван от двамата детективи.

— Скидмор? Това да не е старият Джоко Скидмор? — запита Шарки.

— Същият — отвърна Уайнсток. — И него трябваше да извадя от леглото. Право да ти кажа, Шарк, ако не те помнеше — и ако не му се бе харесал на времето — щяхме да сме я загазили. Знаеш ли какво ми рече? Каза: „Този луд кучи син никога не е вършил нещо по нормалните часове“. На което аз казвам „амин“.

— И аз вдигам тост за това — каза Ливингстън. — Не съм помирисвал легло, откакто се запознахме с Шарки.

Пиха кафе в барчето в сутерена и се отдаваха на спомени за минали времена почти четирийсет и пет минути, когато най-после Уилъби се появи на вратата.

— Тече в момента, сержант — каза той.

Шарки изхвъркна от стола си и запрескача стълбите по две наведнъж. Сърцето му биеше лудо. Това трябваше да даде резултат. Трябваше му нещо повече от Обущаря и бармана Арнолд, нещо по-сериозно, което да завърти машината на по-бързи обороти, да поддържа нивото на адреналина високо. Щом влезе в стаята и видя телетипното съобщение, почувства как в гърдите му се разля разочарование. Съобщението бе само няколко реда. Ливингстън се втурна зад него и скъса листа от машината, след което зачете на глас странния военен жаргон от съкращения:

ПОЛ ИД, ДВА ОТПЕЧАТЪКА, АНДЖЕЛО ДОМИНИК СКАРДИ, РОД. СИРАКУЗА, СИЦИЛИЯ, 1916, ЕМИГР САЩ 1935, ДБРВОЛ ЦИВ СЪВ СВЪР СИЦИ ЧАСТ 1943, СВ ДЖЕЛА-ПАЧИНО-КАЛТАГИРОНЕ, ЮЛИ 43 — МАРТ 44, КРВН ФИРЕНЦЕ, ИТАЛИЯ, ВР\ОСС ОПСТИЧ (СТ СЕК), МАРТ 44 — ОКТ 44, ЗПС ОКТ УВО ОКТ 21 1944. СКИД.

— Не е особено много — каза Уайнсток.

Но Ливингстън бе вперил горящи от възмущение очи в първия ред. Ето го. Името.

Анджело Доминик Скарди.

Име, и то какво.

— По дяволите, всичко, което ни трябва, е тук, още на първия ред — каза той. — Анджело Скарди. Не си ли спомняш, Шарки?

— Не, трябва ли да си спомням нещо?

— Анджело, погребалният агент. Една от най-сигурните пружини на Геновезе, на Лучано, Костело, на всички големи. Когато Валачи изплю камъчето пред Сената, това име, Скарди, беше навсякъде. После, една-две години по-късно, кой мислиш, е започнал да върши същите услуги на Бюрото? Анджело Скарди.

— Какво стана с него?

— Умря от рак, шест месеца след като даде показанията си.

— Много подходящо — каза Шарки. — Хайде да се обзаложим, че Хауърд Бърнс е изникнал в Небраска точно по това време.

— Нямам пари за хвърляне. Всичко съвпада. По калъп — полицаят пак се съсредоточи в телекса. — На какъв език пишат тези хора?

Уайнсток взе листа от него.

— Нека аз да превеждам — каза той. — Значи този Скарди е роден в Сиракуза, Сицилия през 1916 г. Дошъл е тук през 35-а. През юни 43-а отива доброволец като цивилен съветник по свръзките на частите, навлезли с десанта в Сицилия, после работи в пехотата на фронта Джела-Пачино-Калтагироне до март 1944 г. Командиран във Фиренце, Италия и прикрепен към някаква съвместна операция на Военното разузнаване и ОСС, нещо, наречено Опстич, до връщането

му в Щатите през октомври 44-а. Приключва с армията още същия месец.

— Какво, по дяволите, е правил там? — каза Шарки.

— Убий ме, не мога да ти кажа — отвърна Уайнсток. — Това е годината, когато съм роден.

— Арч?

— Помня само, че бе чистач номер едно на Коза Ностра и после им духна под опашката.

— Точно така, това е, дявол да го вземе! — извика Шарки.

— Какво толкова важно има около този човек, след като вече е мъртъв от седем-осем години? — запита Уайнсток.

— Джери, когато всичко това свърши, ще дойда тук и цяла нощ ще те черпя в любимия ти бар, докато ти разкажа тази история. А какво е това Опстич, какво може да бъде?

— Това значи операция „Стич“. След като и ОСС са там, трябва да е било нещо мътно. СТ СЕК значи строго секретно.

— Искаш да кажеш, че още е секретно, трийсет години след края на войната?

— Може да е било някаква грандиозна издънка. Никой в армията не иска да си признае, че е сгафил, затова го държат под похлупака. А може и просто да не са я разсекретили още. Знаеш как е.

— Какво ни е грижа? — каза Ливингстън. — Имаме името, това е важно.

— Операцията може да е свързана и с нашата работа, Арч. Откъде можем да научим нещо за нея, Джери?

— Не си губи времето. Сигурно трябва да минеш през съвета на началник-щабовете във Вашингтон, а може би и през ЦРУ, за да стигнеш до документите — с две думи, работа до живот.

— Някой все трябва да си спомня нещо за нея — каза Шарки.

— Времето ни гони по петите, Шарк — напомни му Ливингстън.

— Да, но след като сме дошли дотук, защо да не проверим и това?

— Ако питаш мен, пак има пристъп на интуиция — Уайнсток кимна към Шарки.

— Хайде, Джери, това тук е щабът на цялата Трета армия. Помисли! Сигурно има поне десетина души в базата, които могат да ни помогнат.

Уайнсток погали брадичката си за момент.

— Е, най-добрият ти шанс, предполагам, е генерал Бурк. Самият Харди В. Бурк. Бил е в Италия през войната. Ако самият той не знае нищо, може да те насочи към друг.

— Можеш ли да му се обадиш, да разбереш дали ще ни приеме?

— Кога, сега ли?

Шарки го потупа приятелски по бузата.

— Джери, това нашето е битка с малката стрелка на часовника. А ти си моят принц.

Уайнсток му се ухили:

— По-добре ти се приготви да станеш принц, защото тази операция тук ще ти струва поне два литра „Чивас Рийгъл“.

Шарки кимна:

— Имаш ги. Давай.

Уайнсток пак се ухили.

— Няма нужда от телефон. Ще го намериш на игрището за голф — каза той и погледна часовника си. — Предполагам, че вече е някъде около третата дупка. Наслука. Надявам се да не те цапардоса със стика още от първата дума.

Генерал Харди В. Бурк имаше телосложение на гардероб и лице на разярен орел. Шарки се бе облегал на едно дърво встрани от игрището, когато генералът мина край него с малкия си автомобил за голф, спря и стъпи на тревата. Бе силен мъж с леко дълга бяла коса.

Шарки прекоси тревната площ, докато стегнатия, набит офицер се наведе и приготви топката си за удар.

— Извинете, сър, вие ли сте генерал Бурк?

Генералът го изгледа студено.

— Да. Какво има?

Шарки му показва значката си.

— Казвам се Шарки. Полицейско управление, Атланта.

Генералът погледна първо значката, после косата на Шарки и измърмори:

— Виждам — каза той. — Нещо не е наред ли? Какво се е случило?

Партньорът му, висок, слаб мъж, чието кепе прикриваше плешив череп отдолу, излезе крачка напред до Бурк.

— Може би аз мога да поговоря с господина, генерале? — каза той.

— Няма нищо, Джеси. От полицията е.

— Полиция?

— Съжалявам, че трябва да прекъсна играта ви, сър, но е нещо важно. Разследваме убийство и...

— Убийство! Господи, сър, да не е някой от моите момчета?

— Не, сър. Съвсем не, тоест, свързано е с една военна операция в Италия през войната и...

— Аа-а — въздъхна Бурк, видимо успокоен, — е, тогава, това не може ли да почака, млади момко? След няколко часа ще сме в клуба. А тук вече ни чакат да свършваме, както виждате — посочи той към четирима, току-що пристигнали мъже.

Бурк пристъпи напред и застана срещу топката така, сякаш тя бе някой провалил се младши офицер.

— Времето ни е много малко, сър — каза Шарки.

Бурк се прицелваше в топката.

— Тази работа е чакала трийсет години, ще почака и докато си свърша играта — отрязва той. Стикът му отскочи назад и свирна във въздуха. Топката изхвърча от подложката, издигна се на десетина метра във въздуха и падна в разораната ивица на около сто метра от генерала. Той се извърна към Шарки и впи поглед в него с лице, изкривено от отвращение.

— Видяхте ли? — измуча той.

— Съжалявам сър, аз...

— Триста дяволи! — изкрещя генералът. После цели трийсет секунди оглеждаше стика си, докато лицето му придоби цвета на морков. Накрая го хвърли с погнуса.

— Добре — отсече той. — Имате на разположение две минути. Влезте в автомобила. Ще ми помогнете да намеря топката. Ти ела пеш дотам, Джери.

Колата запърпори тихо по тревата на игрището.

— Хайде, за какво е цялата тази врява?

— Интересува ни една операция, проведена през декември 1944 г. край...

— Каква операция? — изръмжа Бурк.

— Съвместна с ОСС, сър. Било е...

— Млади момко, аз командвах полк към дивизията на Омар Брадли. Не мога да помня всичките им проклети шпионски операции отпреди трийсет години. За какво ме вземаш, за военна енциклопедия ли?

— Не, сър, но...

— Докато бях в Италия, сигурно са се провели сто операции на ОСС. Честно казано, нас повече ни интересуваше как да спечелим войната на самия фронт, за да си губим времето с разиграването на шпионските им романи.

— Да, сър. Но може би, ако ви разкажа...

— Да не повярваш! Ето я там. Точно под хълма. Какъв късмет — той слезе от колата и погледна към съседния отрязък от зелената поляна. — Право до знаменцето. Виж само. Доста добър удар все пак — каза той и смигна на Шарки. — Трябва да си подаря стика на артилеристите, да си го сложат за мерник на гаубиците, а? Хе, хе.

— Генерале, има ли изобщо някой в тази база, който би могъл да си спомни за този случай?

Бурк задържа погледа си върху него още няколко секунди, после се обърна към адютанта си.

— Дай ми пети номер — каза той. После протегна длан и изчака, докато адютантът му положи в нея дръжката на стика. — Мартланд. Мартланд ти трябва. Ако някой изобщо може да ти помогне, Мартланд ще е.

— Мартланд?

— Полковник Мартланд. Изчаква генералската си звезда, за да излезе в пенсия. Бе в разузнаването по време на войната, в Италия. Струва ми се, че живее на улица „Кей“.

— Благодаря ви, сър. Много ви благодаря.

— Младежо?

— Да, сър?

— Полковник Мартланд има ум като бръснач, особено що се отнася до Втората война. Дори често става невероятно досаден на тази тема. Има обаче още нещо. Малко не е в крак, ако разбираш какво имам предвид. Жена му почина преди около две години и оттогава не е съвсем с всички си.

— О!

— Има и моменти на просветление. Не казвам, че е откачил. Просто е малко... неадекватен. Така че, синко, бъди търпелив. И любезен. Ясно?

— Да, сър.

— И не се изпречвай на пътя на топките ми за голф. Не искам после да ме съди полицията.

Улицата бе чиста и подредена, с приветливи дворчета и спретнати вили зад тях; всяка къща бе точно копие на съседната и всички — строени на равно разстояние от тротоара. Жилищата се различаваха единствено по храстите и дръвчетата в дворовете — амбициозен опит от страна на техните наематели офицери да придадат известна индивидуалност на домовете си.

Бял кадилак, неколкогодишен, но в добро състояние, бе паркиран в алеята край къщата. Изчакаха няколко минути, след като натиснаха звънеца. Отвори някакъв сух, дребен мъж, стегнат и изправен, със съвсем побеляла коса и мустаци, които биха изглеждали елегантно, ако лявата им половина не бе по-къса от дясната. Носеше тесен костюм в армейски стил с бяла копринена кърпа на врата. Носеше бейзболна шапка, маратонки и държеше камшик за езда в едната си ръка.

— Да? — каза той, присвил очи към непознатите си гости.

— Полковник Мартланд? — запита Шарки.

— Аз съм полковник Мартланд.

— Да, сър. Детектив Шарки и сержант Ливингстън.

Мартланд погледна първо единия, после другия.

— Да?

— От полицейското управление в Атланта, сър. Сержант Уайнсток се обади за нас.

— А, да, Уайнсток, разбира се. Заповядайте.

Отвори вратата и те влязоха в къщата. Първото нещо, което правеше впечатление, бе, че по стените нямаше окачена нито една картина или снимка. В помещенията проникваше малко светлина. Той ги поведе към дневната — стая толкова хладна и мрачна, че Шарки веднага се почувства обременен от тъгата в нея. Над камината бе облежната картина с маслени бои на жена в дрехи за езда на фона на

димящ зад нея вулкан. Тази картина и диванът бяха единствените мебели в помещението. Нямаше нито лампи, нито маси, нито столове — само затворени сандъци по ъглите.

Мартланд посочи към дивана, после седна на ръба на един от сандъците със събрани колене, хванал камшика за двата края.

— Простете, че ви каня в подобна обстановка. Вече рядко приемам гости. Откакто жена ми, Мириам... — той се обърна към картината и се усмихна — се помина. Наистина... трябва да направя нещо тук... — той огледа потискащата стая. После се обърна към Шарки и се втренчи в него.

— Полковник — започна Шарки, — ако имате на разположение няколко минути, бихме искали да ви зададем няколко въпроса.

Той продължи да гледа втренчено в Шарки и се намръщи.

— Нещо за колата ли? Някой да не е ударил колата?

— О, не, сър, няма нищо общо с това, става въпрос за друго. В момента водим едно разследване.

Изражението на лицето на Мартланд не се промени. Той продължаваше да гледа втренчено Шарки.

— Ами, думата ни е, сър, за някои неща, които са станали през войната в Италия.

Мартланд мълчеше.

— Вие бяхте в Италия през войната, нали, сър?

— Искате да кажете Втората световна война.

— Да, сър, Втората световна война.

— А, да — той пак спря и впери смръщен поглед някъде зад Шарки в продължение на цяла минута, докато накрая лицето му се разтегна в усмивка.

— Северна Африка, Сицилия, Италия — 1942 до 1945 г. После бяхме в Западна Германия три години и после в казармите Шофийлд, в Хонолулу. Десет славни години прекарахме там аз и жена ми. — Той погледна към картината и пак се усмихна. — Тези години в Хавай бяха най-хубавите през целия ни живот.

После замълча и пак се втренчи пред себе си.

— Помните ли, докато бяхте в Италия, да сте срещали човек на име Скарди? Анджело Скарди? Бил е цивилен, нещо като съветник.

Последва ново смръщване. Нов празен поглед. Мартланд разглеждаше тъмния ъгъл на стаята зад Шарки. Цяла минута бавно се

изниза, докато накрая той внезапно се пробуди:

— Американският рекетъор! — извика той и се засмя. — Дом, така искаше да го наричаме. Съкратено от Доминик, второто му име. Ха! От години не съм се сещал за този негодник. Страшен беше. Много опасен. И куражлия, да, особено, ако имаме предвид, че не бе военен. Добре го познавах. Разказвал ни е разни неща за мафията, които ни шокираха. Зачислен бе към разузнавателен отряд, командван от един от моите младши офицери. Лейтенант Макреди. Джон Сисън Макреди от Виржиния. Загина при Касино. Мир на праха му. Но по онова време...

Той спря по средата на изречението си също така внезапно, както го бе започнал, докато съзнанието му прехвърляше все по-стари и по-стари спомени.

— Какво правеше този Скарди? В Сицилия, искам да кажа?

Още една, после втора минута бавно се заточиха, докато Мартланд гледаше безизразно намръщен, пробивайки в мислите си масата от минало време и пространство. После изведнъж думите му пак рухнаха като водопад.

— Беше родом от Сицилия. Момент... да, Сиракуза, малък град в югоизточната част на острова. По време на десанта направихме лагер там. Скарди познаваше района като петте си пръста. Всяко шосе, всяка пътека, всяка стена. Бе отишъл там около месец преди десанта, проверил бе целия район, предаваше информация с радиостанцията всяка нощ. Бе създал и няколко огнища на партизанска съпротива, за да помогне на Джери.

Толкова. Сякаш някакъв бутон се включваше и изключваше в мозъка му.

— Какво бе... хм, Джела-Пачино-Калта... Калтагироне. Градове в Южна Италия. Малък триъгълник. След като Сицилия падна, Дом Скарди бе цивилната свръзка между военното правителство и местното население. Целта ни бе да завземем повече територия, господата. Цел географска, а не хуманна. Колкото по-бързо се върнеха към самоуправление, толкова по-добре. Това правеше Скарди, помагаше им пак да започнат да живеят сами. И ги държеше настрани от нас.

Мартланд пак спря, но този път, докато Шарки се готвеше да му зададе друг въпрос, той го изпревари. В гласа имаше гняв, когато

заговори:

— Искана да го депортират, от Министерството на правосъдието, знаете ли? Бил нежелан чужденец на американска територия. Е, той обаче добре се представи. Мисля, че след войната стана и американски гражданин, ако не греша.

Ливингстън заби поглед в пода и промърмори:

— Браво на него!

Шарки не му обърна внимание и продължи.

— После, след Сицилия, Скарди замина за Италия, нали?

Поредната дълга пауза. Още мръщене, последвано от обичайния взрив от информация.

— Работеше с партизаните зад германския тил. Те бяха комунисти, разбира се, бяха започнали да се бият с германците още преди началото на войната. Тотално дезорганизирани. Скарди им бе разузнавач, снабдител с продоволствия, пари, медикаменти. Бе решил да опита да ги обедини, за да станат по-ефективни в акциите си. А това бе опасно за цивилен, който действаше като шпионин. Ако германците го заловяха, „бум!“, ей така щяха да го застрелят. На място! — Той спря и след няколко минути повтори замислено името: — Доминик Скарди. — Двете думи увиснаха в мрачната стая като спомен от чума и Шарки усети как ядът му започна да прехвърля границите на контрола, сети се за Домино и за мъжа, унижен и след смъртта си, захвърлен на сметището без лице и ръце. *Доминик Скарди*. Как бе възможно това да е същият човек, който Мартланд смяташе за герой?

Най-после Шарки проговори:

— Помните ли нещо, наречено Опстич?

Мартланд реагира на мига, извърна се и впи поглед в Шарки.

— Мисля, че това е поверителна информация, сър — каза той.

— Полковник, оттогава са минали трийсет години.

— Въпреки това си остава поверителна.

— Става въпрос за нещо наистина важно, сър. Разследваме убийството на хора, които Скарди е познавал. Всичко, което ни разкажете, ще ни помогне изключително много.

Най-после и Ливингстън отвори уста:

— Това може да спаси живота на невинни хора.

— Хм — изсумтя Мартланд. Очевидно се бореше с поставения въпрос, оглеждаше го от различни страни. Накрая започна усилено да

кима.

— Проклетата им бюрокрация!

— Простете, сър?

— Идиотската им бюрокрация. Пълна глупост. Нямаха никакво основание да засекретяват Опстич. Просто блъф. Нищо повече. Опстич бе „Операция Стич“. Не особено трудно да се досетиш, но и кой някога е обвинявал армията в особена изобретателност? Скарди й бе избрал това име. И за разлика от думата, идеята му бе брилянтна. Сигурен съм, че знаете много малко за италианската кампания. Бог ми е свидетел, че малцина разбраха за нея. Забравена война. А бе и жестока. През есента на 44-а войната в Италия бе тръгнала на зло. Ужасен терен. Непрекъснат дъжд. Невероятно скъпа поддръжка. Всеки сантиметър земя се плащаше скъпо и прескъпо. Тази есен американците и германците се бяха изправили лице в лице в долината на По. Пълен застой. Три месеца нито една от страните не отстъпи и метър. Скарди бе отишъл да разузнае северния сектор на езерото Ди Гарда. В района имаше и десетина партизански отряда. Най-добрият, според Скарди, бе командван от някой си Ла Волте. Лисицата. Бяха обявили награда за главата му. Скарди предложи да му осигурим нужните пари, за да събере всичките тези банди в една организирана част. За да удари заедно с Джери откъм гърба, докато американци и британци атакуват мощно фронтално в същото време. Това можеше да извади войската от обхваналата я апатия. Да... това бе Опстич.

Мартланд спря и се усмихна, сякаш бе горд от себе си. Прокара език по горната си устна, приглади мустаците си с ръка и погледна пак към портрета на Мириам Мартланд.

— И успя ли Скарди с тази операция?

— О, не, не, не. Не, сър. Скарди се разболя. Чревна малария или нещо такова бе диагнозата. През октомври или ноември. А акцията се проведе през декември. Две седмици преди Коледа, струва ми се. Бях в Рим през това време. Един майор, на име Халфърд, пое командването. Затворен човек. Убиха го в Далечния Изток преди няколко години. Бе изпратил един умен, млад офицер, Янгър, да се свърже с Ла Волте. Именно Янгър накрая взе мисията в свои ръце. Но по това време Скарди вече не бе в играта. Мисля, че се бе върнал в Щатите месец-два по-рано.

— И какво стана тогава?

Мартланд забарабани нервно с пръсти по камшика си за езда. Челото му се набръчка и той разтърси глава няколко пъти, преди да отговори.

— Провал. Янгър и още трима от неговите хора скочиха с парашут в района. На следващата нощ ВВС спусна продоволствия, оръжие и четири милиона долара в златни кюлчета. Но германците нападناха позицията, убиха Янгър и двама от неговите войници. Третият бе ранен и се кри в едно италианско село, докато дойде освободението. След войната Янгър и хората му бяха намерени погребани край езерото. Златото така си и изчезна.

— А третият човек — този, който се е спасил? Помните ли името му?

Полковникът се загледа през прозореца, сякаш бе в транс, и каза:

— Някакво ирландско име беше... Лонигън... Харигън... а, сетих се: Коригън. Да, Коригън беше.

— Не знаете ли случайно къде може да е той сега, полковник? — запита Ливингстън.

Мартланд кимна бавно:

— В затвора. Федерален затвор. Хвърлен там от военен трибунал. Осъден по обвинения в убийство и кражба. Бях на процеса. Доказателствата бяха доста рехави. Предимно обстоятелствени. В граждански съд обвинението никога не би успяло. Но пред военния трибунал човек е виновен, докато не докаже невинността си, а не обратно.

— А златото на стойност четири милиона?

— Да?

— Какво стана с него?

— О, един Бог знае.

— Искате да кажете, че армията ей така го отписа?

— Беше война. Четири милиона... бяха всъщност нищо. Предполагам, че... хм... са били начислени към бюджета на ОСС, макар че и военното разузнаване може да е поело част от сумата. Вече не бях там, когато този въпрос се е уреждал.

В стаята настана тишина. Мартланд, изглежда, пак се отнасяше.

— Имам още един въпрос — каза Ливингстън, но Мартланд не отговори. — Полковник?

— А, да?

— Как успяхте да идентифицирате останалите американци след толкова време?

— Отличителни белези. Лични вещи. Няма място за съмнение. А, още нещо. Автомат „Томпсън“, лично оръжие на Коригън, бе намерен в гроба. Това бе най-тежкото доказателство в процеса срещу него.

— Можете ли да си спомните още нещо за Скарди? — каза Шарки.

Мартланд потъна в размишление за известно време и после каза:

— Да, вълнуващо бе да се живее с американски гангстер в частта. Много бе популярен. Много! — След тези думи той се умълча и този път погледът му сякаш стана стъклен.

Шарки се надигна от стола си.

— Благодаря ви, сър. Много ни помогнахте.

— Добре се представих, нали?

— Да, сър. Много добре.

Мартланд се обърна към портрета.

— Чуваш ли, Мириам? Паметта си е все тъй добра. Малко трудно тръгва, но в крайна сметка всичко пристига.

Той остана седнал на сандъка, отпуснал рамене и вторачен вече в други времена, докато спомените се отразяваха в избелелите му очи — спомени от години на обувки, лъснати с огледален блясък, на бели ръкавици и каишки под брадата, на строеви заповеди, ечащи в казармите и татуировки в свободните следобедни часове.

Десет минути пътуваха, без да разменят и дума. Най-после Шарки наруши тишината.

— Сякаш включваше магнитофон, за да си продиктува мемоарите. Ей така се изливаше, като за книга.

— През последните трийсет години сигурно хиляда пъти е разказвал тази история за чудесния американски гангстер.

— Да, и сигурно е била все същата дума по дума.

— Дожаля ми за стареца — каза Ливингстън. — Армията е единственото, което му е останало, а и тя го е зарязала. Оставили го да виси без работа, докато стане генерал, за още няколко долара в пенсията, които сигурно никога няма и да похарчи. По дяволите.

— Какво ще кажеш за Скарди? И операцията му „Стич“?

— Всеки, който реши, че Анджело Скарди е оставил четири милиона долара ей така да се изнижат между пръстите му, е луд за връзване.

— Но защо и армията си е затворила очите?

— Нали чу какво каза старецът? Да хвърлиш четири милиона на вятъра през войната е било като да се изпикаеш в океана. Трябвала им е само изкупителна жертва, за да си оправят счетоводството. Господи!

Отминаха още един квартал и Ливингстън каза:

— Карай към „Стинг“ и завий по „Карнеги“.

— Къде отиваме?

— В градската библиотека. Струва ми се, че там има най-голям шанс да намерим снимка на Скарди.

Ливингстън влезе в сградата, а Шарки изчака в колата. Забави се почти половин час, но на връщане носеше голям кафяв плик в ръка. Влезе в колата, извади една снимка и я сложи в скута на Шарки.

— Ето го и лицето, което върви с името — каза той.

На фотокопието от вестникарската снимка се виждаше мъж, седнал на маса, обграден от репортери и фотографи и вдигнал ръце в жест на невинност. Но видът му не лъжеше — стоманеното лице, орловият нос, студените очи, безизразната усмивка, тънките устни, мазната черна коса. Не бе никак трудно да се намрази такова лице и Шарки усети как гневът пак се надига в него и разгаря желанието му за мъст до някаква почти извратена страст, която го възбуди, раздвижи слабините му и обърна соковете в стомаха му. В този момент Шарки бе готов да убие Скарди и с голи ръце.

Ливингстън извади от плика ксерокопията на няколко вестникарски изрезки.

— Няма да ти досаждам с много подробности — каза Ливингстън, — но ето, колкото да опиташ. Този тип има потекло като на пето поколение лорд от мафията. На четиринайсетгодишна възраст е трябвало да избяга от Сицилия, защото в някаква семейна кавга порнал гърлото на съседа си. После живял в Северна Италия пет години, преди да се прехвърли тук. Чичо му е Лупо Вълка, кучият син, който е основал движението Черната ръка... Дошъл тук през 35-а, на следващата година е арестуван за изнудване и отвлечане... Господи, ето я и статията, където казват, че е заподозрян в убийството на над

петдесет души. Знаеш ли откъде си е получил прякора? Погребален агент? Смята се, че той е изобретил ковчега с двойно дъно, за да може по-лесно да се отървава от труповете на жертвите си.

— И кога *се смята*, че е умрял?

Ливингстън прехвърли още няколко ксерокопирани статии.

— Ето му некролога. 16 февруари 1968 г. Рак.

— И Хауърд Бърнс изниква в Линкълн през 1968 г. Много удобно.

— Интересно дали ФБР си мисли, че си е заслужавал цената.

— Има ли още нещо там? Нещо за неговия... героизъм през войната?

Ливингстън продължи да рови из статиите.

— Чуй това. Тук пишат, че Скарди е бил първа пружина на Лъки Лучано и в първата си поръчка нещо сгафил, та Лучано се вкиснал и му казал, че не бил отишъл достатъчно близо до обекта. На следващия ден Скарди подава на Лучано кутия с панделка, а в нея — ушите на жертвата — и пита: „Толкова близо стига ли?“

Шарки стисна още по-силно волана в ръцете си.

— Има нещо и за годините му през войната — каза Ливингстън. — Потвърждават, че е щял да бъде депортиран през 44-а като нежелан чужденец, но делото било закрито след като той, цитирам: „самоотвержено дал своя ценен принос за успеха на десанта на Съюзническите сили в Италия“.

— Изнудване... отвличане... убийства... и пак се погаждат с него — каза Шарки. — Няма що, това е смелият герой от войната, на който Мартланд се възхищаваше.

— Да се чуди човек що за пазарлък е било това през 68-а — каза Ливингстън. — Сигурно е изпял тайните на половината мафия.

Този път пазарлъци няма да има, помисли си Шарки, просто защото правителството няма и да помирише от този случай. Този път ще извадим този кучи син от строя завинаги.

— Сега вече изобщо ще спре да пее — каза той на глас.

— Но първо трябва да се доберем до него — напомни му Ливингстън.

В целия живот на сержант Хърб Андерсън имаше само две неща, с които той се гордееше: официалната похвала, която получи за това, че в неработно време сам бе предотвратил въоръжен обир на един супермаркет „Севън-Илевън“; другата негова гордост бе синът му, Томи, градски шампион по футбол, който вече бе получил три предложения за университетски стипендии, а сезонът бе започнал само преди седмица.

Всичко останало в живота му бе едно свличане по наклонената плоскост. Другият му син, Хари, се бе оформил като проблематичен още от дете. Момчето бе сменяло едно частно училище с друго през целия си живот и в резултат Люси, жена му, се бе превърнала в притеснителна хипохондричка, жена — която се оплакваше непрекъснато от болки в гърба, главоболия, женски проблеми и бучки по гърдите си, които, кой знае защо, лекарите никога не успяваха да открият.

Самият Андерсън, веселяка, обичан от всички останали полицаи, с годините се бе превърнал в депресиран и комплексираният некадърник, мъж, тормозен от вечни финансови проблеми и от един син, който той и обичаше, и презираше; полицай, който оставаше в „Къщата“ и в извънработно време, за да избяга от потискащата го домашна атмосфера. Именно репутацията му на неуморен работяга му бе спечелила и сержантските нашивки.

Тази събота сутрин той бе благодарен на съдбата, че Прийст му бе позвънил, защото така не се налагаше да лъже, за да оправдае бягството си от дома в почивния си ден и да похапне доволно в Риджънси.

Човекът, когото Андерсън знаеше като Прийст, бе всъщност Джералд Киршман. Именно Киршман подбираше за своите срещи пълните барове на реномираните хотели, посещавани повече от гостите на града, отколкото от местните жители. Обикновено пристигаше четвърт час преди Андерсън, за да избере най-изолираната маса в най-тъмния ъгъл на помещението. Не че някой щеше да го

познае, ако изобщо помнеха още лицето му. Тук действаше собствената му параноя. Един от множеството капризи на Де Лароза изискваше корпорацията да има силни контакти с полицията във всеки град, където имаше свои интереси. Киршман имаше и свои лични причини да е предоволен от възможността да работи в тази област. От време на време се обаждаше на свръзките си, за да получава текуща информация, задача, която не бе особено тежка, но при срещите си с Андерсън, Киршман, като човек с много комплекси, силно се изнервяше. Не му харесваше безразличното отношение на полицаия, неизбежните лекета на вратовръзката му и най-вече фактът, че макар да бе сносно ченге, Андерсън не бе особено интелигентен. Киршман трябваше да полага неимоверни усилия, за да прикрие презрението си и чувството си за превъзходство при срещите с Андерсън.

Сега той бавно отпиваше от коктейла си. Андерсън пристигна с няколко минути закъснение, придружено, както обикновено, с извинения. Той поръча традиционната си бира „Майклоб“ и седна с изкуствена усмивка на лице. Киршман избягваше да пита за семейството на Андерсън, тъй като подобен въпрос обикновено означаваше петнайсетминутен монолог, който завършваше с епизод от блудкав телевизионен сериал. Киршман се бе представил като кореспондент на европейски информационен пул, идеално прикритие, за да получава търсената от него информация.

— Малко съм закъсал — каза Киршман, хващайки бика за рогата.

— Какъв е проблемът? — запита Андерсън и загрижеността му подразни Киршман.

— Чух, че снощи в един от луксозните апартаменти на „Пийчтрий“ е имало убийство — каза Киршман. — Работата е там, че досега нищо не са съобщили за него. Нито по телевизията, нито по радиото, нито във вестниците. А аз взех, че казах на новинарския ни екип преди да съм проверил по-внимателно. Сега изглежда така, сякаш съм подал недостоверна информация.

— Провери ли съобщенията от полицията?

— Да. Нищо няма.

Андерсън се намръщи. После поклати глава, сякаш в несъгласие със собствените си мисли.

— Имахме един труп вчера, който изникна от градското сметище. От това сигурно може да излезе хубава статийка. Без ръце. Бяха му отрязани китките. И бе гръмнат в лицето с пушка.

Киршман слушаше внимателно Андерсън и запомняше всичко. Винаги предпочиташе да казва на Де Лароза повече, отколкото той очакваше да чуе от него.

— При мен определено става въпрос за жена — каза Киршман.

— Бях в „Къщата“ докъм четири часа сутринта. Доста странни неща ставаха, но ако имаше убийство определено щях да разбера.

— Е, ако можеш дискретно да провериш... Може... да има някаква причина полицията да не иска да вдига шум по този случай. Но предпочитам да не събуждам ничие любопитство. Просто си мислех, че ще мога да науча малко вътрешна информация.

— Ами оттук направо мога да отида до офиса. Ще послухтя тихичко, ще видя дали Вейката не знае нещо. Той е областният съдебен лекар.

— Но помни, че не искам да се вдига шум. Искам съвсем внимателно да разбера дали не работят по нещо, за което не искат пресата да научи. — Той отпи отново от коктейла си. — А какви странни неща, казваш, са станали снощи?

Андерсън се засмя:

— А, този Лари Ейбърмс цяла нощ бърникаше по някакви магнетофонни ленти от „Смута“. Работи с един нов детектив там, Шарки.

— Какви магнетофонни ленти?

— Не знам. И той не знае. Знаеш ли какво ми каза? Че приличали на шум от китайска оргия.

Киршман пак отпи от питието си, без да престава да слуша.

— Странното бе, че взех за Ейбърмс една аутопсия от болницата „Грейди“ в два часа през нощта. Не бе за трупа от бунището, защото Вейката ми се оплака, че Райли го натискал да привърши с него, преди да си тръгне.

— Разбирам. Е, ако можеш да научиш нещо... Работата е там, че нямам много време. Ако ще правя някакъв материал, трябва да дам отговор до довечера.

— Ще се постарая да ти помогна — каза Андерсън искрено.

— Нещо друго по-интересно?

— Не. Не бе особено наситена нощ. А, да, Ейбърмс извади някакви отпечатъци. Аз му ги занесох. Интересна работа, дадох положителна идентификация, а пишеше, че обектът е умрял преди два месеца. Някакъв шофьор на камион от Небраска.

— А кой е този Ейбърмс?

— Подслушвач, от около половин година е в „Организираната престъпност“. Дребничък, много точен мъж. Много даровит. Бюрото от време на време ни го взема на заем.

— Може да е правил тази работа за федералните? — предположи Киршман.

— Не, видях касетата. Името на Шарки бе написано на нея.

— А що за птица е този Шарки?

— Чудя се ти как не написа нещо за него. Това е същото ченге от „Наркотици“, което гръмна онзи наркотърговец в автобуса завчера.

— А, да, разбира се — Киршман се сети, че бе видял заглавието във вестника, но не бе обърнал особено внимание на статията.

— Заради това го прехвърлиха в „Смута“ — каза Андерсън. — Но това е между нас. Не е обявено публично.

— Гроб съм — каза Киршман.

По радиостанцията Шарки бе оставил съобщение в центъра за Фриско да се срещнат на „Пийчтрий“ в една пицария, на име „Франкос“. Дватама с Ливингстън не се наложи да чакат и десет минути, когато Фриско пристигна, сумтейки, все така недоволен, както и сутринта. Лейтенантът се срути в сепарето заедно с тях и отпрати с жест сервитьора.

— Вече съм излял толкоз кафе в корема си, че и да искам не мога да ям — каза той. — Какви са ви новините?

Ливингстън ядеше сандвич „Подводница“ и без да поглежда нагоре, каза:

— Искахме само да ти кажем здрасти. Решихме, че сигурно ти е мъчно за нас.

— Нещо ново при теб? — запита Шарки, докато се съсредоточаваше върху голямото си парче пица, по което само шоколадов сироп нямаше.

Лейтенантът се усмихна гордо:

— Е, и аз извадих нещо. Имах късмет, както Папа снощи. Кени Боутри, дежурният по условните от федералния затвор, има човек, който пасва с описанието на трупа от сметището. Излежал е над трийсет години в дранголника в Левенсуърт. Излязъл през октомври, обадил се веднъж и Кени повече не го видял.

Шарки отхапа нов залък от пицата.

— Името му е Коригън, нали? — каза той с пълна уста.

— Дявол да ви вземе! — викна Фриско. — Вече започвам да получавам комплекси.

Ливингстън плъзна по масата снимката на Скарди пред Фриско.

— Този е ударил Коригън и Домино.

Фриско погледна снимката и се отдръпна смаян назад.

— Но това е Анджело Скарди!

— Доста добре, Барни — каза Ливингстън.

Фриско гледаше в снимката, без да вярва на очите си.

— Анджело *Скарди*? — повтори той.

— Няма съмнение, Барни — кимна Шарки. — Имаме потвърждение за отпечатъците. — После той се наведе над масата и тихо разказа на Фриско за Скарди, за операция „Стич“ и за Коригън. Фриско слушаше, без да продума, и накрая се облегна назад в стола си.

— И каква е вашата хипотеза? — запита той.

— Според нас двамата с Арч, Скарди е замислил цялата операция от самото начало и някой друг я е довършил през войната в Италия, като след това е натопил Коригън.

— Като например...

— Може би този Ла Волте — каза Шарки. — Чуй, Скарди е живял в същия район от 1930-а до 1935-а. И Скарди е единственият човек, който изобщо някога се е срещал с Ла Волте лице в лице. Мартланд казва, че Скарди го е познавал само под псевдонима му, но аз мисля, че това са глупости. Смятам, че Скарди го е познавал още от едно време. Мисля, че е имало уговорка от самото начало Ла Волте да удари отряда, когато златото пристигне. Скарди организира всичко, после за по-сигурно се разболява и се връща в Щатите. Така излиза от кръга на заподозрените и остава на три хиляди мили от мястото на играта — не е ли това едно идеално алиби? После двамата с Ла Волте си поделят злато за четири милиона.

— Не е зле — каза Фриско. — Но не можем да тръгнем да се перчим отсега. Скарди трябва да ни влезе в прангите. А има и още празни места за запълване.

— Какви например? — запита Ливингстън.

— Например, защо Скарди е дошъл тук? И защо е очистил Домино? Какво е търсил Коригън тук? Прекарва трийсет години в Левенсуърт, излиза и взема първия автобус на юг и идва право в Атланта. Не е търсил Скарди, защото Скарди по това време е бил още в Небраска.

— Точно така — каза Шарки. — Което значи, че Коригън е преследвал някой друг и този някой е извикал Скарди, за да му види сметката.

— И ти мислиш, че той е преследвал Ла Волте? — попита Фриско.

— Какво по дяволите ще търси един италиански партизанин в Атланта? — запита Ливингстън.

Фриско сви рамене.

— Тук става въпрос за работи отпреди трийсет години. Исусе Христе, за трийсет години човек се ражда, пораста, изучава се, жени се, оплешивява, раждат му се едно-две деца, а може и къща да си купи. Щом като може да направи всичко това, със сигурност може и да скочи на един самолет за Атланта.

— Който и да е той, Скарди ще може да ни заведе до него — каза Шарки.

— Точно така — каза Фриско. — Но от този момент трябва да почнем да пипаме с копринени ръкавици. В крайна сметка трябва да спипаме Скарди с нови улики и да го свържем с Ла Волте или който там е произнесъл присъдата на Коригън. Ако не направим това, знаете какво ще стане. Проклетият прокурор получава случая на тепсия, което е все едно да изпуснеш диамант в помийна яма. Ако не успеем да съберем железни доказателства срещу тази банда, Хенсън ще ни прецака. Той е правен кретен, не забравяйте. На него и да му подкупим съдебните заседатели пак може успее да изгуби делото.

— Да видим какво имаме засега — продължи Фриско. — Това, че Скарди е бил в апартамента на Джаковиц, не му слага пушка в ръцете пред вратата на Домино. А не можем и да го свържем с този Ла Волте, или който е там съучастникът му. Едно е да ги знаем тези работи, друго е да можем да ги докажем.

— Значи трябва някак си да свържем Домино със Скарди — каза Шарки.

— Кое е едно голямо „някак си“ — допълни Ливингстън.

— Добре, аз ще поемам към апартамента на Домино — каза Шарки. — Запечатан е от убийството. Може би там има нещо — бележник, адрес, писмо — нещо, което да ни доближи до съучастника на Скарди.

— Добре. Папа още е по петите на Обущаря. Твоят приятел Ейбръмс най-сетне успя да си иде вкъщи да дремне. Каза, че към шест часа ще е в лабораторията си. А ти, Арч?

Ливингстън се облегна назад в сепарето и се ухили.

— Ще направя най-доброто нещо за момента — каза той. — Ще си отида вкъщи и ще поспя няколко часа, защото в противен случай Шарки ще се разхожда със сомнамбул довечера.

Де Лароза бе в мрачно настроение, което ставаше все по-черно, докато слушаше в офиса си стегнатия, но подробен разказ на Киршман за няколкото привидно несвързани случки в полицейското управление. Но колкото повече говореше Киршман, толкова повече червеи загризваха вътрешностите на Де Лароза. Едно след друго пред него изникваха парченца от информация. И с напредването на разказа на Киршман тези парченца започваха да си пасват. Разхвърляният разказ започваше да придобива притеснителен по своя характер смисъл. Отделните късове информация започваха да се оформят в едно цяло.

Пред него лежеше лист хартия, покрит с оградени имена и думи. Едва завършил разказа си, Киршман бе отпратен и Де Лароза впери поглед в листа, потънал в стенограмата, продиктувана от неговото подсъзнание.

Кои бяха тези двамата, Шарки и Ейбръмс, и до какво са се добрали? Въпросите удряха като чукове в мозъка му. Той започна да отмята думи и фрази по листа.

Шарки.

Ейбръмс.

Шофьор на камион.

Небраска.

Оргия.

Китайска оргия.

Експерт по подслушвателните системи.

Отпечатъци.

Той преписа наново думите, подреждайки в хронологичния, според него ред. Шарки и Ейбръмс. Специалист подслушвател. Оргия, китайска оргия. Отпечатъци, шофьор на камион, Небраска. Тогава добави още една дума: аутопсия. Пред „шофьор на камион“ написа още една дума. „Мъртъв“.

Накрая в дъното на новия списък добави още една дума, „Коригън“, защото това бе и първата неприятна вест. Бе се надявал, че трупът на Коригън ще бъде открит от полицията чак след

заминаването на Бърнс. Това бе неприятно стечение на обстоятелствата, но без да може да доведе до нещо сериозно. Нямаше шанс всичко това да се свърже с Коригън, помисли си той. Задраска името.

Останалото вече бе сериозно. Опитва се да преодолее чувството за опасност, което бе превърнало червеите в стомаха му в гърчещи се змии. Мъртвият „шофьор на камион“ от Небраска нямаше как да не е Бърнс. Той вече не се съмняваше, че те знаят това. Възможно ли бе Бърнс да е направил толкова аматьорска грешка — да остави отпечатащи на самото място? Ами подслушаната китайска оргия? Не можеше да изтрие от съзнанието си спомена за Домино през онази последна нощ. Възможно ли бе този Ейбърмс да е сложил микрофоните си в апартамента преди убийството й?

Той хвърли молива на масата. Не, това не бяха несвързани парченца информация. Тези двамата, Ейбърмс и Шарки, бяха надушили нещо.

Паниката му бавно прерасна в ярост и после в спокойно разсъждение. Твърде много от мечтите му бяха на път да станат реалност. Хочинс. *Пачинко!* Собственото му освобождаване от отшелничеството, в което си бе наложил да живее трийсет години. Бе надхитрял правителства, армия, ФБР, ЦРУ, някои от най-острите умове на земята и сега бе под заплахата на две прости ченгета. Две ченгета? Смехотворно!

Седя така може би половин час, почти вкаменен и вторачен в кръгчетата по листа. Планът вече придобиваше очертанията си в съзнанието му. Бе смел, опасен, но щеше да успее. Той разгледа алтернативите и мислено отхвърли всяка една от тях. Колкото повече го обмисляше, толкова по-съвършен ставаше планът. Накрая се усмихна. Протегна ръка под бюрото и натисна бутона. На вратата на офиса изникна Чанг. Белегът му изпъкваше на осветлението. Сляпото му око лъщеше като монета в сянката, покрила половината му лице.

— Пригответи колата. Трябва да отидем до летището, за да посрещнем Хочинс.

Чанг кимна и изчезна. След десет минути Де Лароза се качи на задната седалка на ролса и те излязоха от подземния паркинг на сградата. Де Лароза свали прозореца между шофьора и задната седалка и заговори на Чанг на китайски.

— Има нещо, което трябва да се свърши — каза той. — Бързо, но много предпазливо. Докторът ще ти помогне да уточните подробностите. Дяволът чужденец, Бърнс, който бе на лодката, се превърна в опасност за мен. Луд е. И ме излага на рискове. Освен това прави грешки. Има и двама полицаи, които ме заплашват.

Чанг слушаше спокойно. Не задаваше никакви въпроси, докато Де Лароза очертаваше плана си пред него. Нищо не трепна по лицето му, нито един мускул. Слушаше безразлично, сякаш Де Лароза му казваше колко е часът. Когато той завърши, Чанг кимна отново.

— Запомни — каза Де Лароза, — трябва да използваш рязаната пушка. Всичко трябва да изглежда сякаш е било работа на Gwai-lo. Когато свършим с тях, ще се заемем и с Бърнс. И не го подценявай. Шейсетгодишен е, но още е много бърз. Убива, без да се замисля, това е в кръвта му. На никого не се доверява и е много подозрителен. С него трябва да си много внимателен.

Чанг кимна. Мълчаливият китаец си мислеше за Бърнс, за този Gwai-lo, който убиваше без достойнство. По устните на Чанг едва доловимо заигра някакъв далечен намек за усмивка.

Де Лароза се настани удобно на седалката. Чувстваше се облекчен. В съзнанието му този проблем бе вече разрешен. Сега бе изправен пред друг, по-голям. След петнайсет минути щеше да вземе Хочинс от самолета и да му каже, че Домино е мъртва.

Самолетът кацна меко и се насочи с плавна маневра към хангара, където вратите му бавно се отвориха и хидравличната стълба се спусна до земята. Де Лароза седеше на задната седалка на ролса и гледаше как Хочинс слиза по стъпалата, за да бъде отведен до колата от Чанг. Изглеждаше добре, макар леко да накуцваше, което обикновено бе признак за умора или за болки от протезата му. Той обаче се усмихна, когато влезе в колата.

— Хубаво е, че отново си тук — каза Де Лароза, докато ролсът се понасяше по магистралата. — Предстои ни много работа.

— Вече мога да се похваля и с известен успех — каза Хочинс ентусиазирано.

— А, значи пътуването ти бе успешно?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Отлично. Значи сенаторът ще те подкрепи в понеделник вечер, така ли?

Хочинс кимна бавно.

— Той си е все същият досаден старец — надменен и покровителствен. Три часа бродих из проклетата му ферма тази сутрин. Накрая вече очаквах стъпалото ми да се откъсне, но той е вътре. Исква си и министерско кресло.

— Кое не изненадва никой от нас. Какво иска?

— Селското стопанство.

Де Лароза се замисли върху новината и кимна.

— Нелюш избор, нали? Той е доста популярен сред фермерите.

— Да, както и сред застрахователните компании и петролните фирми. Боже мой, та той е склонил на исканията и на последния лобист във Вашингтон.

— И все пак го уважават.

— За нас е по-важен, докато е в Сената. Имаме нужда от доайенството му там. Но аз ще се оправя с него. Важното е, че в понеделник ще е с нас и ще ме подкрепи.

— Чудесно. Засега вървим добре, изключително добре.

— Имаме още един-двама конгресмени, които се правят на недосегаеми. Мисля, че трябва сега да им дадем последен шанс да влязат в отбора, и ако откажат, да ги разбием.

— Настроил си се за бой, оттук виждам.

— Настроил съм се да се спечеля.

— Е, значи пътуването е било успешно. Отлично! — Де Лароза извади една хаванска пура, но не свали целофана от нея. Въртеше я между пръстите си. Шестнайсет години бе чакал този час, часа на истината. Моментът, в който едната сила да се опълчи срещу другата, най-после бе дошъл. Той се наслаждаваше на възбуждащото очакване. Хочинс усети настроението му.

— Нещо те притеснява ли? — запита той.

— Не, не бих казал. Защо питаш?

— Познаваме се от шестнайсет години. Разбирам кога не си спокоен.

Де Лароза се усмихна:

— А пък аз самонадеяно се мислех за неразгадаем.

— Може и да е така, но само за останалите. Китайските ти приятели, те със сигурност са неразгадаеми. Но аз те познавам. Какво има? Проблеми с Лоуентол ли имаме?

Проблеми с Лоуентол, помисли си Де Лароза. Ако бе така, кой по-добре от мен би могъл да ги разреши? Все пак чувстваше се изнервен, макар внимателно да бе планирал хода на разговора. Хочинс започваше да го дразни. Започваше да изглежда... самодоволен. Де Лароза се усмихна и каза тихо:

— Не, съвсем не. Прекарахме вечерта заедно и пихме кафе тази сутрин. Притесняваше се от това, че започваме кампанията твърде рано, но мисля, убедих го, че си заслужава.

— Добре — Хочинс потупа коляното на Де Лароза. — Радвам се, че най-сетне и ти се включваш пряко.

Включваш се пряко. Ето пак. Той вече се отнася към мен, сякаш е по средата на президентския си мандат.

— На мен ми се струваше, че през цялото време съм се включвал пряко — каза Де Лароза, опитвайки се да прикрие набъбващия си гняв.

— Разбира се, разбира се — каза Хочинс. — Имам предвид, че сега действаш много по-открито. Винаги досега си бил толкова

предпазлив — да не се набиваш на очи, да не те снимат... Беше нещо като фобия.

— Фобия?

— Е, знаеш какво имам предвид. Както и да е, разбира се, че си се включвал пряко. От години си ми най-близък сподвижник.

Сподвижник. Де Лароза се разсмя с глас. Докъде стигаше дързостта на този човек?

— Какво толкова смешно има? — каза Хочинс.

— Ти самият. Господи, самодоволен си, не, ами направо надут.

— Надут. Какво искаш да кажеш, надут?

— Ти се надуваш, Доналд. Да не мислиш, че си стигнал до тук сам, че всичко сам си направил? Моноспектакъл, а? Защо, мислиш, Лоуентол е с нас? Защото аз говорих с него. На няколко пъти. Защото му заплатих разходите, докато е тук. Защото му гарантирах, че финансирането на кампанията е сигурно. Мислиш го за аматьор ли? Или след като е тук, значи е попаднал под силата на чара ти? Политиката е бизнес.

— Не ти вярвам. Първото нещо, което обсъдихме, бе цената на кампанията.

— Разбира се. Тя е ключът към успеха. Но той иска да бъде убеден, сенаторе. Не може да си позволи да подкрепи още един провал. А, после, след като наговориш работите, при кого тичаш? При мен. *Сподвижник* ли, Доналд? Та нали от години дърпам конците ти.

— Никой не може да ми дърпа конците — каза Хочинс със запалени от ярост очи.

— Нима? А кой ти каза, че си готов за надпреварата за Сената? Ти самият не бе сигурен. Аз взех решението. И аз платих за кампанията. Кой реши, че това е нужната година за големия удар? Ти ли направи това, Доналд? Не. Аз казах: „Сега му е времето, тази година ще го направим“.

— Защо тогава ти не се кандидатираш?

— Де да можех. Но съм натурализиран американец. Никога няма да мога.

— А аз не съм ничия собственост, Виктор. Нито сега, нито когато вляза в Белия дом.

— Без мен няма „Бял дом“.

— Какво е това? — каза Хочинс. — Що за внезапна атака? Какво искаш?

— Признание. Години наред съм човекът зад кулисите, който раздава на други своите заслуги. И най-вече на теб. Сега искам признание — каза той и след миг повтори, този път, по-високо: — Искам признание.

Хочинс му се усмихна язвително:

— Трябваше да се досетя. Шестнайсет години нищо не бе поискал. И сега червеят те заяде.

— Както и му се полага — отвърна Де Лароза.

— Какво искаш да кажеш?

Де Лароза се усмихна:

— Това е дълга история. Не мисля, че сега е подходящо да те отегчавам с нея. Освен това трябва да ти кажа нещо друго. И повярвай ми, няма да ми е лесно.

— Какво? Какво се е случило?

— Става въпрос за Домино.

Хочинс се отпусна. Той махна с ръка към Де Лароза, сякаш темата бе приключена, преди още да е започнал.

— Можеш да забравиш за нея. Домино е минала работа. Този проблем е разрешен.

— Не съм сигурен дали разбираш какво искам да ти кажа.

— Накъде биеш, по дяволите?

— Доналд, Домино е мъртва.

Хочинс се вторачи дълбоко в него. После леко поклати глава.

— Тя е какво?

— Един приятел от полицията ми каза на излизане от офиса. Още не зная подробностите, но...

Хочинс го сръза, погледът му бе като на див звяр.

— Какво искаш да кажеш, „мъртва“? Как се е случило?

— Била е застреляна.

— Застреляна?

— Да. Станало е в апартамента й снощи...

Той не довърши. Космите на ръката му настръхнаха. Реакцията на Хочинс го смрази. Той се смееше. Смееше се.

— Знаех си, че е станала някаква грешка — каза той. — Май ще е по-добре да си избираш по-внимателно приятелите в полицията.

— Повярвай ми — каза Де Лароза. — Казвам ти самата истина. Хочинс се облегна напърно на седалката към Де Лароза.

— Глупости, Вик.

— Източникът ми е неоспорим — каза студено Де Лароза.

— Не, приятелю — каза Хочинс. — Моят източник е неоспорим. Защото този източник съм самият аз. Домино беше с мен снощи. Цяла нощ.

Сега бе ред на Де Лароза да се смае. Бръчките на челото му потънаха още по-надълбоко. Изглеждаше почти ядосан.

— Виж, тя долетя до Савана вчера и прекарахме нощта на яхтата. Нямаше никаква опасност. Казах ѝ, че трябва да спрем да се виждаме. Струва ми се, че тази развръзка я облекчи също толкова, колкото и мен. Така че, отпусни се. Сгрешил си, това е.

Грешка, помисли си Де Лароза. Този маниак, Бърнс, се е провалил. А дали не го бе излъгал?

— Имало ли е някой друг в нейния апартамент? — запита Де Лароза.

— Нямам представа. Защо?

— Защото някой е бил застрелян в нейния апартамент снощи. Станала е ужасна грешка.

— Грешка? Що за грешка?

— Домино бе тази, която трябваше да умре.

— Трябваше да... — Хочинс се спря. Някаква ужасяваща мисъл премина в съзнанието му, но той веднага я отхвърли. — Какво искаш да кажеш с това „трябваше“?

Мозъкът на Де Лароза кипеше. Трябваше да действа бързо, да се добере до Домино преди полицията. Но първо трябваше да приключи с Хочинс. Моментът бе настъпил. Повече не можеше да се чака.

— Чу ли какво казах? Какво значи това „трябваше“?

— Доналд, може би е време за този разговор, за който споменах преди малко. За който казах, че ще те отегчи. Някои от подробностите може малко да те обезпокоят, така че пригответи се.

— За какво ми говориш?

— Говоря ти за Домино. Говоря за този дребен детайл в планирането на твоята кариера. Както и за това, откъде идват парите за финансирането на този хазарт. Говоря също за това, защо тъй внезапно

реших да изляза на бял свят, както се казва. Искаш ли да чуеш всичко това, Доналд?

— Разбира се — каза Хочинс, но гласът му прозвуча нервно.

— Тогава слушай — каза Де Лароза. — И моля те, не ме прекъсвай, докато не свърша.

Хочинс бе като омагьосан от студения тон на де Лароза. Той се намести на мястото си, така че да е с лице към него.

— Добре, слушам те.

— Когато те запознах с Домино, ти се досещаше, че се познавам с нея от няколко месеца. Когато я срещнах за първи път, тя бе очарователна жена и, разбира се, всичките ѝ природни дадености си бяха неоспорими. Бе като пъпка и аз подхранвах и култивирах тази пъпка, докато цъфна като райско цвете. Тя бе идеалното решение на моя проблем, а моят проблем беше ти. Ти трепереше на ръба на пропастта, приятелю, изяждан от самотата си. Депресията те притискаше като тежък облак. Домино бе идеалният отговор. Бяха нужни, разбира се, няколко месеца, за да се развият латентните ѝ заложби, но това не бе неблагоприятна задача.

— По дяволите, Виктор...

— *Слушай* — отсече Де Лароза с пламнали очи. — Когато ти се запозна с нея, тя бе върховната изкусителка, защото бе минала през мен. Аз бях този, който съзря в нея невероятния ѝ потенциал. И знаеш ли защо? Защото тя разбира, че за да задоволи друго, първо трябва да се задоволи сама. И тя обича властта също толкова, колкото ти или аз. Всичко бе очевидно от самото начало. Щеше да си лудо влюбен. Тя ти даде огън точно когато той ти бе най-необходим. И ти, разбира се, го взе, взе го докрай. Играта бе опасна, защото все някога трябваше да свърши. Рано или късно тя щеше да се превърне в пасив на нашата операция. А пасивите се унищожават. Рискът, който тя би представлявала за една кампания, бе недопустим, а — след като станеш президент — това бе изключено. Така че, както виждаш, скъпи Доналд, смъртта ѝ бе неизбежна.

Хочинс се отдръпна в своя ъгъл на седалката. Изражението в очите му отразяваше ужасяващата реалност на думите на Де Лароза. Не можеше да проговори, а когато най-сетне успя, от устата му излезе дрезгав шепот.

— Престани да говориш за нея в минало време.

— Защо не? — каза Де Лароза, докато сваляше целофана от пурата си. — За мен тя е в минало време. Аз наредих смъртта ѝ.

Хочинс се облещи до неузнаваемост.

— Ти... си наредил да бъде убита?

— Разбира се. Такава бе политическата необходимост. Тази необходимост се оформи така от деня, в който се запознахте.

— Ти си го запланувал от самото начало? И никога не се замисли за някаква друга възможност?

— Разгледах всички възможности. Включително и опасността от изнудване, или от публикуване на мемоари, пълни с пикантни подробности. Не, нямаше никаква алтернатива.

— Трябва да има друг изход. Не убийство.

— Невинаги има друг път.

Хочинс потрепери и за момент сякаш му се пригади. Той удари с юмрук по стъклото зад Чанг и изкрещя:

— Спри колата. Трябва да изляза на въздух.

— Вземи се в ръце — отсече Де Лароза. — И ако смяташ да ми изнесеш лекция по морал, моля, спести си я. Нашата задача е да оцелеем. И ти, и аз. Трябва да оцеляваме на всяка цена. Това бе едно от нещата, което ме привлече у теб.

— Няма да позволя да бъда въввлечен в това — каза Хочинс. — Никога не бих разрешил...

Де Лароза махна с ръка.

— Моля те. Не става въпрос само за убийство. Откъде мислиш, че дойдоха тези богатства, с които финансирахме кариерата ти — всичките милиони долари, малките дарения, така внимателно планирани и идеално защитени юридически? Всичко — непробиваемо, дори и при най-щателната проверка. Никога не се заинтересува. Защо — и двамата знаем. Защото не искаш да научаваш отговора, нали? Сега виждаш върха на айсберга и изведнъж решаваш да видиш всичко. Аз предлагам да се откажеш. Помисли за *своите* алтернативи.

В главата на Хочинс нямаше никаква мисъл, само вцепеняващ ужас. Виждаше обезумял един кинопреглед на бързи обороти, в който имена и лица прелитаха пред очите му. Сакс, затворническият лагер, безкрайните политически кампании, празния личен живот. И Домино, и енергията, която тя му бе донесла. Сега всичките тези години на планове и мечти рухваха под него. Нима щеше да се прости с всичко?

— Алтернативите, Доналд. Всъщност, много е просто. Или ще бъдеш най-могъщият политик на света, или най-презреният. Никой не харесва мъчениците. Те губят. Ако внезапно се почувстваш твърде честен и решиш да разкриеш всичко, имай и това предвид. След шест месеца никой няма да го е грижа дали си разкрил истината или не. Тези, които са ти вярвали, ще се чувстват измамени. Тези, които са срещу теб, ще бъдат възхитени. А ти самият? Ти ще бъдеш унищожен. Какво решавааш, а?

Хочинс се облегна назад и потъна в седалката си. Не отговори.

— Позволи ми едно кратко разказче — продължи Де Лароза. През 1945-а, в разгара на войната в Италия, един американски войник, предрешен като италиански селянин, прекара осем мулета, натоварени със златни кюлчета, през прохода Бренер в Швейцарските Алпи. Златото бе откраднато от армията на САЩ. Аз прекарах пет години в Швейцария, където се научих да приказвам като бразилец и си създадох самоличността на Виктор Де Лароза. Милионите, които похарчихме за кариерата ти ли? Всичко започна с откраднатите от държавата пари. Не става въпрос само за Домино, приятелю. А за цялата ти кариера. И всеки похарчен долар е записан, Доналд.

Колкото по-голяма е целта, толкова повече жертви трябва да се правят, помисли си Хочинс. И сега е моментът, когато трябва да се плати. Часът на истината.

— Те ще разберат — каза тихо Хочинс. — Винаги все някой разбира.

— Няма. Отдавна играя тази игра. И съм гений в измамата.

Де Лароза се засмя. Дяволчета затанцуваха в тюркоазните му очи. Паяжината бе оплетена толкова внимателно, така търпеливо и през толкова много години, че никой не можеше да разбере плетениците ѝ. Това бе лабиринт, гениален до ужас.

— Всичко е добре прикрито, повярвай ми — каза той. — Последният човек, който би могъл да ме познае, бе елиминиран. Има само една опасност за целия план в момента. Домино.

Хочинс мълчеше.

— Тя ще разбере, че ние сме се опитали да я убием. Кога трябва да е тук?

Хочинс продължаваше да мълчи.

— Ела на себе си, Доналд — каза Де Лароза вече с раздражение в гласа. — Кога се връща тя?

Хочинс погледна бавно към часовника си.

— Сега. В момента е на път за апартамента си.

— Тогава нямаме време за губене. Трябва да свършваме, и то веднага.

— Не!

— Значи предпочиташ да бъдеш унищожен?

— Тя няма да каже нищо.

— Нищо ли не разбираш? Някой е бил убит в нейния апартамент снощи. Ще я изправят под лампите. Няма да издържи. Ще разберат всичко. Това ли искаш да стане?

— Не... не зная.

— Не съм откривал самоунищожителни тенденции в теб досега.

— Никога не съм бил замесван в убийство досега.

— А-ха. Да, това е така. Добре, бъди ти водачът. Човекът, който изнася своя моноспектакъл. Да забравям ли за Домино, или не?

Мълчание.

— Очаквам отговора ти, сенаторе. Сега вече решението е *твое*.

— Не... не мога.

— Разбира се, че можеш, Доналд. Помисли. Алтернативите, Доналд, алтернативите. Какво да правя?

Лицето на Хочинс бе изпито. Паяжината, която Де Лароза бе оплел около него, бе наистина страховита. Нима той бе само пионка в могъщия план на Де Лароза? Страхът, че в делата на Виктор има някаква измама, се бе спотайвал дълги години в подсъзнанието на Хочинс. Потвърждението на тези страхове, сега бе като тлеещ огън, който нито можеше да бъде разпален от съвест, нито изгасен от алчност.

— Плюсозете и минусите — промърмори той на глас.

— Да, плюсозете и минусите.

В крайна сметка Хочинс разбра, че няма избор. След като изхвърли емоционалните аргументи, както винаги досега бе правил, и както би продължавал да прави, пред него оставаше една доста проста формула. Плюсозете и минусите.

— Е? — запита Де Лароза.

— Направи... каквото смяташ... за най-добре.

— Не. Ти вземаш решенията. Никой не ти дърпа конците, нали така? Така че, кажи ми го. Кажи го, Доналд.

Той поклати глава.

— Значи оставяме природата сама да решава съдбата ни.

— Не!

— Не ли? Кажи ми тогава какво да направя?

Хочинс сведе глава като дете.

— Погрижи се това да приключи.

— *Кажи го* — настоя Де Лароза.

Но Хочинс само успя да поклати отново глава. Опита се да каже нещо, но думите се стопиха в устата му като пепел. Часът на истината бе отминал.

Остатъчната воня на смърт, острата миризма на дезинфекциращата смес, която, изглежда, упорито витаеше във въздуха, стипчивият, солен дъх на изсъхнала кръв, както и цялата потиснатост в запечатания апартамент, бяха нетърпими. Шарки се облегна на вратата, впил поглед в напомнящите на пръсната мозайка белези по стената и в кафявите струйки, стекли се надолу към пода. Спомени изскочиха пак в съзнанието му като накъсани картини — картини, които той искаше да забрави, но сега трябваше да възстанови.

Бе на прага на пълното изтощение. Костите го боляха, дробовете му едва се разширяваха, като поемеше дъх, зрението му се замъгляваше, устата бе пресъхнала и гореща. Той отиде в кухнята, намери една кола в хладилника и седна на масата, за да я изпие. Реши да започне от кухнята, след като и без това бе отишъл дотам.

Извади блок листа и флумастер от малкото куфарче, което бе взел със себе си, и написа „кухня“ на първия ред. Под това заглавие щеше да изброи всичко, което изглеждаше не на място в това помещение.

Стаята бе добре обзаведена, подредена, и блестеше от чистота. По плотовете на шкафовете нямаше нищо освен една антична полица за вино в ъгъла, няколко електродомакински уреда, една кесия и две винени чаши с тирбушон пред мивката. Той провери и кошчето за боклук. Вътрешността му бе достатъчно чиста, за да се сготви обяд в него. После погледна в кесията, като я разтвори с флумастера. Вътре имаше бутилка вино и касова бележка. Виното бе закупено предния ден. Струваше осемнайсет долара.

Той положи началото на списъка си:

Плот: кесия.

Бутилка вино „Лафит-Ротшилд“, цена \$18

Две винени чаши.

Тирбушон.

През следващите два часа Шарки внимателно проанализира всяка от стаите в апартамента. С нарастването на списъка адреналинът отново започна да напирва в кръвта му, стопли измъчените му крайници и сякаш му даде нови сили. Щом завърши, се върна в кухнята и започна нов списък под заглавието „Важно“. Когато завърши и него, седна и се усмихна. Очите му бяха загубили притъпления, мътен блясък на умората. Той плесна с ръце и каза: „Мамка му!“ на висок глас, при което вдигна телефона и закричи из стаята, доколкото му позволяваше дължината на кабела, набра номера и зачака. Телефонът отсреща звънна пет-шест пъти.

— Да — каза Ливингстън с дрезгав глас. За момент се почувства като паднал от небето. Не можеше да си спомни какъв ден бе, нито къде се намираше.

— Шарки е.

Ливингстън премигна няколко пъти, после се изкашля.

— Да?

— Можеш ли да дойдеш при мен?

— Къде е това, бе човече?

— Апартаментът на Домино.

— А, да. Хм, колко е часът?

— Откъде да знам, по дяволите... шест без петнайсет.

— Господи, само два часа съм спал.

— Арч, ела тук, и то бързо.

— Имаш нещо ново ли?

— Достатъчно, за да те разбуди като с топ. Довлечи се тук, колкото можеш по-бързо.

Ливингстън вече бе буден.

— Тръгвам, скъпа моя, тръгвам.

Той подскочи от леглото. Беше с гащета и фланелка. Навлече си едни кадифени панталони, дебела, вълнена риза и закопча кобура на кръста си. На излизане смъкна и коженото си яке от закачалката. След петнайсет минути бе при апартамента на Домино.

— Добре — каза той, докато Шарки отваряше вратата. — Да видим сега какво си ми приготвил.

Шарки го заведе в кухнята. Бе направил кана кафе и след като бутна Ливингстън в един стол, сложи пред него една чаша кафе и седна срещу него с блока си.

— Огледал съм всеки сантиметър от всяка вещ в тази къща и съм приготвил списък на всичко, което изглеждаше дори леко не на място. Неща като ключове на масата в дневната, куфар на пода, бутилка вино на плотта в кухнята, всичко. После почнах отначало и направих още един списък, само че този път на нещата, които изглеждаха съвсем на място.

— Ъ-хъ — каза Ливингстън.

— Добре, слушай сега: Първо: Бутилка вино за осемнайсет долара на плотта в кухнята, още в кесията, две винени чаши и тирбушон. Виното е било купено вчера. В същото време има още шест бутилки вино на полицата в кухнята, включително и една „Лафит-Ротшилд“. Второ: Ключове на масичката за кафе в дневната. Два за кола на „Дженерал мотърс“, два обикновени, домашни и един за сейф. Последният бе свален от връзката и ставаше за входната врата. Трето: Очукан куфар „Самсонайт“ на пода до леглото, избутан леко към стената. Вътре има рокля за тенис, чорапи, бельо, без тоалетни принадлежности, без грим. Четвърто: Всички куфари и чанти в гардероба са „Гучи“. Струват цяло състояние. Без една драскотина по тях.

Ливингстън вдигна умолително очи към тавана, забравил за чашата кафе в ръката си. Шарки продължи.

— Пето: Синьо-бял анорак, окачен в гардероба на антрето. Шесто: Една жълта камизола на леглото, много прилежно постлана. Седмо: Малка кожена кутия с грим на масата и една дамска самообръсначка „Лейди Шик“. В банята има още една самообръсначка, „Остерман“, също дамска. Осмо: В къщата няма никакво портмоне, няма банкова книжка, нито бележник с телефони или адреси.

Ливингстън запали тънка пура „Шимелпенинк“ и завъртя блока към себе си, така че да може да прочете сам написаното.

— Ами, добра работа си свършил, имайки предвид, че си писал насън. Какво искаше да ми кажеш с всичко това?

Шарки се засмя:

— Добре, следвай ми мисълта сега. Ако Домино е тръгвала за някъде, защо ѝ е да излиза и да купува вино за осемнайсет долара, след като вече си има от същото на полицата? И защо ще трябва да се приготвя да го отваря? Човек не отваря такова вино, ако няма намерение да го пие. Така че, защо ѝ е да го отваря? На второ място,

куфарът. Погледни в гардероба. Там има три страхотни чанти. Защо ще носи този очукан сандък навън? Освен това, огледай се наоколо, Арч. Мястото е чисто, чисто, та излизано. Погледни в куфара. Всички дрехи са на куп, на една страна. Но камизолата е постлана много внимателно. Както и кутията с грим и електрическата самобръсначка. Защо ѝ са две самобръсначки? А аноракът в гардероба на антрето? Това е единствената дреха там. Всичко останало е в гардероба на дневната. Арч, не виждаш ли? Тя не си е събирала багажа, за да отиде някъде, тя го е *разпаковала*. Извадила е кутията с грима и самобръсначката *от* куфара, затова дрехите са разхвърляни. И си е оставила анорака в гардероба на антрето. Смятала е да *облече* камизолата, не да я сложи в куфара. Ключът от апартамента не бе на връзката, защото не му е мястото там. Той ѝ е бил даден на заем... от Домино. Домино има мерцедес, тези ключове са от кола на „Дженеръл Мотърс“. Не разбираш ли, Арч, че Домино е била извън града, а убитата само е ползвала апартамента ѝ. Скарди е убил друга.

Ливингстън погледна към списъка. Той все още бе скептично настроен:

— Има нещо, мили мой, но... искам да кажа, част от всичко това е така, но...

— Няма портмоне, няма банкова книжка, няма бележник. Къде са? Няма ги, защото Домино ги е взела със себе си, а жената, която Скарди е убил, не си е донесла своите.

— Много бързаш, не мога да ти следя мисълта.

— Трябваше да се убедя, че съм прав, Арч, затова слязох долу до паркинга и започнах да пробвам тези ключове на всяка кола производство на „Дженеръл мотърс“. На петнайсетата кола паснаха — „Ривиера“, модел от седемдесет и пета година. Това бе под седалката. Сигурно го е забравила.

Той плъзна един женски портфейл по масата към Ливингстън, който го отвори и зяпна в шофьорската книжка зад пластмасовото прозорче.

— Исусе Христе — каза Ливингстън тихо.

— Никога не съм я виждал преди, но съм сигурен, че ти си я виждал.

Ливингстън погледна снимката на шофьорската книжка и кимна.

— Тифани Парис — каза той.

— Скарди е убил друга жена, Арч.

— Може би. Но може и да е искал да убие самата Тифани.

— Възможно е, но не и ако не бе слухтял дни наред наоколо.

Трябвало му е време, за да се намести в апартамента на Джаковиц. Тифани трябва доста отдавна да си е планирала да прекара петък вечер тук, за да знае той, че ще я намери. А ако не е знаел, че точно тя ще е тук, значи е бил нает за Домино.

Ливингстън подскочи и закричи из стаята.

— Разбира се, така всичко съвпада. Домино излезе оттук вчера сутринта. После Скарди отива в апартамента на Джаковиц и започва да гледа насам. Когато Тифани идва, той слиза и я гръмва само две минути, след като е пристигнала. Стреля в мига, когато тя отваря. Светлината идва откъм гърба ѝ. А тя и Домино са горе-долу на един ръст.

— И един цвят.

— А ако Скарди е ударил друга жена, значи ще се върне, когато разбере. Ще иска да си довърши работата. Искам да кажа, тези от неговия сой, ако сгафят нещо, после не го зарязват току-така.

— Нали помниш кутията с ушите, която дал на Лъки Лучано?

— Трябва да намерим жената и да я скрием някъде на сигурно място, така че да не могат да я намерят. После правим една засада тук и да се надяваме, че ще се върне.

— Освен ако не го открием преди това.

И двамата едновременно чуха звук от стържене на метал в метал. Някой пхаше ключ в бравата. Шарки изхвърча от стола, извади пистолета от под мишницата си и се втурна през вратата на кухнята. Ливингстън бе на сантиметри зад него, разкопчавайки своя 38-и калибър. Шарки бе на два метра от вратата, когато тя се люшна навътре. Той се спря, приклепна на пода и се прицели с две ръце.

Вратата се отвори и той се оказа лице в лице с Домино Бритън.

Тя погледна първо него, после пистолета, после прехвърли поглед върху сплескания му нос и повдигна вежди.

— Асансьорът ми нещо не е в ред ли? — каза тя.

Шарки отпусна пистолета си и въздъхна облекчено. Тя не се помръдна от мястото си. Прехвърляше поглед от единия на другия

детектив, докато Шарки не извади портфейла. Остави го да се отвори на полицейската му значка и личната карта.

Тя го погледна, наведе се, за да се увери в написаното, после впери поглед над портфейла към него.

— Ченге? — каза тя.

Шарки кимна.

— Ти си ченге?

Шарки пак кимна.

— Истинско... живо... ченге.

— Детектив — каза той с известно неудобство.

— Детектив.

— Ъ-хъ.

Тя погледна към Ливингстън.

— И той ли?

— Това е Арч Ливингстън, моят партньор.

— Радвам се да се запознаем — каза Ливингстън, но тя вече бе извърнала поглед обратно към Шарки. Поклати глава.

Ливингстън се доближи до Шарки.

— Вие двамата май се познавате, а? — каза той сериозно изненадан.

— Запознахме се.

— Нима?

— Ще поговорим по-късно за това.

— Ще говорим и още как.

Домино влезе в стаята, но без още да види стената, прикривана от отворената врата.

— Някой от вас, господа, би ли ми помогнал с чантата? — каза тя. — А след това може да поговорим за това, какво търсите в апартамента ми с тази игра на стражари и апаши.

Ливингстън взе чантата и доближавайки Шарки, каза:

— Много е нахакана, Шарк. Но ти знаеш това сигурно много по-добре от мен, нали?

— Казах, по-късно — измърмори Шарки със стиснати зъби.

Домино бе застанала съвсем близо до Шарки, погледна го и каза:

— Какво бе това с работата по асансьорите?

— Извинявай.

— Добро представление беше.

Той предпочиташе да продължи лекия разговор. Харесваше му и бе благодарен, че е жива — благодарен, че може да е пак близо до нея. Знаеше, че тя е достатъчно умна, за да усети всичко това. Все пак, налагаше се да промени темата и се ужасяваше от това, което трябваше да ѝ каже.

— Домино — каза той, — кой е бил тук снощи?

— Аха, ще ме въртите на шиш, нали така му казваха? — тя все още се опитваше да поддържа лекотата в разговора, а Шарки не успяваше да смени темата. Тя погледна зад него към отворената врата и започна да усеща, че нещо бе станало там. Той пристъпи напред, затвори вратата и тя видя размазаните петна от кръв, ситните като дребна шарка точки по стената, и всичко започна да изгрява първо в разширените ѝ очи, а после и в сподавения ѝ вик:

— Господи!

— Тифани Парис ли бе тук снощи? — запита Ливингстън.

— А-а-а-аз... — заекна тя.

— Спокойно — каза Шарки.

Тя захапа юмрук и извърна поглед от ужасяващата стена. За секунда лицето ѝ се обезкърви и Шарки помисли, че ще припадне. Той я подкрепи с ръка и тя кимна леко с глава.

— Арч — каза Шарки, — в трапезарията има малко бренди.

— Добре.

— Съжалявам. Трябваше да те предупредя, но... не знаех как да го кажа. Тифани, значи, бе тук от снощи така ли?

— Д-д-а — погледна тя към него и лицето ѝ започна да се изкривява. Тя се опита да зададе някакъв въпрос, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Ливингстън донесе бутилка курвоазие и ѝ го подаде, но тя не го пое, а продължаваше да търси отговор в лицето на Шарки, надявайки се страховете ѝ да се окажат неоправдани.

— Съжалявам — каза Шарки, — тя е мъртва.

Сълзите бликнаха от очите ѝ и тя рухна с омекнали колене към него. Той ѝ помогна да стигне до дивана и седна до нея. Тя прикри лице с ръцете си, притиснала очи с пръсти, докато се опитваше да се вземе в ръце. Накрая не издържа и зариде.

— Ка-как... стана?... — каза тя и спря. Шарки ѝ подаде брендито.

— Вземи — каза той, — опитай.

Тя отпи една глътка и набърчи лице.

— М-м-мразя бренди — каза тя.

— Виж — каза Шарки, — знам как се чувстваш в момента, но това е много важно. Кога научи Тифани, че ще може да ползва апартамента?

Влажни, кървясали очи се появиха над треперещите ѝ ръце.

— Реших... ненадейно да отида в Савана... да се видя с едни приятели... и ѝ казах... че може да остане тук.

— Кога стана това?

— Вчера сутринта.

— По кое време?

— Имах ранен час за фризьор при „Реймъндс“ на улица „Пийдмън“ и ѝ се обадох след това. Трябва да е било... към десет и половина. Обядвахме заедно и ѝ дадох ключа. После трябваше да тръгвам, за да не си изтърва самолета.

— Значи до десет и половина тя е нямала представа, че ще заминаваш на някъде?

— Да.

— Ясно — каза Ливингстън. — Трябва да се измитаме оттук веднага. Преди това ще завъртя един телефон. — Той отиде до спалнята.

— Какви ги говори той?

— По-добре ли си вече?

— Предполагам. Не зная. Защо... стана това с Тиф?

— Тя е била застреляна. Към осем часа снощи.

Домино погледна пак към вратата, като целият ужас на станалото отново се изписа по лицето ѝ.

— Какво точно стана? Грабеж ли е имало?

— Не, не е било грабеж и не е било случайно. Но според нас... убиецът е сбъркал.

Ужасът на лицето ѝ се превърна в шок.

— Сбъркал?

— Според нас... почти сигурни сме, че... той е търсил теб.

— Мен?

— Тя е била застреляна от един бивш мафиот, на име Скарди. Анджело Скарди. Това име говори ли ти нещо?

Тя поклати глава отрицателно и запита:

— Мафия?

— А чувала ли си името Хауърд Бърнс?

— Не, не. Нито едното, нито другото. Какво искаш да кажеш с това „мафия“?

— Този Скарди е бил платен убиец на мафията. Някой го е наел, за да убие и теб. Дошъл е тук снощи и по грешка се е натъкнал на Тифани.

Тя вече се бе съвзела, като шокът и ужасът от станалото бяха заместени от обърканост и съмнения.

— Защо?

— Надявахме се ти да ни кажеш защо.

— Е, отговорът не е у мен — каза тя и в гласа ѝ започна да се прокрадва гняв. — А и вие не знаете... откъде знаете всичко това?

— Този Скарди е голям професионалист. Подготвял е удара няколко дни. Не разбираш ли? Ако Тифани не е знаела, че ще бъде тук до вчера, значи той е искал да убие теб, а не нея. И пак ще се опита. Той не е от онези, които се примиряват, когато сгрешат. Затова трябва да те изведем оттук.

Тя поклати енергично глава.

— Не, насила оттук няма да ме извадите.

— Насила? Никой не иска да те насилва, опитваме се да ти спасим живота.

Шарки разбираше дилемата, пред която бе изправена тя. Твърде много ѝ се бе насъбрало за съвсем кратко време, за да може да го осъзнае или приеме.

— Само моля те, повярвай ни. Повярвай ми, всяка минута тук те излага на огромна опасност.

— Да ти повярвам ли? Ти вече ме излъга... с онази смехотворна история за асансьорите. А сега и всичко това.

— Съжалявам за лъжата. Но повече лъжи няма да има, повярвай ми. Сега моля те, сложи си малко чисти дрехи в чантата и да изчезваме.

— Искам да се обадя... — каза тя. — Искам да поговоря с някой, когото познавам. Теб не те познавам. Нито него. Сега ми се представяте за едни, после ми казвате, че сте други. А накрая искате и да ме закарате някъде. Защо и вие да не сте убили Тифани? А може дори и да не е мъртва. Господи, не знам какво да мисля вече.

Гордостта на Домино се връщаше на мястото си, заедно с нейната самоувереност. Вече бе изправила рамене, вдигнала бе глава, но при всичките усилия да изглежда спокойна в очите ѝ още се четеше страх. А облекчението на Шарки при факта, че е жива, започна да се обръща на гняв. Той бе напрегнат и объркан, а нервите му трепереха от липсата на сън. Виждаше, че се оформя трудна ситуация и трябваше да действа бързо, за да я спре. Той стана, хвана я за ръката, отведе я до прозореца и посочи към отсрещния блок.

— Виждаш ли онзи апартамент в ъгъла? Ей там е чакал. Той е като кобра. Без съвест. Убил е поне петдесет души. *Петдесет* души! Уби един мъж и му отрязва ръцете, за да не могат да вземат отпечатъците. Разбрал е, че хората отсреща са на почивка и е нахлул в апартамента им, седял е цял ден търпеливо пред прозореца, докато лампите тук светнат и тогава идва тук, звъни на врата и когато Тифани отваря, ѝ отнася главата с двуцевната си пушка. Тя е умряла, преди още да падне на пода. Дори не можахме да я идентифицираме. Мислехме, че си ти. Сега съвсем скоро той ще разбере, че е направил грешка и тогава сто на сто ще се върне, защото това му е в кръвта. Някъде там, в тъмното той чака сега. Може и вече да е научил. Може и да е на покрива и да ни гледа в този момент. Или може би чака на задната седалка в колата ти. Или ей там пред вратата...

— *Престани!* — изкрещя тя.

— Достатъчно ясно ли се изразявам?

— Той е прав, уви — каза Ливингстън от вратата. — Останеш ли тук, все едно си окачаш мишена на челото и чакаш да те уцели.

— Оххх — потрепери тя.

— Това не го правим за фасон — каза Шарки. — Трябваш ни жива, Домино, и не само защото това ни е работата. Харесваш ми. Мислехме... веднъж вече мислехме, че сме те изгубили. Не искаме това пак да се повтори. — Той се обърна към Ливингстън. — Готови ли сме?

Ливингстън кимна.

— Мястото е безопасно и удобно. И чисто. Чисто като опразнен сейф.

Тя вдигна ръка, за да поиска думата.

— Добре. Достатъчно. Нищо не разбирам от това, но успяхте да ме убедите.

Тя стана и се насочи към спалнята.

— Може ли да се преоблека? Цял ден съм с тези дрехи.

— И не се приближавай до прозорците — каза Шарки.

— Престани да говориш така!

— Не го казвам, за да те плаша — каза Шарки. — Говоря сериозно. Стой настрана от прозорците.

— Къде ще ме водите след това?

— Като стигнем, ще разбереш — каза Ливингстън. — Колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

Тя влезе в спалнята и затвори вратата. Облегна се на гардероба, видя куфара на Тифани и очите ѝ пак се насълзиха. Но успя да се стегне. Погледна към прозореца и изведнъж той вече не бе просто парче стъкло, а злокобна заплаха. Чувството за опасност бързо я полази и изведнъж започна да диша тежко. Отвори куфара си, хвърли мръсните дрехи на пода и без да мисли, нахвърли чисти на тяхно място. После се преоблече в джинси, карирана риза и обу високи обувки. През цялото време въпросите не ѝ даваха покой.

Кой? Защо?

Но това я накара само да се почувства в още по-голяма опасност. Тя прехвърли мислите си към Шарки и усети някакво странно спокойствие. Чувстваше се свързана с него, той бе нещо като спасителен пояс за нея. Нейното спасение. Опасността пред нея сега се бе превърнала и в опасност за него и поради това сега тя усети нови сили у него, нещо, което по-рано и бе убягнало. Ченге, помисли си тя. Това бе далеч по-привлекателно от асансьорен техник.

Какво знаеше той? За нея? За Тифани? За Доналд? За Виктор?

Трябваше да се обади на Доналд. Той със сигурност щеше да разбере за убийството и можеше да направи нещо глупаво. Способен бе на такива безсмислени жестове, а не можеше да си позволи да се въвлича в тази бъркотия. Можеше поне да му се обади, да му каже, че с нея всичко е наред и да не се меси в тази работа.

Тя се приближи към телефона и си спомни реакцията на Шарки, когато бе предупредила, че ще се обади на някой.

О, какво толкова, помисли си тя, нищо лошо няма в това да го успокоя малко. Достатъчно свои проблеми си има, няма нужда и от моите.

Тя вдигна слушалката и тихо набра номера на частния му телефон. Телефонът звънна няколко пъти, докато тя гледаше към вратата, притеснена, че Шарки или Ливингстън можеха да влязат.

Няма го, помисли си тя, и вече щеше да затвори, когато той отговори. Гласът му изглеждаше странно хладен и подозрителен.

— Ало?

— Чуй ме, нямам много време. Случило се е нещо ужасно. Някой е бил убит в апартамента ми.

Отсреща последва мълчание. После:

— Къде се намираш?

— Не се безпокой за мен и стой настрана от всичко това. Всичко ще се оправи при мен. Едно познато ченге, на име Шарки, ще се погрижи за мен.

— Къде отиваш?

— Не зная, но ще бъда в безопасност. Трябва да тръгвам. Довиждане.

Тя леко постави слушалката върху апарата.

В апартамента си Хочинс погледна към пиукащия телефон и бавно го затвори.

— Беше тя — каза той.

— Къде е? Вкъщи ли е? — запита Де Лароза изправен до него.

— Да, но полицията вече е вътре. Явно отвеждат Домино някъде на сигурно място.

— *Кой* я отвежда? Трябва ми име.

— Някакво ченге, на име Шарки.

Де Лароза въздъхна с облекчение и се усмихна.

— Чудесно. Сега можеш да се заемеш с речта си. Аз сам ще се справя с всичко това.

На трийсет и четири години трудният живот на Хейзъл Уиймс бе започнал да оставя отпечатъка си и върху външността ѝ. Тя бе израснала сред памука на Южна Джорджия и още от седемгодишна възраст бе почнала да работи в плантациите. Едва навършила четиринайсет години, баща ѝ веднъж проповедник, друг път памукоберач — я бе изпратил да живее при леля ѝ в Атланта. Желанието на баща ѝ бе да даде шанс на дъщеря си да започне приличен живот, но лелята се бе оказала алкохоличка, която вечно изпиваше десетте долара, изпращани за издръжката на Хейзъл и често я биеше в пиянската си ярост.

При един особено зверски побой съседите бяха извикали полиция и един от офицерите в разследването се оказа Дюк Уиймс — добросърдечен и състрадателен — бивш треньор по футбол, двајсет и пет години по-възрастен от Хейзъл. Скоро след побоя Уиймс намери подходящ дом за безпризорни в Уест Енд, където започна често да посещава Хейзъл. След двегодишно ухажване те се ожениха. Хейзъл бе на седемнайсет години, а Дюк — на четирийсет и две. Две години по-късно той умря от инфаркт на булевард „Файв Пойнтс“, докато тичаше след крадец на дамска чанта.

Година след това Хейзъл издържа полицейските изпити и бе назначена за пазач на паркинга в „Къщата“. Трябваше да минат още седем години, докато успее да мине на редовно дежурство и още две — за да стане детектив трети клас, една от първите жени, на които се поверяваше разследване в историята на щатската полиция.

Бившият партньор на Дюк, Арч Ливингстън, бе убедил Хейзъл да се яви на изпитите и бе работил неуморно с нея, докато ѝ помогне да се подготви. Ливингстън бе също този, който се бе борил да я прехвърлят в униформения отряд и после бе досаждал дълго на началниците си, докато ѝ разрешат да се яви на изпита за детективи.

Ако сега Ливингстън я помолеше да си отреже носа и да му го изпрати за коледен подарък, тя със сигурност щеше да го направи.

Живееше в южните покрайнини на Атланта в квартал, населяван предимно от чернокожи. Имаше малка, подредена къщичка с две спални, от онези, които някога наричаха бунгало. На края на нейната улица имаше цветно островче, което бе косено, плевено и култивирано с религиозна привързаност от местния градинарски клуб „Партън“. Хейзъл не членуваше в него.

Тя ги посрещна на вратата и още от първия миг взе мярката на Домино като вдовица, проучваща евентуалната си снаха. Видяното ѝ хареса.

— Тези двамата нали не си играят с теб, миличка? — каза тя, докато въвеждаше Домино в къщата.

— Не съм сигурна още — отговори Домино и се усмихна.

— Ако се опитват да ти пробутат някакви врели-некипели, ти само кажи на Хейзъл. Този го познавам още докато бе новобранец регулировчик на „Файв пойнтс“, а другият е при нас отскоро, но не е спрял да вдига „Къщата“ на главата си и да пощурява капитана. Няма що, добра компания си си избрала. Ей сега ще сложа малко кафе.

— Аз ще ти помогна — каза Ливингстън и я последва в кухнята.

— Виж сега Хейзъл — започна той. — Уредил съм ти стая в първокласен хотел. Само за два дни. Няма да ти струва и цент.

Тя се обърна към него.

— Да се местя от къщата си? Какви ги дрънкаш? Тук ми е на мен мястото. Иди ти на хотел, ако искаш.

— Много е шумно. Има и много хора. А момичето е на мушка.

— Какво е направила?

— Май и тя самата не знае. Наистина. Още не може да ни каже, защото не е разбрала какво става.

— Както и да е, на никакъв хотел не отивам, да ми мирише на нафталин. Хайде, стига, Арчи, не съм някаква Лейди Ейвън; и аз съм ченге, като теб. Ако стане напечено, ще се оправя не по-зле от който и да е друг. И само не ми излизай с мъжкарските си теории.

— Не са мъжкарски, скъпа. Скоро ще кацнем в най-страшната кавга между отдели, която някога си виждала. И ти ли искаш да се окажеш там?

— Между вас и кой?

— Засега между нас, Райли, Джаспърс и Д'Агастино.

— По дяволите, и вас си ви бива да пипате надълбоко.

— Разбираш вече, че ще стане дебела. Затова излизаш от тук и когато всичко се размирише, само казваш, че съм поискал къщичката за прикритие за един-два дена.

— Не е моя работа, сержант, но не ти ли стигна толкова години да се навираш между шамарите? Пак ли реши да опиташ?

— Този път не съм аз режисьорът. Качих се на борда доброволец. Той е млад още. Трябва му помощ.

— Добре. Тогава и аз си купувам билетче и от този момент съм при вас. А сега не ми стой на пътя, защото ще направя малко кафе.

Шарки отнесе куфара на Домино в спалнята за гости и го остави на стола до вратата. Стаята — скромно обзаведена, но удобна, бе в доста ярък контраст с апартамента на Домино.

— Устройва ли те? — запита Шарки.

— Напълно — отговори Домино. — Тя е много симпатична жена... но защо прави всичко това за мен?

— Заради Арч, макар че ако не те бе харесала, сигурно щеше да ни изхвърли всички навън. Тя е детектив. Мъжът ѝ бе един от първите чернокожи полицаи в града. Умря преди няколко години.

— Колко тъжно. Изглежда млада за вдовица.

— И това се случва.

— Така ли го приемаш? „И това се случва“?

— Не мога да си представя какво значи да си женен за ченге — каза Шарки. — Предполагам, че или трябва да приемеш някои житейски факти и да заживееш с тях, или да се откажеш още от началото.

— Докато не се откажат от теб — каза тя.

— Да, и това се случва.

Домино седна на леглото.

— Уморена съм.

— Има още един-два въпроса...

— Мислех, че вече е мой ред да питам — каза тя.

Тя впери поглед в него, пробивайки го със зелените си очи, и Шарки усети как врата му се затопля. Бе трогнат от нейната уязвимост и от високия ѝ дух. Искаше му се да ѝ каже нещо, но се страхуваше, че няма да излезе както трябва. Наместо това каза:

— Искаш да знаеш за асансьора, така ли?

Тя кимна.

— В този момент спокойно мога да те излъжа. По тази част много ме бива. Обучаван съм на улицата.

— В това сама се уверих. Добре ме преметнахте. Но си помислих, че можем да започнем отначало и този път и двамата да казваме истината.

— Добре. Подслушвахме апартамента ти. Аз следях записите.

Хоп и готово. Бързо, точно и вероятно фатално. Но реакцията ѝ го изненада. Тя не избухна, нито се възмути, дори не се почувства неловко.

— Защо трябваше да го правите?

— Знаеш ли, че Нийл Данцлер и Тифани са изнудвали свои клиенти?

— Това не го вярвам.

— Тук можеш да ми повярваш. В това сме сигурни. Измъкнали са петдесет бона от някакъв тексаски милионер.

— Тифани?

Шарки кимна.

— Това е било работа на Нийл. Той я е карал да го прави. Тя не бе такъв човек.

— Няма значение. Заедно са го вършили.

— И ти мислеше, че и аз съм с тях?

— Не — поклати глава Шарки, — не мислех така. Но трябваше да се уверим.

— И колко микрофона имахте в апартамента ми?

— Достатъчно. Можех да чувам всичко, даже как цветята растат.

— И кога... застана на пост, хм, там, горе?

— От рано. От онази нощ, когато Конфуций дойде на вечеря.

— Аа-а. — Тя прехапа долната си устна, вдигна поглед към него и сви рамене. — Какво мога да кажа?

— Можеш да ми кажеш кой бе той. Това е и единият от въпросите ми. Трябва да започнем отнякъде. Все някой е искал ти да умреш.

Виктор? — помисли си тя. Изключено. А неговото име можеше да въвлече и Доналд в тази история, може би дори щеше да разбие кариерата му.

— Не е бил той. Той е чужденец. Германец. На следващия ден си замина за Европа.

Ето, колко лесно било, помисли си тя, поне докато не е започнал да разпитва още. Тя промени темата.

— Ще помогна ли на имиджа си, ако ти кажа, че вече бях решила да се пенсионирам?

— Това нищо няма да промени — каза Шарки. — По дяволите, не съм тук да те съдя. Какво правиш си е твоя работа.

Тя наведе глава настрани и се усмихна:

— Наистина ли така мислиш?

— Разбира се. Нали се разбрахме, че ще говорим честно.

— Благодаря ти.

— И без това горе се чувствах като някой проклет подслушван — той се поколеба, после също смени темата. — Сигурна ли си, че никога не си чувала за Анджели Скарди или Хауърд Бърнс?

— Кой е този Бърнс?

— Другото име на Скарди... уви. Скарди не слизаше от новините преди около седем години.

— Господи — каза тя. — Преди седем години бях на седемнайсет, живеях в Юта и се интересувах единствено от Уорън Бийти и рокендрол.

— Тогава той е само наемник. Някой друг иска да те отстрани и точно този някой ми трябва.

— Звучи доста лично.

— Ами, получи се нещо такова...

— Защо? Заради мен ли, Шарки? Защото си помисли, че съм мъртва?

— Хм, не знам...

Ливингстън го спаси.

— Ще се оправиш ли тук? — запита той Домино.

— Да. И благодаря ти.

— Няма нищо — той се обърна към Шарки. — Ще се обадя на Фриско, но няма да му давам този телефон. Ще уговоря телефонна поща, ще му кажа и той да си оставя телефоните там. Засега ще искам това място да си остане само между нас, четиримата.

— Мъдро — каза Шарки. — Аз ще остана тук с нея. Ти събери хората някъде и ги информирай. Всички да знаят.

— Добре. Сега ще се върна — той отиде в другата стая, за да се обади.

Шарки премести куфара на земята и се свлече в освобождения стол като чувал цимент.

— Изглеждаш като герой от филм на ужасите — каза Домино. — Откога не си спал?

— Не помня вече.

— Ела тук.

— Ако легна на това легло, няма да се събудя до Великден.

Тя погледна към него и очите ѝ грейнаха дяволито.

— Бас правим ли?

Шарки се замисли. Не бе толкова уморен, че да не може да мисли за това. Тогава тя вдигна крака си нагоре.

— Би ли ми помогнал да си сваля ботушите?

Той стана, обърна се с гръб към нея, хвана обувката за бомбето и тока и я свали. Тя го гледаше, докато той свали и другата ѝ обувка, и после му каза:

— Някой да ти е казвал някога, че имаш готин задник?

Шарки се обърна и погледна отвисоко към нея.

— Това не трябваше ли аз да го кажа?

— О, мъничкият ми. Не си разбрал още? Времената се менят.

Ливингстън го извика от другата стая и тя въздъхна.

— Спасен от големия батко — каза тя със съжаление, докато той излизаше от стаята.

Ливингстън подаде на Шарки парче хартия с един телефонен номер на нея. Буквата Т пред номера означаваше, че става въпрос за уличен телефон.

— Имаш две спешни повиквания от Гризача — каза Ливингстън. — Първото в шест и десет и второто отпреди десет минути. Казал е, че ще е на този телефон до седем и половина.

Сирена за опасност тихо засвири някъде дълбоко в стомаха на Шарки, но той нямаше време да анализира усещанията си. Вече бе седем и половина. Грабна телефона и набра номера.

Къщите по улица „Пийдмън роуд“ пред огромния градски парк бяха жалки останки от някогашна елегантност. Преди доста години, в началото на века, същият този парк бе приел Световното изложение и в един слънчев следобед Джон Филип Суса бе вдигнал националния флаг пред отбрана публика, включваща и президента на САЩ. Сега обаче импозантността на „Пийдмън роуд“ бе само отдавнашен спомен. Моравите пред къщите се бяха превърнали в малки пустини от червена глина, разкрасени от стари автомобилни гуми и счупени бутилки. Зад счупените прозорци, с опънати одеяла вместо стъкла, се събираха отрепки от всякакъв сорт, които в агонията на бедността си готвеха в тенекиени кутии и пиеха евтин алкохол, за да забравят опропастените си мечти.

Гризача седеше зад волана на своя олдсмобил и наблюдаваше един от съсипаните апартаменти нагоре по улицата. Започваше да се изнервя, дори и да се плаши. Погледна часовника си. Седем и половина. Времето за срещата. Защо по дяволите Шарки не се обаждаше?

Той бръкна под седалката, взе прожектора си и излезе от колата. И тогава с облекчение чу как телефонът в кабината звънна.

Вдигна го на втория сигнал.

— Ало.

— Гриз? Шарки е.

— Брей, момче, започнах да се безпокоя. Нямам време.

— Какво искаш да кажеш, нямам време?

— Към шест часа някакъв мъж ми се обади по телефона. Странна работа, Шарки. Каза, че можел да разпознае гласа от записа. „Какъв запис?“ — казвам му, „Китайският“ — отговаря ми той. Казвам му, че нямам представа какви ги приказва, а той ми отвръща: „Не се прави на откачен — записа от апартамента на Домино.“ Тогава ми каза, че за сто долара ще разпознае мъжа от записа, но трябва да дойда в апартамента му на ъгъла на „Дванайсета“ и „Пийдмън“ преди седем и

половина. Поспорих малко, казах му, че никъде няма да ходя сам и тогава той каза, че мога да взема и *теб*.

— Мен? Каза ти името ми?

— Да. Както и да е, аз отидох до автомата, изтеглих сто долара и сега съм цъфнал на улицата тук и...

— Гриз, не мърдай от мястото си. Влез си в колата и чакай там. Идвам.

— Но в седем и половина той ще си тръгне и...

— Гриз, ти не ме слушаш! Изобщо не припарвай до проклетата къща. Стой си на мястото. Изчакай ме, разбра ли?

— ... Ами, добре...

— Гриз?

— Да.

— Оставаш там и ме чакаш, чу ли?

— Добре.

— Дай ми петнайсет минути. Тръгвам веднага.

Гризача затвори телефона и излезе от кабината. Няколко минути крачеше напред-назад пред колата, като държеше къщата под око.

Разходи се нагоре до Дванайсета улица и мина пред сградата. Никъде нищо не светеше. Улицата бе тъмна като в рог, лампите бяха счупени или изгорели.

Ако канарчето хвъркне, помисли си Гризача, поне ще го сваря на излизане от кафеза.

Боята по первазите на прозорците на триетажната къща се лющеше като юфка, а счупени стъкла се блещеха хладно към тъмната улица. Тук-там зад отънели одеяла се виждаха бледо мъждащи свещи.

Кошмар. Пълен кошмар, помисли си Гризача.

Той застана пред входа със запален прожектор и огледа отворената врата.

Някакъв рунтав нощен боклукчия се стрелна от вратата към убежището на близките храсти. После се притаи там и очите му блеснаха като въглени на светлината на прожектора.

Гризача тропна с крак към него и помярът избяга нагоре по улицата, влачейки грозна, гола опашка подире си.

Отново насочи прожектора към входа и го доближи. Външна врата изобщо нямаше. Влизаше се направо в малък вестибюл.

Вътрешната врата бе подпряна с малък циментен блок.

По цялото коридорче се търкаляха празни винени бутилки в кафяви кесии, натрошено стъкло и смачкани бирени кутии. До стълбището някой бе оставил и една торба боклук. Беше на крачка от голямата врата — купчина от смет и помия, вече добре огризана.

Гризача потрепери.

В сградата се чуваха шумове, но той не можеше да повярва, че хора наистина да живеят там.

Нощни пълзящи творения заприпкаха към пукнатините по стената. Гола, слаба крушка от двайсет и пет вата едва хвърляше бледа сянка над стълбището, което миришеше на прогнил мокет и кисели гозби. Гризача потупа касетата със записа в джоба си, за да си даде кураж и застана в началото на стълбите. По-нагоре, на третия етаж, лампата в коридора бе изгоряла. Някъде в сградата прегракнало радио бълваше шум, примесен с кънтри музика. Зад някоя от вратите плачеше дете.

В началото почти не можа да чуе гласа. Каза си, че е било или радио, или продукт на фантазията му. Погледна нагоре в тъмнината.

— Ейбръмс...

Едва доловим шепот...

Гризача прекрачи едно-две стъпала и наостри уши.

Погледна към часовника си. Още пет минути и Шарки щеше да е с него.

— Ейбръмс...

Гризача погледна в тъмнината нагоре и насочи снопа от светлина натам.

— Тук, долу — каза той.

Мълчание.

Качи се на първия етаж. Детето спря да плаче и започна да се смее. Носов женски глас се смеси с трелите на Доли Партън от радиостанцията за кънтри музика. Гризача се почувства по-уверен. Как можеше да има някаква опасност в къща, където децата се смееха.

Качи се до втория етаж.

— Още нагоре, Ейбръмс...

— Кой е там?

Мълчание.

Стъпалата скърцаха протяжно, докато се качваше до третия етаж. Застана в тъмнината на края им и огледа тъмния коридор с

прожектора. Апартамент 3-В бе в ъгъла на коридора. Номерът бе грозно изписан на вратата с лоша боя. Той отиде бавно до там и спря пред апартамента.

— Ало?

Отговор не последва.

Бутна вратата и тя се люшна бавно на старите си панти. Апартаментът имаше дълго антре по средата, което завършваше с дневна и имаше по една спалня от двете страни. Навсякъде бе тъмно. Тръпки полазиха по ръката и гърба на Гризача, но той бързо се стегна. Пристъпи нервно няколко крачки напред. Под краката му проскърца натрошено стъкло. Вървеше, опрял ръка в стената. Подмина първата врата вдясно от себе си и обърна прожектора към дупката там.

В този момент чу как Шарки го извика от улицата:

— Гриз!

Слава Богу! Той се завъртя обратно към изхода на коридора. В този момент чу шум от раздвижване в стаята. Отскочи инстинктивно вдясно, като в същото време приклезна. Но бе твърде късно.

Видя ослепителната светкавица, преди да чуе тъпия, сподавен взрив. Пушката гръмна право в лицето му. Двете цеви разтресоха тихия коридор със заглушеното си *бам, бам!* За миг коридорът се освети от призрачния жълто-червен огнен език, плъзнал от грозните дула на пушката. Топлината от газовете разби очилата на Гризача и запали очите му, а сачмите се врязаха в лицето и гърдите му. Ударът бе тъй мощен, че го залепи на отсрещната стена на коридора. Болка разсече едната страна на лицето и рамото му. Стъпалата му се издигнаха на няколко пръста над пода и той сякаш увисна за миг, преди да падне.

Видя как някаква фигура изтича през вратата. Стори му се на километри от него. Кракът му риташе конвулсивно стената. *Трябва да го спра.* Но усилието бе твърде голямо. Рефлексите му бяха извън всякакъв контрол.

Той се изтика назад и се подпря на стената, а единият му крак продължаваше да рита, свит под него. Смътно усещаше как животът изтича от тялото му в тъмна локва на пода. Ръката му трепереше, но той успя да извади портфейла от джоба си и кой знае защо го хвърли към главния коридор навън.

— П-п-п-полиция — заекна той, сякаш мислеше, че някой го чува. — П-п-полиция...

А после събра цялата си гаснеща сила и изкрещя:

— ПОМОООООЩ...

За броени секунди Шарки бе успял да каже на Ливингстън, че трябва да изчезва, че нещо се мъти около Гризача и да каже на Домино, че след малко ще се върне.

Подгони колата си като луд през града. Минаваше на червен светофар, сечеше завои и скъсяваше пътя през бензиностанции, без да сваля ръка от клаксона. Пешеходците се отдръпваха бежешком пред него, уплашени до смърт. Той забеляза стария олдс на Гризача още от предната пресечка и наби спирачки пред него. Преди още колата да бе спряла, видя, че в нея няма никой. Изскочи навън и огледа Дванайсета улица.

Тъмнина. Само вятърът шумолеше в стари огради и сухи клони.

Кой апартамент? Къде? Сърцето удряше като помпа в ушите му, и му се струваше, че всеки миг ще се пръсне. Той събра длани пред устата си и извика:

— Гриз!

Секунда по-късно на по-горния прозорец от другата страна на улицата видя грозния жълто-червен блясък. О, Боже! Той грабна прожектора си и изтича по улицата към къщата с изваден пистолет. Тогава чу ужасяващия вик:

— ПОМОООООЩ...

Шарки излетя по стълбите до третия етаж, воден от светлината на прожектора. На върха спря и погледна отворената врата в края на коридора. Тогава чу как нещо удря глухо в апартамента, сякаш някой чука по стената. Той се придвижи предпазливо по коридора, докато светлината от прожектора му улови златен блясък на пода. Значка на детектив от полицията.

— Гриз!

Той изтича до вратата на апартамента, видя падналия на пода прожектор, осветил ритания в спазми крак. Той насочи лъча на своя фенер към лицето на Ейбръмс. Гризача се бе облегнал на стената. Едната страна на лицето му бе отнесена. Устата му бе изкривена, цялата в кръв. Челюстта му бе увиснала на една страна, а по бузите му

се бяха забили парченца стъкло от очилата му. Там, където трябваше да бъде рамото му, имаше огромна яма, а от десетина дупки в гърдите му бликаше кръв.

Шарки натика пистолета в колана си и падна на колене пред дребния мъж.

— Гриз. Господи! Гриз, дръж се. Сега ще извикам някой. Чуваши ме? Хей, Гриз, кимни с глава. Хайде, отвори очи. *Направи нещо!*

— Аз... нааш... паа... гааа — грозно простена Гризача, задушен от кръвта, която бе напълнила вече устата му и се стичаше по гърдите му. Той затрепери силно, почти подскочаше с цяло тяло на пода и Шарки свали якето си и го хвърли отгоре му.

— Хайде, Гриз, задръж малко. Отивам да се обадя и веднага се връщам, а? По дяволите, Гриз, не ме оставяй сега!

Гризача избели очи. Погледна към Шарки, но вече не виждаше. Погледът му започна да става стъклен.

От гърдите му се надигна още кръв и пак преля през устата му.

Тялото му започна да се отпуска. Главата му падна на гърдите на Шарки.

— Гриз!

Ейбръмс вдигна пак поглед. Лицето му сякаш се сви. Кожата се отпусна, вече почти сива. Очите му вече не можеха да фокусират и започнаха да се кръстосват. Някакъв хрип дойде от гърлото му и тогава очните му ябълки се завъртяха лудо и угаснаха.

— *Не... недей...*

Вниманието на Шарки бе погълнато изцяло от неговия умиращ приятел. Когато чу шума зад себе си, вече бе твърде късно. Остра като нож ръка се врязва в извивката на врата му и той се превъртя под силата на удара над тялото на Гризача, заслепен от болката, и се удари в стената. Отскочил от удара в стената, все още сляпо, той размаха високо крак и усети как удари нещо меко, потъвайки дълбоко в човешка плът. Претърколи се по-надалеч от стената в тъмния коридор, докато бе спрял от два крака. Застана мигом на колене, сви юмрук и го изпрати с тежестта на цялото си тяло нагоре между двата крака. След удара сграбчи в тъмнината гениталиите на непознатия мъж и го дръпна рязко напред. В същото време нечий крак намери гърба на Шарки и се заби над бъбреците му. Шарки изрева от болка и гняв и се изви назад, мятайки юмрук в тъмнината. Не уцели никого, отправи още един удар

напосоки, пак неуспешен, и тогава се сети за пистолета и го извади от колана си. Не смееше да стреля. В тъмнината бе изгубил всякаква ориентация и можеше да нарани Гризача. Усети някакво раздвижване около себе си. Нечий юмрук го удари по рамото и отскочи обратно в тъмнината. Той се претърколи отново, този път към външния коридор, по-далеч от непознатите си нападатели.

Сноп светлина окъпа коридора, намери го, и Шарки се завъртя рязко и стреля на педя над фенерчето. Лъчът описа див кръг в тъмнината, прожекторът подскочи, падна на пода и се строши. Чу стон пред себе си и някакво тяло се строполи на земята.

Нечий крак се заби над глезена му и болката парализира крака му. Той вдигна пистолета, опита се да си представи къде може да е нападателят му, но преди да натисне спусъка, кракът го ритна в китката така силно, че му изправи ръката нагоре. Пистолетът изхвърча от дланта му и издрънча някъде в тъмнината. Друг крак го прониза в стомаха. Шарки изохка, сграбчи крака и го изви рязко, докато се изправяше на колене. Гневът му прерастваше в сляпа ярост. Искаше му се първо да причинява болка на тези невидими фигури около него, и чак след това да ги убие.

В този момент, нечий юмрук, твърд като броня, се стовари в слепоочието му и мозъкът му сякаш избухна. Подът се люшна лудо под коленете му и той се олюля, опита се да се задържи прав, но друг юмрук го намери по врата и този път болката стана нетърпима. Тялото му се разтърси като от токов удар. Ръцете му се вцепениха. Гърбът му не издържа. Шарки се сви и падна към пода, но сякаш мина цяла вечност, докато земята се надигне, за да го посрещне.

Шумът около него бе като ехо, което все повече отслабваше и отслабваше. И тогава остана само тъмнината.

Шарки се раздвижи и се обърна по гръб, но усети, че не може да премести крака си и се отказа. При втория опит разбра, че около глезена му има въже. Бе вързан за нещо. Отвори очи, но образите пред него затанцуваха лудо из стаята. Пригади му се и той пак затвори очи.

Болката във врата и слепоочията му бавно набъбна.

Стисна очи и остана неподвижен. Имаше чувството, че се люшка, че се клати напред-назад.

Още ми се вие свят, помисли си той.

Тогава чу някакъв странен писък — жален вик, който сякаш се повтори няколко пъти, преди да отшуми. Ръцете му настръхнаха.

Боже мой, помисли си той, какво беше това?

Звукът се повтори — тъжен крясък, който угасна бавно, за да получи в отговор друг вик, още по-далечен и по-протяжен. Шарки разпозна звука. Това бе двойка гмурци, писнали тъжно в нощта, за да си разменят по един копнеещ любовен зов.

Гмурец? Той продължаваше да лежи, като се мъчеше да определи източника на всеки шум около себе си. Всичко бавно започваше да се изяснява: обтягаха се въжета, скърцаха дъски, някъде под него се плискаше ритмично вода в дърво. Той бе на лодка.

Отвори очи и премигна, опитвайки се да фокусира погледа си. Стаята бе със затъмнени прозорци, осветена единствено от фенера, увиснал на малка арка под тавана. Той остана хипнотизиран от люшкащата се светлина. Отново започна да му се гади. Той стисна зъби, за да не повърне и погледна встрани от светлината.

Каютата бе малка. Шарки лежеше на ниското долно легло под пружината на втора постеля над него. Едната стена на помещението се извиваше навътре, на нея имаше кръгъл прозорец. От другата страна плетена рогозка отделяше кабината от по-голямо помещение. Вратата бе тежка, направена от някакво тъмно дърво. Розово дърво или махагон. Другият ъгъл на каютата, срещу леглото му, бе тъмен. Фенерът хвърляше малък сноп светлина върху един стол и една маса в

центъра на помещението. Отнякъде се носеше миризма на свинско, готвено в чесън.

В тъмнината срещу него въгленчето на цигара затлея за момент. Той се съсредоточи, опитвайки се да различи някаква фигура или форма, но в сянката не се виждаше нищо.

После си спомни за Гризача.

По дяволите! ПО ДЯВОЛИТЕ!

Опита се да сподави напиралите в очите му сълзи, но те все пак бликнаха и потекоха по страните му. Той вдигна ръка и ги избърса.

— Е, добре дошли обратно при живите, мистър Шарки — каза глас от тъмнината.

Той се вторачи в сянката.

— Не, не се опитвайте да ме видите — каза гласът. — Твърде тъмно е. Само ще се напрягате ненужно.

Лодката бе голяма. Може би цяла яхта. Не би могла да плава по реката. Тогава гмурецът изпищя отново. Докарали са ме в езерото, каза си Шарки, на седемдесет мили от Атланта.

Глас, дрезгав и разтреперан от изтощение, който той в първия момент не можеше да познае, каза:

— Къде е партньорът ми?

Господи, помисли си той, нима това бе моят глас?

Това бе един слаб, хленчещ, носов глас, от който Шарки се отврати.

— Помина се — каза гласът от тъмнината. — Но жертвата бе неизбежна.

Яростта лумна в главата на Шарки като торнадо. Но той успя да замълчи. С разговори нищо нямаше да постигне. Сега можеше да мисли само за едно — за бягство. Концентрирай се, каза си той. Трябва да има изход. *Ще успееш.* Той погледна към глезена си. Бе вързан здраво за рамката на леглото. По якето му имаше петна от кръвта на Гризача. Огънят в него отново се разпали.

Нека един от тях само да довърша. Искam да видя как му изгасват очите, както гледах очите на Лари.

— Hai, Люнг — каза гласът в сенките и вратата се отвори. Влязоха трима души. Бяха азиатци, ниски и стегнати, с широки, твърди черти, сплескани носове и ниски клепачи. Носеха бели фланелки, опънати над твърдите мускули и стегнатите стомаси под тях. На

рамото на единия имаше обгорена дупка в материята и петно от кръв около нея. Под фланелката се виждаше издутината от превръзката.

Жалко, че не бе пет пръста по-долу и малко вляво, ти грозен кучи сине.

Друг имаше шина между лакътя и китката си.

Прощавай, Гриз, че не се представих по-добре.

Мъжът с шината остана до вратата, докато другите двама се доближиха до леглото, развързаха стъпалото му и го вдигнаха на крака. Коленете му поддадоха и те го хванаха под мишниците. Образите пред него затрепериха. Стаята плуваше, размазана и неясна.

Дим се извиваше от сянката в ъгъла и се събираше на пластове под светлината на фенера. Шарки пак се вторачи към скрития там човек, като се опита да адаптира очите си към тъмнината.

— Ако се опитвате да си представите как изглеждам, по-добре се откажете — каза гласът. — Прекалено тъмно е. Безсмислено е и да казвате нещо на тримата ми приятели. Те не говорят английски. Всъщност те поначало много рядко говорят.

Шарки мълчеше. Продължаваше да се взира в тъмния ъгъл на стаята.

— Ще си спестите много време и болки, просто ако ми отговорите на един въпрос — каза гласът. — За това сме се събрали тук всички. Едно просто изречение ще свърши работа, мистър Шарки. Къде е момичето?

Шарки мълчеше.

— Къде е тя? Къде е Домино?

Шарки продължаваше да се взира в тлеещия връх на цигарата.

— Искam само адреса ѝ.

Шарки се доближи леко до единия от двамата азиатци и после рязко се завъртя на другата страна като дръпна ръце надолу. В отговор двамата китайци упражниха само минимален натиск върху нервите на ръцете му над всеки лакът. Болка запали ръцете на Шарки чак до върха на пръстите му и двете му ръце се оказаха моментално парализирани.

— Не ставайте глупав — каза гласът. — Те могат да ви парализират с един пръст. И ще го направят. Това бе едно от най-простите упражнения. Ръцете ви пак ще са на мястото си след минута-две. Но следващия път ще бъдат по-убедителни.

Шарки почувства, че вцепенените му ръце бавно се връщаха към живот. Сякаш ги бяха приспали. Потръпнаха, когато усещанията започнаха да се връщат в тях. Той разклати длани и сви пръстите си няколко пъти.

— Разбирате ли какво имам предвид? Ще довършим ли работата си лесно, мистър Шарки? Или ще има нужда от по-сложни трикове?

Шарки продължаваше да мълчи. Продължаваше да се взира в сянката. Това Скарди ли бе? Тютюнът бе остър и миришеше на гранясало. Шарки размисли за малко по този факт. Английски цигари, каза си той. Но акцентът му е американски. Едри капки пот се стичаха по лицето му и се събираха на брадичката му, като упорито отказваха да се отделят оттам.

Джерал Киршман, мъжът в сенките, започваше да се дразни.

— Престани да се звериш насам — каза той. — Това ме дразни.

Шарки напук продължи да гледа към него.

Киршман каза нещо на китайски и единият от двамата мъже, които държаха Шарки, вдигна ръка и притисна някакъв нерв край дясното му око. Болката бе буквално заслепяваща. Окоето му бе тотално извадено от строя. Киршман се изкиска. Почувства приток на кръв в тестисите си, някакъв похотлив повик, който му донесе ерекция, докато наблюдаваше страданията на Шарки. Той тайно се надяваше Шарки да не проговори лесно, за да пристъпят към по-сериозни мъчения. При мисълта за възможната наслада, започна да трепери. Пусна цигарата си „Плейърс“ на пода и обръщайки се с гръб към Шарки, запали нова. После каза:

— Времето е много съществен елемент. Вие ще дадете нужната информация. Въпросът е само кога. — После добави рязко: — Pa t'd k'un tao chou tze.

Двамата азиатци преместиха Шарки до стола и го принудиха да седне. На всяка от дръжките на стола имаше по две каишки, а други две бяха прикрепени на масата. Завързаха лактите му за стола, като оставиха китките свободни. После изтикаха стола до масата и стегнаха двете му китки така, че почти да не може да свие пръсти.

— Преди да продължим занятието, може би трябва да кажа по нещо за тримата китайци. Те са членове на една от най-старите Триади в Хонконг, Чи Су Хан. От дванайсети век насам най-старата мъжка рожба във всяка от трите фамилии на Чи Су Хан се отделя от майката

при раждане и се обучава така, че да се превърне в съвършен боец. Западното съзнание е неспособно да побере възможностите на тяхната самодисциплина. Виждал съм как един от тези трима мъже остава клекнал на един крак в продължение на три часа, без да помръдне. Те понасят болките и от най-суровите изтезания без звук. Всеки от тях е експерт в tai chi ch'uan, карате и джудо. Те общуват чрез езика на телата си и използват само две оръжия — собствените си ръце и yinza. Запознат ли сте с yinza, мистър Шарки? Да yu'an p'aan!

Мъжът с шината край вратата се изви грациозно от кръста встрани и прокара дясната си ръка покрай колана си. Без да прекъсва плавното си движение, той изви гърди в обратна посока и рязко завъртя китката си. Между пръстите му нещо блесна, хвъркна във въздуха и сребърен диск с размерите на долар се заби в масата толкова близо до пръстите на Шарки, че кожата му докосваше студения метал. По края на диска имаше дванайсет стоманени шипа, всеки по два сантиметра.

— Старинно оръжие, мистър Шарки, и далеч по-ефикасно от куршума. Чи Су Хан са още известни в цял Китай и с така нареченото свое Съвършено изкуство. Изкуството да изтезаваш. Най-добрият пример за съвършеното изкуство е мъчението на кутрето. Използва се за убеждаване само на най-упоритите лица. Много е просто: на всеки осем часа се реже по една става от всеки пръст на ръката, като се започне с кутрето. Пет пръста — пет дни. Чи Су Хан твърдят, че няма човек, който да е издържал след палеца на първата ръка.

Шарки изпадна в ужас. Къпеше се в собствената си пот. Наведе глава и погледна към пръстите си. Опита се да ги свие, но китките му бяха вързани твърде здраво към масата.

— За последен път, къде е Домино? — попита Киршман.

Мълчание.

Пулсът на Киршман прогърмя в ушите му, когато каза:

— Nung hao la.

Китаецът с шината на ръката излезе от стаята за момент и се върна с малък железен съд, колкото дланта му. На дъното му тлееха въглени. Той го остави на ъгъла на масата. В другата си ръка държеше пила за точене и кама, дълга около петнайсет сантиметра. Той застана близо до Шарки и прокара острието на ножа по пилата няколко пъти. Ударът на стомана в стомана отекна звучно.

Шарки стисна зъби.

Много обичат мълчанието. Е, и аз ще мълча тогава.

В устата му текна пот и той я изплю.

Мъжът с ножа остави точилото на масата и се обърна към тъмнината.

— Hai. Tuo ch'ung la — каза Киршман. Той се наведе леко напред, тръпнещ в очакване, докато китаецът заби върха на ножа в масата до малкия пръст на Шарки. После с рязко движение надолу отрязва върха на кутрето.

Шарки сподави писъка в гърлото си. Той опъваше гласните му струни, после наду до болка езика му. Трепереше целият, но не гъкна.

Китаецът остави върха на ножа във въглените, докато се нажежи до червено и после го долепи до раната на пръста. Плътта изсъска при допира с горещия метал. Стаята се изпълни с миризмата на горено човешко месо. Шарки сподави още един писък, само че този път той не угасна в устата му. Зад устните му се чу нещо като квичене, щом болката разкъса нервите към мозъка му.

Той впери поглед в странната гледка на откъснатото парче от пръста си, което лежеше на масата.

Боже мой, те го направиха! Тези копелета ми отрязаха пръста.

И припадна.

Събудиха го ударите на пулса му в осакатения му пръст. Всяко движение на лодката, всеки звук бе като нов забит в него нож. Той се възползва от болката, съсредоточи се върху нея, остави я да изчисти разсъдъка му.

Продължи да лежи неподвижен, с наострен слух. Над него, вероятно на палубата, имаше някакво раздвижване. Поне един от тях бе горе, а може би и всичките четирима. Опита се да отдели всеки чифт стъпки, но това се оказа невъзможно.

Отдолу дойде друг звук, някъде вдясно от затворническата му килия. Шарки се послуша. Носовият глас. Хленчеше. Приказваше. Колебаеше се. Приказваше. Говореше по телефона, докладваше на някого.

Шарки отново се замисли за бягството си.

Как? Къде ще отида? Къде съм? Що за лодка е това?

Това няма никакво значение, глупчо. Първо избягай от тях, после ще мислиш къде си.

Той пак се съсредоточи върху бягството си. Трябваше му оръжие. Ножът бе все още на масата, а той бе вързан само за единия си крак. Копелетата бяха доста самоуверени. Провери възела и се убеди, че няма шанс да го развърже само с едната си читава ръка.

Нещо друго?

В якето? Не. Обувките? Едва ли. Нямам нищо в джобовете. Коланът ми? КОЛАНЪТ!

Бе широк кожен колан с голяма, тежка, ръбата тока от месинг. Купил си го бе от някакъв битпазар. Едва ли щеше да пробие с него черепите на Чин, Чан и Чун, но с Плачльо нещо можеше да излезе. Трябваше обаче да му падне от близо.

Трябваше да накара този нещастник да си покаже лицето. Но, тогава какво? Сети се за тримата китайци със стоманените си дискчета. Внимавай, Шарки.

Мисленето го уморяваше и той затвори очи и реши да почине. Чу някой да минава по коридора. Обърна глава към вратата, както лежеше с полузатворени очи.

Мъжът, който я отвори и застана на прага, бе нисък и дебел, с измачкан сив костюм с разкопчано сако. Коремът му бе увиснал над колана. Дебели, отблъскващи устни, високи скули, жабешки очи. Това значи бе тялото към вече познатия глас. Шарки се почувства по-добре.

Тогава видя и 9-милиметровия маузер, втъкнат в колана на дебеланкото.

Киршман погледна към Шарки с презрение. Де Лароза току-що бе сдъвкал финансиста си: „Пет дни, как не. Отговорът ми трябва до сутринта.“

Киршман се бе почувствал унижен.

Той извика Люнг и китаеца с превързаната ръка слезе от палубата. След малко дойдоха и другите двама.

Значи излизат и тримата наведнъж. Добре.

Киршман подаде на Люнг тръбичката с миризливи соли и кимна с глава към Шарки. Шарки стисна очи, преструвайки се, че е още в безсъзнание. Усети как развързват крака му. После острият дъх на амилнитрат опари носа му и той неволно дръпна глава настрана.

— Събуждай се — каза дебеланкото, отново настанен на тъмно.
— Време е за втори рунд.

Вдигнаха Шарки на крака, сложиха го на стола и го завързаха. Чувстваше се като парцалена кукла в ръцете им.

— Виж се на какво приличаш — каза дебеланкото. — Докога си мислиш, че ще издържиш така? Нищо не става от теб.

Шарки не отговори.

— Пак те питам, къде е жената? — Киршман вече почти крещеше.

Шарки стисна зъби.

— Къде е тя? — изпищя Киршман с почти котешки звук в паническият тон на гласа си.

Някои го стяга да бърза.

— Глупак — изплю дебелият. — Jaw sao.

Люнг вдигна точилото и острието на ножа писна по метала. Звукът разкъса нервите на Шарки. Пръстът му започна да тупти в очакване. Буцата страх бе заседнала в гърлото му.

Китаецът заби ножа в масата близо до пръста му и зачака.

— Kan ni ti ch'ua ra — каза Киршман.

Този път Шарки усещаше по-добре какво става. Той чу как ножът срязва костта миг преди болката да закове своя нож в ръката чак до рамото му. Каютата се завъртя пред очите му и той изстена през стиснатите си зъби в полуагония. Пръстът му бе вече безчувствен, когато Люнг го обгори.

Шарки падна напред с отпуснато тяло. Почувства как го развързват и го хвърлят на леглото. Отново завързаха крака му.

Той бе на път да припадне отново, усещаше как бавно се плъзва в черната яма. Замисли се за Гризача и гневът му го задържа в съзнание няколко минути. После отново започна да се отнася. Спомни си за дебелия и маузера в колана му. И това се оказа полезно, помогна, но дрямката пак го налегна.

Замисли се за Домино, което също подейства. Заслужаваше ли си тя всичките тези жертви? Отговори си на въпроса веднага. Да. Ами записът с китайската оргия? Сега вече това бе ясно. Мъжът, който се

опитваше да я убие, е бил с нея през онази нощ. Но защо тя го защитаваше?

Най-лошото мина и съзнанието на Шарки започна да се прояснява. Цялата му длан бе като пулсираща буца, прикрепена нарочно към ръката му. Опита се да не ѝ обръща внимание, да се концентрира върху дебелия.

Трябва да има начин това говедо да се вкара тук.

Разбира се, че има, глупчо. Тези с дръпнатите очички, в тях е отговорът.

Те не знаят английски. Дебелият знае. Той ще те чуе, нали?

Точно така.

Той се завъртя на една страна с гръб към вратата, разкопча със здравата си ръка токата на колана и бавно, сантиметър по сантиметър, започна да го изтегля от гайките. Коланът най-после се освободи и той се отпусна за миг.

Лежеше на лявата си страна. Единственият начин да вложи малко сила в удара си, при положение, че ще е с гръб към вратата, изискваше да удари със сакатата си ръка.

Исусе Христе!

Той притисна свободния край на колана в дланта си, стискайки зъби от болка и го задържа там с палец. С лявата си ръка бавно нави кожената лента около юмука си, докато останаха около петнайсет сантиметра. Тежката метална тока висеше на края на колана като топка на въженце.

Един удар, момчето ми, толкова ти се разрешава. И не забравяй Чин, Чан и Чун. Те няма да висят навън и да си сърбат чая.

Всяко нещо с времето си.

Това бе единствената му възможност и трябваше да я оползотвори. Вземеха ли колана, с него бе свършено.

На палубата отгоре пак имаше раздвижване. Чин, Чан и Чун сигурно си правеха домашното. Дебелият пак говореше по телефона. Гласът му се бе вдигнал с една октава нагоре. Бе в паника.

В маузера имаше осем патрона, един бе използвал в онзи тъмен коптор.

По два за Чин, Чан и Чун.

Един за дебелия.

Един за въжето.

Хайде, момчето ми. Хващай бомбата с две ръце. Часовникът ѝ вече тиктака.

Той чу как дебелият затваря телефона. Минаваше по коридора. Шарки се завъртя почти по лице. Сви единия си крак в коляното.

Дебелият бе до вратата. Щеше да влезе.

Шарки изпъшка.

Дебелият пристъпи по-близо до вратата.

Шарки пак изохка, този път по-тихо.

Дебелият влезе.

— Помощ — прошепна Шарки.

После чу гласа на дебелия зад себе си, близо до ухото си.

— Адресът, Шарки. Къде е Домино? Каж ми и ще ти помогна.

Още малко към мен. Две педи.

— Домино?

— Майната ти! — каза дебелият и се наведе още по-близо, с влажни от слюнка устни и ококорени от яд очи.

Шарки изви рамене, обърна се, и замахна с все сила със свитата си ръка. Коланът изплющя, токата описва голяма дъга и се връза в носа на Киршман. Носът му се пръсна като рохко яйце. Костта бе строшена. Кръвта шурна като вода от помпа. Дебелият мъж изпищя от болка, а очите му се облешиха от ужас, когато видя, че Шарки протяга ръка към пистолета на колана му.

Пръстите на Шарки усетиха дръжката на пистолета, но Киршман вече залиташе назад. Шарки се опита отчаяно да сграбчи пистолета, извади го от колана, но той падна на пода. Скочи лежешком от леглото и грабна автоматичния пистолет, докато Киршман се мъчеше да се задържи за дръжката на стола.

Вече се чуваше как китайците тичат насам. Той стисна пистолета и го насочи към Киршман. От разкъраваното лице го гледаше самият ужас.

— Моля те! — изпищя Киршман миг преди изстрела. Куршумът влезе през брадичката, мина през устата и заседна в мозъка му. Той падна по гръб със замръзнало в ужас лице.

Шарки се сгърчи на леглото, приближи дулото на сантиметър от възела до глезена си и пак стреля. Топлинната вълна от изстрела обгори ставата му. Въжето се бе разпаднало.

Люнг скочи на прага грациозно като балетист и още във въздуха прокара ръка край колана си и в нея блесна стомана. Шарки стреля в мига, в който дискът се завъртя към него, и усети как той разреза върха на рамото му. Заби се в дървото зад него. Куршумът улучи Люнг в гърдите, разтърси го, но не го спря. Той пристъпи напред, като пак протегна ръка към колана си. Шарки усети как маузерът подскочи и пак изрева в дланта му. Този път простреля Люнг в стомаха. Китаецът не издаде и звук. И от двете рани шуртеше кръв. Той пак се приближаваше.

Господи, сякаш стрелям по слон!

Капачката на коляното му, идиот такъв!

Шарки свали пистолета и със следващия изстрел разкъса коляното на Люнг. Падайки, той се протегна да хване Шарки за глезена. Шарки доближи маузера на няколко сантиметра от слепоочието на Люнг и стреля. Китаецът умря, без да издаде никакъв звук.

Пет изстрела.

Оставаха три.

Той бе вече станал на крака, когато вторият китаец се втурна през вратата. Шарки прекрачи трупа на Киршман и преобърна масата, залягайки зад нея, когато китаецът изпрати по него три диска едновременно, които се забиха в плота на масата. Шарки се изправи на колене и стреля право в лицето на китаеца, но той се движеше твърде бързо. Изстрелът удари долния край на челюстта му и отнесе половината му ухо.

Оставаха два.

Китаецът скочи към него, ритна масата и я разцепи на две, докато Шарки отскочи назад, притиснат до леглото. Китаецът се издигна над него с вдигната нагоре ръка. Свитият юмрук тръгваше надолу към Шарки, когато пистолетът гръмна и лявото око на китаеца се пръсна. Той падна през главата на Шарки и умря с лице, заровено в леглото.

Шарки се извърна към вратата. Третият бе там. Очите му блестяха под качулките на клепачите му на по-малко от три метра от Шарки.

Оставаше му един изстрел.

Шарки завъртя пистолета и го хвана с две ръце, коланът още висеше на едната от тях.

Китаецът се отдръпна и изчезна. Шарки скочи към вратата и стигна до коридора точно на време, за да види как противникът му се провря през люка към палубата. Шарки изтича до стълбата на люка и се спря. Наостри слух.

Тишина.

Китаецът също не помръдваше. Бе скочил на покрива на каютата и бе замръзнал над люка. Стоеше, изпънал всеки мускул, приведен в класическа карате поза със стегнати в юмрук пръсти. Чакаше.

Шарки провря поглед през люка и огледа кърмата. Китаецът не бе там. Нямаше къде да се скрие. До перилата на борда имаше голям аварийен сандък. Два резервоара за гориво на кърмата. Нищо друго.

Той погледна нагоре, зачуден дали китаецът не е там. Имаше още един патрон, а азиатецът сигурно разполагаше с Бог знае колко от тези коварни дискчета.

Шарки можеше и да рискува, да изскочи на палубата, да се превърти каубойски и да го гръмне в движение в стил Джон Уейн.

Самоубийство.

Трябваше да го засече отблизо и да го отстрани с един изстрел.

Китаецът припълзя към носа на яхтата, тих като дим.

Шарки реши, че колкото повече чака, толкова повече шансовете му намаляват. Противникът му бе обучаван в търпение. Можеше да чака и чака, докато Шарки отмалее така, че да не може да се помръдне. Търпението на Шарки се изчерпваше. Ако пропилееше последния си изстрел, китаецът можеше да го убие с големия пръст на крака си. Той погледна към аварийния сандък. Може би там щеше да има нещо, което да се използва като оръжие. Брадва или кой знае какво друго.

Пръстите му започнаха да пулсират. Нервите му бяха на ръба.

Пробвай със сандъка. Ако е празен, дай най-добрия си изстрел и скачай зад борда. Може пък този кучи син да не знае да плува.

Шарки се изкачи до върха на стълбата, поколеба се за миг и се втурна през люка към аварийния сандък. Погледна назад през рамо. Китаецът пристъпваше по покрива в обратна посока, на около петнайсет метра от него. Шарки се хвърли към кутията и вдигна капака.

Китаецът се стрелна към него като антилопа.

Шарки си позволи две секунди инвентаризация. Одеяла, спасителни пояси, ракетен пистолет, шишета с вода, радио... *ракетен пистолет!* Той го грабна и го отвори. Бе зареден.

Китаецът скочи от покрива и се приземи на бегом.

Трябваше да бъде спрян. Шарки опря пистолета на капака сандъка и се прицели в най-голямата мишена, която имаше пред себе си — гърдите на китаеца. Маузерът изрева и Шарки чу как куршумът се забива на място. Китаецът бе съборен настрани. Той падна и се плъзна край Шарки към перилата на борда.

Ръката на Шарки трепереше, очите му бяха замъглени от болка. Видя как китаецът скача на крака. Насочи ракетния пистолет към него и стреля. Сигналната ракета се усука в тънка спирала през късата цев. Китаецът се изви и горящата ракета протри гърдите му, обгори бялата фланелка и се заби в клапана на единия от резервоарите за бензин. Капачката изхвърча, отприщвайки поток от гориво. Газта удари огъня от ракетата и избухна в пламъци. Разсеян от внезапния пожар, китаецът се спря за момент и в този миг Шарки стреля отново. Втората ракета намери китаеца право в гърдите, разби ребрата му и се загнезди там, като го събори назад към перилата. Той се задържа за миг за тях, докато фосфоресциращата ракета съскаше в гърдите му, и после падна назад в езерото. Шарки погледна към тъмните води. Ракетата продължаваше да гори буйно, изпращайки вихри от мехурчета към повърхността на водата, където те се пукаха и изпускаха миризливия си дим. Китаецът потъваше все по-дълбоко в езерото и тлеещата ракета ставаше все по-малка и по-малка.

Секунда по-късно резервоарът гръмна.

Взривът изпрати Шарки по средата на палубата. Кълбо от огън плъзна от пробития контейнер и полази към мачтата и свитите платна на яхтата. Платът веднага се запали.

Шарки изтича до другия край на яхтата и погледна през борда. На понтонен кей бе вързана надуваема моторна лодка.

Ключовете. Сигурно са в дебелия. Шарки се втурна към каютата и прескочи цялата стълба. Киршман все така лежеше по гръб, вперил безжизнения поглед на обезумелите си очи в тавана. Шарки претърси джобовете му със здравата си ръка и намери не една, а две връзки ключове.

И другият резервоар експлодира. Огнени отломки хвъркнаха по палубата и паднаха и през люка. Шарки изтича напред през голямата каюта и излезе през люка на носа. Прескочи перилата и стъпи на понтонния кей.

Китайската яхта гореше като пергамент. Парчета от горящите платна се понесоха над главата на Шарки и изсъскаха на повърхността на езерото. Той започна да пробва ключовете и най-после намери нужния, запали мотора на малката лодка и изви волана надалеч от горящата яхта. Надуваемата лодка тръгна рязко, разкъсвайки малкия понтон, и запърпори през езерото.

Шарки не погледна назад. Включи фара на носа на лодката и потъна в тъмнината.

Възбудата от бягството и студеният вятър държаха Шарки нащрек. Ориентирайки се по брега на езерото, той трескаво обикаляше многобройните му заливи, като се стараеше да избягва плитчините. Мина близо час, преди да забележи мигащата светлина на дока.

Спря успоредно на кея, излезе от лодката и я завърза за халката. Лесно бе да се намери колата на дебелия — по това време на годината на паркинга имаше само пет-шест автомобиля. Той я отключи и седна зад волана. Зави му се свят. *По дяволите, дотук стигнах, сега остава да припадна.* Вълната премина, той включи нагряването, запали двигателя и залепи педала на газта за пода. Колата изхвъркна с писък от паркинга.

Взе сто и двайсете километра до Атланта за по-малко от час.

В бунгалото, изглежда, нямаше лампа, която да не свети. Ливингстън бе отворил предната врата и стоеше на прага с изваден пистолет, когато Шарки излезе от колата.

— Стой на място — изкрещя той.

— Аз съм, Шарки.

— Шарки! Къде беше по дяволите? Къде е Гризача? Какво...

Шарки се олюля на светлината на входната лампа и Ливингстън преглътна остатъка от изречението си.

— Божичко, какво е станало с теб?

— Няма да повярваш, като ти кажа. Тя тук ли е?

— Разбира се, че е...

Шарки нахълта покрай него в къщата. Домино излизаше от спалнята с подпухнали от безсъние очи.

— О, слава Богу — каза тя и чак тогава забеляза пламналите очи на Шарки, искрящи от болка и ярост, хлътналите му бузи, небръснати от два дни, разкъсаното му, кървящо рамо и кървавия парцал, който висеше от китката му.

Той застана пред нея, треперещ от свръхнапрежение, умора и яд.

Ливингстън затвори вратата с шут и прибра пистолета си.

— Какво, по дяволите, се случи, Шарк?

— Гризача е мъртъв — каза Шарки. — Очистиха го както и Тифани. С рязана пушка.

— Трябва да се обадя на Фриско. Вас двамата ви търсят вече цяла нощ.

— Не се обаждай никъде още.

— Къде беше? — попита Домино. В очите ѝ бяха започнали да се събират сълзи.

— Къде съм бил ли? Ще ти кажа къде съм бил, мила госпожице. Най-добрият ми приятел бе застрелян от засада. Аз бях пребит, отвлечен, хвърлен в една яхта насред езерото, а трима ненормални китайци ми отрязаха пръста на ръката. Убих четирима души, взривих яхтата и откраднах кола. С две думи, прекрасна нощ изкарах. А знаеш ли защо? Защото всички търсят *теб*, затова.

Очите му святкаха лудо от посивялото му лице.

— Трябва да те закараме в болница — каза тя.

— Болница? В никаква болница не искам да ходя. Искам отговори! Кой от твоите познати има китайска яхта? Кой от тях има азиатски убийци, които да му вършат мръсната работа? Кой прави *китайски оргии*? Твоето приятелче, Конфуций, ето кой! Ти ме излъга. Каза ми, че копелето заминало за Европа. Защо? Не разбираш ли, че той е зад всичко това, че той се опитва да те убие!

Той смъкна кървавата превръзка от ръката си и вдигна обгореното чуканче на кутрето си на педя от лицето ѝ.

— Ето, виж. И това е негова работа.

Тя изстена и извърна очи към стената. Той я грабна за рамото и я завъртя обратно.

— Виж го добре. Не обръщай глава. Защото толкова струва животът ти. Това плюс моя малък приятел, който цял живот и муха не бе убил, а умря като куче във воняща комунална квартира, гръмнат в лицето. А Тифани, защо забравяш за Тифани?

— Спри, моля ти се — проплака тя.

— Аз да спра? Та ти прикриваш точно тези копелета.

— Успокой топката, Шарк — каза Ливингстън и се приближи до него.

Той се обърна към партньора си и каза:

— А най-невероятното, Арч, е, че всичко бяхме разнищили. Бяхме точно на следата. Онзи макарони, изкормвачът, Скарди, той е

връзката тук. Точно го бяхме хванали за топките каза той и се обърна към Домино — и а-ха да ги откъснем, и ти ме излъга.

— Не...

— *Глупости*. Каза ми, че онзи тип заминал за Европа, че нямал нищо общо с това. Ако ми бе казала името му, ако бе играла честно, както аз имах глупостта да направя, Гризача сега щеше да е жив. Можехме да го спипаме този кучи син още снощи. Но аз ти повярвах. Каза ми... Повярвах ти. Откъде можех да предполагам? Трябваше да се сетя... По дяволите, толкова ли си хлътнала по него, че да искаш...

Гневът му избухна като бомба и той замахна към нея със здравата си ръка и я удари през лицето така силно, че я залепи на стената. Ливингстън го сграбчи за ръката.

— Спри, Шарк, по дяволите. Държиш се като ревнив любовник.

Шарки се облегна на него. Ръката му пулсираше, а главата го цепеше непоносимо. *Така ли бе наистина, ревнуваше ли?* Той поклати енергично глава.

— Нищо подобно, няма такова нещо. Твърде много лъжи се събраха. Няма вече честна игра. Само лъжи.

— Шарк, успокой се. Трябва ти...

— Скарди ми трябва. И онова проклето копеле, което го е извикало. Искam ги, а ако не мога да ги докопам по закон, с голи ръце сам ще им изтръгна сърцата. *Трябва да им го върна!*

Той се обърна пак към Домино и я изгледа свирепо. Пред нея стоеше един друг Шарки, какъвто тя никога не бе виждала. Нямахте и помен от дяволитата усмивка, от грубичкия чар. На тяхно място бе дошла сурова сила, която я плашеше — без капка елегантност, финес, разум или предпазливост.

Той се облегна на стената. Коленете му трепереха, целият омекваше като кал, тялото му подскачаше, полазено от трънки, разсъдъкът му бе на ръба на лудостта и съсредоточен само в едно — да унищожава. Сега събираше последни сили от почти нагонната си нужда за мъст. Стаята заплува пред очите му.

Той погледна към Домино.

— На кого се обади?

— К-к-какво?

— На кого каза? Казала си на някого за мен. От теб са разбрали. Затова ме подгониха, мамка им. Нищо ли не разбираш? Подмамиха ме,

като устроиха засада на най-добрия ми приятел. Казали му, че само аз мога да отида с него. Не Арч, не Папа или Фриско. А аз.

Той вдигна сакатата си ръка към нея.

— Ти си ми окачила мишената на врата. Казала си на някого името ми. — Той не можеше да спре тремора. Отново го обля пот. — Щяха да ги отрежат всичките. Тези шибани маймуни искаха да ми режат пръстите един по един, докато им кажа къде си. Не ти се вярва, а? Без пръстчета. *Кой е той?*

— Моля ти се — каза тя. Вече плачеше неудържимо. — Остави ни да ти помогнем.

— Само ти можеш да ми помогнеш. Името му. Просто ми го кажи.

Пръстите му се впиха в рамото ѝ.

— Де Лароза — прошепна тя. — Виктор Де Лароза.

Всичко ставаше твърде бързо. *Можеше ли и Доналд да е част от това? Разбира се — нямаше как да не е.* Нали точно на Доналд бе дала името на Шарки, не на Де Лароза. И въпреки това можеше ли да се намери друго обяснение? Трябваше ѝ време, за да осмисли всичко.

Шарки започна да се олюлява като мъртво пиян. След върховното напъгане сега чувстваше как потъва.

— По дяволите — каза той с празен глас. — Как да не се сетим? Никога не съм чувал шибаното му име. — Той погледна към Ливингстън. — Обещай ми, Арч, обещавай ми, че няма да тръгнете след тях без мен. Кажи на Фриско, кажи му този път никой да не си пълни кошницата с моите яйца.

— Разбира се, Шарк, само се успокой.

— Обещай ми, по дяволите.

— Обещавам.

— И не му давай да бие отбой утре сутрин. Накарай го да продължи, чу ли?

— Добре.

— Трябва ми само... трябва да поспя... час-два...

Той пристъпи към Ливингстън и краката му се подгънаха. Потъна в силните ръце на чернокожия полицаи.

— Къде тръгнахте всички? — каза той и изгуби съзнание.

Когато Шарки се събуди първия път, Вейката седеше на леглото до него, отворил голямата си черна чанта, и мереше кръвното му. Шарки огледа стаята — цялата бе в мъгла. Някакви лица ту се появяваха, ту изчезваха в маранята.

— Какво по дяволите търсиш тук, Вейка? — каза Шарки. — Умрях ли?

— Не съвсем. Но не помня друг да се е опитвал така упорито.

— Нищо ми няма. Само... само съм...

— Уморен?

— Да, това е.

— Колко му е, лека умора. Тотален шок. Кръвно налягане като баскетболен резултат. Дребна работа.

Той извади спринцовка от чантата си.

— Какво си решил да правиш? — запита Шарки уплашен.

— Антибиотик. И малко приспивателно.

— Недей... трябва да... сбуде...

— Среца ли имаш в пет сутринта?

— Никоданемипипа...

— Няма.

— Арш...

— Тук съм, момчето ми.

— Нишо... непрайте... бесме...

— Няма.

— Ще се оправи ли? — каза Домино.

— Има кондиция като на кон. Предполагах, че е загубил повече кръв. Дръжте го на топло, за да не изпадне пак в шок. Ако преживее до обяд, ще живее цяла вечност.

— Аз ще го топля — каза тя.

Той усети иглата в ръката си и топлината от течността изпълни тялото му. Стаята се олюля и той пак изпадна в безсъзнание.

Сънуваше. Несвързан сън, без смисъл или послание. Лица изплуваха пред него, размиваха се и изчезваха. Гризача. Дебелият мъж на яхтата. И над всички сякаш през димна завеса гледаше Домино. Гореше. После изведнъж му стана студено и затрепери.

— Няма нищо, няма нищо — каза тя, щом той отвори очи. В стаята имаше само една лампа, някъде в ъгъла. Трудно му се удаваше да отдели светлината от сянката. Още една тръпка го полази.

— Спокойно — каза тя. Говореше тихо и той усети как ръцете ѝ разтриват леко тялото му.

— Студено — каза той.

— Това е спирт — каза тя. — Опитвам се да ти пресека треската.

Устните му бяха като опърлени, а в гърлото сякаш имаше пепел. Изобщо не можеше да преглътне.

Тя подложи длан под главата му, повдигна го и поднесе чаша студена вода към устните му. Той жадно отпи на големи глътки.

— По малко — каза тя. Протегна се към нощната масичка, където взе от купата една бучка лед, уви я в марля и я долепи до устните му.

— Можеш да я смучеш леко — каза тя и отпусна главата му към възглавницата.

Тя изля още спирт върху ръцете си и започна да разтрива гърдите му, прокарайки леко пръсти по горещата му кожа.

Той затвори очи. Треската преминаваше. Той усещаше как напуска тялото му.

— Хей — каза той, без да отваря очи.

— Хей — повтори тя в отговор.

— Извинявай.

— За какво? Че ми спаси живота ли?

— Че те ударих. Тъпо беше.

— Моля те, няма нищо.

— Не, мисля, че...

Думите му заглъхнаха, сякаш пак бе заспал.

Тя докосна бузата му, после челото. Температурата, изглежда, бе спаднала. Пригответи се да стане от леглото, но пръстите му стегнаха китката ѝ.

— Мислех, че спиш.

— Не. Мисля си, че май това бе от ревност.

— Шарки, не трябва...

— Трябва да ти кажа за Гризача. Той изобщо не трябваше да е там...

Тя долепи показалец до устните му.

— Недей, моля те. Арч ми разказа всичко за него. Съжалявам. Безкрайно съжалявам.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя извърна лице от него. Буца заседна на гърлото ѝ и тя разбра, че вече трудно ще може да каже нещо.

— Важното е те да бъдат спрени, нали?

— Да — тя се наведе над него, а сълзите се стичаха по бузите ѝ и падаха на гърдите му. Той отвори очи и я погледна. После протегна ръка и избърса сълзите ѝ с палец.

— Недей.

— Искам да знаеш. Имаш право да знаеш. Беше като... — тя преглътна шумно и искаше да престане да плаче, но сълзите просто не спираха да бликат от очите ѝ — ... беше сякаш...

Той я придърпа нежно и тя склони глава на гърдите му. Сълзите ѝ се стичаха по тях.

— Той бе много добър с мен. Дълго време. И мислех... не можех да допусна, че може да има... нещо...

— Единственото, което исках да знам, бе името му. Какво е било... между вас двамата... не е моя работа.

— Но аз искам да е.

— Не ме интересува, мила.

— Божичко — каза тя. — Само веднъж всичко да свърши. Искам да приключа с всички тях. Повече не искам да виждам нито Нийл, нито...

Той разтри врата ѝ с отмалялата си ръка.

— Скоро и това ще стане.

И пак заспа.

Стаята бе тъмна. Тя бе изключила лампата. Той се обърна, усети, че Домино е до него и въздъхна.

— Имаш ли нужда от нещо? — запита тя.

— По-добре съм — каза той. — Малко съм замаян. Колко е часът?

Той почувства как ръцете ѝ се увиват около гърдите му и тя се приближи до него. Разбра, че и двамата са голи. Бе сложил ръка върху нейната.

— Не мисли за времето.

— Хубаво е до теб. Меко. И топло.

Той усети студената ѝ ръка върху челото си.

— Още имаш температура — каза тя. — Но спада.

— Да.

Тя сложи ръка върху неговата и я стисна. После приближи глава към него. Той почувства косата ѝ до лицето и също се притисна до нея.

— Благодаря ти за грижите — каза той.

— Ъम्म.

— Аз...

— Шшшщ.

— Няма.

— Заспивай.

— Искам да ти кажа нещо, преди... пак да заспя. За Гризача. Ти не беше виновна. Просто всичко отиде по дяволите.

— Моля ти се. Заспивай.

— Да. А онзи път в магазина, когато говорихме за първи път, въ...

Той приближи глава по-близо до нея и както лежеше в тъмното, започна пак да се унася и секунда преди да заспи, промълви:

— Обичам те.

Събуди го светлина — тънък сноп лъчи откъм банята. Той вдигна китка, за да види колко е часът, но часовникът му го нямаше. Някъде течеше вода. Той се раздвижи, протегна ръка към Домино, но мястото беше празно. После я видя, гола на вратата на банята, с мокро парче плат в ръка.

— Треската ти премина — каза тя. — Само трябваше да те подсушавам.

Тя се приближи, седна до него и постави влажния плат на челото му. Наведе се над него, притискайки гърди в неговите. Целуна го по шията, после по сухите устни. Мушна се в леглото до него.

Действието на приспивателното отминаваше. Шарки забрави за болката в ръката си, забрави за треската, за чудовищната умора. Прегърна я, целуна устните ѝ, а тя протегна ръка, погали гърба и дупето му и го придърпа към себе си.

Усмихна се.

— Мисля, че се възстановяваш.

— Дори и да умра, това ще е хубава смърт.

— Много — каза тя.

Тя преметна крак през кръста му, прокара ръка между краката му, помилва го, изправи го към себе си и започна да се люлее напред-назад.

Този път Шарки не можа да заспи.

— Колко е часът?

— Четири и половина.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Не бих казала, че бе точно така през цялото време.

— Добре, колко време прекарах в нокаут?

— Близо дванайсет часа. Как се чувстваш?

— Струва ми се, че ще успея да се вдигна.

— Преди час доста добре се справи.

— Искам да кажа да стана на краката си.

— Да ти помогна ли?

— Трябва да взема душ.

— Аз те окъпах в спирт заради треската. Сега миришеш като бебе.

— Трябва да се обръсна.

— Обръснах те.

— Трябват ми някакви сносни дрехи.

— Арч отиде до вас и донесе.

— Очевидно станал съм на почит.

— Аха.

— Ами Фриско? Папа?

— Чакат те. В дневната.

— Продължаваме ли?

— Допускаш ли, че Арч ще наруши обещание, дадено на болен приятел?

— Кажим им, че след минута съм при тях.

Събраха се в дневната на Хейзъл. Всички изглеждаха по-добре. Бяха се измили и поспали. Първоначалният шок от смъртта на Гризача бе преодолян.

Шарки бе с единствения си костюм — от туид, с бежова риза и тъмнокафява вратовръзка.

— Защо си решил да донесеш точно неделния ми костюм? — запита той Ливингстън.

— Ще ходим на парти.

— Парти?

— Планът е готов — обади се Фриско.

— План?

— Нека ти разкажа това, което не знаеш, Шарки — каза Фриско. — Първо, този Де Лароза съвсем не е някаква дребна риба, разбираш ли? Човекът е голяма клечка. Искam да кажа, влиятелен. Държи половината свят за топките. Недосегаем е. И той е сиамският близък на Доналд Хочинс.

— Сенаторът?

— Който ще оповести кандидатурата си за президент — каза Домино.

— Господи! В какво сме нагазили?

— Е — започна Фриско, — зависи. Можем да излезем с букет рози, можем и да потънем в казана с лайната, да ме извиняват дамите.

— Някой да ми обясни какво става — каза Шарки. Все още се чувстваше отпаднал, като човек, който е спал твърде дълго.

— Добре, на мен се пада честта — каза Фриско. — Най-напред, знаем, че можем да вържем Скарди за убийството на Тифани, ако го спипаме. Също и за Гризача. Макар че още не сме го намерили, мисля, ще можем да му го натресем заради оръжието. Между другото, снощи и аз забих няколко коша най-сетне. Оня педераст, артистът, правеше залаганията в клуба „Матадор“. И него спипах. Държах го под прожектора през цялата шибана нощ, да ме прощават дамите, и към девет часа тази сутрин пропя като Франк Синатра. Значи, правел залаганията на този Киршман, който работи за Де Лароза. Голяма клечка. Така че, ако спипаме този Киршман, може и да вържем тенекията за опашката на Де Лароза. Не щеш ли, има и друга връзка. Колата, която си свил, е регистрирана точно на името на Киршман.

— Имате ли описанието му? — каза Шарки. — Как изглежда?

Фриско отвори бележника си и разгърна няколко страници.

— Ето го. Метър и шейсет и седем — метър и седемдесет, започва да оплешивява, тлъст, според артиста. Същият този актьор, Донегън, обикаля гей баровете и води на Киршман свежа кръв, за което му плащат повече, отколкото на нас двамата с теб, взети заедно. Какво ще кажеш?

— Боя се, че може и да се окаже трудно да намерим този Киршман — каза Шарки. — Ако е същият, за когото си мисля, в момента лежи на дъното на езерото с дупка в главата.

— Той бе един от тях ли? — попита Ливингстън.

— Шефът им отговаря точно на описанието. Същинска свиня.

— Чиста работа — каза Фриско. — Работата е там, че в момента и с конец не можем да вържем този Де Лароза към някой от тях. Всичко, което имаме, са обстоятелства. Знаем, че са се познавали с Киршман — той е бил там, а другият тук, че притежава половината свят, но нищо от това не ни върши работа. Ако не сграбчим Скарди и той не пропее, Де Лароза си взема шапката и си отива по живо по здраво като момченце. Прекъснал е всички връзки с останалите.

— Яхтата чия собственост беше?

— На корпорацията на Де Лароза. Но той винаги може да прехвърли всичко на Киршман. Трябва ни някой отвътре.

— Ти на кого каза за мен? — обърна се Шарки към Домино.

За момент те впиха поглед един в друг. Домино усети как очите му стегнаха в обръч сърцето й.

— На Доналд Хочинс.

Шарки подсвирна.

— Значи и той е вътре. И ще се кандидатира за президент?

— Да — намеси се Фриско, — но в тази шибана мрежа, да ме простят дамите, всичко изтича като през китайска оризова хартия. Домино е била с Хочинс в нощта, когато гръмнаха Тифани. Той очевидно не е знаел какво става по това време. Трябва да са го намесили в цялата работа, след като се е върнал.

— Ти си била любовница на Хочинс? — обърна се Шарки към Домино.

— Нещо такова.

— Хубава компания си избираш.

— Самият ужас — каза тя.

— Разбрахте ли защо гонят нея през цялото време? — запита Шарки.

— Имаме една-две идеи. Възможно е Коригън да е вдигнал мерника на Де Лароза. Как, не знаем. Домино смята, че ударът може и да е станал пред къщата на Де Лароза и тя е видяла как Скарди натъпква трупа на Коригън в кола. Било е Празникът на вси светии, така че времето пасва.

— Мисля, че има още нещо — каза Домино. — Мисля, че са се страхували от мен заради връзката ми и с двамата.

— Добре, какво имаме тук?

— Нищо за Де Лароза. Скарди е вътре, но само ако успеем да се доберем до него. Хочинс? Засега той само е бил тревога по Домино, след като му е омръзнало да се чукат. Прощавай за израза, но разбираш какво имам предвид. Както и да е, засега не можем да спипаме Де Лароза и ако в този момент прехвърлим случая на онзи кретен Хенсън, отсега виждам как ще започне да сере тъмносини ябълки. Случаят е приключен, а Де Лароза и Хочинс са чисти. Трябва да вържем тези копелета един за друг, и то здраво.

— Ето го и плана — каза Ливингстън. — Всъщност Домино сама го предложи. Де Лароза има някакъв увеселителен парк в сградата си. Според приказките досега трябва да е нещо голямо. Цял ден само за това говорят по телевизията. Довечера е премиерата — с бал с маски и важни клечки от цял свят. И ако Домино се покаже там, а тя има покана, тъй че това няма да е трудно, и те я видят, сигурно ще решат да се насочат към нея.

— Ти ли даде идеята? — каза Шарки.

Домино кимна утвърдително.

— Твърде е рисковано.

— И ние това казахме.

— Работата е там — каза Фриско, — че ако Киршман е „капут“, както ти казваш, всички оставаме сами в лодката насред реката от лайна, и то без гребла. А ако са хитри и се отърват от Скарди, тогава няма да можем да ги пипнем дори за това, че не са спрели на знак „стоп“. Остава само да отидем при Джаспърс, да му постелем всичко, да прехвърли случая на Бюрото и да стискаме палци, че ще направят нещо.

— В никакъв случай! — отрязва Шарки.

— Значи само нейната идея ни оставя някакъв шанс, Шарк — каза Фриско. — След тази нощ оставаме голи. Вече работим на вересия. Времето ни изтече. Ако намери някой нещо от яхтата, или ако трупът на Ейбъръмс изникне, край.

— И какво ще правим — запита Шарки, — ще цъфнем там и ще чакаме да предприемат нещо?

— Ще ги подлудим — каза Ливингстън.

— Как?

— Ще ги оставя да ме видят, после ще се изгубя в тълпата — каза Домино. — Ще го направя на няколко пъти, така че да не им даваме мира. Аз ще съм маскирана, а ти ще си с костюм и също с малка маска. Ще бъде забавно.

— Забавно! Тези хора не се шегуват.

— Така е — каза Фриско. — А съдейки по някои техни ходове от последните дни, съвсем не се плашат да поемат сериозни рискове. Шарки, ти ще се залепиш за нея като кравешко лайно. Ще имаш микрофон с предавател, а ние с Арч ще сме във фоайето, ако някой реши да драсне. Папа ще се опита да разбие врата, ако се наложи. Ако нещо стане, там вътре ще сме като морски пехотинци.

— Не знам... — каза Шарки.

— Е, войска, нека решаваме какво ще става, защото до шоуто остават около два часа. След това или сервираме всичко на Джаспърс, или се нареждаме за помощите за безработни.

Мощните прожектори, подредени във формата на арка пред Мирър тауърс, се включваха на вълни и озаряваха с огромни снопове светлина ясното звездно небе. Телевизионни камери, подготвени за предаване на живо, чакаха подредени на триножниците си край червения килим, опънат от тротоара пред сградата до грейналия вход на *Пачинко*!

Знаменитостите бяха започнали да пристигат още в шест часа на частния коктейл, който се даваше горе в надстройката на Де Лароза. Редовните гости бяха дошли също по-рано и сега се изсипваха към четирите асансьора, които щяха да ги отведат при вълшебните врати на царството на увеселението.

Репортерите се стълпиха около Доналд Хочинс в момента, когато той излезе от черната си лимузина. Съпругата му, Елена, както обикновено, остана на задната седалка, изчакавайки фурорът да отшуми. Тя мразеше публичните изяви, мразеше пресата, мразеше всичко, свързано с политика.

Хочинс бе въплъщение на съвършената политическа фигура. Леко дългата му руса коса падаше небрежно над челото му, а широката му усмивка излъчваше искреност. В елегантния си фрак той изглеждаше още по-висок и по-симпатичен от обикновено.

На излизане от колата бе посрещнат от взрив от фотографски светкавици и цяла фаланга от микрофони се забиха в лицето му. Де Лароза разбута тълпата от репортери, за да се ръкува с него.

Сенаторе, вярно ли е, че предстои да направите важно съобщение по-късно тази вечер? — запита един от репортерите.

— Защо не изчакаме малко?... — каза Хочинс, все още с широка усмивка на лице. — Между другото, това е Виктор Де Лароза. Добре ще е да го запомните. Ще го виждате често.

— Значи ще направите изявление, така ли? — запита друг репортер.

— Имайте търпение само още около час — каза Хочинс добродушно. — Досега не съм закъснявал за нищо.

Контингентът от пресата се засмя и се отдръпна, докато сенаторът помагаше на жена си да излезе от седана. Тя се усмихна хладно към Де Лароза, който кимна в отговор и поведе семейство Хочинс по червения килим.

Тя изглеждаше по-възрастна от Хочинс — впечатляваща жена, висока и изправена, макар и малко строга и официална на вид. Имаше сребристобяла коса и черти, които в списанията, понякога наричаха класически. Носеше лъскава бяла рокля и дълго до земята палто от норка.

Вече се приближаваха към входа, когато Хочинс зърна в тълпата край вратата жена, чието лице бе скрито зад релефна маска с високи, червени скули и тънка като цепнатина уста. Бе облечена в дълга златиста рокля в мандарински стил, с огненочервено слънце по средата и очите ѝ го следяха безмълвно през дупките на маската. Той погледна отново към нея, преди да влязат в сградата. Имаше нещо обезпокоително в тази жена.

— Това е значи тандемът — каза Шарки, след като групата на Хочинс се качи в един от асансьорите с форма на куршум, за да се отпрати към приемната на Де Лароза.

— Той се обърна, за да ме погледне — каза Домино с приглушен от маската глас. — За момент се изплаших да не ме е познал.

— Може би роклята е привлякла вниманието му — каза Шарки. — Страхотна е.

— От Хонконг — каза тя.

— Защо ли не съм изненадан?

Влязоха във фоайето и се смесиха с множеството, което чакаше да бъде отведено с асансьорите към *Пачинко*! Бяха странна двойка — Шарки с вълнения си костюм и черно домино на очите и Домино в бляскавата си златиста рокля и с призрачно дегизираното си лице.

— Сигурна ли си, че искаш да продължим тази авантюра? — запита Шарки.

— Късно е да се откажа — каза тя, — а ми е нужна и компенсация.

Асансьорът отвори врати на върха на „Улицата на стълбата“ и още от първия миг Шарки и Домино се оказаха сред карнавал от

гледки и звуци.

Неколкостотин души вече бяха пристигнали и огромното преддверие бе претъпкано. Жонгльори кръстосваха по стъпалата на улицата, подхвърляйки запалени факли. От всяка врата се чуваше музика. Амбулантни търговци предлагаха пощенски картички и дребни сувенири. От готварските сергии се носеше миризма на печено пиле и пикантни ребра.

— Оглеждай се за Папа. Трябва да е някъде на най-горните стъпала — каза Шарки.

Мястото го изнервяше. Бе прекалено голямо. Имаше прекалено много хора. Всичко бе по-опасно, отколкото той си бе представял.

Папа стоеше пред първия павилион и гризеше ребро. Не носеше маска.

— Имаше ли някакви проблеми с влизането? — запита Шарки.

— Не. Можех да смачкам цяла детска градина и пак да вляза без проблеми.

— Къде ти е маската?

— Има неща, които и заради отдела не бих направил.

— Това място е по-голямо, отколкото предполагах — каза Шарки.

— Това притеснява ли те?

— Малко.

— Мен не. По-лесно е да я държа под око. По-трудно ще им е да те забележат.

— Може и да си прав.

— Да не ти е зле? — запита Папа.

— Добре съм.

Само Домино и той знаеха, че на идване бяха спрели в болницата „Грейди“, където Вейката инжектира на Шарки слаб наркотик. „Сега, като те изхвърлиха от «Наркотиците», какво, сам ли започваш да се дрогираш?“ — бе казал докторът. „Искам само да не заспя тази вечер“ — бе отговорът на Шарки. Материалът бе добър. Чувстваше се силен и стегнат, а осакатеният му пръст бе само тъпа болка в края на ръката му.

— Всичко ли помниш? — запита той Домино.

— Разбира се — отвърна тя.

— Запомни, ако ти кажа да направиш нещо, прави го веднага. Не задавай въпроси, може да нямам време за обяснения.

— Тъй вярно, сър — каза тя и козирува.
— И зарежи тези говнярски шегички, да ме простят дамите.
— Да, Фриско е много готин — каза тя.
— Благ е като пръсната от юмрук устна, но иначе си го бива — каза Папа.

— Ще слезем до долния край на стъпалата, ще изпробваме радиовръзката. Може да има доста смущения. Сложи си говорителя в ухото.

— Много е неудобен — каза Папа.

— Сложи го все пак. По-добре да сме готови, когато слязат тук.

Фриско и Арч бяха навън, далеч от тълпата в един вход на завет от вятъра, който духаше на площада. Гласът на Шарки се чуваше високо и ясно по радиото.

— Тук Лешояд Едно за Лешояд Две. Приемаш ли?

— Тук Лешояд Две — каза Папа високо и ясно.

— Лешояд Едно за Гнездото. Добре ли ме чуваш?

— Ясно те чувам — каза Фриско. — Как изглежда това място отвътре.

— По-голямо е и от Астродоум — отговори Шарки. — Невероятно е.

— Е, приятно прекарване. Тук е по-студено от... хм, много е студено тук.

— Добре, нека да сме готови. Всеки момент ще се появят.

В претъпканата настройка на сградата Хочинс изведе Де Лароза на балкона.

— Какво става с Домино? — запита той.

— Нищо. Цял ден нямам вест от Киршман. Но все пак какъв ден беше, а? Този Шарки се оказва по-упорит, отколкото предполагахме.

— Започвам да се безпокоя. Ако е при полицията, те вече сигурно знаят всичко за нас.

Де Лароза се усмихна самоуверено.

— Не се притеснявай. Какво знае тя? Нищо. Отпусни се. Наслаждавай се на гледката. След по-малко от час ще сме преодолели

още един проблем — и в същото време ще дадем на полицията търсения убиец.

— Надявам се да няма повече грешки — каза Хочинс.

— Аз не греша — отговори натъртено Де Лароза. — Аз само поправам грешки.

— Надявам се да се окажеш прав — каза Хочинс и се върна при гостите.

Де Лароза отиде по балкона до спалнята си и взе частния си асансьор до офиса. Чанг го очакваше там.

— Знаеш какво трябва да се направи, нали?

Чанг кимна.

— Помни, той е точен и бърз. Нищо че е стар. Има слух на заек и удря като отровна змия. Когато дойде моментът, действай бързо. Втора възможност няма да имаш.

Чанг пак кимна.

— Не мести трупа, преди всички да са заминали. Опасно е при толкова много хора наоколо.

— Hai.

— Joy shan.

— Dor jeh.

Той излезе тихо от стаята. Де Лароза се върна при гостите и започна да ги насочва към вратата.

— И така — каза той. — Дойде време и за *Пачинко*!

В апартамента за гости Скарди старателно рисувахе клоунска маска върху собственото си лице. Твърде много му се бе събрало — първо на лодката, след това и в тази разкошна затворническа клетка. Вече трябваше да излезе навън, да се движи сред хора, да се почувства пак част от човешката раса. Тази дегизировка щеше да е идеална. Беше се облякъл в шокиращ палячовски костюм, целия на червени и бели райета и с големи помпони вместо копчета. При толкова много грим никой нямаше да го познае, така че спокойно можеше да присъства на откриването.

Вече бе привършил с бялата боя за основа и синьото около устата си и сега си рисувахе големи кръгли червени очи, когато на вратата се почука.

Той се стресна. Отвори най-горното чекмедже и извади своя „Уудсмън“ 22-ри калибър. С пистолет в ръка отиде до вратата и погледна през шпионката.

Пак този проклет китаец.

Чанг държеше сребърен поднос с бутилка червено вино, чаша, тирбушон и бележка. Отвори вратата. Бележката бе адресирана до Хауърд и той я взе в спалнята си, за да я прочете, като държеше китаеца под око в отражението на огледалото на тоалетната маса.

На бележката пишеше:

Желая ти приятна вечер. Виното е за моя сметка.

Виктор.

Какво дебелоочие. Продължи заниманието си, наведен над масичката, докато приключи с грима. Не изпускаше китаеца от очи.

Чанг въртеше тирбушона в тапата, но когато я извади, бутилката се изплъзна от ръцете му. Той успя да я хване във въздуха с рязко движение, но известно количество вино вече се бе изсипало на килима.

— По дяволите! Шибана, тромава китайска маймуна! — излая Скарди. Чанг влезе в спалнята, поклони се за извинение и посочи към банята.

— Стой надалече от мен — изръмжа Скарди. Той стоеше близо до масата, когато Чанг пак посочи към банята и разтри ръце, сякаш се миеше.

— Кърпа ли искаш, невежа маймуно? Върви. Няма аз да ти чистя поразите.

Чанг влезе в банята, взе една кърпа, поля я с вода и започна да я изстискава. Докато водата се стичаше от нея, той пъкна два пръста в ръкава си и извади тънка стоманена тръбичка, дълга около десетина сантиметра, дебела колкото молив. Натисна лостчето в долния ѝ край и стоманено острие, приличащо на шип за лед, изскочи от дръжката. Той го уви в кърпата и тръгна да излиза.

Скарди още се оглеждаше в огледалото, когато чу тихото прещракване в банята. В началото само го регистрира като шум, но после мозъкът му повтори и потрети спомена от звука; и други спомени от далечното му минало нахлуха мигом в съзнанието му.

Сгъваем нож! Шибаната маймуна имаше в себе си сгъваем нож!

Той грабна своя „Уудсмън“, но Чанг бе вече излязъл от банята, мократа кърпа падна на пода и той с една бърза крачка се озова при италианеца. Ръката му описа дъга от нивото на кръста нагоре към гърдите на Скарди. Сребристият метал лъсна в юмрука му. Скарди реагира бързо, направи лъжливо движение вляво и после смени посоката, като се остави да падне настрана, вдигайки едновременно с това пистолета.

Острието вече бе поело по пътя си. Потъна на петнайсет сантиметра встрани от целта си, ниско под ребрата на Скарди. Вряза се дълбоко напред и нагоре и върхът му спря на два пръста от сърцето на Скарди.

Скарди изпищя и опря пистолета до врата на Чанг. Стреля и куршумът разкъса адамовата ябълка на китаеца, раздра главната вена на врата му и излезе от другата му страна. Бликна кървав гейзер.

Чанг залитна назад, но Скарди натискаше пистолета към него, развъртя го леко в раната и пак стреля. Вторият куршум разби задната част на черепа на китаеца и мина през мозъка му.

Скарди изблъска безжизненото тяло назад върху леглото, където то се простря с опънати настрани ръце. Простреля го още три пъти — два пъти в главата и веднъж в сърцето.

Болката бе като нажежена игла в гърдите му. Той изохка, като си пое въздух, протегна ръка, намери стърчащата дръжка на ножа и я издърпа. Изпусна оръжието на пода и се преви през кръста, притиснал ранената си страна, сякаш се опитваше да изстиска болката оттам. Чувстваше как пламналата пробойна в гърдите изстискваше силите му.

Седна на края на масичката и се подпря с две ръце на ръба ѝ. Огледа костюма си. Почти невъзможно бе да се види къде ножът бе пробил плата. Влезе в банята, свали ципа на костюма и сам провери раната — малка, кръгла дупка, която бе започнала да набъбва по края. Капка кръв се появи от нея и му намигна грозно, преди да се стече по гърдите му. Той внимателно сгъна една мокра кърпа и я прилепи към раната вместо марля, а след това уви друга кърпа около кръста си за да я притиска на място.

Върна се до тоалетната маса. Болката идваше на вълни и изгаряше вътрешностите му. Пот размазваше грима му. Червени сълзи

се стичаха по тебеширените му бузи към краищата на широката уста.

Копелето проклето, това мръсно копеле, да се опита да ме очисти след всичките тези години...

Гневът се надигаше и се вихреше в него, давайки му нови и нови сили. Омразата му се превърна в страст. Трийсет години бе слушал Де Лароза да се хвали, да си приписва заслугите и да се фука с общото им богатство. С какво? *Откъде тръгна всичко?* Целият план бе негов, не на Де Лароза. Скарди бе измислил историята за Ла Волте. Той бе отишъл на място, той бе кръстосвал терена, той бе рискувал в първите месеци. Той бе организирил фалшивия немски удар край езерото, той бе нарочил Коригън и той бе пренесъл златото през Алпите в Швейцария.

Ако не бях аз, той щеше да е едно нищо. Шибан, дребен банков чиновник в Охайо или някъде там на майната си. По дяволите, та той дори не знаеше, че става за крадец, докато аз не му казах. Беден, пъзлив изтърсак без никакво бъдеще.

Извади пълнителя от пистолета си и го зареди с нов. В чекмеджето имаше още два пълнителя и той ги пхна в джоба на костюма си.

Само да издържа, каза си той. Да остана на крака достатъчно дълго, за да намеря това гадно копеле. Как само се опита да ме зачеркне. По дяволите. Мен, Скарди. След като го създадох. Мамка му!

— Аз те създадох, дебел кучи сине... — изкрещя той на глас.

Отвори малката кутия на масичката. Останали бяха три червени дяволчета. Той подхвърли две от тях в устата си и ги глътна без вода.

Секунда след това те го разтърсиха, изпълнаха всичките му нерви, усилиха болката в гърдите до нетърпимост. Той ухапа опакото на ръката си и пак изкрещя.

После болката изчезна, изместена от надигащия се вихър. Образите пред него се изчистиха, просмукани само от чиста и поривиста омраза. Той нави заглушителя на грозната зурла на своя „Уудсмън“ и го скри в клоунския си костюм. После взе поканата, си и се насочи към *Пачинко!*

Скарди избра мястото си, воден от същата логика и инстинкти, благодарение на които бе оцелял през последните четирийсет и пет от общо шейсетте си години, и то в занаят, където смъртта бе по-обичайна и от зимна настинка.

Няколко фактора диктуваха избора му на позиция. На първо място, близост до жертвата. Искаше да има възможност да даде точен изстрел в главата. Неговият пистолет имаше специално изработено двайсетсантиметрово дуло със заден мерник „Колт-Елиъсън“ и пълнител с десет патрона. До шейсет-седемдесет метра оръжието бе смъртоносно. Скарди знаеше, че със заглушителя ще може да даде два, дори три изстрела, преди да бъде забелязан. Един щеше да е достатъчен, с два щеше да бъде идеално.

После той огледа алеите и струпването на посетителите, като търсеше все пак място, откъдето може да се прицели добре, без наоколо да има много хора.

Накрая потърси и изход. Нямаше да е лесно да се избяга от *Пачинко!*, тъй като до парка се стигаше само с, асансьор. Но някъде трябваше да има аварийен изход или някакво друго стълбище.

Планът му за действие не допускаше накрая да остане в капан.

Той застана на балкона над *Пачинко!* и се ориентира, проучвайки всяка педя от мястото през замъглените си от болка очи.

Стоеше с гръб към западната стена на сградата, която гледаше надолу към преддверието. Вляво от него бе „Улицата на стълбата“, която се увиваше шест етажа по-долу до главната част от *Пачинко!* и завършваше с градините. Вдясно от него бе плиткото езеро и ресторантът „Тай Так“. Наляво в далечния ъгъл бе входът към площадката с количките кълбета, а в съседния десен ъгъл — Градините на тигъра. Под него бе входът към подземната Аркурионада, където посетителите можеха да се запознаят с историческите забележителности на Хонконг.

Към *Пачинко!* се спускаха и три странични улици. Едната бе „Принц Авеню“, която бе перпендикулярна на главната улица,

започваше от долния край на „Улицата на стълбата“ и завършваше при гигантската фигура на Ман Чу, роботът, който изпращаше топките към гигантската маса за пинг-понг. Втората улица, „Кралска“, бе успоредна на „Принц Авеню“ и стигаше до градините. Третата бе на западния край на алеята и завършваше с магазин за сувенири.

Идеално.

Скарди реши, че Хочинс и Де Лароза ще слязат по „Улицата на стълбата“, ще свият по „Принц“ и ще се насочат към топките колички. Щяха да минат на седем метра от алеята. От ъгъла, прикрит от магазина за сувенири, Скарди щеше да може да даде два добри изстрела в главата на Де Лароза и да избяга надолу по улицата.

А после какво?

Той продължи да оглежда далечната страна на преддверието. После видя и аварийното стълбище. То бе разположено на Кралската улица между алеята и стената.

Това щеше да е пътят на бягството му. Скарди предположи, че за аварийното стълбище трябва да има врата и откъм игралната площадка. Ако се наложеше, щеше да мине през входа на площадката и да избяга през тунелите към първия етаж. Рисковано бягство, особено за ранен човек, но все пак изход, освен ако аварийният път не се окажеше блокиран от полиция или охрана.

Раната го изгаряше жестоко, но Скарди повтори наум плана си още два пъти.

Усмихна се. Сега беше готов. Планът бе рискован, но и от потешки ситуации бе излизал. А дори и да не успееше да избяга, сега вече бе сигурен, че ще може да пусне един куршум в мозъка на Де Лароза, преди сам да умре.

Хочинс бе представен с типичните тържествени баналности от най-стария сенатор на щата, Осгуд Търстън. Речта на Хочинс бе кратка и по същество. Обяви, че се кандидатира за президент и влиза в надпреварата, за да я спечели, но гостите тук били дошли, за да се забавляват, а не да слушат политически речи, затова пресата щяла да може да зададе въпросите си на пресконференцията след това.

Всичко продължи не повече от пет минути.

Той бе по средата на краткото си слово, когато я видя за първи път. Едно открито лице сред морето от маски, бе вперило поглед в него и се усмихваше тайнствено.

Той заекна и забрави мисълта си, залят от вълната на паниката. Усмихна се на тълпата, стегна се и когато погледна отново натам, вече я нямаше.

Момент по-късно той пак я видя — този път се бе вторачила сериозно в него между плакатите на таблото пред един от павилионите.

После пак, след няколко секунди, този път в долния край на множеството.

Сега вече успя да продължи, довърши някак изречението си, усмихна се, импровизира с още няколко думи, като трескаво се молеше всичко това да приключи. Петнайсет години бе очаквал този момент. Сега, когато всичко ставаше реалност, го обзе смъртен ужас.

Там, в тълпата маскирани панаирджии, бе Домино и му се надсмиваше презрително.

Той довърши изявлението си облекчен и отстъпи от подиума, докато неговият екип от поддръжници вдигна ръцете му нагоре като на победител — Лоуентол, Търстън, трима губернатори, кметът, петима конгресмени, десетина щатски законодатели и двама от най-влиятелните профсъюзни водачи в страната.

Тълпата аплодираше диво, а оркестърът гръмна. Светкавици и прожектори заслепиха знаменитостите, кино и телевизионни камери плъзнаха към тълпата, улавяйки бурната ѝ реакция при вестта, че нейният любим син се впуска в кампанията.

Само Де Лароза прочете страха в очите на Хочинс.

Той го придърпа настрана, след като фурорът бе отшумял.

— Какво ти е? — поиска да разбере Де Лароза.

— Тя е там, долу — каза Хочинс. Гласът му трепереше.

— За какво ми говориш?

— Тя е в тълпата. И ми се усмихва злъчно!

— Кой?

— Домино. Тя е тук. В парка.

— Съвсем си се замаял. Тя никога не би се изложила на такъв риск.

— Казвам ти, Домино е отпред, в тълпата. Опитва се да ме извади от равновесие и засега успява.

— Чуй ме добре — каза Де Лароза, — трябва само да извървим пътя по стъпалата до входа на площадката, да се качим в онази стоманена топка и край. Уверявам те, че тя няма да бъде на пресконференцията.

— В никаква топка не влизам. Не мога да отида до там.

— Ще отидеш, и то като президент. Телевизията, репортерите, публиката — всички чакат само нас. Всеки, който те види по телевизията да се качваш на подобна играчка, ще види в теб човек като себе си. Всеки го е правил. Не можеш да се откажеш сега.

Той стисна ръката на Хочинс и го поведе надолу през тълпата, докато бодигардовете и хората от охраната се врязаха в множеството като клин пред тях, насочвайки ги към шумния базар.

Бяха минали само няколко стъпала, когато Хочинс видя рисунката. Той се откопчи от Де Лароза и изтича към художника.

— Коя е тя? — извика той. — Кога нарисовахте тази скица?

— Точно преди речите — заекна младият художник.

— Къде отиде тя? В коя посока?

Художникът махна с ръка към тълпата.

— Там някъде, сър. Каза, че по-късно ще мине да си я, вземе.

— Какво носеше?

— Носеше?!

— С какви дрехи беше облечена?

— Ъъ... аз гледах повече лицето й. А, да, златиста рокля. Точно така, златиста рокля с голямо червено петно по средата.

Хочинс си спомни жената до входа, очите, които го бяха проследили зад непроницаемата маска.

— Тя е била там, долу. Знаех си. Знаех си, че има нещо...

Де Лароза го подканяше да продължи.

— Усмихни се. Помахай на тълпата. Обградени сме от охрана. Няма от какво да се притесняваш.

— Притеснявам се за нея!

Подобно на Скарди Шарки също бе намислил рискован план, който трябваше да подлуди Хочинс, и този план засега успяваше.

Двамата с Домино се бяха придвижили в задната част на тълпата. Сега, след като зрителите се бяха оттеглили от подиума и вървяха надолу по „Улицата на стълбата“, те бяха начело на процесията към „Принц Авеню“. В далечния край на улицата внушителната фигура на Ман Чу чакаше злоещо, за да изпрати Хочинс и Де Лароза в първия официален тур на увеселителната игра. Фотографите се блъскаха за по-добра позиция, а телевизионните оператори възбудено приготвяха триножниците си.

Номерът действаше безупречно. Домино слагаше маската върху задната част на главата си и заставахе с лице към Шарки. Винаги, когато Хочинс поглеждаше към тях, Шарки я обръщаше кръгом с лице към него и после в мига, когато сенаторът извърещаше очи, тя се завърташе още веднъж, така че при следващото си виждане Хочинс да вижда само безизразни маски.

Бяха се придвижили през тълпата, опитвайки този трик десетина пъти и Шарки бе убеден, че Хочинс я бе видял поне три или четири пъти.

Сега предстоеше и кулминацията. Хочинс и Де Лароза се приближаваха към робота. Когато и двамата щяха да бъдат настанени в стоманеното кълбо на количката със свалена предпазна рамка и затворена врата, Домино щеше да пристъпи крачка напред от тълпата и да извика и двамата по име. Последното нещо, което щяха да видят, преди да се насочат в тунела, щеше да е Домино.

Шарки се надяваше, че това ще ги накара да направят нещо отчаяно.

Когато тръгнаха по „Принц Авеню“, Шарки сниши леко глава и заговори в микрофона, забоден от вътрешната страна на ревера му.

— Как е при теб, Лешояд?

Отговорът на Папа пропука от говорителя в ухото му.

— Точно зад тях съм. Хочинс вече превърта. Какво ще излезе не знам, но довечера съм няма да види.

— Стой близо до тях.

— Ясно.

На улицата долу Фриско и Ливингстън потропваха с крака и се мъчеха да овладеят вълнението си, докато чакаха някой да се опита да избяга. Допускаха, че ще стане нещо неочаквано и се оказаха прави.

Скарди бе заел позиция. Чакаше.

Засега всичко вървеше добре. Страничната алея бе почти празна. Двайсет-трийсет души се мотаеха безцелно наоколо.

Тълпата се придвижваше нагоре по „Принц Авеню“, като плътно запълваше пространството между сергиите от двете страни на улицата. Скарди виждаше плешивата глава и пламтящо червената брада на Де Лароза сред масата народ, прииждащ към него.

Той пак огледа алеята. Хората бяха започнали да се придвижват към него, привлечени от шума на приближаващата се тълпа.

От другия край на алеята някакъв мим, качен на кокили и облечен като Чичо Сам, крачеше тромаво към него.

Мястото около раната му бе вече безчувствено. Въпреки това смътно усещаше как животът му изтича от тялото в тънката струйка, плъзнала по крака му. Погледна надолу към клоунския си костюм и видя как аленото петно на хълбока му се разширява и слиза към бедрото му.

Прилепи се по-плътно до стената и надникна над подредените сувенири. Мушна последното червено дяволче в устата си и в очакване на неизбежния вътрешен взрив вече усещаше как се издига над земята и става още по-уверен в себе си.

Хайде, копеле гадно, още малко. Той свали ципа на клоунския си костюм, пхна ръка в процепа и стисна блажено дръжката на своя „Уудсмън“. Извади го и скръсти ръце на гърдите, като прикри пистолета между тях така, че дулото да опира под мишницата му.

Ти, хленчецо, жалко нищожество. Шибан редник, от когото направих милионер. Какъв глупак си бил да си мислиш, че ще успееш да убиеш стария професионал.

Наркотикът кипна в кръвта му, изчисти зрението му. Той огледа поотделно всеки от хората зад себе си, търсейки отличителните белези на ченгета, бодигардове, охрана. Винаги ги познаваше само по очите им, които шареха нагоре-надолу.

Погледът му падна върху жена в златиста рокля. Тя вървеше право към него. Той се вторачи в лицето ѝ. Имаше нещо познато в този образ. Познаваха ли се? Нима тя знаеше кой е той? За момент изпадна в паника, но после си спомни, че е с лице на смешник. Никой не можеше да пробие с поглед грима на шута.

И въпреки това...

Той пак се съсредоточи върху лицето. Тя бе вече на пет-шест метра и продължаваше да се носи към него. Той разрови паметта си и споменът бавно заплува към повърхността. Снимка. Точно така, бе я виждал на снимка. Снимка, която бе проучвал часове наред.

Осъзнатата реалност го удари като чук.

Домино!

Домино?

Не. Не можеше да бъде. Тя бе мъртва. Той сам бе видял как лицето ѝ избухва пред дулото на пушката му, видял бе как мозъка ѝ се размаза по стената. Домино бе мъртва.

— Ти си мъртва — промърмори той. Извърна поглед настрани и повтори: — Мъртва си.

Домино го забеляза преди Шарки. Видът му бе ужасяващ. Размазаните бои бяха превърнали лицето му в сюрреалистична синьо-червено-бяла каша. Палячовският костюм бе обагрен с огромно червено петно. Очите му лъщяха в трескав огън. Той се отдръпваше от нея крачка по крачка. Говореше нещо.

— Шарки?

— Виждам го — каза Шарки и пристъпи пред нея.

— Той казва нещо.

Тълпата ги притисна по-близо до него.

— Той казва... Господи, той повтаря „Мъртва си“ — каза Шарки.

Той се вгледа упорито в подлуденото лице, в орловия нос, острата брадичка, свинските очи. После видя и пистолета в ръката му.

— Божичко — извика той. — Това е Скарди.

Смешникът се завъртя на пети и побягна.

Шарки избута Домино във входа на най-близкия магазин на ъгъла.

— Стой тук. Сложи си маската и гледай Хочинс и Де Лароза да не те забележат.

— Но...

— Това е Скарди, не разбираш ли? Точно той ни е нужен.

— Папа, към магазина на ъгъла с алеята. Прикривай Домино! — изкрещя той в микрофона.

— Идвам.

— Видях Скарди!

Отвън на улицата, името накара Фриско и Ливингстън да подскочат.

— По дяволите — извика Фриско.

— Да вървим — каза Ливингстън.

Скарди изтича по улицата, като разблъскваше хората настрани и се шмугна между високите крака на Чичо Сам. Мимът се олюля, изгуби равновесие и полетя напред към покрива на малко магазинче за домашни животни, разби тънката пластмасова материя и се приземи върху няколко кафеза. Клетките се разчупиха и алеята изведнъж оживя със звънливия лай на малтийски кученца и пекинези.

Шарки се втурна право в хаоса от животни и хора, стъпвайки върху остатъците от клетките. Чичо Сам се мъчеше да се изправи на колене, но засега не успяваше да повдигне двуметровите щеки под тях.

— Ранен ли си? — извика към него Шарки.

— Не, освен ако отнякъде не плъзне някой питон.

Шарки изтича до края на алеята. Пристъпи предпазливо на „Кралската улица“ и се огледа и в двете посоки. Улицата свършваше със стената от дясната му страна. Отдясно всяка педя бе запълнена от множеството, дошло да се весели. От Скарди нямаше и следа. Той мина край първите няколко магазина, като се взираше зад витрините им.

Нищо.

Раненият клоун бе изчезнал.

Скарди затвори вратата на аварийния изход след себе си и изохка, останал без дъх. Зърнал бе как някакъв едър мъж с костюм от туид тичаше след него. Ченге? Някой раздразнителен посетител? Не, това нямаше значение. Той видя вратата на междуетажието, вратата, която водеше към гигантския кегелбан. Пътят на неговото бягство.

Той се облегна на стената и се свлече по стълбите към вратата, отвори я и прекрачи предпазните рамки около обширната площадка.

Имаше чувството, че навлиза в собствения си кошмар. Отразени в безбройни огледала, стотици азиатски фигури се хилеха злоещо. Издигаха се над него, присмиваха му се, тънки лампи святкаха в цепнатините на очите им, докато калейдоскопични цветове къпеха гумените им тела, бръмчащи от електричеството в пружините на

основите им. Бе като хипнотизиран от фантастичното си обкръжение, мигащите светлини и крачеше трескаво между тях като сомнамбул.

Горната част на наклонената площадка започваше от края на „Улицата на стълбата“ и бе отделена от нея с дървена, покрита с огледала стена. Точно до входа, върху тънък кокоши крак, защитен с буфери, се намираше и контролната кабина, откъдето се управляваше това лудешко пътешествие. Дежурният, който точно сега регулираше скоростта на първата топка кола, бе твърде зает, за да види как полуделият смешник се разхожда през лабиринта от буфери, тунели, пързалки и какво ли не. Проверил бе и последното съоръжение. Всичко бе готово.

Той вдигна телефона на интеркома и каза:

— Така. Пускам я.

От прикритието си в магазина за сувенири Папа и Домино видяха как. Де Лароза и Хочинс се качиха и хлътнаха в двуметровата стоманена сфера. Мъж от персонала свали предпазната рамка и я заключи през гърдите им.

Пресата лудееше, снимаше непрекъснато и вземаше всичко, което можеше да изкопчи от кандидата за президент и собственика на спектакъла, като им заповядваше да махат с ръка, да се усмихват, да се ръкуват с тълпящите се наоколо посетители.

Някъде от вътрешностите на адската машина, дежурният оператор даде ход на играта.

Стоманената топка започна да се спуска по улея си.

Аплодисменти гръмнаха от тълпата и всички се наредиха, за да опитат новото преживяване.

Топката навлезе в тунела.

Шарки се изкачи по „Кралската улица“ почти до централния ѝ площад, обърна се и тръгна надолу. Скарди бе някъде наблизо, той го усещаше, чувстваше следата, оставена от злия му дъх. Но къде се бе скрил?

Той пак се върна до края на улицата. Тогава видя и вратата, дискретно надписана, прикрита от растителност.

Изтича до нея, изчака за миг, послуша се, извади маузера си и я отвори рязко, след което скочи на стълбището.

Празно.

Кървави следи водеха надолу по стълбите към следващата врата. Той тръгна след тях, изчака секунда и отвори вратата към игралната площадка.

Секунда след като даде началото на първото спускане, дежурният техник вдигна поглед и видя как Скарди крачи като изгубено дете сред полето от мигащи фигури.

— Хей, ти! — извика техникът. — Махни се оттам, глупако!

Окървавената призрачна фигура продължаваше да идва към него.

— Господи — извика той. — Изчезвай оттам. Топката идва!

Техникът грабна аварийния телефон.

Скарди го застреля в главата.

Техникът падна на пода. Скарди чу тътена от спускането на топката. Тя изскочи от тунела в горния край на площадката и описа голяма спирала по перваза на игрището, преди да се спусне по наклонената плоскост и да удари първата фигура, при което отскочи във взрив от светлини и камбанен звън. Топката се засили обратно към горната част на площадката, рикошира от предпазната рамка и се блъсна в друга фигура.

От вътрешността на кълбото Де Лароза видя ухиленото лице на Шао-Лсинг, бога на дълголетието, в когото количката се удари и отскочи, въртейки се около оста си. Топката набираше все по-голяма скорост и удряше все нови и нови фигури, като мятеше Хочинс от единия в другия край на седалката. Минаха и край контролната кабина.

Вътре нямаше никой!

— Господи! — извика Хочинс.

— Какво има?

— В кабината няма кой да ни спре.

Топката удари още една кегла и отскочи, въртейки се около оста си, като намери входа на един тесен като фуния тунел и забави скоростта си, преди да навлезе в него.

В другия край на тунела Скарди бе застанал като за дуел, изпълнал напред ръка, взел Де Лароза на прицел.

Де Лароза облещи очи при вида на професионалния убиец, готов всеки миг да го довърши.

Той отключи рамката, вдигна я и изскочи от топката. Объркан и замаян, Хочинс се опита да го последва.

Нещо го удари в гърдите и го прикова към облегалката. Предпазната рамка прещрака отново в ключалката си. Хочинс погледна към ризата си и видя малка дупка там, посегна към нея и я докосна.

Кръв рукна от дупката и текна по официалната му риза.

Топката излезе от тунела, удари друга кегла и отскочи с оглушително дрънчене. Хочинс изпъшка и падна настрани в седалката си.

Де Лароза се изправи с мъка на крака. При скока бе навехнал глезена си, панталонът му бе съдран на коляното. Той изтича, накуцвайки, и се скри зад една от фигурите.

Скарди не обръщаше никакво внимание на топката, която отскачаше лудо от буфер на буфер. Тя се плъзна стремително край него и почти го повали на земята. Сега той имаше само една цел. Нищо друго не го интересуваше.

— Хауърд, за Бога, почакай! — изпищя Де Лароза. Той отстъпваше назад, като се опитваше да държи поне по една кегла между себе си и Скарди.

— Не ме наричай така! — изрева Скарди. — Не съм Хауърд, не съм и Бърнс. Аз съм Скарди. Аз те създадох, чуваш ли Янгър? Ти беше само едно тъпо, озъбено псе. Аз ти дадох всичко това.

Скарди направи крачка встрани от фигурата и стреля по Де Лароза. Куршумът удари едно от огледалата на стената, което се разби на десетки святкащи парчета.

Де Лароза се обърна и побягна лудо в зигзаг между ухилените статуи и мигащите светлини.

Количката кълбо, вече излязла от всякакъв контрол, профуча по площадката, удари последната кегла, подскочи от пода над предпазната рамка и разби стената.

Огледалата избухнаха в хиляди парченца. От дупката в стената стърчаха желяза, топката падна на земята и се търколи по „Улицата на стълбата“, блъсна един човек настрани, премаза втори, вряза се в някакъв магазин и изскочи през отсрещната му стена на малкия площад сред поток от кукли, бижута и пощенски картички.

Тълпата се пръсна, мнозина паднаха един връз друг, а стоманеното кълбо подхвърли още няколко души като трески нагоре във въздуха, разби сцената на кукления театър, премаза перилата по края на улицата и подскочи над изкуственото езеро. Падна върху един от сампаните, разцепи го наполовина и изпрати воден гейзер на шест метра във въздуха, преди най-сетне да се успокои в плитките води.

Де Лароза закуца към зяпналата от стената дупка. Скарди се прицели и го простреля в бедрото. Де Лароза падна напред върху една от фигурите кегли с пружини в основата и бе изхвърлен като кукла встрани, за да се свлече почти в краката на Скарди.

Убиецът погледна към жалкия Де Лароза под себе си. Спокойно зареди пистолета си с нов пълнител.

Де Лароза запълзя на колене. На другия край на залата видя как някакъв човек наблюдаваше цялата тази лудост от аварийния изход.

— Помощ — изкрещя той. — Моля ви, помогнете ми.

Мъжът от вратата му извика в отговор:

— Казвам се Шарки. Запомни го добре, Де Лароза. *Шарки!*

Де Лароза изпъшка. Погледна назад към Скарди. Убиецът се бе изправил над него с озъбена усмивка, с вдигнат пистолет. Оръжието глухо гръмна веднъж, два, три пъти и куршумите се забиха в гърдите на Де Лароза. Той изкрещя отново и се преви през кръста. Наведе челото си пред събраните си колене като на молитва.

Маниакално ухилен, Скарди се наведе напред и го застреля още веднъж в тила.

— Добре, Скарди, стига толкова — каза Шарки.

Лудият клоун се извърна към него. Шарки прекрачи перилата и се насочи към него.

— Хвърли пистолета, Скарди — извика Шарки. — Полиция.

Думата сякаш отприщи предсмъртен поток от енергия в тялото на мафията. Той прескочи през нащърбената дупка в стената, изпълзя през натрошеното стъкло, треските дърво и излезе на главния площад на *Пачинко!*

Стана на крака и затича, олюлявайки се, към другия край на преддверието. Тълпата се пръсна и му отвори пътека при вида на заплашително размахания пистолет. Напред се виждаше вратата на Градините на тигъра. Той се насочи към нея.

Шарки прекрачи дупката и нарочно тръгна съвсем бавно след него. Вече нямаше защо да бърза. Скарди бе в капан.

На стъпалата над него Фриско и Ливингстън видяха Шарки как се промъква към полуделия убиец.

Шарки също ги видя и вдигна ръка към тях.

— Той е мой — каза той студено.

— Скарди ли беше това? — запита Фриско.

— Скарди.

— Искам го жив — изкрещя Фриско. — Трябва ни жив.

— Вече не — каза Шарки.

Скарди скочи в градината, бягайки сляпо от преследвача си. Обрули храстите и цветята и потърси прикритие зад скалите и пещерите в тях. Притисна се до стената на високата стръмна скала в далечния край на градината и погледна обратно към улицата.

Високият мъж с вълнения костюм се приближаваше към него. Без да се спира. Не бързаше. Скарди отправи един отчаян изстрел по него и куршумът издрънча на безопасно разстояние в една от вратите.

Той се обърна и трескаво запълзя на четири крака към една от пещерите на скалистата пустиня. Всяко движение го хвърляше в агония. Зрението му изчезваше. Всяка глътка въздух протриваше измъчените му дробове. Едва ли му бе останала достатъчно кръв, за да довърши трескавото си бягство.

Шарки навлезе в градината, прекрачи оградата и тръгна решително след мафиота.

Пистолетът на Скарди свирна и облаче прах подскочи пред краката на Шарки. Той не се приведе, не отскочи. Продължаваше да върви — право напред, притискайки жертвата към смъртта ѝ.

Скарди се изправи на крака и заотстъпва от него. Бе почти ослепял. Някаква сянка се движеше към него. Той отскочи встрани към една цепнатина и се прилепи до скалите.

Неземният рев зад него не можеше да се сравни с нищо, което бе чувал през живота си.

Той се обърна и вдигна очи нагоре. Над него се извисяваше истински дракон. Устата му вече се отваряше.

Скарди изпищя ужасен.

Челюстите на звяра се отвориха, цяла река от огън излетя оттам и го обгърна.

Скарди бе вече факла, дрехите и тялото му горяха, крясъците му бяха също така неземни, както и съществото, което току-що го бе подпалило. Той се затъркаля край скалите, размахвайки лудо ръце и крака.

Шарки потрепери и се обърна с гръб към него.

Един изстрел, помисли си той. Само един изстрел ще е достатъчен, за да сложи край на мъките му.

Е, Шарки не бе този, който можеше да му направи подобна услуга.

Той тръгна обратно към вратата. Писъците на Скарди се чуваха почти през целия път до оградата. Накрая утихнаха.

Домино и Папа слязоха по порутената улица. Тя спря на две крачки от него.

— Добре ли си? — запита Домино.

— Никога не съм се чувствал по-добре — каза той и й се усмихна. После я взе за ръка и я заведе до брега на езерото. Лъскавата стоманена топка бе потопена в един метър вода. Хочинс висеше от предпазната рамка. Главата и раменете му бяха под водата и някога красивото му лице се виждаше изкривено като в къща с криви огледала.

— Толкова за следващия президент на Съединените щати — каза Шарки. — Това май бе и най-кратката политическа кампания в световната история.

Асансьорът спря и те закрачиха бързо през фойето към изхода. Десетина полицейски коли вече бяха спрели на площада и въртяха сини лампи. Телевизионен репортер интервюираше жена, която, изглежда, всеки момент щеше да припадне. Линейка пропищя зад ъгъла и спря пред входа с гаснеща сирена. Минаха край тълпата от зяпачи, някои от които бяха още с чаши в ръка от близката кръчма и гледаха нагоре към върха на сградата.

Ливингстън и Фриско бяха застанали настрани от тълпата и говореха оживено на Джаспърс, който сечеше въздуха между тях с изпънатия си като тирбушон показалец.

Шарки продължи да върви, като притискаше Домино плътно до себе си. Подмина Арч Ливингстън, Барни Фриско и Папа, преди Прилепа да успее да го забележи.

— Шарки! — изрева той.

Шарки продължаваше да върви.

— *Шарки!*

Той бе вече почти до колата си.

— Шарки, спри, по дяволите!

Той спря, като продължаваше да притиска Домино до себе си и погледна през рамо към Прилепа.

— Какво става тук, по дяволите? Какво... Искам обяснение. За кой, по дяволите, се мислиш ти? Ти си, ти си...

Ливингстън дойде до тях.

— Добре ли си? — запита той.

— Отлично. Ще я изведа от тук.

— Както решиш — каза Ливингстън и го потупа по рамото. — Но все пак страхотна машина задвижи, братле. Имаш ме на линия и друг път, ако решиш.

— Благодаря.

— Чуй ме добре сега... — отсече през зъби Прилепа.

Шарки не го остави да довърши.

— От теб и една дума повече няма да чуя — каза той и пристъпи към колата.

— Дявол да те вземе! — изпищя Прилепа. — Уволнен си, Шарки. Чуваш ли ме?

Но и дори да го бе чул, Шарки не му отговори. Подмина въртящите се сини лампи, подмина тълпата — далеч от площада, от сградата, от Прилепа и от кошмара. Вятърът се обърна и задуха студен бриз, който отнесе дъха на смъртта от Шарки и го върна обратно в Мирър тауърс, а заедно с него и болката, гнева и омразата.

Те се качиха в колата и отпътуваха.

Издание:

Уилям Дийл. Машината на Шарки
Американска, първо издание

© Delacorte Press/New York

© Иван Коларов, превод, 1994

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1997

Редактор: Ани Николова

Компютърна обработка: ИК „БАРД“ ООД Линче Шопова

Формат 84/108/32

Печатни коли 24

ИК „БАРД“ 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.